

ДЖОНАТАН СТРАУД ОКОТО НА ГОЛЕМА

Част 2 от „Бартимеус“

Превод от английски: Борис Христов, 2007

chitanka.info

МАГЪОСНИЦИТЕ

Г-н Рупърт Девъро — Министър-председател на Великобритания и Империята

Г-н Карл Мортенсен — Министър на вътрешните работи

Г-ца Джесика Уитуел — Министър на сигурността

Г-н Хенри Дювал — Началник на полицията

Г-н Мармадюк Фрай — Министър на външните работи

Г-ца Хелън Малбинди — Министър на информацията

Г-н Джулиъс Талоу — Началник на отдел „Вътрешни работи“

Г-н Джон Мандрейк — Асистент на началника на отдел „Вътрешни работи“

Г-н Джордж Фукс — Магьосник от четвърто ниво; отдел „Вътрешни работи“

Г-ца Джейн Фарар — Асистент на началника на полицията

Г-н Шолто Пин — Търговец; собственик на „Аксесоари Пин“ на площад „Пикадили“

Г-н Куентин Мейкпийс — Драматург; автор на „Лебедите на Арабия“ и други творби

И най-различни други магьосници, полицаи и шпиони

ОБИКНОВЕНИТЕ

Кити Джоунс

Якоб Хирнек

Г-н Т. Е. Пенифедър

Ан Стивънс

Фред Уийвър

Стенли Хейк

Никълъс Дрю

Клем Хопкинс

И други членове на съпротивата

ДУХОВЕТЕ

Бартимеус — Джин — служител на г-н Мандрейк

Куизъл — Джин — *служещ на г-н Фукс*
Шубит — Джин — *служещ на г-ца Уитуел*
Немеид — Джин — *служещ на г-н Талоу*
Симпкин — Фолиот — *служещ на г-н Пин*

И много други африти, джинове, фолиоти и дяволчета

ПРОЛОГ

ПРАГА, 1868 Г.

На здрачаване врагът запали лагерните си огньове, един по един, много повече, отколкото през която и да било предходна нощ. Светлините проблясваха като огнени бижута в сивите равнини, толкова многобройни, сякаш някакъв магически град бе изникнал от земята. За разлика от това, кепенците на къщите зад нашите стени бяха затворени, а всички светлини — затъмнени. Беше настанала странна промяна — самата Прага беше тъмна и мъртва, докато природата около нея кипеше от живот.

Скоро след това вятърът започна да стихва. В продължение на часове беше духал силно откъм запад, донасяйки вести за движението на нашествениците — трополенето на обсадните машини, свикването на войската и животните, въздишките на пленените духове, ароматите на заклинанията. Сега, необикновено бързо, той замря и във въздуха настана тишина.

Носех се високо над манастира Страхов, точно зад великолепните градски стени, които бях построил преди триста години. Кожените ми криле се движеха с мощни и бавни плясъци; очите ми преглеждаха седемте нива^[1], чак до хоризонта. Гледката не бе хубава. Огромната британска армия беше скрита зад щитове, но вълничките на силата ѝ вече се разплискваха в основата на Касъл хил. Аурите на огромен контингент от духове неясно се очертаваха в мрака; а с всяка минута кратките потрепервания на нивата сигнализираха за пристигането на нови батальони. По тъмната земя решително се движеха отряди от хора-войници. Сред тях се виждаше група големи бели палатки, куполовидни като яйца на рок^[2], около които много нагъсто имаше щитове и други магии^[3].

Вдигнах очи към притъмнялото небе. Представляваше една гневна, черна бъркотия от облаци с жълтеникави ивици на запад. От голяма височина и едва видим на фона на отиващата си светлина, аз

наблюдавах шест неясни точки, обикалящи далеч извън обсега на детонациите. Те напредваха неотклонно, обратно на часовниковата стрелка, съставяйки план на стените за последен път, проверявайки силата на защитите ни.

И като говорим за това... Аз трябваше да направя същото.

При портата Страхов, най-далечния и най-уязвим преден пост на стените, кулата беше издигната и подсилена. Старите порти бяха запечатани с тройни магии и множество автоматични механизми, а на по-ниските зъбци на върха на бойната кула стърчаха бдителни стражи.

Поне такава беше идеята.

Полетях към кулата, с глава на ястреб, с кожени криле, скрит зад покривалото си от четина. Босоног и безшумен, кацнах на върха на един огромен камък. Зачаках за бързия, остър вик — енергична демонстрация на бойна готовност.

Нищо не се случи. Отхвърлих прикритието си и зачаках за някакво умерено, закъсняло свидетелство за тревога. Изкашлях се шумно. Отново без успех.

Част от назъбената стена беше защитена с блещукащ щит и зад него се бяха свили петима стражи^[4]. Щитът беше нещо тясно, направен за един човек или най-много за трима джина. Заради това вътре цареше истинска бъркотия.

— Ще спреш ли да се блъскаш?

— Ох! Внимавай с ноктите, идиот такъв!

— Само се мръдни малко. Казвам ти, че задникът ми е на открито. Може да го забележат.

— Дори само това би могло да ни спечели битката.

— Дръж това крило под контрол! Почти ми извади окото с него.

— Тогава се превърни в нещо по-малко. Например червей.

— Ако още веднъж ме ръгнеш с лакът...

— Не съм виновен аз. Онзи Бартимеус ни натика тук. Той е толкова над...

Накратко това беше направо болезнена демонстрация на разпуснатост и некомпетентност и аз ще се въздържа да я описвам в подробности. Воинът с глава на ястреб сви крилете си, пристъпи напред и привлече вниманието на стражите, като изискано им удари главите една в друга^[5].

— И каква точно постова работа е *това*? — казах бързо. Не бях в настроение да се мотая тук; шестте месеца продължителна служба бяха износили същността ми. — Свити зад щита, каращи се като продавачи на риба... Заповядах ви да *наблюдавате*.

Сред патетичното мърморене, шикалкавене и гледане в краката, жабата вдигна ръка.

— Моля, г-н Бартимеус, сър — каза, — какъв е смисълът да наблюдаваме? Британците са навсякъде — и на небето, и на земята. А чухме и че имали цяла кохорта африти там долу. Вярно ли е?

Обърнах клон към хоризонта и присвих очи.

— Може би.

Жабата изпъшка.

— Ама ние нямаме нито един, нали? Не и откакто Феб го купи. А както чухме, там долу има и мариди, повече от един. *И* водачът има този жезъл — нещо наистина мощно. Разправят, че е попилял Париж и Кьолн по пътя си насам. А *това* вярно ли е?

Перата на главата ми се разрошиха леко от бриза.

— Може би.

Жабата изписка.

— О, ама това е направо ужасно, нали? Не ни остана надежда. Призоваванията цяла сутрин са начесто и бързо, а това може да означава само едно. Ще нападнат довечера. До сутринта всички ще сме мъртви.

Е, с този начин на говорене^[6] нямаше да повдигне много духа ни. Поставих ръка на покритото му с брадавици рамо.

— Слушай, синко... как се казваш?

— Нубин, сър.

— Нубин. Е, не вярвай сляпо на всичко, което чуваш, Нубин. Британската армия със сигурност е силна. Всъщност, рядко съм виждал по-силна. Нека просто кажем, че това е така. Да кажем, че има мариди, цели легиони от африти и купища хорли. Да кажем, че всички те ще ни се изсипят тази вечер, точно тук, при портата Страхов. Ами нека дойдат. Имаме си номера, с които ще ги накараме да се откажат.

— Като например какви, сър?

— Номера, които ще вдигнат във въздуха онези африти и мариди. Номера, които сме научили в огъня на десетки битки. Номера, които означават една сладка дума: *оцеляване*.

Кръглите очи на жабата мигнаха насреща ми.

— Това е първата ми битка, сър.

Направих нетърпелив жест.

— Ако това не свърши работа, джиновете на императора казват, че магьосниците му работят над нещо друго. Последната ни защитна линия. Някакъв вятърничав план, без съмнение. — Потупах го решително по рамото. — Сега по-добре ли се чувстваш, синко?

— Не, сър, чувствам се по-зле.

Е, добре де. Никога не съм бил много добър в този тип разговори.

— Добре — изръмжах. — Моят съвет е да се криете бързо и ако е възможно, да бягате. С малко късмет господарите ви ще бъдат убити преди вас. Лично аз разчитам *точно* на това.

Надявам се, че тази окуражаваща реч е имала някакъв ефект, защото атаката започна точно в този момент. Отдалеч се появи трептене на всичките седем нива. Всички го почувствахме: беше една-единствена заповедна команда. Обърнах се да погледна в тъмнината и една след друга главите на петимата стражи изникнаха над зъбците на стената.

Голямата армия в равнината се разбунтува.

Начело идваха джиновете, реейки се с въздушното течение на внезапно появилия се силен вятър. Облечени в червено-бели брони, те носеха тънки копия със сребърни върхове. Крилата им жужаха; кулата се разтrese от виковете им. Под тях, пеш, имаше едно призрачно множество: хорлите с тризъбците си от гравирана кост, скачаха в колибите и къщите извън крепостните стени в търсене на жертви^[7]. Край тях прелитаха неясни сенки — гули^[8] и фечи — привидения, лъхащи на студ и страдание, нереални на всяко ниво. И тогава, с невероятно тракане и скърцане на зъби, подобно на пясъчна буря или чудовищен рояк пчели, от земята се издигнаха хиляда дяволчета и фолиоти. Всички те и много други тръгнаха бързо към портата Страхов.

Жабата ме побутна по лакътя.

— Добре, че поговорихте с нас, сър — рече тя. — Благодарение на вас сега съм поразително уверен.

Едва го чух. Гледах далеч зад ужасяващата войска, към едно ниско възвишение, близо до куполите на белите палатки. На него

стоеше един мъж и държеше пръчка или жезъл. Беше прекалено далеч, за да различа подробностите, но доста силно усещах неговата сила. Аурата му осветяваше хълма около него. Докато гледах, от врящите облаци се понесоха няколко светкавици и се събраха на върха на вдигнатия жезъл. Хълмът, палатките, чакащите войници бяха осветени за кратко, сякаш беше ден. Светлината угасна, енергията бе поета от жезъла. Около обсадения град се разнесе гръмотевица.

— Значи *това* е той, така ли? — промърморих. — Прочутият Гладстон.

Джиновете вече наближаваха стените, минаваха през опустелите земи и останките от току-що разрушените сгради. С приближаването им се задейства заровена магия; нагоре изригнаха струи от синьо-зелени пламъци, изпепелиха водачите в полета им. Но огънят изгасна и останалите продължиха да напредват.

Това бе знак за защитниците да действат: стотина дяволчета и фолиоти се издигнаха от стените, надавайки пискливи викове и запрацайки детонации към летящата орда. Нашествениците на свой ред отвърнаха. Пламъци и енергийни потоци се срещнаха и смесиха в полумрака. На фона на огнените езици се заизвиваха и завъртяха сенки. Отвъд покрайнините на Прага горяха; под нас се стълпиха първите хорли, опитвайки се да пречупят здравите пристягащи заклинания, които бях използвал да укрепя основите на стените.

Разперих криле, готов да вляза в боя; до мен жабата изду гърло и изкряка предизвикателно. В следващия момент една извита енергийна светкавица изригна от жезъла на магьосника на далечния хълм, описа дъга през небето и се разби в кулата на портата Страхов, точно под зъбците. Нашият щит се разкъса като хартиена кърпичка. Хоросанът и камъните се разтрошиха, покривът на кулата поддаде. Бях запратен, въртейки се във въздуха...

... и паднах почти на земята, удряйки се тежко в една каруца с бали сено, която беше вкарана зад портите преди да започне обсадата. Дървената конструкция на кулата над мен гореше. Не виждах никой от стражите. Дяволчета и джинове кръжаха объркано в небето горе, разменяйки си магически експлозии. От небето падаха горящи тела и подпалваха покривите. От близките къщи с писъци се разбягваха жени и деца. Портата Страхов се разтресе от драскането на тризъбците на хорлите. Нямаше да удържи дълго.

Защитниците се нуждаеха от моята помощ. Измъкнах се от сеното с обичайната си бързина.

— Като махнеш и последното стръкче сено от лъвската си грива, Бартимеус — рече един глас, — те искат горе в двореца.

Воинът с глава на ястреб погледна нагоре.

— О, здрасти, Куизъл.

Еlegantният женски леопард седеше наред улицата и ме гледаше с жълто-зелените си очи. Докато я гледах, тя се вдигна небрежно, направи няколко крачки встрани и отново седна. Купчина горящо дърво се стовари на калдъръма, където беше седяла, оставяйки тлееща яма.

— Малко сме заети, а? — отбеляза тя.

— Да. Тук се провалихме. — Сkochих от каруцата.

— Изглежда пристигащите заклинания на стените се чупят — каза леопардът, поглеждайки треперещата порта. — Скапана изработка. Чудя се кой ли джин е построил това?

— Знам ли — рекох. — Та значи, господарят ни ме вика?

Леопардът кимна.

— Най-добре побързай или ще ни накаже с нажежените точици. Да отидем пеша. Небето е прекалено претъпкано.

— Води.

Промених се, превърнах се в пантера, черна като нощта. Затичахме нагоре по тесните улици към площад „Храдчани“. Пътищата, по които минавахме, бяха празни; избягвахме местата, където паникьосаните хора се щураха като добитък. Все повече и повече сгради горяха, сривах се подпори, срутвах се външни стени. Около покривите танцуваха малки дяволчета и размахваха в ръцете си живи въглени.

Императорските слуги стояха под мъждукащите фенери на площада край замъка и събираха разни мебели в каруци; до тях конярите се мъчеха да вържат конете за стърките. Небето отгоре беше изпъстрено от разноцветни експлозии; отзад, откъм Страхов се носеха глухите гърмежи на взривовете. Необезпокоявани се вмъкнахме през главния вход.

— Императорът бяга, нали? — казах задъхано.

Покрай нас трескаво минаваха дяволчета, крепящи вързопи с плат на главите си.

— Той е по-загрижен за любимите си птици — рече Куизъл. — Иска афритите ни да отлетят с тях на безопасно място. — Зелените очи се присвиха към мен със съжалителна усмивка.

— Но всички африти са мъртви.

— Точно така. Почти стигнахме.

Бяхме в северното крило на замъка, където се намираше щабът на магьосниците. От камъните се носеше силната смрад на магия. Леопардът и пантерата побягнаха надолу по дългото стълбище, после по протежението на терасата, гледаща към Еленовия ров, а след това влязоха през арката, която водеше към долния кабинет. Той представляваше широка, кръгла стая, заемаща целия приземен етаж на бялата кула. През вековете често съм бил призоваван тук, но сега всичките стандартни магически принадлежности — книгите, гърнетата с тамян, свещниците — бяха насметени встрани, за да се освободи място за един ред от десет стола и маси. На всяка маса имаше кристално кълбо, в което блещукаше светлинка; на всеки стол седеше прегърбен магьосник, взрян в своето кълбо. В стаята цареше пълна тишина.

Господарят ни стоеше край прозореца и се взираше в нощното небе през един телескоп^[9]. Той ни забеляза, направи знак да пазим тишина и ни повика в една странична стая. Сивата му коса беше побеляла от напрежението през последните няколко седмици; гърбавият му нос висеше тънък и изпит, а очите му бяха червени като на дяволче^[10]. Той се почеса по врата.

— Не е необходимо да ми го казваш — рече той. — Знам. С колко време разполагаме?

Пантерата махна с опашка.

— Бих ни дал един час, не повече.

Куизъл погледна назад към главната стая, където магьосниците се трудеха мълчаливо. — Виждам, че призовавате големите — каза тя.

Магьосникът кимна рязко.

— Те ще причинят огромни щети на врага.

— Няма да е достатъчно — казах аз. — Дори и с десет. Видяхте ли *големината* на армията отвън?

— Както винаги, Бартимеус, твоето мнение е необмислено и неочаквано. Това е само диверсия. Планираме да измъкнем Негово

височество по източните стълби. Лодката чака на реката. Големите ще обградят замъка и ще прикрият отстъплението ни.

Куизъл все още зяпаше магьосниците; седяха ниско прегърбени над кристалите си, мънкайки продължителни тихи инструкции на своите създания. Бледи, движещи се образи в кристалите показваха на всеки един това, което съответният голем виждаше.

— Британците няма да се занимават с чудовищата — каза Куизъл. — Ще намерят операторите и ще убият *тях*.

Господарят ми оголи зъбите си.

— Дотогава императорът ще е изчезнал. А това, между другото, е моята нова заповед за вас двамата — да охранявате Негово височество при бягството му. Ясно?

Аз вдигнах лапа. Магьосникът въздъхна дълбоко.

— Да, Бартимеус?

— Ами, сър — рекох, — ако мога да направя предложение. Прага е обградена. Ако се опитаме да избягаме от града с императора, всички ще загинем. Така че защо просто не забравим за дъртия глупак и вместо това не се измъкнем? На улица „Карлова“ има една малка пивоварна с пресъхнал кладенец. Не е дълбок. Входът му е малко тесен, но...

Той се намръщи.

— Очакваш от мен да се крия там?

— Е, ще е тясно, но считам, че можем да ви натъпчем. Шкембето ви може да ни създаде неприятности, но не е нещо, което да не може да се оправи със силно бутане... Ох! — Козината ми запука; внезапно спрях. Както винаги нажежените точици ме накараха да си забравя мисълта.

— За разлика от теб — изръмжа магьосникът, — аз знам какво е лоялност! Мен няма нужда да ме убеждават, за да действам почтено спрямо господаря си. Повтарям: вие двамата ще го защитавате с цената на живота си. Разбрахте ли?

Кимнахме неохотно. В този момент подът се разтресе от близка експлозия.

— Тогава ме последвайте — каза той. — Нямаме много време.

Тръгнахме обратно нагоре по стълбите през кънтящите коридори на замъка. Ярки светкавици осветяваха прозорците; навсякъде ехтяха страховити писъци. Господарят ми тичаше с тънките си крака, задъхвайки се при всяка стъпка; Куизъл и аз правехме големи скокове до него.

Най-накрая излязохме на площадката, където императорът от години поддържаше своя птичарник. Представляваше голяма конструкция, внимателно изработена от богато украсен бронз, с куполи, минарета и хранилки, и с врати, през които императорът да се разхожда. Вътрешната част беше пълна с дървета и храсти в саксии и със забележително разнообразие от папагали, чиито предци са били донесени в Прага от далечни земи. Императорът беше лудо влюбен в тези птици; напоследък, с нарастването на силата на Лондон и изплъзването на империята от контрола му, той беше започнал да седи дълги часове в птичарника, беседвайки задушевно с приятелите си. Сега, когато нощното небе се раздираше от магически сблъсъци, птиците бяха в паника, въртяха се из клетката, предизвиквайки буря от перушина, и грачеха до припадък. Императорът, дребен пълничък джентълмен в сатенени бричове и намачкана бяла риза, който не беше кой знае колко по-добре от птиците, увещаваеше птичарите си и пренебрегваше стълпилите се около него съветници.

Главният министър, Мейринк, блед и с тъжен поглед, го дърпаше за ръкава.

— Ваше височество, *моля*. Британците прииждат нагоре по Касъл хил. Трябва да ви отведем в безопасност...

— *Не мога* да изоставя птичарника си! Къде са магьосниците ми? Извикайте ги тук!

— Сър, те са заети с битката...

— Тогава моите африти? Моят верен Феб...

— Сър, както вече няколко пъти ви информирах...

Господарят ми си проправи път.

— Сър, представям ви Куизъл и Бартимеус, които ще ни помогнат при заминаването ни, а после ще спасят и чудните ви птици.

— Две котки ли, човече? Две *котки*? — Устните на императора се свиха и пребледняха^[11].

Куизъл и аз извъртяхме очи от досада. Тя се превърна в момиче с необикновена красота; аз приех формата на Птолемей.

— А сега, Ваше височество — рече господарят ми, — източните стълби...

Големи сътресения се чуваха в града; половината предградия вече горяха. Едно малко дяволче прелетя над парапета в края на площадката. Опашката му пламтеше. Плъзна се и спря пред нас.

— Разрешете да докладвам, сър. Множество свирепи африти си пробиват път с бой към замъка. Атаката се предвожда от Хонориус и Патернайф, личните слуги на Гладстон. Те са много ужасни, сър. Нашите войски се пречупиха пред тях. — То спря и погледна тлеещата си опашка. — Разрешете да намеря вода, сър.

— А големите? — попита Мейринк.

Дяволчето потръпна.

— Да, сър. Те току-що влязоха в бой с врага. Естествено, аз стоях доста настрана от облака, но вярвам, че британските африти са отстъпили малко, в безпорядък. А сега, за водата...

Императорът нададе чуруликащ вик:

— Добре, добре! Победата е наша!

— Превъзходството е само временно — каза Мейринк. — Елате, сър, трябва да тръгваме.

Въпреки протеста си, императорът беше изнесен от клетката към една малка врата в голямата порта. Мейринк и моят господар бяха начело на групата, зад тях се намираше императорът, чието дребно телосложение бе скрито сред придворните. Куизъл и аз вървахме накрая.

Светкавица. Две черни фигури прескочиха през парапета зад нас. Около тях плющяха дрипави пелерини, а дълбоко в качулките им горяха жълти очи. Придвижваха се през терасата с големи плавни подскоци, като едва докосваха земята. В птичарника птиците изведнъж замлъкнаха.

Погледнах Куизъл.

— Ти или аз?

Красивото момиче ми се усмихна, показвайки остриите си зъби.

— Аз. — Тя се втурна назад, за да посрещне напредващите гули. Аз продължих да тичам след антуража на императора.

Една тясна пътека зад портата водеше на север покрай рова, под стените на замъка. Отдолу се виждаше как Старият град гори; виждах как британските войски тичат по улиците, а народът на Прага бягаше,

биеше се и падаше пред тях. Всичко това изглеждаше далечно; единственият звук, който долиташе до нас, бе далечният вой на вятъра. Тук-там се носеха ята от дяволчета.

Императорът спря с гръмките си оплаквания. Групата бързаше мълчаливо в нощта. Дотук добре. Вече бяхме при Черната кула, в началото на източните стълби и пътят напред беше чист.

Пърхане на криле, Куизъл кацна до мен с пепеляво лице. Беше ранена отстрани.

— Проблеми? — попитах.

— Не с гулите. Африт. Но дойде един голем — унищожи го. Добре съм.

Продължихме надолу по стълбите отстрани на хълма. Светлината от горящия замък се отразяваше във водите на Вълтава под нас, придавайки ѝ тъжна красота. Не срещнахме никого, никой не ни преследваше и скоро най-лошото от конфликта остана зад нас.

С приближаването на реката Куизъл и аз се спогледахме обнадеждено. Градът беше загубен, както и империята, но бягството ни щеше поне малко да ни върне личната гордост. Въпреки че мразехме робството си, ние никак не харесвахме и да сме губещи. Изглежда щяхме да се измъкнем.

Засадата изникна, когато почти бяхме стигнали основата на хълма.

С бързи прибежки шест джина и банда дяволчета изскочиха на стъпалата отдолу. Императорът и придворните му изпищяха и побягнаха в безредие. Куизъл и аз се напрегнахме, готови да скочим.

Зад нас се чу леко покашляне. Обърнахме се като един.

Пет стъпала по-нагоре стоеше слаб, млад мъж. Имаше прилепнали руси къдрици, големи сини очи и носеше сандали и тога в късен римски стил. Изражението на лицето му беше спокойно и скромно, сякаш не би наранил и муха. Обаче като допълнителна подробност, не можех да не забележа, че носеше и чудовищна коса със сребърно острие.

Огледах го и на другите нива, с бледата надежда, че всъщност може да е някой ексцентричен човек, тръгнал на бал с маски. Нямах този късмет. Беше африт с голяма сила. Преглътнах. Това изобщо не беше добре^[12].

— Господин Гладстон поднася комплиментите си на императора — каза младият мъж. — Той би искал да се наслади на компанията му. Останалата паплач може да се изпарява.

Това звучеше разумно. Погледнах умолително господаря си, но той ядно ме подтикна напред. Въздъхнах и неохотно пристъпих към африта.

Младият мъж изцъка високо:

— О, чупка, дребосък. Нямах шанс.

Присмехът му разпали яростта ми. Съвзех се.

— Внимавай — рекох студено. — Подценяваш ме на свой собствен риск.

Афритът премигна, демонстрирайки липса на безпокойство.

— Наистина ли? Имаш ли си име?

— Име ли? — извиках аз. — Имам *много* имена! Аз съм Бартимеус! Аз съм Сакр-ал-Джини! Аз съм Н'горсо Могъщия и Змията на сребърните пера!

Направих драматична пауза. Младият мъж гледаше безизразно.

— Никога не съм те чувал. А сега, ако обичаш...

— Говорил съм със Соломон...

— О, моля те! — Афритът направи пренебрежителен жест. — Не сме ли го правили всички? Нека да си го кажем, той е говорил с кого ли не.

— Аз съм възстановил стените на Урук, Карнак и Прага...

Младият мъж се усмихна мазно.

— Прага? Какво, тези тук ли? На Гладстон му трябваха пет минути да срине тези стени, за тях ли говориш? Нали не си работил и над Йерихон?

— Да, работи — намеси се Куизъл. — Една от първите му работи. Той си мълчи за това, но...

— Виж, Куизъл...

Афритът попипа косата си.

— Последен шанс, джине — рече той. — Обирай си крушите. Тук не можеш да спечелиш.

Свих рамене примирено.

— Ще видим.

И така, за съжаление, видяхме. При това много бързо. Първите ми четири детонации бяха отклонени от бързо въртящата се коса.

Петата, която бях направил наистина силна, отскочи право към мен, изхвърляйки ме от пътеката и запращайки ме надолу по хълма. Опитах да се надигна, но се отпуснах болезнено. Раната ми бе прекалено голяма; не можех да се възстановя навреме.

Горе на пътеката дяволчетата се нахвърляха върху придворните. Видях Куизъл и един едър джин да се завъртат покрай мен, сграбчили се за гушите.

С обидно равнодушие афритът тръгна бавно надолу по склона към мен. Той смигна и вдигна сребърната коса.

И в този момент се намеси господарят ми.

Той не беше особено добър, както вече казах — като начало много обичаше точиците — но от моя гледна точка, последното му дело беше най-доброто нещо, което някога бе правил.

Навсякъде около него имаше дяволчета, прескачаха над главата му, втурваха се между краката му, домогваха се до императора. Той нададе яростен вик и от единия джоб на самото си извади пръчка за детонации, една от новите, направени от алхимиците на Златната алея в отговор на британската заплаха. Бяха калпави, масово произвеждани боклуци, които имаха склонността да избухнат твърде бързо или пък често изобщо да не избухнат. При всички случаи беше най-добре да ги хвърлиш бързо по посока на врага. Но господарят ми бе типичен магьосник. Не беше свикнал да се бие лично. Той наистина изломоти командата за активиране, но после продължи да се колебае, държейки пръчката над главата си и финтирайки дяволчетата, сякаш не бе решил кое от тях да избере.

Колеба се още известно време.

Експлозията разкъса стълбите на две. Дяволчета, император и придворни бяха издухани във въздуха като семенца на глухарче. Самият ми господар изчезна напълно, сякаш никога не бе съществувал.

А с неговата смърт връзките, които ме оковаваха, изчезнаха в нищото. Афритът замахна с острието на косата, точно там, където беше лежала главата ми. Острието напразно се заби в земята.

И така, след няколкостотин години и дузина господари, връзките ми с Прага бяха прекъснати. Но когато благодарната ми същност се пръсна на всички посоки и погледнах надолу към горящия град и

маршируващите войници, към стенещите деца и викащите дяволчета, към предсмъртната агония на една империя и кървавото кръщение на поредната, трябва да кажа, че не се чувствах особено тържествуващ.

Имах чувството, че всичко щеше да стане много по-лошо.

[1] Седемте нива: Седемте достъпни нива се застъпват едно друго и всяко разкрива определени аспекти от реалността. Първото включва обикновени материални неща (дървета, сгради, хора, животни и др.), които са видими за всички; другите шест съдържат разнообразни видове духове, които тихо си вършат работата. Висшите създания (като мен) могат да използват вътрешни очи, за да наблюдават всичките седем нива едновременно, а по-нисшите същества трябва да се справят, като виждат по-малко. Хората са забележително нисши. Магьосниците използват лещи, за да виждат на нива две и три, но повечето хора виждат само на първо ниво и затова са невежи за всички магически дейности. Например, вероятно точно СЕГА нещо невидимо с множество пипала виси зад гърба ви. ↑

[2] Огромна птица от ориенталските приказки. — Бел.прев. ↑

[3] Без съмнение точно там се спотайваха британските магьосници, на безопасно разстояние от действието. Чешките ми господари бяха абсолютно същите. По време на война магьосниците винаги обичат да запазват най-опасните задачи за себе си, като например безстрашно да охраняват огромни количества храна и напитки на няколко мили зад предните линии. ↑

[4] Всеки страж беше нисш джин, малко по-добър от обикновен фолиот. Времената в Прага бяха трудни; магьосниците изнемогваха за роби и качественият контрол не беше на ниво. Външният вид, който моите стражи си бяха избрали, го доказваше. Вместо страховити бойни маскировки, пред мен стояха два прилепа с шарещи очи, една невестулка, един гущер с изскочили очи и една доста тъжна жаба. ↑

[5] Пет глави, които се блъскат една в друга в бърза последователност. Беше като някаква необикновена играчка. ↑

[6] т.е. истината. ↑

[7] Не намираха никого, както показваха разочарованите им писъци. Предградията бяха изоставени. Почти веднага след като британската армия прекоси канала, чешките власти бяха започнали да се подготвят за неизбежното нападение над Прага. Като първа

предпазна мярка градското население бе преместено зад стените — които, между другото, бяха най-здравите в Европа по онова време, истинско чудо на магьосническото инженерство. Споменах ли, че аз имах пръст в строежа им? ↑

[8] Демонични създания от арабския фолклор, които обитават гробищата. По-късно думата е навлязла в английския език и означава същество, което ограбва гробовете и се храни с мъртвите тела. — Бел.прев. ↑

[9] Телескопът съдържахше дяволче, чието зрение позволява на хората да виждат през нощта. Това са полезни прибори, въпреки че понякога капризните дяволчета изкривяват гледката или включват свои собствени елементи: потоци от златен пращец, странни приказни видения или призрачни фигури от миналото на човека. ↑

[10] Да сравняваш господарите си е като да сравняваш петна по лицето: някои са по-лоши от другите, но дори и най-добрите изобщо не ти харесват. Този беше дванайстият чешки магьосник, на когото служех. Не бе прекалено жесток, но беше малко кисел, сякаш във вените му течеше лимонов сок. Освен това имаше тънки устни и бе педантичен, обсебен от дълга си към империята. ↑

[11] Самите те заприличаха на котешки, ако ме разбирате правилно. ↑

[12] И най-мизерният африт си струва да се избягва, а този наистина беше забележителен. На по-високите нива формите му бяха огромни и ужасяващи, така че появяването му в такъв мършав вид на първо ниво вероятно просто допадаше на извратеното му чувство за хумор. Но не мога да кажа, че на мен ми беше смешно. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

Лондон: една велика и просперираща столица на две хиляди години, която в ръцете на магьосниците се стремеше да стане център на света. Поне на размери успяваше. Беше станала голяма и грозна от богатите пиршества на властите.

Градът се простираше на няколко мили от двете страни на Темза, една обвита в дим покривка от къщи, осеяна с палати, кули, църкви и пазари. По всяко време и на всяко място кипеше дейност. Улиците бяха претъпкани и задръстени от туристи, работници и други движещи се хора, докато въздухът невидимо гъмжеше от преминаването на дяволчета, заети с поръчките на господарите си.

На пренаселените кейове, простиращи се върху сивите води на Темза, батальони войници и бюрократи чакаха да отплават на пътешествия по цялото земно кълбо. В сенките на общитите с желязо кораби пъстроцветни търговски съдове с всякакви размери и форми преминаваха по натоварената река. Оживени въоръжени търговски кораби от Европа; арабски съдове с островърхи платна, натоварени с подправки; чипоноси джонки^[1] от Китай; елегантни клипери с тънки мачти от Америка — всички те бяха наобиколени и спрени от малките речни лодки на лодкарите на Темза, които шумно се съревноваваха за обичая да ги изведат до дока.

Две сърца задвижваха столицата. На изток се намираше районът Сити, където се събираха търговци от далечни земи, за да разменят стоките си; на запад, обрамчвайки един остър завой на реката, лежеше политическата част на Уестминстър, където магьосниците работеха безспирно, за да увеличат и защитят териториите си зад граница.

Момчето беше посетило Лондон по работа; сега се връщаше в Уестминстър пеша. Вървеше бавно, защото вече беше топло, въпреки че все още бе ранна сутрин, и то усещаше как потта се стича на капки под яката му. Лек бриз подхващаше ръбовете на дългото му черно палто и ги подмяташе зад него, докато вървеше. Знаеше какъв е ефектът и това му харесваше. Беше мрачен и впечатляващ; усещаше обръщащите се глави, докато преминаваше. В *наистина* ветровитите

дни, когато палтото му се вееше хоризонтално зад него, имаше усещането, че не изглежда чак толкова стилно.

Пресече улица „Риджънт“ и продължи надолу, между варосаните сгради от началото на деветнайсти век към „Хеймаркет“, където метачите бяха заети с метене и почистване пред театрите, а продавачите на плодове вече започваха да излагат стоките си. Една жена придържаше поднос с чудесни, зрели колониални портокали, които бяха по-трудно достъпни в Лондон, откакто започнаха южните европейски войни. Момчето се приближи; минавайки, то подхвърли ловко монета в малката купичка, която висеше на врата ѝ, и дръпна един портокал от върха на подноса. Пренебрегна благодарностите ѝ и продължи по пътя си. Не наруши походката си. Палтото му се носеше впечатляващо след него.

На площад „Трафалгар“ наскоро бяха издигнали високи пилони, всеки един от които бе раиран спираловидно в десетки цветове; в този момент групи работници опъваха въжета между тях. Всяко въже беше натежало от весели флагчета в бяло и синьо. Момчето спря да обели портокала си и да погледа работата.

Покрай него мина работник, потящ се под тежестта на купчина флагчета.

Момчето му подвижна.

— Хей, приятел. Защо е всичко това?

Мъжът обърна поглед, забеляза дългото черно палто на момчето и веднага направи нескъпопосан опит за поздрав. Половината флагчета се изплъзнаха от ръцете му на тротоара.

— За утре, сър — каза той. — Денят на основателя. Национален празник, сър.

— А, да. Разбира се. Рожденият ден на Гладстон. Бях забравил.

Момчето хвърли една извита обелка на улицата и потегли, оставяйки работника да се мъчи с флагчетата и тихо да псува.

Продължи надолу към Уайтхол — район с масивни сиви сгради, внушително лъхащи на отдавна установена власт. Тук дори само архитектурата бе достатъчна да накара случайния наблюдател да отстъпи; огромни мраморни колони; големи бронзови врати; стотици и стотици прозорци, от които във всеки час горяха светлини; гранитни статуи на Гладстон и други първенци, чиито мрачни набръчкани лица обещаваха сурови наказания за всички врагове на държавата. Но

момчето мина с пъргава походка покрай всичко това, белейки портокала си с такава незаинтересованост, сякаш бе роден тук. Той кимна на един полицаи, мина бързо покрай пазача и пристъпи през една странична врата в двора на Отдел „Вътрешни работи“, под сянката на един орех. Чак сега спря, погълна остатъка от портокала, избърса си ръцете с кърпичката и си оправи яката, маншетите и вратовръзката. За последен път приглади назад косата си. Добре. Сега беше готов. Време бе да започва работа.

Бяха изминали повече от две години от времето на бунта на Лавлейс и внезапното издигане на Натаниел в елита. Сега вече беше на четиринайсет години, с една глава по-висок от времето, когато върна амулета на Самарканд на сигурната грижа на благодарното правителство; беше и по-едър, но все още слаб, а косата му висеше дълга и несресана, според последната мода. Лицето му бе отслабнало и преbledняло от дългите часове на учене, но очите му горяха ярко; всичките му движения се характеризираха от едва потискана енергия.

Понеже обичаше да наблюдава, Натаниел скоро усети, че сред работещите тук магьосници външният вид бе важен фактор за поддържането на статуса. Те се мръщеа на опърпаното облекло — и наистина това бе безпогрешен признак за посредствен талант. Той нямаше намерение да прави такова впечатление. С възнаграждението, което получаваше от отдела си, той си бе купил тесен прилепнал черен костюм и дълго италианско палто, които считаше за ужасно модерни. Носеше тънки, леко заострени обувки и няколко пъстри носни кърпички, които осигуряваха истинска експлозия от цветове на гърдите му. В този внимателно подреден екип той вървеше из галериите на Уайтхол с дълга, целенасочена крачка, напомнящ на някаква блатна птица, стиснал купчина листове в ръце.

Държеше рожденото си име в дълбока тайна. Сред колегите и сътрудниците си той бе известен с името си на възрастен — Джон Мандрейк.

Двама други магьосници бяха носили това име и никой не бе много известен. Първият, алхимик от времето на кралица Елизабет, бе превърнал олово в злато при прочутия експеримент пред съда. По-късно било открито, че той успял да направи това, като покрил златни

топчета с тънък слой олово, което изчезвало при леко нагриване. Неговата изобретателност била одобрена, но все пак го обезглавили. Вторият Джон Мандрейк бил син на един майстор на мебели, който прекарал живота си в изследване на множеството форми на дребни демонични създания. Той натрупал списък от 1703 напълно различни подтипа, докато един от тях, нисш пъстър зелен стършелолет, не го ужил по незащитено място; подул се до размерите на шезлонг и така умрял.

Безславната кариера на предците му не тревожеше Натаниел. Всъщност, това му носеше спокойно задоволство. Той смяташе да прослави името единствено чрез самия себе си.

Господарката на Натаниел беше госпожица Джесика Уитуел, магьосница на неопределена възраст, с къса бяла коса и слабо телосложение, наподобяващо скелет. Считаха я за един от четиримата най-силни магьосници в правителството и влиянието ѝ бе голямо. Тя видя таланта в чирака си и се захвана да го развие напълно.

Натаниел живееше в просторна стая в крайречната градска къща на господарката си и водеше едно подредено и добре напътствано съществуване. Къщата бе модерна и оскъдно обзаведена със сиви килими и ослепително бели стени. Обзавеждането беше от стъкло, посребрен метал и бледо дърво, донесено от скандинавските гори. Цялото място имаше някакво хладно, официално, почти стерилно излъчване, на което Натаниел започна силно да се възхищава: то показваше контрол, яснота и ефикасност — всички отличителни белези на съвременния магьосник.

Стилът на госпожица Уитуел се бе пренесъл дори в библиотеката ѝ. В повечето магьоснически домове библиотеките бяха тъмни, мрачни места — книгите бяха подвързани с кожа от екзотични животни, украсени с пентаграми и заклинателски руни отстрани. Но този външен вид, както Натаниел научи, беше чак от миналия век. Госпожица Уитуел беше поискала от „Ярослав“, фирмата за печат и подвързване, да направят еднаква подвързия от бяла кожа на всичките ѝ томове, които после бяха описани и щамповани с идентификационни номера от черно мастило.

В средата на тази стая с бели стени и подредени бели книги имаше правоъгълна стъклена маса и точно тук Натаниел седеше по два часа всяка седмица, работейки над по-висшите тайнства.

В ранните месеци на своето назначение при госпожица Уитуел той се бе впуснал в период на интензивно учене и за нейна изненада и одобрение усвои последователни степени на призоваване за рекордно време. Бе напреднал от най-ниското ниво демони (насекоми, моулъри и таласъми-дяволчета), през средните (цялата гама фолиоти), до повисшите (джинове от най-разнообразни класове) само за дни.

След като го видя как изгони един силен джин с импровизация, която представляваше плесница по синия му задник, господарката му изрази възхищението си.

— Ти си естествен талант, Джон — каза тя, — естествен. Когато изгони демона в Хедълхам хол, ти показва смелост и добра памет, но не осъзнавах добре колко вещ ще си в общите призовавания. Работи усилено и ще стигнеш далеч.

Натаниел й благодари сдържано. Той не й каза, че повечето от тези неща не бяха нови за него, че още преди дванайсетгодишна възраст бе призовавал джин от средно ниво. Той пазеше връзката си с Бартимеус само за себе си.

Госпожица Уитуел бе възнаградила неговото ранно развитие с нови тайни и обучение, което беше точно каквото Натаниел отдавна желаше. Под нейно ръководство той изучи изкуството да принуждава демоните към множество полупостоянни задачи, без да прибегва до неудобни инструменти като пентаграмата на Аделбранд. Той откри как да се защитава от шпиониране, като изплита сензорни мрежи около себе си; как да разсейва изненадващи атаки, като призовава светкавични енергийни потоци, които поглъщаха агресивната магия и я отнасяха. За много кратко време Натаниел бе усвоил толкова ново познание, колкото много от другите магьосници, които бяха с пет или шест години по-големи. И вече бе готов за първата си работа.

Беше обичай да се дава работа на ниски позиции на всички обещаващи магьосници като начин да бъдат научени на практическата употреба на силата. Възрастта, на която това се случваше, зависеше от таланта на чирака и влиянието на господаря. При Натаниел имаше и друг фактор, защото в кафенетата около Уайтхол бе добре известно, че самият министър-председател следеше кариерата му много

заинтересовано и благосклонно. Това гарантираше, че от самото начало на него му се оказваше много внимание.

Господарката му го бе предупредила за това.

— Запази тайните си за себе си — каза тя, — особено рожденото си име, ако го знаеш. Затваряй си устата като риба. В противен случай ще ти измъкнат всичко.

— Кой? — попита я той.

— Врагове, които още не си създад. Те обичат да планират от рано.

Рожденото име на магьосника със сигурност бе източник на голяма слабост, ако бъдеше открито от друг и Натаниел пазеше своето много внимателно. В началото обаче го мислеха за малко лековерен. На партитата около него се увъртаха хубави млади магьоснички, омайваха го с комплименти преди да започнат да разпитват за подробности от миналото му. Той отблъскваше тези недодялани изкусителки сравнително лесно, но последваха и по-опасни методи. Веднъж, докато спеше, го посети дяволче, което гукаше нежни думи в ухото му и го питаше за рожденото му име. Вероятно само високият звън на Биг Бен отвъд реката предотврати непредпазливото разкритие. С иззвъняването Натаниел се размърда, събуди се и видя клечащото край ъгъла на леглото дяволче; той моментално призова един опитомен фолиот, който сграбчи дяволчето и го стисна, превръщайки го в камък.

В новото си състояние дяволчето, за съжаление, не можеше да разкрие каквото и да било за магьосника, който го бе натоварил с тази задача. След този случай, Натаниел постави фолиота да охранява добросъвестно спалнята му всяка нощ.

Скоро стана ясно, че идентичността на Джон Мандрейк няма да бъде разкрита лесно и други опити не последваха. Скоро след това, когато все още беше едва на четиринайсет, очакваното назначение дойде и той се присъедини към отдел „Вътрешни работи“.

[1] Вид китайска лодка. — Бел.прев. ↑

Натаниел беше посрещнат с гневен поглед от секретаря в офиса си и люлееща се купчина документи на бюрото.

Секретарят, спретнат и излъскан млад мъж, с мазна червеникавокафява коса спря за миг, преди да напусне стаята.

— *Закъсняхте*, Мандрейк — рече той, бутвайки нагоре очилата си с бърз, нервен жест. — Какво е извинението този път? Вие също имате отговорности, нали се сещате, точно както и тези на *пълнен работен ден*.

Спря се на вратата и свирепо сбърчи малкия си нос.

Магьосникът се отпусна назад в стола си. Изкуши се да си качи краката на бюрото, но се отказа, смятайки го за прекалено демонстративно. Позволи си само мързелива усмивка.

— Бях на местопроизшествие с господин Талоу — каза той. — Работих там от шест сутринта. Питайте го, ако искате, като дойде; може да ви каже някои подробности — ако не е прекалено секретно, естествено. А вие какво правихте, Дженкинс? Копирали сте документи усилено, надявам се.

Секретарят изскърца остро със зъби и бутна очилата си още по-нагоре на носа.

— Продължавайте в същия дух. Може сега да сте синеочкото на министър-председателя, но докога ще трае *това*, ако не вършите работа? Още един инцидент? Вторият тази седмица? Скоро отново ще търкате чашите за чай и тогава ще видим. — Той си тръгна с нещо средно между припкане и подскачане.

Момчето направи физиономия на затварящата се врата и в продължение на няколко секунди седя, взирайки се в нищото. Потърка очи изморено и си погледна часовника. Само девет и четирийсет и пет. А вече беше имал дълъг ден.

Клатушкащата се купчина документи на бюрото му очакваше да им обърне внимание. Той пое дълбоко дъх, оправя си маншетите и се пресегна към най-горната папка.

По свои собствени причини Натаниел отдавна се интересуваше от „Вътрешни работи“, един подотдел на обширната машина на сигурността, оглавявана от Джесика Уитуел. „Вътрешни работи“ провеждаше разследвания на разнообразни престъпни дейности, най-вече външни опити за преврат и вътрешни терористични актове, насочени срещу държавата. Когато в началото постъпи в отдела, Натаниел бе поел скромни дейности като подреждане на документи, копиране и правене на чай. Но не изпълнява тези задачи дълго.

Бързото му повишение не беше (както си шушукаха враговете му) просто резултат на чисто връзкаство. Вярно, че се бе облагодетелствал от добрата воля на министър-председателя и дългата ръка на господарката си, госпожица Уитуел, която никой от магьосниците във „Вътрешни работи“ не искаше да ядосва. И все пак това изобщо нямаше да му помогне, ако бе некомпетентен или дори с посредствени умения. Но Натаниел бе надарен и освен това работеше много. Издигането му бе бързо. Само за няколко месеца той успя да си проправи път през редица скучни чиновнически постове, докато — още преди да навърши петнайсет — стана асистент на самия министър на вътрешните работи, господин Джулиъс Талоу.

Нисък, як мъж с телосложение и темперамент на бик, господин Талоу беше безцеремонен и груб дори и в най-добрите си дни и беше склонен към внезапни изблици на невероятна ярост, която караше подчинените му да бягат и да се крият. Освен с нрава си, той се отличаваеше и с необикновения си жълтеникав тен, ярък като нарциси по обяд. Персоналът му не знаеше какво бе причинило този недъг; някои твърдяха, че е наследствено, че той бил потомък на единението между магьосник и сукуба^[1]. Други отдаваха това на биологична основа и подозираха, че е жертва на зловредна магия. Натаниел подкрепяше второто становище. Каквато и да бе причината, господин Талоу прикриваше проблема си колкото се може по-добре. Яките му бяха високи, косата му бе дълга. Носеше широкополи шапки и винаги се заслушваше внимателно за лекомислени разговори по въпроса сред персонала си.

Заедно с Натаниел и господин Талоу в отдела работеха осемнайсет човека; като се започне от двама обикновени, извършващи административни задължения, които нямаха връзка с магьосническите

въпроси, и се стигне до господин Фукс, магьосник от четвърто ниво. Натаниел възприе политика на мила любезност към всички, с изключение единствено на секретаря Клайв Дженкинс. Негодуванието на Дженкинс от младостта и позицията му бяха ясни от самото начало; на свой ред Натаниел се отнасяше към него с весела наглост. Беше абсолютно безопасно да го прави. Дженкинс не притежаваше нито връзки, нито способности.

Господин Талоу бързо бе осъзнал размера на талантите на своя асистент и го беше пренасочил към важна и трудна задача: преследването на сенчеста група, известна като съпротивата.

Мотивите на тези фанатици бяха очевидни и дори странни. Те се противопоставяха на благотворното управление на магьосниците и искаха да се върнат в анархията на управлението на обикновените. През годините техните постъпки ставаха все по-дразнещи. Крадяха магически артефакти от всякакъв вид от невнимателни магьосници или от такива, които просто нямаха късмет, а по-късно ги използваха в произволни нападения над правителствени служители и собственост. Няколко сгради бяха лошо засегнати, а множество хора — убити. В най-дръзката от всички атаки съпротивата дори се бе опитала да убие министър-председателя. Правителството отговори с драконовски мерки: много обикновени бяха арестувани в подозрение за принадлежност към съпротивата, няколко бяха екзекутирани, а други депортирани със затворнически кораби в колонии. И все пак, въпреки тези разумни репресивни мерки, инцидентите продължиха и господин Талоу започна да усеща неодобрението на висшестоящите.

Натаниел прие предизвикателството с голямо желание. Преди години пътищата му със съпротивата се бяха пресекли по начин, който го караше да чувства, че до известна степен разбира естеството ѝ. През една тъмна нощ бе срещнал три деца от обикновените, които бяха организирали черен пазар за магически предмети. Това преживяване не се бе харесало на Натаниел. Тримата набързо бяха откраднали и неговото собствено гадателско стъкло и почти не го бяха убили. Сега той копнееше за отмъщение.

Но задачата не се оказа лесна.

Той не знаеше нищо за тримата обикновени освен имената им: Фред, Стенли и Кити. Фред и Стенли бяха вестникарчета и първата стъпка на Натаниел бе да изпрати дребни търсещи сфери да проследят всички продавачи на вестници в града. Но от това наблюдение не излязоха никакви следи: очевидно дуетът си беше сменил заниманието.

След това Натаниел окуражи началника си да изпрати няколко подобрани възрастни агенти да работят под прикритие в Лондон. За няколко месеца те се потопиха в подземния свят на столицата. След като вече бяха приети от другите обикновени, те получиха инструкции да предлагат „крадени артефакти“ на всеки, който изглеждаше заинтересован. Натаниел се надяваше, че тази тактика може да подтикне агенти на съпротивата да се разкрият.

Беше напразна надежда. Повечето от провокаторите не успяха да събудят никакъв интерес към магическите си дреболии, а единственият, който *наистина* успя, изчезна, без да успее да докладва. Натаниел се разстрои, когато тялото му бе открито да плава в Темза.

Най-новата стратегия на Натаниел, в която той първоначално таеше големи надежди, бе да заповяда на два фолиота да приемат формата на бездомни сирачета и да ги изпрати да се шляят из града през деня. Натаниел сериозно подозираше, че голяма част от съпротивата е съставена от детски улични банди и смяташе, че рано или късно те може би щяха да се опитат да привлекат новодошлите. Но досега примамката не бе свършила работа.

В офиса тази сутрин бе горещо и сънливо. По стъклата на прозорците бръмчаха мухи. Натаниел дори си съблече сакото и нави огромните си ръкави. Потискайки прозевките си, той се зарови в купища канцеларска работа, по-голямата част от която бе свързана с последното безчинство на съпротивата: нападение на магазин в една от задните улици на Уайтхол. Призори на същия ден взривно устройство, вероятно малка сфера, било хвърлено през капандурата и бе ранило тежко управителя. Магазинът доставяше тютюн и тамян на магьосниците. Предполагаше се, че затова е бил нападат.

Нямаше свидетели, а наблюдателните сфери не били в района. Натаниел изруга тихо. Беше безнадеждно. Хвърли документите

настрана и вдигна друг доклад. На усамотени стени из целия град отново бяха надраскани обидни лозунги по адрес на министър-председателя. Той въздъхна и подписа документ, нареждащ незабавна почистваща операция, знаейки прекалено добре, че графитите щяха да се появят отново толкова бързо, колкото работеха и мъжете с варта.

Най-накрая стана обяд и Натаниел отиде на парти в градината на византийското посолство, чиято цел бе да отбележи предстоящия Ден на основателя. Той се разхождаше между гостите апатичен и кисел. Проблемът със съпротивата го глождеше.

Докато си сипваше с черпака силен плодов пунш от един сребърен супник в ъгъла на градината, той забеляза, че наблизо стоеше млада жена. След като я огледа внимателно за момент, Натаниел направи нещо, което се надяваше, че е елегантен жест.

— Чух, че напоследък сте имали успех, госпожице Фарар. Моля, приемерте поздравленията ми.

Джейн Фарар измърмори благодарности.

— Беше само *малко* гнездо на чешки шпиони. Смятаме, че са дошли с лодки от Ниските земи^[2]. Бяха непохватни аматьори, които лесно се забелязват. Няколко лоялни обикновени вдигнаха тревога.

Натаниел се усмихна.

— Вие сте прекалено скромна. Чух, че шпионите са разигравали полицията из половин Англия, междувременно убивайки няколко магьосници.

— Имаше няколко дребни инцидента.

— Дори и така да е, това е забележителна победа.

Натаниел отпи малко от пунша, доволен от двусмислието на комплимента си. Господарят на госпожица Фарар бе началникът на полицията, господин Хенри Дювал, един сериозен съперник на Джесика Уитуел. На тържества като това тя и Натаниел често си разменяха лукави разговори, отрупани с комплименти и внимателно скрити нокти, изпитвайки темпераментите си.

— Ами *вие*, Джон Мандрейк? — сладко промърка Джейн Фарар.
— Вярно ли е, че са ви възложили отговорността да разкриете тази дразнеща съпротива? Това не е по-малък проблем.

— Аз само трупам информация; имаме мрежа от информатори, с която работим. Нищо особено.

Джейн Фарар се пресегна за един сребърен черпак и внимателно разбърка пунша.

— Не е невероятно, но е нечувано за някой толкова неопитен като вас. *Браво!* Искате ли още едно питие?

— Не, благодаря. — С раздразнение Натаниел усети как страните му се изчервяват. Естествено, това беше вярно: той *беше* млад, той *беше* неопитен; всички го гледаха, за да видят дали ще се провали. Пребори се със силното си желание да се намръщи.

— Вярвам, че ще видим съпротивата пречупена в рамките на шест месеца — каза глухо.

Джейн Фарар си наля пунш в една чаша и повдигна вежди към него с изражение, което може би изразяваше развеселеност.

— Впечатлявате ме — рече тя. — Преследват ги от три години без ни най-малък пробив. А вие ще ги пречупите за шест месеца! Но знаете ли, вярвам, че вие можете да го направите, Джон. Вече може да се каже, че сте мъж.

Още едно изчервяване! Натаниел се опита да овладее емоциите си. Джейн Фарар беше с три или четири години по-голяма от него и също толкова висока или малко повече, с дълга, права, светлокестенява коса, падаща на раменете ѝ. Очите ѝ бяха смущаващо зелени, живи, с иронична интелигентност. Не можеше да не се почувства недодялан и грубоват край нея, въпреки великолепието на къдравата му червена кърпичка. Усети се, че опитва да обясни твърдението си, при условие че би трябвало да си мълчи.

— Знаем, че групата се състои предимно от младежи — рече той. — Този факт вече няколко пъти бе отбелязван от жертвите, а двамата индивиди, които сме успели да убием до момента, никога не са били по-стари от *нас*. — Той леко наблегна на последната дума. — Така че решението е ясно. Ще изпратим агенти да се присъединят към организацията. След като веднъж спечелят доверието на предателите и получат достъп до водача им... е, въпросът бързо ще бъде приключен.

Отново веселата усмивка.

— *Сигурен* ли сте, че ще е толкова просто?

Натаниел сви рамене.

— Самият аз почти получих достъп до водача им преди години. Може да стане.

— *Наистина ли?* — Очите ѝ се разшириха, разкривайки искрен интерес. — Разкажете ми повече.

Но Натаниел си бе възвърнал самоконтрола. *Сигурен, силен, скрит.* Колкото по-малко информация разкриваше, толкова по-добре. Хвърли поглед през поляната.

— Виждам, че госпожица Уитуел е пристигнала сама — каза той. — Като неин лоялен чирак, трябва да свърша нещо полезно. Ще ме извините ли, госпожице Фарар?

Натаниел си тръгна от партито рано и се върна в офиса си вбесен. Набързо се оттегли в една усамотена зала за призоваване и измърмори заклинанието. Двата фолиота, все още в маскировката на сирачета, се появиха. Гледаха тъжно и несигурно.

— Е? — изстреля той.

— Нищо не става, господарю — рече русото сираче. — Уличните деца просто ни пренебрегват.

— И то ако имаме късмет — потвърди раздърпаното сираче. — Онези, които *не ни пренебрегват*, ни замерят с разни неща.

— *Какво?* — Натаниел беше възмутен.

— Ами с тенекиени кутии, бутилки, малки камъни и други предмети.

— Нямам това предвид! Искам да кажа какво е станало с малкото останала човештина? Тези деца трябва да бъдат оковани и депортирани! Какво им става? И двамата сте сладки, и двамата сте слабички, и двамата сте затрогващи — *със сигурност* биха ви взели под крилото си.

Двете сирачета заклатиха хубавите си малки главици в знак на отрицание.

— Не. Отнасят се към нас с отвращение. Едва ли не сякаш виждат какви сме всъщност.

— Невъзможно. Те нямат лещи, нали? Сигурно грешите в нещо. Сигурни ли сте, че по някакъв начин не се издавате? Нали не летите и не си слагате рога или пък някоя друга глупост?

— Не, сър, честно, не.

— Не, сър. Въпреки че веднъж Кловис *всъщност* забрави да си махне опашката.

— Доносник такъв! Сър — това е лъжа.

Натаниел поклати глава изморено.

— Не ме интересува! Не ме интересува. Но и двамата ще се сблъскат с точиците, ако не успеете скоро. Опитайте с различни възрасти, опитайте да обикаляте поотделно; пробвайте да си придадете леки недъзи, за да предизвикате съжалението им — но без заразни болести, както вече ви казах. Засега сте свободни. Махайте се от очите ми.

Натаниел седна обратно на бюрото си и си направи равносметка. Беше ясно, че фолиотите едва ли ще успеят. Те бяха демони от нисш ранг... може би *това* бе проблемът — не бяха достатъчно умни, за да се въплътят напълно в човешкия характер. Естествено, идеята, че децата можеха да *виждат през* техния външен вид, бе абсурдна; той веднага я отхвърли.

Но ако те се провалят, после какво? Всяка седмица съпротивата извършваше нови престъпления. Ограбваха се къщи на магьосници, крадеше се от коли, нападаха се магазини и офиси. Моделът беше достатъчно очевиден: опортюнистични престъпления, извършвани от малки, бързо подвижни единици, които някак си успяваха да останат скрити от патрулиращите сфери и други демони. Това беше ясно. Но все още нямаше никакъв напредък.

Натаниел знаеше, че търпението на господин Талоу се изчерпва. Дребните дразнещи коментари, като тези на Клайв Дженкинс и Джейн Фарар, предполагаха, че и други хора знаеха това. Той потупа с молива по тетрадката си, мислейки за тримата членове на съпротивата, които беше видял. Фред и Стенли... споменът за тях го накара да изскърца със зъби и да потупа с молива все по-силно. Един ден той *щеше* да ги хване, само да почака. А и онова момиче. Кити. С тъмна коса, свирепа, просто едно лице, съзряно в сенките. Водачът на триото. Дали все още бяха в Лондон? Или пък бяха избягали някъде надалеч, за да се скрият извън обхвата на закона? Нуждаеше се само от следа, една-единствена мизерна следа. После щеше да се нахвърли върху тях по-бързо, отколкото очакваха.

Но той нямаше абсолютно нищо, за което да се хване.

— *Кои* сте вие? — рече той на себе си. — Къде се криете?

Моливът в ръката му се счупи.

[1] Средновековен демон, който приема формата на красива жена. — Бел.ред. ↑

[2] Събирателно наименование на Белгия, Нидерландия и Люксембург. — Бел.ред. ↑

Беше наистина очарователна вечер. Огромното пълнолуние, проблясващо в кайсиеви и житни нюанси, властваше над пустото небе, обградено от пулсиращ ореол. Няколко малки облачета пробягаха пред величественото лице на луната и изчезнаха от небето, проблясвайки в синьо-черно като корема на някакъв космически кит. Лунната светлина обливаше дюните в далечината; долу, в тайната долина, златистото сияние проникваше през очертанията на скалите и къпеше пясъчното дъно.

Но долината бе дълбока и тясна, а от едната ѝ страна имаше издадена скала, която обгръщаше една част в мастилена тъмнина. Под това заслонено място бе запален малък огън. Пламъците бяха червени и малки и хвърляха слаба светлина. От огъня се издигаше слаба струйка дим и се разнасяше в студения нощен въздух.

На ръба на петното лунна светлина, пред огъня, с кръстосани крака седеше фигура. Бе мускулист мъж с гола глава и лъщяща, мазна кожа. От ухото му висеше тежка, златна халка; лицето му бе безизразно и невъзмутимо. Раздвижи се и от торба, окачена на кръста си, извади бутилка, затворена с метална тапа. С няколко бавни движения, които напомняха на дивата първична сила на пустинен лъв, той отпуши бутилката и отпи. Хвърляйки я настрана, той се втренчи в огъня.

След няколко секунди над долината се разнесе странен мирис, придружен от музика от цитра. Главата на мъжа клюмна и се отпусна. Сега се виждаше само бялото на очите му; заспа на мястото си. Музиката се усили, сякаш идваше от недрата на земята.

От тъмнината пристъпи някой, мина покрай огъня, покрай спящия на осветеното място в средата на долината. Музиката се усили; дори и самата лунна светлина сякаш предизвикваше допълнителна почит към красотата ѝ. Робиня — млада, изящна, прекалено бедна да си позволи подходящи дрехи. Косата ѝ висеше на дълги тъмни къдрици, подскачащи с всяка лека стъпка. Лицето ѝ бе бледо и гладко като порцелан, очите — широки и пълни със сълзи. Първо

предпазливо, после с внезапно отприщване на емоциите, тя затанцува. Тялото ѝ се навеждаше и въртеше, лекото ѝ наметало напразно се опитваше да я следва. Нежните ѝ ръце се извиха изкусително във въздуха, докато от устата ѝ се разнасяше странно песнопение, преситено със самота и желание.

Момичето завърши танца си. Тя отметна глава с гордо отчаяние и се загледа нагоре в мрака, към луната. Музиката замря. Тишина.

После, далечен глас, сякаш донесен от вятъра:

— Амарилис...

Момичето трепна и се поогледа. Не се виждаше нищо освен скалите, небето и кехлибарената луна. Въздъхна дълбоко.

— Моя Амарилис...

С дрезгав, треперещ глас тя отвърна:

— Сър Бертилак? Ти ли си това?

— Аз съм.

— Къде си? Защо ме разиграваш така?

— Крия се зад луната, моя Амарилис. Боя се да не би твоята красота да изгори същността ми. Покрий лицето си с мрежичката, която в момента толкова безполезно лежи върху гърдите ти, така че да мога да се доближа до теб.

— О, Бертилак! С най-голяма радост! — Момичето направи това, което я бяха помолили. От тъмнината долетяха няколко ниски одобрителни промърморвания. Някой се изкашля.

— Скъпа Амарилис! Отдръпни се! Слизам на земята.

Изпъшквайки леко, момичето притисна гръб към очертанията на близката скала. Тя отметна глава в гордо очакване. Прозвуча гръмотевица, способна да наруши покоя и на мъртвите. Момичето гледаше нагоре с отворена уста. С величествена скорост от небето се спусна фигура. Върху голите си гърди носеше посребрено елече, дълго, развято наметало, издути панталони и чифт елегантни извити чехли. В украсения му със скъпоценни камъни колан бе затъкнат впечатляващ ятаган. Той идваше надолу, с изправена глава, тъмни, проблясващи очи, гордо издадена напред брадичка под орловия му нос. От двете страни на челото му се издигаха чифт извити бели рога.

Той кацна леко близо до скалата, където стоеше грациозното момиче и се усмихна ослепително с небрежен, елегантен жест. Отвсякъде отекнаха неясни дамски въздишки.

— Какво, Амарилис — да не онемя? Толкова бързо ли забравяш лицето на обичния си джин?

— Не, Бертилак! Дори и да бяха минали седемдесет години, а не седем, не бих могла да забравя дори и един-единствен косъм от копринените коси на главата ти. Но езикът ми се преплита и сърцето ми бие до пръсване да не би магьосникът да ни хване! Ако това стане, той ще окове още веднъж нежните ми бели крака във вериги, а теб ще затвори в бутилката си.

При тези думи джинът се изсмя гръмко.

— Магьосникът спи. Моята магия е по-силна от неговата и винаги ще бъде. Но нощта си отива и призори трябва да съм с моите братя, афритите, яздейки въздушните течения. Ела в прегръдките ми, скъпа моя. В малкото останали часове, докато съм още в човешка форма, нека луната бъде свидетел на нашата любов, която ще предизвика омразата на човеците чак до края на света.

— О, Бертилак!

— О, Амарилис, мой лебед на Арабия!

Джинът пристъпи напред и обгърна момичето в мускулестата си прегръдка. В този момент болката в задните части на Кити стана прекалено силна. Тя се премести на мястото си.

В този момент джинът и момичето започнаха сложен танц, който включваше много завихряния на дрехи и размахване на крайници. От публиката се дочуха леки аплодисменти. Оркестърът продължи да свири още по-енергично. Кити се прозина като котка, свлече се пониско и разтърка едното си око с длан. Опипа за хартиената торбичка, изтръска последните останали осолени фъстъци и поднасяйки ги с шепа към устата си, задъвка отегчено.

Беше я обзел трепетът, който винаги се появяваше преди задача, и я човъркаше като с нож. Това бе нормално и го очакваше. Но върху всичко това се бе наслоило отегчението от седенето по време на безкрайната игра. Без съмнение, както бе казала Ан, това щеше да й осигури идеалното алиби — но Кити би предпочела да намери отдушник за напрежението си на улиците, да продължи да се движи, избягвайки патрулите, без да й се налага да бъде свидетел на такава ужасна помия.

На сцената Амарилис, мисионерското момиче от Чизуик, превърнато в робиня, пееше песен, в която (за пореден път) изразяваше

неотслабващата си любов към любовника-джин в прегръдките си. Правеше го с толкова силни високи тонове, че косата на Бертилак се ветрееше, а обещите му се въртяха. Кити трепна и плъзна поглед към неясните силуети отпред, докато накрая съзря очертанията на Фред и Стенли. И двамата гледаха много внимателно, с приковани към сцената очи. Кити сви устни. Най-вероятно се възхищаваха на Амарилис.

Стига само да бяха нащрек.

Погледът на Кити се насочи надолу към тъмната бездна край нея. До краката ѝ се намираше кожената чанта. От тази гледка ѝ се обърнаха червата; затвори очи, инстинктивно потупвайки палтото си, за да почувства успокоителната твърдост на ножа. Спокойно... всичко щеше да е наред.

Нямаше ли да има антракт скоро? Тя надигна глава и огледа тъмната зала, където, от всяка страна на сцената, висяха магьосническите ложи, отрупани със златиста резба и плътни червени завеси, за да скрият тези вътре от очите на обикновените. Но всеки магьосник в града бе виждал тази пиеса още преди години, дълго преди тя да бъде открита за гладните за сензации маси. Днес завесите бяха дръпнати, а ложите празни.

Кити погледна часовника си, но беше прекалено тъмно, за да види часа. Без съмнение щеше да има много отчаяни раздели, жестоки сблъсъци и щастливи събирания, които трябваше да изтърпи преди антракта. А публиката щеше да се възхищава на всяка секунда от това. Те се тълпяха тук нощ след нощ, година след година, като овце. Със сигурност досега цял Лондон бе гледал „Лебедите на Арабия“, много от хората по повече от веднъж. Но все пак автобусите от провинцията пристигаха с бръмчене, докарвайки нови клиенти, които да ахкат пред опърпания блясък.

— Скъпа! Замълчи! — Кити кимна одобрително. Добра идея, Бертилак. Бе я прекъснал по средата на арията ѝ.

— Какво има? Какво усещаш, което аз не мога?

— Шшт! Не говори. В опасност си... — Бертилак извъртя внушителния си профил. Погледна нагоре, после надолу. Явно душеше въздуха. Всичко бе замряло. Огънят тъкмо беше изгаснал; магьосникът спеше; луната бе скрита зад облак, а в небето проблясваха студени звезди. За свое огромно отвращение Кити усети, че е стаила дъх.

Внезапно, със звучна ругатня и стържене на желязо, джинът извади ятагана си и притисна треперещото момиче към гърдите си.

— Амарилис! Те идват! Виждам ги със своите свръхестествени способности.

— Какво, Бертилак? Какво виждаш?

— Седем свирепи дяволчета, скъпа моя, изпратени от кралицата на афритите да ме заловят! Нашето флиртуване я дразни: ще ни вържат и ще ни завлекат голи пред трона ѝ да чакаме ужасната ѝ воля. Трябва да бягаш! Не — нямаме време за нежни думи, въпреки че прекрасните ти очи ме умоляват! Тръгвай!

С един много трагичен жест момичето се освободи от ръцете му и пропълзя до левия край на сцената. Джинът захвърли настрана наметалото и късото си елече и остана гол до кръста, готов за битката.

От мястото на оркестъра долетя драматичен тон. Иззад скалите изскочиха седем ужасяващи дяволчета. Те се играеха от джуджета, носещи парчета плат около бедрата си, и бяха боядисани със зелена боя от кръста нагоре. С ужасни бойни викове и гримаси те извадиха остри ками и се нахвърлиха върху джина. Последва битка, съпроводена от звука на множество цигулки.

Зли дяволчета... лош магьосник... умело изпипана работа бяха тези „Лебеди на Арабия“, Кити със сигурност можеше да го каже. Идеална пропаганда, внимателно потвърждаваща всеобщите притеснения, вместо напълно да ги отрича. Покажете ни само малко от това, от което се страхуваме, само му извадете зъбите. Добавете музика, бойни сцени и много нещастна любов. Накарайте демоните да ни плашат, а после дайте да видим как умират. Ние контролираме нещата. Без съмнение всичко щеше да свърши както трябва в края на шоуто. Лошият заклинател щеше да бъде унищожен от добрите магьосници. Злите африти също щяха да бъдат победени. А що се отнася до Бертилак, големия джин, със сигурност накрая щеше да се окаже човек, някой източен принц, превърнат в чудовище от злонамерена магия. И той, и Амарилис щяха да заживеят щастливо до края на дните си, закриляни от мъдрия съвет на благосклонни магьосници...

Внезапно на Кити ѝ призля. Този път не беше от напрежението от задачата; идваше някъде отвътре, от резервоара от ярост, който постоянно вреше вътре в нея. Бе породен от знанието, че всичко, което

правеха, бе напълно безсмислено и безполезно. Едва ли някога щеше да промени нещо. Реакцията на тълпата ѝ го показва. Гледайте! Хванаха Амарилис: едно дяволче я държи в ръцете си, а тя рита и ридае. Чуйте как тълпата ахка! Но гледайте! Бертилак, героичният джин, хвърли едно дяволче през рамото си в тлеещия огън! Сега преследва дяволчето с момичето и — раз, два — го съсича с ятагана си. Ура! Чуйте как ликува тълпата!

В края на краищата нямаше значение какво правеха; нямаше значение какво успяваха да откраднат или колко дръзки нападения извършваха. Това нямаше да промени нищо. Утре на улиците пред Метрополитън отново щяха да се образуват опашки, сферите отново щяха да ги следят отгоре, магьосниците отново щяха да са някъде другаде, наслаждавайки се на привилегиите от властта си.

Винаги беше така. Нищо от това, което бе направила, още от самото начало не бе променило нищо.

Шумът на сцената намаля; вместо него тя чу песен на птички, бръмченето на далечното движение. В съзнанието ѝ мракът на театъра бе заменен от спомена за светлина.

Преди три години. Паркът. Топката. Техният смях. Приближаващото нещастие като гръм от ясно небе.

Якоб се хилеше и тичаше към нея; бухалката тежеше, суха и дървена в ръката ѝ.

Стачката! Триумфът от нея! Щастливи танци. Далечен трясък.

Как тичаха, а сърцата им щяха да се пръснат. И тогава — създанието на моста...

Тя разтърка очи. Но дали онзи ужасен ден наистина бе началото? През първите тринайсет години от живота си Кити не беше наясно с точното естество на управлението на магьосниците. Или може би не го осъзнаваше ясно, защото, връщайки се назад, тя разбра, че съмненията и интуицията бяха успели да се промъкнат в съзнанието ѝ.

Магьосниците отдавна бяха на върха на властта и никой не помнеше времето, когато това не е било така. През повечето време те се държаха настрана от ежедневието на обикновените хора. Стояха в центъра на града и в предградията, където между уединените вили минаваха широки, сенчести булеварди. А намиращото се между тези две места оставаше за всички други — улички, претъпкани с малки магазинчета, пустеещи земи, фабрики и тухлени сгради. От време на време магьосниците минаваха през тях в големите си черни коли, но като цяло тяхното присъствие се усещаше най-вече чрез наблюдаващите сфери, носещи се напосоки над улиците.

— Сферите се грижат за нашата сигурност — каза бащата на Кити една вечер, след като едно голямо червено кълбо тихо я бе последвало до вкъщи след училище. — Не се плаши от тях. Ако си добро момиче, те няма да ти навредят. Само лошите хора, крадците и шпионите трябва да се страхуват от тях.

Но Кити бе уплашена; след това в съня ѝ често я преследваха сиво-синкави светещи сфери.

Родителите ѝ нямаха такива страхове. Никой от тях нямаше достатъчно силно въображение, но ясно осъзнаваха величието на Лондон и тяхното собствено малко местенце в него. Приемаха превъзходството на магьосниците за даденост и напълно приемаха непроменящото се естество на тяхното управление. Всъщност те считаха това за успокоително.

— Бих дал живота си за министър-председателя — казваше баща ѝ. — Той е велик мъж.

— Той държи чехите където им е мястото — казваше майка ѝ. — Без тях хусарите^[1] щяха да маршируват по Клапхам^[2], а ти не би искала това, нали, скъпа?

Кити предполагаше, че не го иска.

Тримата живееха в една от прилепените една до друга къщи в предградието Балъм в Южен Лондон. Домът им беше малък — с всекидневна стая, кухня на долния етаж и малка баня в задната част. На горния етаж имаше малко коридорче и две спални — на родителите на Кити и нейната собствена. В коридорчето висеше дълго, тънко огледало, пред което през седмицата цялото семейство се изреждаше да си реше косите и да си оправя тоалета. Там баща ѝ си играеше безкрайно с вратовръзката си. Кити не можеше да разбере защо той постоянно я връзваше и развързваше, постоянно прехвърляше парчето плат навътре, нагоре и навън, при положение че разликите след всеки опит бяха съвсем микроскопични.

— Външният вид е много важен, Кити — казваше той, оглеждайки поредния възел със сбърчени вежди. — В моята професия човек има само един шанс да направи впечатление.

Бащата на Кити бе висок, жилав мъж, непреклонен на вид и безцеремонен в изказванията. Беше управител на етаж в голям магазин в Централен Лондон и много се гордееше с тази си отговорност. Той се грижеше за отдела с кожените изделия: една голяма зала с нисък таван, приглушено осветена в оранжево и пълна със скъпи чанти и куфарчета, направени от обработена естествена кожа. Кожените стоки бяха луксозни предмети, което означаваше, че огромна част от клиентите бяха магьосници.

Кити бе посещавала магазина веднъж или два пъти и от тежката плътна миризма на обработена кожа винаги ѝ се завиваше свят.

— Не стой на пътя на магьосниците — казваше баща ѝ. — Те са много важни хора и не обичат никой да им се пречка в краката, дори хубави момиченца като теб.

— Как да позная кой е магьосник? — попита Кити. По онова време бе на седем и не бе сигурна.

— Винаги са добре облечени, лицата им са строги и мъдри и понякога носят изящни бастуни. Използват скъпи парфюми, но понякога все пак можеш да усетиш частичка от магията им: странни тамяни, необикновени химикали... Но ако помиришеш това, най-вероятно си прекалено близо до тях! Не им се пречкай.

Кити бе обещала искрено. Когато в отдела за кожени изделия влизаха клиенти, тя бягаше в далечните ъгли и ги наблюдаваше с огромните си любопитни очи. Съветите на баща ѝ не помагаша особено. Всички, които посещаваха магазина, изглеждаха добре облечени, повечето носеха бастуни, а вонята на кожа скриваше всеки необикновен аромат. Но тя скоро започна да разпознава магьосниците по други следи: някаква твърдост в очите на посетителите, студен, заповеднически вид и най-вече едно внезапно сковаване в поведението на баща ѝ. Винаги изглеждаше странно, когато говореше с тях, костюмът му се набръчкваше тревожно, а вратовръзката му нервно се изкривяваше. Леко се навеждаше и кланяше в знак на съгласие, докато говореха. Тези знаци бяха много незабележими, но за Кити бяха достатъчни и я смущаваха и дори плашеха, въпреки че не знаеше причината за това.

Майката на Кити работеше като рецепционистка във фирма „Перото на Палмър“ — стара фирма, скрита сред многото книговезци и производители на пергамент в Южен Лондон. Бюрото осигуряваше специални пера за писане на магьосниците, за да извършват заклинанията си. Обикновените пера цапаха, с тях се пишеше бавно и трудно и все по-малко магьосници ги използваха. Вместо тях персоналът на „Палмър“ използваше такива с топче на върха.

Професията позволяваше на майката на Кити да огледа самите магьосници, понеже от време на време някой от тях се отбиваше да

провери новата стока. Тя считаше близостта им за вълнуваща.

— Тя бе толкова *бляскава* — казваше. — Дрехите ѝ бяха от най-фина червено-златиста тафта^[3] — сигурна съм, че са купени директно от Византия! А беше и толкова *властна*! Като щракна с пръсти, всички подскочиха като скакалци на нейните заповеди.

— На мен пък ми звучи доста грубо — рече Кити.

— Ти си толкова малка, любов моя — каза майка ѝ. — Не, тя беше велика жена.

Един ден, когато Кити беше на десет години, тя се прибра от училище и намери майка си разплакана в кухнята.

— Мамо! Какво е станало?

— Няма нищо. Ама какви ги говоря? Малко съм разстроена, Кити, опасявам се... опасявам се, че ме уволниха. О, Боже, *какво* ще кажем на баща ти?

Кити накара майка си да седне, направи ѝ чай и ѝ даде бисквита. След дълго подсмърчане, хълцане и въздишане истината излезе наяве. Старият господин Палмър се бе пенсионира. Фирмата му била поета от трима магьосници, които не обичали да имат прости обикновени сред персонала си; бяха довели нов персонал и уволнили половината от старите работници, включително майката на Кити.

— Но те не могат да *направят* това — запротестира Кити.

— Разбира се, че могат. Това е тяхно право. Те защитават страната и ни правят най-великата нация в света; те имат много привилегии — майка ѝ докосна леко очите си и отново сръбна от чая, — но дори така да е, *пак* е малко обидно, след толкова много години...

Обидно или не, това бе последният ден, в който майката на Кити работи при Палмър. Няколко седмици по-късно нейната приятелка госпожа Хирнек, която също бе уволнена, ѝ намери работа като чистачка в печатница и животът отново се върна по отъпканата си пътека.

Но Кити не забрави.

Родителите на Кити бяха страстни читатели на вестник „Таймс“, който съобщаваше ежедневните новини за последните победи на армията. В продължение на години изглеждаше така, сякаш войните вървят добре; териториите на Империята се разширяваха с всеки

сезон, а световното богатство течеше към столицата. Но този успех си имаше своята цена и вестникът постоянно съветваше всички читатели да внимават за шпиони и саботьори от вражески държави, които може би живееха в най-обикновени квартали и през цялото време тайно да разработват злонамерени планове за дестабилизиране на нацията.

— Дръж си очите отворени, Кити — съветваше я майка ѝ. — Никой не обръща внимание на момиченце като теб. Не се знае, може да видиш нещо.

— Особено пък тук — добави баща ѝ кисело. — В Балъм.

Районът, в който живееше Кити, бе известен с чешката си общност, която отдавна бе установена тук. На главната улица имаше няколко кафенета за борш, отличаващи се с дебелите си мрежести завеси и пъстрите саксии с цветя по первазите. Мургави възрастни господа с увиснали бели мустаци играеха шах и кегли на улиците пред баровете, а много от местните фирми бяха притежание на внуците на политическите емигранти, които бяха дошли в Англия още по времето на Гладстон.

Въпреки че районът процъфтяваше (в него се намираха няколко важни печатарски фирми, включително видната „Хирнек и синове“), неговата силно европейска идентичност привличаше постоянното внимание на нощната полиция. Докато растеше, Кити свикна да вижда дневните акции на патрулите от офицери в сиви униформи, които разбиваха врати и изхвърляха покъщнина на улицата. Понякога отвеждаха младите мъже в микробуси; друг път оставяха семействата да събират остатъците от домовете си. Кити винаги се разстройваше от тези сцени, въпреки успокоенията от страна на баща ѝ.

— Полицията трябва да демонстрира присъствие — настояваше той. — Да държи размирниците в напрежение. Повярвай ми, Кити, те нямаше да го правят, ако нямаша сигурни разузнавателни данни по въпроса.

— Но, татко, това бяха приятелите на господин Хирнек.

Той изсумтя.

— Значи тогава трябва да си подбира приятелите по-внимателно, нали така?

Бащата на Кити всъщност беше винаги учтив с господин Хирнек, чиято съпруга все пак бе намерила нова работа на майката на Кити. Хирнек бяха видно местно семейство, чийто бизнес бе под закрилата

на много магьосници. Тяхната печатница заемаше голям район близо до къщата на Кити и даваше хляб на много хора от околността. Въпреки това семейство Хирнек никога не изглеждаха кой знае колко заможни; живееха в голяма, просторна, занемарена къща малко навътре от пътя, зад обрасла с дълга трева и лаврови храсти градина. С времето Кити се запозна с градината доста отблизо благодарение на приятелството си с Якоб, най-младия от синовете на Хирнек.

Кити бе висока за възрастта си и продължаваше да расте стройна под безформената си училищна блуза и широк панталон, а беше и по-силна, отколкото изглеждаше. Не едно момче съжаляваше за шеговития си коментар по повод лицето ѝ; Кити не си хабеше думите, когато юмрукът вършеше работа. Косата ѝ бе тъмнокестенява и права освен в краищата, където леко и непокорно се къдреше. Носеше я по-къса от другите момичета, до средата на врата си.

Кити имаше тъмни очи и дебели черни вежди. Лицето открито изразяваше мнението ѝ и понеже тя постоянно имаше мнение за всичко, веждите и устните ѝ бяха в постоянно движение.

— Лицето ти никога не изразява едно и също — бе казал Якоб. — Тъъ, това е комплимент! — добави той набързо, когато Кити го погледна ядно.

В продължение на няколко години те седяха в една и съща класна стая, научавайки каквото можеха от голямата каша от предмети, предлагани на обикновените деца. Насърчаваха се занаятите, тъй като бъдещето им бе във фабриките и работилниците на града; учеха грънчарство, дърводелство, металообработка и елементарна математика. Преподаваха им също и техническо чертане, бродиране и готварство, а за тези като Кити, които обичаха думите, се предлагаше и четене и писане с условието, че тези умения един ден щяха да бъдат подходящо вкарани в употреба, вероятно в секретарска работа.

Историята бе друг важен предмет; ежедневно им преподаваха за славното развитие на британската държава. Кити харесваше тези часове, в които имаше много истории за магии и далечни земи, но не можеше да не забележи известни ограничения в материала. Тя често вдигаше ръка.

— Да, Кити, *сега* пък какво има? — Тонът на учителите често изразяваше известна досада, която те правеха всичко възможно да прикрият.

— Моля ви, сър, кажете ни още за правителството, което господин Гладстон е свалил. Казвате, че тогава вече е имало парламент. И ние сега имаме парламент. Защо онзи е бил толкова лош?

— Ами, Кити, *ако* слушаше внимателно, щеше да чуеш, че старият парламент не е бил толкова лош, колкото слаб. Бил е управляван от обикновени хора като теб и мен, които не са имали *никакви* магически сили. Представи си само! Естествено, това означавало, че те са били системно нападани от други, по-силни страни и не са могли да направят нищо да ги спрат. И така, коя е била най-опасната чужда държава в онези дни... я да видим сега... Якоб?

— Не знам, сър.

— Говори ясно, момче, недей да мънкаш! Е, изненадан съм да чуя това от теб, Якоб, точно от теб. Била е Свещената римска империя, естествено. Твоите предци! Чешкият император е управлявал по-голямата част от Европа от замъка си в Прага; бил е толкова дебел, че е седял в трон с колелца от стомана и злато и е бил дърпан по коридорите от един чисто бял вол. Когато е искал да излезе от двореца, се е налагало да го спуснат навън с подсилена макара. Поддържал е птичарник с дългоопашати папагали и всяка вечер застрелвал по един в различен цвят за вечерята си. Да, имате право да сте отвратени, деца. *Такъв* е бил човекът, управлявал Европа в онези дни, и нашият стар парламент бил безсилен пред него. Той ръководел ужасна сбирщина от магьосници, които били зли и корумпирани и за чийто водач, Ханс Мейринк, се говори, че бил вампир. Техните войници вилнеели — да, Кити, какво има *сега*?

— Ами, сър, ако старият парламент е бил толкова некомпетентен, как така дебелият император не е нахлул в Британия, защото не го е направил, нали, сър? И защо...

— Не мога да отговарям на няколко въпроса едновременно, Кити, не съм магьосник! Британия е имала късмет и толкова. Прага винаги е действала бавно; императорът прекарвал голяма част от времето си в пиене на бира и ужасна поквара. Но накрая е щял да обърне ужасния си взор към Лондон, повярвай ми. За наш късмет по онова време в Лондон *е имало* няколко магьосници, към които бедните

безсилни министри понякога се обръщали за съвет. И един от тях бил господин Гладстон. Той видял опасностите на нашето положение и се решил на предварителен удар. Помните ли какво е направил той, деца? Да, Силвестър?

— Убедил министрите да му предадат контрола, сър. Една вечер отишъл да се срещне с тях и говорил толкова умно, че моментално го избрали за министър-председател.

— Правилно, браво, Силвестър, ще получиш звездичка. Да, това било в нощта на Дългия съвет. След продължителни дебати в парламента, красноречието на Гладстон победило и министрите единодушно подали оставка в негова полза. Той организиран защитна атака на Прага през следващата година и свалил императора от власт. Да, Абигейл?

— Освободил ли е папагалите, сър?

— Сигурен съм, че го е направил. Гладстон бил много добър човек. Той е бил спокоен и умерен във всичко и носел една и съща колосана риза всеки ден, освен в събота, когато майка му я перяла. След това силата на Лондон се увеличила, а тази на Прага отслабнала. И както Якоб може би ще осъзнае, ако не беше се проснал така невъзпитано на мястото си, точно тогава много чешки граждани, като неговото семейство, са емигрирали в Британия. Много от най-добрите магьосници на Прага също дошли и ни помогнали да създадем тази модерна държава. А сега може би...

— Но мисля, че казахте, че всички чешки магьосници били зли и корумпирани, сър.

— Ами, смятам, че всички зли са били избити, не мислиш ли, Кити? Другите просто са били подведени и са осъзнали грешката си. А, ето го и звънецът! Време за обяд! И не, Кити, точно сега няма да отговарям на повече въпроси. Станете всички и сложете столовете под чиновете и, моля, излезте *тихо*!

След такива обсъждания в училище Якоб често бе мрачен, но лошото му настроение рядко траеше дълго. Той беше весела и енергична душа, слаб, с тъмна коса и открито, нахално лице. Обичаше игрите и от ранна възраст прекарваше много часове в игра с Кити на избуялата трева в градината на родителите си. Играеха футбол,

упражняваха се в стрелба с лък, организираха си игри по крикет и общо взето гледаха да не се пречкат на голямото му и шумно семейство.

Привидно господин Хирнек бе глава на семейството, но на практика, той, както всички останали, бе под властта на жена си, госпожа Хирнек. Една жива топка от майчина енергия, с широки рамене и обеимисти гърди, тя се носеше около къщата като галеон^[4], носен от изменчив вятър, постоянно надавайки дрезгав смях или ругаейки на чешки четиримата си непокорни сина. По-големите братя на Якоб — Карел, Робърт и Алфред — до един бяха наследили внушителната физика на майка си и техният размер, сила и дълбоки кънтящи гласове винаги вдъхваха страхопочитание у Кити и тя замлъкваше, когато бяха наблизо. Господин Хирнек беше като Якоб — дребен и слаб, но с набръчкана кожа, която напомняше на Кити за изсъхнала ябълка. Той пушеше извита лула от самодивско дърво, от която излизаха струйки сладникав дим и се разпръсваха из къщата и градината.

Якоб много се гордееше с баща си.

— Той е прекрасен — каза той на Кити, докато седяха под едно дърво след игра с топка на стената на къщата. — Никой друг не може да направи това, което той прави с пергаментата и кожата. Трябва да видиш миниатюрните памфлети със заклинания, над които работи напоследък — украсени са със златен филигран по стар пражки стил, но са смалени до най-дребни размери! Изписва малки очертания на животни и цветя в идеални детайли, а после прикрепя миниатюрни парченца слонова кост и скъпоценни камъни. Само татко може да прави такива неща.

— Сигурно струват цяло състояние, след като ги завърши — каза Кити.

Якоб изплю стръка трева, който дъвчеше.

— Шегуваш се, нали? — отвърна той категорично. — Магьосниците не му плащат колкото трябва. Никога не го правят. Едва успява да поддържа фабриката отворена. Погледни всичко това — той кимна към фасадата на къщата. Плочите на покрива бяха разкривени, кепенците висяха, покрити с мръсотия, боята на вратата на верандата се лющеше. — Мислиш ли, че щяхме да живеем на такова място? Я стига!

— Много по-голяма е от моята къща — отбеляза Кити.

— Печатницата на Хирнек е втората по големина в Лондон — каза Якоб. — Само печатницата на Ярослав е по-голяма. А те *просто* произвеждат на едро — обикновени кожени подвързии, годишни алманаси и азбучници, нищо особено. Точно ние се занимаваме с фината работа, с истинското *майсторство*. Затова толкова много магьосници идват при нас, когато искат най-ценните им книги да се подвържат и да бъдат направени специално за тях. Обожават усещането за лукс и уникалност. Миналата седмица татко завърши една корица с пентаграма отпред, изработен от малки диаманти. Нелепо е, но е така; това искаше жената.

— А защо магьосниците не плащат на баща ти както подобава? Може би трябва да спре да прави всичко толкова добре, а да го прави с лошо качество.

— Баща ми е прекалено горд за това. Истината е, че няма изход. Трябва да се държи добре, иначе ще ни затворят и ще дадат бизнеса на някой друг. Ние сме чехи, нали се сещаш; подозрителни сме. Не може да ни се има доверие, въпреки че семейство Хирнек е в Лондон от сто и петдесет години.

— Какво? — Кити бе възмутена. — Това е абсурдно! Разбира се, че ви имат доверие — иначе биха ви изгонили от страната.

— Търпят ни, защото се нуждаят от нашите умения. Но с всичките проблеми на континента сме под непрекъснато наблюдение, в случай че сме в заговор с някои шпиони. Например, във фабриката на татко има една постоянна търсеща сфера; а Карел и Робърт постоянно ги следят. През последните две години полицията нахлува у нас четири пъти. Последния път обърнаха къщата с краката нагоре. Баба се къпеше; изхвърлиха я на улицата заедно със старата ѝ тенекиена вана.

— Колко ужасно! — Кити подхвърли топката за крикет високо във въздуха, протегна ръка и я хвана.

— Така е. Такива са магьосниците към нас. Мразим ги, но какво можем да направим? Какво ти става? Свила си устни. Значи нещо те тормози.

Кити бързо отпусна устни.

— Просто размишлявах. Мразите магьосниците, но цялото ви семейство ги поддържа: баща ти, братята ти работят в работилницата му. Всичко, което изработвате, отива за тях по един или друг начин. И

те пак се отнасят към вас толкова лошо. Не ми изглежда правилно. Защо семейството ти не се захване с нещо друго?

Якоб се усмихна печално.

— Баща ми си има поговорка: „Най-безопасното място да плуваш е точно зад акулата“. Ние изработваме красиви предмети за магьосниците и това ги прави щастливи. Това означава, че ни оставят на мира — поне малко. Ако не го правехме, какво щеше да се случи? Щяха да ни нападнат моментално. Отново се мръщиш.

Кити не бе убедена, че одобрява това.

— Но ако не харесвате магьосниците, не трябва да работите с тях — упорстваше тя. — Това е морално неправилно.

— Какво? — Якоб я срита по крака с искрено раздразнение. — Не ми ги пробутвай тия! *Твоите* родители работят с тях. *Всички* го правят. Няма друг начин, нали? Ако не е така, полицията — или нещо по-лошо — те посещава през нощта и духовете те отвеждат. Няма друг начин освен да се работи с тях, нали? *Нали?*

— Май не.

— Не, няма. Не и ако не искаш да свършиш мъртъв.

[1] Войници от леката кавалерия на Унгария, създадена през XV в. — Бел.прев. ↑

[2] Район в Южен Лондон. — Бел.ред. ↑

[3] Вид копринена тъкан. — Бел.прев. ↑

[4] Голям испански кораб от XV до XVII в. — Бел.прев. ↑

Трагедията се бе случила, когато Кити беше на тринайсет.

Лятото бе в разгара си. Не ходеха на училище. Слънцето грееше по покривите; птичките чуруликаха, светлината проникваше в къщата. Баща ѝ си тананикаше, докато стоеше пред огледалото и оправяше вратовръзката си. Майка ѝ остави една глазирана кифличка в хладилника за закуска.

Якоб се беше обадил на Кити рано. Тя отвори вратата и го видя как размахва бухалката си.

— Крикет — рече той. — Идеален ден за целта. Можем да отидем в хубавия парк. Всички ще са на работа, така че няма да има кой да ни изгони.

— Добре — отвърна Кити. — Но аз ще съм с бухалката. Чакай да си взема обувките.

Паркът се простираше на запад от Балъм, далеч от фабриките и магазините. В началото представляваше неравна, пустееща земя, покрита с тухли, магарешки бодили и стари, ръждясали парчета бодлива тел. Якоб, Кити и много други деца редовно играеха там. Но ако човек продължеше на запад и минеше през един стар, метален мост над железопътната линия, щеше да стигне до парк, който ставаше все по-хубав с разперени букови дървета, сенчести алеи и езера, в които плуваха диви патици и всичко това бе разположено върху огромна морава с хубава зелена трева. От другата страна имаше широк път, където един ред големи къщи, скрити зад високи стени, показваше присъствието на магьосници.

Обикновените не се поощряваха да влизат в хубавата част на парка; по детските площадки се разказваха истории за деца, отишли там заради предизвикателството, които никога не се завърнали. Кити не вярваше напълно на тези истории и двамата с Якоб един или два пъти бяха прекосявали металния мост и се бяха осмелили да стигнат до езерата. Веднъж един добре облечен господин с дълга черна брада

им се бе разкрещял от другата страна на водата, на което Якоб бе отвърнал с красноречив жест. Този господин явно не отвърна, но спътникът му, когото дотогава не бяха забелязали — много нисък и незабележим човек — бе хукнал да тича покрай езерото към тях с изненадваща бързина. Кити и Якоб едва бяха успели да избягат.

Но обикновено когато погледнеха през железопътната линия, забраненият парк бе празен. Срамота беше да се остави просто така, особено в такъв прекрасен ден, когато всички магьосници щяха да са на работа. Кити и Якоб бързо се насочиха натам.

Петите им забарабаниха по настилката на металния мост.

— Няма никой наоколо — рече Якоб. — Нали ти казах.

— Това човек ли е? — Кити затули очите си с ръка и се взря към една група букови дървета, отчасти неясни заради яркото слънце. — Край онова дърво? Не мога да видя съвсем ясно.

— Къде? Не... Просто сенки. Ако те е шубе, ще отидем до онази стена. Тя ще ни скрие от къщите зад пътя.

Той притича по пътеката и стигна до гъстата зелена трева, умело потупвайки топката нагоре с плоската страна на бухалката, докато бягаше. Кити го последва малко по-предпазливо. Висока тухлена стена обрамчваше отсрещната страна на парка; зад нея имаше широка улица, осеяна с имения на магьосници. Наистина централната част на тревата бе неприятно открита и се виждаше от черните прозорци на горните етажи на къщите; и наистина, ако се придържаха плътно до стената, тя щеше да ги скрие от тях. Но това би означавало да прекосят цялата ширина на парка, далеч от металния мост, което Кити считаше за неразумно. Денят бе прекрасен и наоколо нямаше никой и тя си позволи да изтича след Якоб, усещайки порива на вятъра по ръцете и краката си, радвайки се на просторното синьо небе.

Якоб се спря на няколко метра от стената до една посребрена чешмичка. Той подхвърли топката във въздуха и я удари право нагоре на голяма височина.

— Тук е добре — каза той, докато чакаше топката да падне. — Тук ще е центърът. Аз съм с бухалката.

— Ти ми обеща!

— На кого е бухалката? Ами топката?

Въпреки протестите на Кити, естественият закон победи и Якоб зае позиция пред чешмичката. Кити се отдалечи малко, потърквайки

топката в късите си гащи, както правеха играчите на крикет. Тя се обърна и погледна към Якоб с присвити оценяващи очи. Той удари с бухалката по тревата, ухили се безсмислено и се въртна обидено.

Кити започна да се засилва. Първо бавно, после набра скорост, с топка в шепата. Якоб удари по земята.

Кити извъртя ръка нагоре и пусна топката с дяволска скорост. Тя отскочи от настилката на алеята и се стрелна нагоре към чешмата.

Якоб замахна с бухалката. Уцели много точно. Топката изчезна над главата на Кити, високо, високо във въздуха, превърна се просто в една точка в небето... и накрая падна на земята по средата на парка зад нея.

Якоб затанцува триумфиращо. Кити го изглежда лошо. С тежка, прочувствена въздишка тя започна да се влачи натам, за да прибере топката.

Десет минути по-късно Кити бе хвърлила пет топки и беше отишла на пет екскурзии до другата страна на парка. Слънцето прежуряше. Беше прегряла, потна и побесняла. Когато най-послед се върна с провлечени стъпки, тя демонстративно хвърли топката на тревата и се просна долу след нея.

— Май си малко изморена? — попита Якоб внимателно. — Почти успя да хванеш последната. — В отговор получи единствено саркастично изсумтяване. Якоб ѝ предложи бухалката.

— Давай тогава ти.

— След секунда.

Известно време двамата седяха мълчаливо, гледайки движението на листата на дърветата, слушайки шума на колите от другата страна на стената. Голямо ято гарвани прелетяха в безредица над парка и се настаниха на един отдалечен дъб.

— Добре, че баба ми я няма — отбеляза Якоб. — Това нямаше да ѝ хареса.

— Кое?

— Онези гарги.

— Защо?

Кити винаги бе изпитвала малко страх от бабата на Якоб — дребно, съсухрено същество с малки черни очички, разположени върху едно невероятно сбръчкано лице. Тя никога не ставаше от стола си на

най-топлото място в кухнята и миришеше силно на червен пипер и кисело зеле. Якоб твърдеше, че била на сто и две години.

Той перна един бръмбар от една тревичка.

— Би сметнала, че са духове. Слуги на магьосниците. Това е една от любимите им форми, според нея. Все неща, които е научила от *нейната* майка, която дошла тук от Прага. Мрази прозорците да се оставят отворени през нощта, независимо колко е горещо. — Якоб заговори със състарен, треперещ глас: „Затвори го, момче! През него влизат демоните“. Пълна е с такива истории.

Кити се намръщи.

— Тогава значи не вярваш в демони?

— Разбира се, че вярвам! Откъде иначе, мислиш, магьосниците взимат силата си? Всичко го има в книгите със заклинания, които ни пращат да подвързваме и надписваме. Това е магията. Магьосниците продават душите си, а в замяна демоните им помагат — *ако* направят заклинанията правилно. Ако не успеят, демоните веднага ги убиват. Кой би искал да е магьосник? Аз не, дори и срещу всичките им скъпоценности.

Кити лежа няколко минути по гръб, гледайки облаците. Хрумна ѝ идея.

— Нека да си го изясня... — започна тя. — При условие, че баща ти и неговият баща преди него винаги са работили над книгите със заклинания за магьосниците, те трябва да са прочели много заклинания, нали? Тогава това означава...

— Виждам накъде биеш. Да, трябва да са видели някои неща, достатъчно, за да знаят как да се пазят от това, по един или друг начин. Но голяма част е написана на странни езици и ти трябва повече, отколкото само думите; мисля, че трябва да се рисуват разни работи, трябва да се научат смеси и най-различни други ужасни неща, ако ще овладяваш демоните. Не е нещо, от което един почтен човек би искал да е част; баща ми просто си трае и прави книгите. — Той въздъхна: — И все пак, хората винаги са приемали, че семейството ми е вътре във всичко това. След като магьосниците загубиха властта в Прага, един от чичовците на дядо ми е бил преследван от тълпата и изхвърлен през висок прозорец. Паднал върху покрив и умрял. Скоро след това дядо дошъл в Англия и отново се захванал с бизнеса. Тук било по-безопасно за него. Както и да е... — Той стана и се протегна. — Много се

съмнявам, че онези гарвани са демони. Какво ще правят на дървото? Хайде! — Той ѝ подхвърли топката. — Твой ред е и се басирам, че ще изпуснеш първата топка.

За огромно раздразнение на Кити точно така и стана. А после отново и отново. Паркът кънтеше от металическото дрънчане на топката в чешмата. Якоб постоянно повтаряше „опа“. Накрая Кити захвърли бухалката.

— Не е *честно*! — извика тя. — Направил си нещо с топката.

— Нарича се майсторлък. Мой ред е.

— Още един опит.

— Добре. — Якоб хвърли топката отдолу с показна лекота. Кити замахна с бухалката с диво отчаяние и за своя огромна изненада уцели толкова добре, че ръката ѝ се разтресе чак до лакътя.

— Да! Уцелих! Хвани я, ако можеш! — Затанцува победоносно, очаквайки да види как Якоб бяга през поляната... но той бе напълно неподвижен, стоеше несигурно и зяпаше в небето, някъде горе зад главата ѝ.

Кити се обърна и погледна. Топката, която тя бе планирала да удари високо нагоре над рамото си, падаше спокойно от небето, надолу, надолу, надолу, зад стената, извън парка, на пътя.

Последва ужасен трясък на счупено стъкло, пищене на гуми, висок метален удар.

Тишина. Зад стената се чу лек съскащ звук като от пара, излизаща от счупена машина.

Кити погледна Якоб. Той я погледна.

После хукнаха.

Тръгнаха направо през тревата, насочвайки се към отдалечения мост. Тичаха рамо до рамо, с наведени глави и свити юмруци и не поглеждаха назад. Кити все още стискаше бухалката. Тежеше ѝ. Изпъшка и я захвърли. При това Якоб извика задавено и спря, хлъзгайки се.

— Идиотка такава! На нея е написано името ми... — Той се втурна назад; Кити забави, обърна се да види как я вдига. Тогава зърна, някъде по средата на разстоянието, отворена порта в стената, водеща към пътя. С накуцване през нея се появи фигура в черно; стоеше по средата на портата и гледаше към парка.

Якоб бе грабнал бухалката и отново тичаше.

— По-бързо! — изрече тя задъхано, когато стигна до нея. — Има някой... — Отказа се, не ѝ достигаше въздух да говори повече.

— Почти стигнахме... — Якоб тръгна напред покрай брега на езерото, където ятата диви птици се разкряха и запърхаха уплашено през водата; минаха под сенките на буковете и тръгнаха нагоре по малко възвишение към металния мост. — Ще сме в безопасност... веднъж като преминем... ще се скрием в ямите... вече не са далеч...

Кити изпитваше силно желание да погледне зад себе си; в съзнанието си видя как фигурата в черно тича след тях през поляната. От този образ по гърба ѝ преминаха тръпки. Но те се движеха прекалено бързо, за да успее онзи да ги хване; всичко щеше да е наред, щяха да се измъкнат.

Якоб хукна нагоре по моста, а Кити го следваше. Краката им блъскаха като парни чукове, причинявайки дрънчене на кухо и вибриране на метал. Нагоре до средата, а после надолу към другата страна...

Нещо пристъпи от нищото в края на моста.

И Якоб, и Кити изпищяха. Стремглавото им тичане внезапно спря; замръзнаха на място, удрайки се силно един в друг във върховното си, инстинктивно усилие да избегнат сблъсъка с нещото.

Беше високо като човек и наистина имаше и позата на такъв, стоейки изправено на двата си дълги крака с протегнати ръце и извити пръсти. Но не беше човек; ако можеше изобщо да се оприличи на нещо, изглеждаше най-вече като някаква ужасно изкривена маймуна с огромен размер и много издължена. По цялото си тяло имаше бледа зелена козина освен по главата и муцуната си, където козината бе тъмнозелена, почти черна. Злобните очи бяха жълти. То наклони глава и им се усмихна, превивайки изтънелите си ръце. Зад него, като камшик, се мятеше тънка, оребрена опашка, която свиреше във въздуха.

За един кратък миг нито Якоб, нито Кити можаха да продумат или помръднат. После се чу:

— Назад, назад, назад! — Това бе Кити: Якоб беше онемял от уплаха и застинал на място. Тя сграбчи яката на ризата му и го дръпна, докато се обръщаше.

В другия край на моста, с ръце в джобовете и риза, внимателно натъпкана в кожената жилетка, един джентълмен в черен костюм бе

препречил пътя им. Той не изглеждаше ни най-малко задъхан.

Ръката на Кити остана впита в яката на Якоб. Не можеше да го пусне. Тя бе обърната на едната страна, той — на другата. Почувства как ръката му се протяга и, опипвайки плата на тениската ѝ, здраво я сграбчва. Не се чуваше друг звук освен ужасеното им дишане и свистенето на опашката на чудовището във въздуха. Над главите им премина гарван и изграчи високо. Кити чу как кръвта ѝ кипеше в ушите ѝ.

Господинът явно не бързаше да проговори. Той бе сравнително нисък, но набит и със силно телосложение. По средата на кръглото му лице имаше един неестествено дълъг, остър нос и дори в онези мигове на пълен ужас заприлича на Кити на нещо като слънчев часовник. Лицето изглеждаше безизразно.

Якоб трепереше до нея. Кити знаеше, че той няма да проговори.

— Моля ви, сър... — започна тя прегракнало. — К-какво искате?

Последва дълга пауза; изглеждаше сякаш господинът не искаше да говори с нея. А когато го направи, мекотата в гласа му бе ужасяваща.

— Преди няколко години — рече той, — купих „Ролс Ройс“-а си на търг. Имаше нужда от много поправки, но въпреки това ми струваше сериозна сума. Оттогава съм похарчил много повече да му сложа нова каросерия, гуми, двигател и най-вече оригинално предно стъкло от тъмен кристал, за да направя машината си може би най-финия образец в Лондон. Да кажем, че това ми е хоби, малко отмора от работата. Едва вчера, след много месеци търсене, намерих оригинален порцеланов регистрационен номер и го закрепих на предния капак. Най-накрая колата ми бе завършена. Днес я изкарах да се повоза. И какво се случва? Изневиделица съм нападнат от двама обикновени лигльовци. Разбивате ми предното стъкло, заради вас губя контрол над управлението, блъскам се в улична лампа, унищожавам каросерията, гумите и двигателя и разбивам регистрационния номер на десетки парчета. Колата ми е унищожена. Никога няма да тръгне отново... — Той спря да си поеме въздух; по устните му се стрелна дебел, розов език. — Какво искам ли? Ами, първо съм любопитен да разбера какво имате да ми кажете.

Кити се огледа насам-натам в търсене на вдъхновение.

— Ъмм... дали „Извинете“ ще е добро начало?

— Извинете?

— Да, господине. Това беше нещастен случай, разбирате ли, и ние не...

— След това, което направихте? След щетите, които нанесохте? Двама проклетни малки обикновени...

Очите на Кити се напълниха със сълзи.

— Не е вярно! — каза тя отчаяно. — Не искахме да ударим колата ви. Ние само си играехме! Дори не виждахме пътя!

— Играехте? В този частен парк?

— Не е частен. А ако е, не би трябвало да бъде така! — Кити се усети, че почти вика, в разрез със здравия разум. — Никой друг не му се наслаждава сега, нали? Не правехме нищо лошо. Защо да *не трябва* да идваме тук?

— Кити — дрезгаво проговори Якоб. — Млъкни.

— Немеиде — обърна се господинът към маймуноподобното нещо на отсрещния край на моста, — приближи се с една или две крачки, ако обичаш. Имам малко работа, която искам да се свърши.

Кити чу лекото почукване от хищническите нокти върху метала; усети как Якоб се сви до нея.

— Сър — каза тя тихо, — съжаляваме за колата ви. Наистина.

— Тогава *защо* — рече магьосникът — избягахте, а не останяхте да си поемете отговорността?

Много, много тих звук:

— Моля ви, сър... уплашихме се.

— Колко мъдро. Немеиде... Мисля си за черния акробат, а ти?

Кити чу изпукването на гигантските кокалчета и дълбок, замислен глас.

— С каква скорост? Те са под средния ръст.

— Мисля, че трябва да е висока, не смяташ ли? Това беше скъпа кола. Погрижи се.

Явно магьосникът считаше своето участие в този въпрос за приключен; той се обърна, все още с ръце в джобовете и закуцука обратно към далечната порта.

Може би, ако можеха да избягат... Кити дръпна яката на Якоб.

— Хайде...!

Лицето му бе мъртвешки бледо; тя едва чуваше думите.

— Няма смисъл. Не можем... — Вече не я стискаше толкова силно; ръцете му висяха злощастно отстрани.

Чук-чук почукваха ноктите по метала.

— Обърни се към мен, дете.

За момент Кити се замисли да остави Якоб и да избяга сама надолу по моста и след това в парка. После се отврати от мисълта и от себе си за това, че изобщо ѝ хрумна и се обърна хладнокръвно, за да се изправи срещу нещото.

— Така е по-добре. Директният фронтален контакт е по-добър за акробата. — Лицето на маймуната не изглеждаше кой знае колко изпълнено със злоба. Ако изобщо изразяваше нещо, то показваше леко отегчение.

Овладейвайки страха си, Кити вдигна малката си ръка умолително.

— Моля... не ни наранявайте!

Жълтите очи се уголемиха, черните устни се извиха печално.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Дадох ми заповед — и по-точно да упражня черния акробат върху вас — и не мога да отхвърля тази задача, без да се подложа на голяма опасност. Искате ли да бъда подложен на изпепеляващия огън?

— Честна дума, бих предпочела това.

Опашката на демона се размахваше напред-назад като на раздразнена котка; той сгъна единия си крак и шумно се почеса зад коляното на другия с нокът.

— Със сигурност. Е, ситуацията е неприятна. Предлагам да приключваме колкото се може по-бързо.

Той вдигна едната си ръка.

Кити обгърна кръста на Якоб с ръка. През плата и плътта му почувства бясното биене на сърцето му.

От една точка, точно пред разперените пръсти на демона, се появи кръг от сив дим, уголеми се и се стрелна към тях. Кити чу писъка на Якоб. Имаше време само да види проблясващи червени и оранжеви пламъци в центъра на дима преди да я удари в лицето, избухвайки като огнена топка. После всичко потъна в мрак.

— Кити... Кити!

— Ммм?

— Събуди се. Време е.

Тя надигна глава, премигна и изведнъж се разбуди от шума на антракта в театъра. Светлините в залата се бяха включили, голямата алена завеса се бе спуснала през средата на сцената; публиката се бе превърнала в стотици червендалести индивиди, редящи се бавно в партера. Кити бе потънала в езеро от звуци, които пулсираха в слепоочията ѝ като приливни вълни. Тя разтърси глава, за да ги прогони и погледна Стенли, който се навеждаше над местата отпред със зла усмивка на лицето.

— О — рече тя объркано. — Да. Да, готова съм.

— Чантата. Не я забравяй.

— Едва ли бих го направила, не мислиш ли?

— Ти едва не заспа.

Дишайки тежко и отмятайки кичур коса от очите си, Кити грабна чантата от пода и стана, за да позволи на един мъж да се провре пред нея. Тя се обърна, за да го последва покрай реда от седалки. За момент зърна Фред: мътният му поглед, както винаги, бе труден за разбиране, но Кити реши, че е доловила подигравателна отсенка. Тя сви устни и бавно тръгна по пътеката.

Всеки сантиметър между местата бе претъпкан с хора, които се тълпяха към бара, тоалетните, момичето със сладоледа, което стоеше на едно осветено място край стената. Придвижването накъдето и да било бе трудно; на Кити ѝ напомняше на пазар за животни, където бавно подкарваха зверовете през лабиринт от бетонни и метални заграждения. Тя пое дълбоко дъх и с няколко промърморени извинения и благоразумна употреба на лактите се присъедини към стадото. Бавно се запромъква между най-различни гърбове и кореми към чифта двойни врати.

По средата на пътя някой я потупа по рамото. Стенли ѝ се ухили.

— Шоуто май не ти хареса много, а?

— Естествено. Беше ужасно.

— Мисля, че имаше няколко добри момента.

— Не се и съмнявам.

Той изпъшка неодобрително.

— Аз поне не спях по време на работа.

— Работата — отрязва го Кити, — сега започва.

С непоколебимо лице и разрошена коса тя излезе от вратата и влезе в един страничен коридор, който се извиваше около залата. Сега бе ядосана на себе си, ядосана, че бе задрямала, ядосана, че бе позволила на Стенли да ѝ влезе толкова лесно под кожата. Той вечно търсеше някакъв признак на слабост, опитвайки се да го използва срещу другите; това просто му даваше повече предимства. Тя разтърси глава нетърпеливо. Забрави: сега не му е времето.

Тя се промъкна до фойето на театъра, където голяма част от публиката се изсипваше на улицата, за да пийне ледена напитка и да се наслади на лятната вечер. Кити излезе заедно с тях. Небето беше наситеносиньо; светлината бавно си отиваше. По къщите насреща висяха разноцветни знаменца и плакати, приготвени за националния празник. Звъняха чаши, хората се смееха; тримата минаха тихо през щастливата тълпа, но бяха нащрек.

На ъгъла на сградата Кити погледна часовника си.

— Имаме петнайсет минути.

Стенли каза:

— Тази вечер са излезли малко магьосници. Виждате ли онази възрастна жена, дето се налива с джин? Има нещо в чантата. Мощна аура. Можем да го свием.

— Не. Ще се придържаме към плана. Давай, Фред.

Фред кимна. От джоба на коженото си яке извади цигара и запалка. Тръгна безцелно напред до място, от което се виждаше една странична улица и докато палеше цигарата, я огледа. Очевидно доволен, той тръгна надолу по нея, без да погледне назад. Кити и Стенли го последваха. На улицата имаше барове, магазини и ресторанти; минаваха доста хора, излезли на въздух. На следващия ъгъл цигарата на Фред очевидно изгасна. Той спря да я запали и отново се огледа внимателно на всички страни. Този път очите му се присвиха; върна се небрежно по пътя, по който бяха дошли. Кити и

Стенли бяха заети да разглеждат витрините — една щастлива двойка, хваната за ръце.

Фред мина покрай тях.

— Идва демон — рече той приглушено. — Скрийте чантата.

Измина минута. Кити и Стенли си гукаха и обсъждаха персийските килими на витрината. Фред огледа изложените в съседния магазин цветя. Кити гледаше ъгъла на пътя с крайчеца на окото си. Иззад него се появи добре облечен, дребен, беловлас джентълмен, който си тананикаше някаква военна песен. Той пресече пътя и изчезна от погледа им. Кити погледна Фред. Той поклати глава почти незабележимо. Кити и Стенли останаха на местата си. Иззад ъгъла излезе жена на средна възраст с огромна шапка на цветя; вървеше бавно, сякаш размишляваше над неправдите в света. Въздишайки тежко, тя се обърна към тях. Кити усети парфюма ѝ, докато отминаваше — силен, доста груб аромат. Стъпките ѝ заглъхнаха.

— Окей — рече Фред. Той се върна до ъгъла, разузна набързо, кимна и изчезна зад него. Кити и Стенли се отлепиха от витрината и го последваха, пускайки ръцете си, сякаш бяха докоснали чума. Кожената чанта, която до този момент се намиреше под палтото на Кити, сега се появи в ръката ѝ.

Другата уличка бе по-тясна и наблизко нямаше пешеходци. Отляво, зад един черен парапет се простираше дворът за доставки на магазина за килими. Фред се бе облегнал на парапета и гледаше нагоре и надолу по улицата.

— В онзи край току-що премина една търсеца сфера — каза той. — Но сега е чисто. Твой ред е, Стан.

Портата към двора бе заключена с катинар. Стенли се приближи и го огледа отблизо. Отнякъде изпод дрехите си извади чифт стоманени клещи. Той стисна катинара, извъртя го и веригата падна. Влязоха в двора със Стенли начело. Той се взираше внимателно в земята пред тях.

— Има ли нещо? — попита Кити.

— Не тук. На задната врата има пух: някаква магия. Трябва да я избягваме. Но на прозореца няма нищо — посочи той.

— Окей. — Кити се прокрадна към прозореца и огледа вътре. От малкото, което виждаше, прецени, че помещението беше склад; бе

отрупано с килими, всеки един навит, стегнат и опакован в лен. Момичето погледна другите. — Е? — изсъска тя. — Виждате ли нещо?

— Естествено и *затова* — рече несериозно Стенли — е толкова тъпо *ти* да командваш. Без нас си безпомощна. Сляпа. Не — няма капани.

— Няма демони — каза Фред.

— Добре. — Кити вече имаше черни ръкавици на ръцете. Сви юмрук и го заби в най-долното стъкло. Изпукване, кратко издрънчаване от стъкла по перваза. Кити се пресегна, дръпна резето и вдигна прозореца. Подскочи нагоре и се пхна в стаята, където падна тихо, оглеждайки се бързо на всички страни. Без да изчака другите, тя мина покрай пирамидите от лен, вдишвайки застоялия въздух от опакованите килими, и бързо стигна до една полуотворена врата. От чантата измъкна фенерче: лъчът светлина освети голям, богато оборудван офис с бюра, столове и килими по стените. Ниско долу, в един тъмен ъгъл имаше сейф.

— Стой. — Стенли хвана ръката на Кити. — На нивото на краката има светеща нишка — минава между бюрата. Избягвай я.

Ядосано, тя се освободи от хватката му.

— Нямахте просто да се нахакам слепешката. Не съм тъпа.

Той сви рамене.

— Да, разбира се.

Пристъпвайки високо над невидимата нишка, Кити стигна до сейфа, отвори чантата, извади малко бяло кълбо и го постави на земята. Внимателно се отдръпна. Застана до вратата и изрече дума; с мек стон и ветровит порив, кълбото се сви в нищото. Засмукването му повлече близките картини от стените, килима от пода и вратата на сейфа от пантите. Спокойно, пристъпвайки над невидимата нишка, Кити се върна и коленичи до сейфа. Ръцете ѝ се движеха бързо и трупаха предмети в чантата.

Стенли подскачаше от нетърпение.

— Какво има?

— Моулърски стъкла, няколко първични сфери... документи... и пари. Много пари.

— Хубаво. Побързай. Имаме пет минути.

— Знам.

Кити затвори чантата и излезе от офиса, без да бърза. Фред и Стенли вече бяха излезли през прозореца и висяха нетърпеливо навън. Кити прекоси стаята, изскочи в двора и се насочи към портата. Секунда по-късно, заради някакво неясно чувство тя погледна назад през рамо — тъкмо навреме, за да види как Фред хвърля нещо в склада.

Тя спря на място.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Няма време да си приказваме, Кити. — Фред и Стенли избързаха покрай нея. — Играта започва.

— Какво направи току-що?

Излязоха на пътя на бегом и Стенли й смигна.

— Пръчка пламък. Малък подарък за тях. — До него Фред тихо се кикотеше.

— Планът не беше такъв! Това бе само взлом! — Вече подушваше дима, който се носеше във въздуха. Свиха зад ъгъла и минаха покрай предната част на магазина.

— Не можем да вземем килимите, нали? Тогава защо да ги оставяме да ги продадат на магьосниците? Не може да съжаляваш помагачите, Кити. Те си го заслужават.

— Могат да ни заловят...

— Няма. Успокой се. Освен това някакъв си малък, обикновен взлом няма да излезе на първа страница, нали? Но взломът и пожарът *ще* излязат.

Пребледняла от гняв, с пръсти, впити в дръжките на чантата, Кити крачеше до тях нагоре по пътя. Въпросът не бе в публичността — просто Стенли оспорваше авторитета ѝ отново и то по-сериозно, отколкото преди. Това бе нейният план, нейната стратегия и той нарочно я бе подкопал. Трябваше да действа веднага, нямаше спор. Рано или късно заради него щяха да ги убият.

Пред театър „Метрополитън“ на пресекулки звънеше звънец, а последните хора от публиката влизаха обратно през вратите. Кити, Стенли и Фред се присъединиха към тях, без да забавят крачка и след няколко минути отново се отпуснаха в местата си. Оркестърът отново загряваше, а на сцената завесата бе вдигната.

Все още трепереща от ярост, Кити сложи чантата между краката си. В този момент Стенли се обърна и се ухили.

— Вярвай ми — прошепна той. — Сега вече ще сме на първа страница. Утре сутрин няма да има нищо по-голямо от нас.

На половин миля северно от тъмните води на Темза, в Сити, ежедневно се събираха търговците от целия свят, за да разменят, продават и купуват стоки. Докъдето поглед стигаше се простираха пазарни сергии, сгущени под стрехите на старите къщи като пиленца под крилото на майка си. Изложеното богатство нямаше край: злато от Южна Африка, късове сребро от Урал, полинезийски перли, люспи балтийски кехлибар, разноцветни скъпоценни камъни, шарена коприна от Азия и хиляди други чудеса. Но най-ценни от всички бяха магическите артефакти, които бяха плячкосани от древни империи и донесени в Лондон, за да бъдат продадени.

В сърцето на града, при разклонението на улиците „Корнхил“ и „Полтри“ приканващите викове на търговците кънтяха остро в ушите на минувачите. В тази централна зона се допускаха само магьосници и входелите към панаира се охраняваха от полицаи в сиви униформи.

Тук всяка маса бе отрупана с предмети, за които се твърдеше, че са необикновени. Един бегъл поглед би показал омагьосани флейти и лири от Гърция; гърнета, съдържащи погребална пръст от кралските гробища на Ур и Нимрод; нежни златни артефакти от Ташкент, Самарканд и други градове по пътя на коприната; племенни тотеми от северноамериканската пустош; полинезийски маски и фигурки; необикновени черепи със закрепени в устата кристали; каменни ками, целите в петна от жертвоприношения, отнесени от разрушените храмове на Теночтитлан.

Точно тук веднъж седмично, късно в неделя вечер, прочутият магьосник Шолто Пин оглеждаше конкуренцията с величествена походка и купуваше дреболиите, които му харесваха.

Бе средата на юни и слънцето потъваше зад триъгълните покриви. Въпреки че самият пазар, вклинен между сградите, беше плътно обвит от синя сянка, самата улица все още излъчваше достатъчно топлина, за да е приятна разходката на господин Пин. Носеше бяло ленено яке, панталон и широкопола сламена шапка на главата. В едната му ръка свободно висеше бастун от слонова кост;

другата, от време на време, докосваше леко врата му с огромна жълта кърпичка.

Изисканото облекло на господин Пин си личеше дори и в лъснатите обувки. И то въпреки мръсотията по улицата, която бе доста; виждаха се остатъци от стотици недоизядени ястия — изхвърлени плодове, опаковки от сандвичи, ядки и черупки от стриди и остатъци от мазнина и хрущяли. На господин Пин не му пречеше: накъдето и да се насочеше, мизерията пред него се измитаеше от невидима ръка.

Докато вървеше, той разглеждаше масите от двете страни през дебелия си стъклен монокъл. Бе приел обичайното изражение на отегчена незаинтересованост — защита срещу набезите на търговците, които го познаваха добре.

— Сеньор Пин! Тук имам балсамирана ръка с тайнствен произход! Била е открита в Сахара — подозирам, че е от мощите от някой светец. Отказах на всички посетители, чакайки вас...

— Моля поспрете, мосю; вижте какво имам в тази странна кутия от обсидиан...

— Погледнете това парче пергамент, тези рунически символи...

— Господин Пин, сър, не слушайте тези разбойници! Вашият изискан вкус ще ви покаже, че...

— ... тази разкошна статуетка...

— ... тези драконови зъби...

— ... тази кратунка...

Господин Пин се усмихваше любезно, поглеждаше предметите, игнорираше виковете на търговците и продължаваше бавно напред. Той никога не купуваше много; повечето доставки му се изпращаха със самолет директно от агентите му, работещи из цялата империя. Но дори и при това положение човек никога не знаеше. Винаги си заслужаваше да погледнеш панаира.

Редицата свършваше с маса, претрупана със стъкло и грънци. Повечето стоки съвсем очевидно бяха съвременни фалшификати, но едно мъничко синьо-зелено гърне със запечатан капак привлече вниманието на господин Пин. Той се обърна небрежно към продавачката.

— Този предмет. Какво представлява?

Зад масата бе застанала млада жена с многоцветна забрадка на главата.

— Сър! Това е фаянсово гърне от Омбос в Древен Египет. Било е открито в дълбок гроб, под тежка каменна плоча, до костите на висок мъж с крила.

Господин Пин повдигна едната си вежда.

— Наистина? А имате ли този чуден скелет?

— Уви, не. Костите били пръснати от възбудената тълпа.

— Колко удобно. А гърнето — не е ли било отваряно?

— Не, сър. Мисля, че съдържа джин или пък някакво проклятие. Купете го, отворете го и вижте сам!

Господин Пин взе гърнето и го завъртя в дебелиите си бели пръсти.

— Хм — промърмори той. — Изглежда странно тежко за размерите си. Може би сгъстена магия... Да, този предмет донякъде ме интересува. Каква е цената?

— За вас, сър — сто лири.

Господин Пин се изкиска от сърце.

— Аз наистина съм богат, скъпа моя; но и с мен не бива да се шегуват. — Той щракна с пръсти, чу се тракане по грънците, драскане по плата и нещо невидимо бързо се изкатери нагоре по един от пръстите, които поддържаха масата, изтича през платнището и леко скочи на гърба на жената. Тя изпищя. Господин Пин не откъсна поглед от гърнето в ръката си.

— Пазаренето е хубаво нещо, скъпа моя, но човек винаги трябва да тръгва от разумна цена. А сега защо не предложиш друга сума? Моят асистент, господин Симпкин, с готовност ще потвърди, ако цената ти си заслужава.

След няколко минути с посиняло лице и задушаваща се от хватката на невидимите пръсти около врата ѝ жената изпелтечи една минимална сума. Господин Пин подхвърли няколко монети на сергията и си тръгна развеселен, отнасяйки находката на сигурно място в джоба си. Той напусна панаира и закрачи по улица „Полтри“ към колата си. Всеки, който му стоеше на пътя, биваше набързо помитан встрани от невидимата ръка.

Господин Пин намести туловището си в колата и даде сигнал на шофьора да тръгва. После, намествайки се на седалката, той заговори на въздуха.

— Симпкин.

— Да, господарю?

— Тази вечер няма да работя до късно. Утре е денят на Гладстон и господин Дювал организира вечеря в чест на нашия основател. За съжаление аз трябва да отида на този събор на скуката.

— Много добре, господарю. Малко след обяд пристигнаха няколко сандъка от Персеполис. Искате ли да започна да ги разопаковам?

— Искам. Сортирай и надпиши всичко по-маловажно. Не отваряй никой от пакетите, запечатани с червен пламък; тази маркировка означава голямо съкровище. Ще намериш и сандък с плочи от сандалово дърво — погрижи се за него; вътре има скрита кутия с детска мумия от дните на Саргон. Персийските митници стават все по-наблюдателни и моят агент трябва да става все по-изобретателен в контрабандата. Ясно ли е всичко?

— Ясно е, господарю. Ще изпълнявам старателно.

Колата спря пред златните колони и лъскави витрини на „Аксесоари Пин“. Задната врата се отвори и затвори, но господин Пин остана вътре. Колата потегли към движението на „Пикадили“. Малко след това в ключалката на предната врата на магазина издрънча ключ. Вратата се отвори, после леко се затвори.

Няколко минути по-късно на четвърто и пето ниво около къщата се издигнаха предупредителни възли, усукаха се над нея и се затвориха. „Аксесоари Пин“ бе защитена за нощта.

Вечерта напредваше. Движението по „Пикадили“ намаля и покрай магазина минаваха малко пешеходци. Фолиотът Симпкин хвана един извит прът с опашката си и издърпа дървените капацы над витрините. Единият леко изскърца, докато се затваряше. С възклицание на досада Симпкин стана видим и се появи в малка светложелена форма, с криви крака и превзето изражение. Намери една тенекия зад тезгяха и протегна опашка да смаже пантата. После премете пода, изпразни кошчетата, оправи витрината с манекените и след като магазинът бе достатъчно чист според него, издърпа няколко големи сандъка от задната стаичка.

Преди да се заеме със задачата си, Симпкин провери още веднъж магическата алармена система много внимателно. Преди две години

един зъл джин бе успял да се вмъкне, докато той бе на стража и много ценни предмети бяха унищожени. Той извади късмет, че господарят му бе простил, а изобщо не го заслужаваше. И въпреки това споменът за наказанията все още разтреперваше същността му. Това не трябваше да се случва никога повече.

Възлите бяха цели и вибрираха предупредително, като се приближеше до стените. Всичко бе наред.

Симпкин отвори първия сандък и започна да маха опаковъчната вата и стърготини. Предметът, който извади най-напред, бе малък и опакован в насмолена хартия; с обиграно движение махна хартията и огледа предмета несигурно. Представляваше странна кукла, направена от кост, слама и черупки. Симпкин надраска няколко реда в дневниците с едно дълго гъше перо. Средиземноморски басейн, на около 4000 години. Само антикварна стойност. Незначителна стойност. Постави я на тезгяха и продължи да рови.

Времето течеше. Симпкин бе на предпоследния сандък. Беше натъпканият със сандалово дърво и той внимателно бърникаше около него в търсене на контрабандната мумия, когато за пръв път чу тътнещите звуци. Откъде идваха? Уличен шум? Не — спряха и започнаха твърде внезапно. Може би далечна гръмотевица?

Шумът стана по-висок и обезпокоителен. Симпкин остави перото и се заслуша с леко наклонена на една страна кръгла глава. Странни, непоследователни трясъци... нахъсани от тежки, тъпи удари. Откъде идваха? Някъде извън магазина, това бе очевидно, но от коя посока?

Той скочи на крака и приближавайки предпазливо най-близкия прозорец, леко повдигна кепенците. Зад охранителните възли „Пикадили“ бе тъмен и празен. В къщите отсреща светеха няколко лампи, а движението бе слабо. Не виждаше нищо, което да обясни звуците.

Заслуша се отново. Сега бяха по-силни; всъщност, сякаш идваха някъде зад него, от вътрешността на сградата... Симпкин спусна кепенците, опашката му свистеше неспокойно. Отдръпна се леко, протегна се зад тезгяха и измъкна една голяма неравна бухалка. Стискайки я в ръка, той отиде бавно до склада и надзърна вътре.

Всичко в стаята изглеждаше нормално: претъпкана със сандъци, кашони и рафтове с артефакти, които се подготвяха за излагане на

витрините или за продажба. Електрическата крушка на тавана нежно бръмчеше. Симпкин се върна в магазина, мръщейки се озадачено. Шумовете бяха станали доста силни — нещо някъде се трошеше. Дали да не осведоми господаря? Не. Неразумна мисъл. Господин Пин не обичаше да го безпокоят излишно. Най-добре беше да не го тревожи.

Още един отекващ трясък и шум от счупено стъкло; за пръв път вниманието на Симпкин бе привлечено към дясната стена на магазина, която бе непосредствено между него и магазин за колбаси и вино. Много странно. Той пристъпи напред да проучи. В този момент се случиха три неща.

Половината стена избухна навътре.

Нещо огромно пристъпи в стаята.

Всички светлини в магазина угаснаха.

Вкаменен на средата на пода, Симпкин не виждаше нищо — нито на първо ниво, нито на някое от другите четири, до които имаше достъп. Внезапна леденостудена тъмнина бе обгърнала магазина и дълбоко в нея нещо се движеше. Чу стъпка, после ужасяващ трещящ шум откъм античния порцелан на господин Пин. Последва още една стъпка, а после късане и порене, което можеше да идва единствено откъм закачалките с костюми, които Симпкин бе окачил толкова внимателно тази сутрин.

Професионалната обида надделя над страха му: изстена ядно и вдигайки бухалката, случайно я удари в тезгяха.

Стъпките спряха. Усети, че нещо се взира в него. Симпкин замръзна. Тъмнината го обгръщаше.

Огледа се бързо напред-назад. По памет знаеше, че се намира само на няколко метра от най-близкия прозорец с кепенци. Ако сега тръгнеше назад, може би щеше да успее да го достигне преди...

Нещо в стаята пристъпи към него. Идваше с тежки стъпки. Симпкин започна да се оттегля на пръсти.

В средата на стаята се чу внезапен трясък на дърво. Той спря, трепвайки. Това бе махагоновият шкаф, който господин Пин толкова харесваше! Регентският период, с абаносови дръжки и лазурносиня украса! Каква ужасна катастрофа!

Насили се да се съсредоточи. Още само няколко метра до прозореца. Продължавай да вървиш... почти стигна. Тежките стъпки идваха след него, всяка една отекваше по пода.

Внезапно дрънчене и стържене на разкъсан метал. О — това вече беше прекалено! Сортирането на тези стелажи със защитни сребърни огърлици му беше отнело цяла вечност!

Възмутен, той отново спря. Стъпките сега бяха по-близо. Симпкин забързано се заклати малко по-далеч и опипом докосна металните кепенци. Усети предупредителното вибриране на възлите зад тях. Трябваше само да излезе през тях.

Но господин Пин го бе инструктирал да остане в магазина независимо от всичко и да го защитава с живота си. Вярно, че това не беше официална заповед, дадена от пентаграма. Такава не бе получавал от години. Така че *можеше* и да не се подчини, ако искаше... Но какво щеше да каже господин Пин, ако напуснеше поста си? Дори не искаше да мисли за това.

Провлачена стъпка зад него. Студен мирис на пръст, червеи и глина.

Ако Симпкин се бе подчинил на инстинктите си и бе подвил опашка и избягал, може би все пак щеше да се спаси. Можеше да счупи кепенците, да разкъса възлите и да падне навън на пътя. Но годините на охотно подчинение на господин Пин му бяха отнели инициативността. Бе забравил как да прави каквото и да е по собствена воля. Така че той не можеше да направи нищо друго освен да стои, да трепери и да надава дрезгаво писукане, което ставаше с все по-високи тонове, докато въздухът около него изстиваше като гроб и бавно се изпълваше с невидимо присъствие.

Той се сви назад към стената.

Точно над него се разби стъкло; усети го как се посипва на пода. Финикийските буркани за тамян на господин Пин! Безценни!

Нададе яростен крясък и в последния момент си спомни за бухалката в ръката си. Той замахна сляпо с всички сила, удряйки срещу застрашителната тъмнина, която се спусна и го обгърна.

На зазоряване в Деня на основателя следователите от отдел „Вътрешни работи“ вече бяха работили дълго на „Пикадили“. Пренебрегвайки обичая за празника, според който всички граждани трябваше да са в обикновено облекло, служителите бяха облечени в тъмни сиви костюми. Погледнати отдалеч, като се катереха безспирно по останките от разрушените магазини, те наподобяваха мравки, трудещи се на някаква купчина. Навсякъде работеха мъже и жени, навеждаха се към земята, изправяха се, поставяха парченца от останките с пинсети в найлонови торбички или оглеждаха миниатюрни петънца по стените. Пишеха в тефтери и чертаеха диаграми на парчета пергамент. Още по-необикновеното беше или поне така изглеждаше на тълпата, шляеща се зад жълтите предупредителни флагчета, че те изричаха заповеди и даваха отсечени сигнали на въздуха. Тези наставления често бяха съпътствани от леки неочаквани въздушни течения или неясни бързи звуци, които предполагаха бързо и рязко движение — усещания, които неприятно разпалваха въображението на зяпачите, докато изведнъж не се сетеха, че имат друга работа и не отидеа другаде.

Докато стоеше на купчината зидария, пръсната от „Аксесоари Пин“, Натаниел гледаше как обикновените се разотиват. Той не ги винеше за любопитството им.

„Пикадили“ бе в хаос. По целия път от магазина на Греб до този на Пин, всеки търговски обект бе изкормен, съдържанието му натрошено и изхвърлено на пътя през счупените врати и прозорци. Хранителни продукти, книги, костюми и артефакти лежаха жалки и унищожени сред бъркотията от стъкла, дърво и натрошени камъни. В сградите положението беше още по-зле. Всеки от тези магазини имаше старинен, благороден произход; всеки беше съсипан и не подлежеше на поправка. Рафтове и тезгяси, стойки и пердета лежах на парчета, ценната продукция бе натрошена, смазана, стрита на прах.

Гледката бе поразителна, но и много странна. Явно нещо бе минало през междинните стени между магазините по горе-долу права

линия. Заставайки в единия край на опустошената зона човек можеше да надзърне през цялата дължина на блока, през корпусите на всичките пет магазина и да види движещите се работници на другия край на руините. Освен това бяха пострадали само партерните етажи на сградите. Горните помещения бяха незасегнати.

Натаниел почука с химикалката по зъбите си. Странно... Не приличаше на никое друго нападение на съпротивата, което бе виждал. Най-малкото това бе много по-разрушително. А и точният причинител бе доста неясен.

В развалините на близкия прозорец се появи млада жена.

— Хей, Мандрейк!

— Да, Фенъл?

— Талоу иска да говори с теб. Вътре е.

Момчето леко се намръщи, но се обърна и стъпвайки внимателно, да не събере прекалено много тухлен прахояк по лачените си кожени обувки, слезе от купчината и влезе в тъмнината на разрушената сграда. На мястото, където преди това е бил центърът на магазина, стоеше ниска, плещеста фигура в тъмен костюм и широкопола шапка. Натаниел се приближи.

— Търсили сте ме, господин Талоу?

Министърът рязко махна с ръка.

— Искам да чуя мнението ти. Какво би казал, че се е случило тук?

— Нямам представа, сър — рече Натаниел ведро. — Но е много интересно.

— Не ми пука колко е *интересно* — сопна се министърът. — Не ти плащам да ти е *интересно*. Искам отговори. Какво мислиш, че означава?

— Все още не мога да кажа, сър.

— И каква работа ми върши това? Това няма никакво значение! Хората ще искат отговори, Мандрейк, и ние трябва да им ги дадем.

— Да, сър. Може би, ако ме оставите да продължа да оглеждам, сър, бих могъл...

— Отговори на това — каза Талоу. — Какво смяташ, че го е направило?

Натаниел въздъхна. Той не пропусна отчаянието в гласа на министъра. Талоу вече усещаше натиска; толкова нагло нападение в

Деня на Гладстон нямаше да се приеме добре от висшестоящите.

— Демон, сър — каза той. — Африт може да причини такова разрушение. Или марид.

Господин Талоу прокара жълтеникавата си ръка по измореното си лице.

— Такова същество не е било замесено. Нашите момчета изпратили сфери, докато врагът е бил все още вътре. Малко преди да изчезне те са докладвали, че няма и следа от демонична дейност.

— Простете, господин Талоу, но това не може да е истина. Човешки фактор не би могъл да направи това.

Министърът изруга.

— Така казваш *ти*, Мандрейк. Но нека сме честни, какво си открил досега за начина на действие на съпротивата? Отговорът е: не много. — В тона му имаше неприятна острота.

— Какво ви кара да мислите, че е била съпротивата, сър? — Натаниел сдържа гласа си спокоен. Виждаше накъде отиват работите: Талоу щеше да направи всичко възможно да хвърли колкото може повече от вината върху плещите на помощника си. — Това е много различно от познатите ми атаки — продължи той. — Съвсем различен мащаб.

— Докато не получим доказателства, Мандрейк, те са най-вероятните заподозрени. Точно те причиняват произволни разрушения като това.

— Да, но само с моулърски стъкла и разни други дреболии. Не биха могли да потрошат цял блок, особено пък без магията на демон.

— Може би са използвали други методи, Мандрейк. А сега, повтори ми още веднъж събитията от миналата нощ.

— Да, сър, за мен ще е удоволствие. — *И пълна загуба на време.* Вътрешно кипнал от гняв, за няколко секунди Натаниел направи справка в пергаментовия си тефтер. — Ами, сър, по някое време около полунощ, свидетели, живеещи в апартаментите от другата страна на „Пикадили“, извикали нощната полиция. Те описали обезпокоителни шумове, идващи откъм „Луксозни стоки Греб“ в единия край на блока. Полицията пристигнала и намерила огромна дупка, избита във външната стена, а най-добрият хайвер и шампанско на господин Греб били пръснати по целия тротоар. Ужасна загуба, ако мога така да се изразя, сър. През това време от Центъра за коприна „Дашех“, две къщи

по-нататък, долитали страхотни трясъци; полицаите надникнали през прозорците, но всички светлини вътре били угасени и източникът не бил ясен. Може би тук си струва да се отбележи, сър — добави момчето, вдигайки поглед от тефтера, — че днес всички лампи в сградите работят както трябва.

Министърът направи раздразнителен жест и ритна останките на малка кукла, направена от кост и черупки, лежаща между останките на пода.

— И значението на това е?

— Че каквото и да е влязло тук е предизвикало спирането на светлините за цялата нощ. Това е още едно странно нещо, сър. И все пак... началникът на нощната полиция изпратил хората си вътре. Шест човека, сър. Добре обучени и свирепи. Влезли през витрината на „Деликатеси Кут“ един след друг, близо до мястото, откъдето идвали трясъците. След това всичко утихнало... После от вътрешността на магазина просветнали шест малки сини светкавици. Една след друга. Без много шум, без нищо. Всичко отново станало тъмно. Командирът изчакал, но хората му не се върнали. Малко по-късно чул трясъците отново, някъде по-нататък, близо до магазина на Пин. По това време, около 1:25 часа сутринта, пристигнали магьосници от сигурността и запечатали целия блок в ядро. Били изпратени търсещи сфери, както споменахте и вие, сър. Те веднага изчезнали... Не много след това, в 1:45 часа, нещо пробил ядрото в задната част на сградата. Не знаем какво, защото разположените там демони също са изчезнали. — Момчето затвори тефтера. — И това е всичко, което знаем, сър. Шест жертви от полицаите плюс осем изчезнали охранителни демони... О, и помощникът на господин Пин. — Той погледна бързо към далечната стена на сградата, където малка купчина въглени все още леко тлееше. — Финансовите щети, разбира се, са много по-големи.

Не беше ясно дали господин Талоу бе чул много от доклада; той изгрухтя раздразнено и се обърна. През натрошените тухли мина магьосник в черен костюм с мършаво бледо лице. Носеше малка златна клетка, в която седеше дяволче. От време на време дяволчето разтърсваше яростно клетката с орловите си нокти.

Господин Талоу се обърна към мъжа, докато минаваше.

— Фукс, има ли вече някакъв отговор от госпожица Уитуел?

— Да, сър. Тя иска резултати двойно по-бързо. Това са нейни думи, сър.

— Разбирам. Състоянието на дяволчето означава ли някаква зараза или отрова, останала в следващия магазин?

— Не, сър. То просто е подвижно като пор и е двойно по-зло. Няма опасност.

— Много добре. Благодаря, Фукс.

Докато Фукс се отдалечаваше, той заговори на една страна на Натаниел.

— Ще трябва да поработиш извънредно върху това, Мандрейк. Както чувам, министър-председателят изобщо не е щастлив. — Той се ухили и тръгна; тракането на клетката с дяволчето бавно заглъхна в далечината.

С каменно лице Натаниел приглади косата си зад едното си ухо и се обърна да последва Талоу, който си проправяше път между парчетата тухли в стаята.

— Мандрейк, ще огледаме останките на полицаите. Закусвал ли си?

— Не, сър.

— Точно по темата. Трябва да отидем в съседния магазин, в „Деликатеси Кут“. — Той въздъхна: — Оттам взимах хубав хайвер.

Стигнаха до междинната стена, водеща към съседното заведение. Беше пробита. Тук министърът спря.

— А сега, Мандрейк — рече той, — използвай този твой мозък, за който сме чували толкова много, и ми кажи какво заключение си правиш от тази дупка.

Натаниел обичаше такива тестове. Той оправи маншетите си и замислено присви устни.

— Дава ни някаква представа за размера и формата на извършителя — започна той. — Таванът тук е на четири метра, а дупката е само три метра висока: така че каквото и да я е направило, едва ли е по-високо. Широчината на дупката е един метър, така че съдейки по относителните размери на широчината и височината, бих казал, че може да е с формата на човек, въпреки че очевидно е много по-голямо. Но по-интересен е начинът, по който е била направена дупката... — Той спря, потърквайки брадичката си по един, както се надяваше, умен и замислен начин.

— Това дотук е очевидно. Продължавай.

Натаниел не вярваше, че господин Талоу е успял да направи такива изчисления.

— Ами, сър, ако врагът бе използвал детонация или някаква подобна експлозивна магия, тухлите на пътя й щяха да бъдат изхвърлени или разбити на малки частици. Но ето ги пред нас естествено начупени и натрошени по краищата, а и много от тях са все още слепени една за друга в здрави блокове. Бих казал, че каквото и да е нахлуло тук, то просто си е пробило път, сър, отхвърлило е стената сякаш не съществува.

Той изчака, но министърът просто кимна, сякаш с неизразима досада.

— И...?

— И, сър... — Момчето изскърца със зъби; знаеше, че го карат да мисли вместо водача си и бе възмутен от дъното на душата си. — И... това прави африта и марида по-малко вероятни. Те биха взривили всичко по пътя си. Имаме си работа с неконвенционален демон.

Това беше. Талоу нямаше да измъкне и дума повече от него. Но министърът изглеждаше доволен за момента.

— Точно така мисля и аз, Мандрейк, така мисля и аз. Ами, толкова много въпроси... А ето и още един.

Той се повдигна и премина през пространството в стената в съседния магазин. Гледайки ядосано, момчето го последва. Джулиъс Талоу беше глупак. Изглеждаше самодоволен, но като слаб плувец на по-дълбоко краката му риташа неистово под повърхността в опит да продължи да плува. Каквото и да станеше, Натаниел не възнамеряваше да потъне с него.

Във въздуха на „Деликатеси Кут“ се носеше силен аромат, остър и неприятен. Натаниел се пресегна в джоба на гърдите си за обемистата цветна носна кърпичка и я сложи на носа си. Пристъпи предпазливо в мрачната вътрешност. Каците с маслини и маринована аншоа бяха пробити, а съдържанието — разлято; миризмата им се смесваше доста противно с нещо по-плътено и по-кисело. Следи от горене. Очите на Натаниел започнаха леко да щипят. Той се изкашля в кърпичката си.

— Значи, ето ги най-добрите мъже на Дювал. — Гласът на Талоу бе изпълнен със сарказъм.

По пода на магазина бяха пръснати шест конусовидни черни купчинки пепел и кости. В най-близката ясно се виждаха два кучешки зъба; както и една дълга тънка кост, вероятно пиццалът на полица. По-голямата част от тялото бе напълно изчезнала. Момчето прехапа устни и преглътна.

— Трябва да свикнеш с тези неща във „Вътрешни работи“ — топло каза магьосникът. — Можеш спокойно да излезеш навън, ако ти е прилошало, Джон.

Очите на момчето блестяха.

— Не, благодаря. Добре съм. Това е много...

— Интересно? Не е ли така все пак? Превърнати изцяло в чист въглерод — или почти, което не е от значение; оцелял е само някой и друг зъб. И все пак всяка малка купчинка говори сама за себе си. Погледни, например, онази там до вратата, най-разпръснатата от всички. Предполагам, че се е движел бързо, може би е бягал да се спаси. Но май не е бил достатъчно бърз.

Натаниел не каза нищо. На него му беше по-трудно да понесе безсърдечието на министъра, отколкото останките, които всъщност представляваха доста спретнати купчинки.

— И така, Мандрейк — каза Талоу. — Някакви идеи?

Момчето си пое мрачно дъх и се разрови бързо в подредената си памет.

— Не е детонация — започна той, — нито миазма, нито проклятие — всичките са прекалено разхвърляни. Би могло да е пламък...

— Така ли смяташ, Мандрейк? Защо?

— Щях да кажа, сър, че би могло да е пламък, само че няма никакви разрушения около останките. Изгорели са единствено те, нищо друго.

— Така ли? И какво е тогава?

Момчето го погледна.

— Наистина нямам представа, сър. Вие какво мислите?

Момчето се съмняваше, че господин Талоу щеше да успее да отговори; министърът бе спасен от леко извънмяване на невидимо звънче и трептене във въздуха до него. Тези признаци показваха пристигането на някой слуга. Господин Талоу изрече заповед и демонът се материализира напълно. Незнайно защо, имаше вид на

малка зелена маймунка, която седеше с кръстосани крака върху светец облак. Господин Талоу я погледна.

— Докладвай!

— Както поискахте, сканирахме останките и всички етажи на сградата на различните нива до най-дребната подробност — рече маймунката. — Не откриваме никакви следи от магическа активност, освен следните, които ще изредя: Първо — леко блещукане по границата на защитата, която екипът по сигурността издигна около периметъра; второ — остатъчни следи от тримата полуафрити, изпратени вътре. Явно същността им е била унищожена в заведението на господин Пин; три — множество аури от артефактите на „Аксесоари Пин“. Повечето от тях все още са пръснати по улицата, въпреки че няколко дребни стойностни предмета бяха присвоени от вашия асистент, господин Фукс, докато не гледахте. Това е равностметката на нашите проучвания. — Маймунката завъртя опашка спокойно. — Искате ли още някаква информация на този етап, господарю?

Магьосникът махна с ръка.

— Това е всичко, Немеиде. Можеш да тръгваш.

Маймунката наклони глава. Изправи опашка право нагоре във въздуха, сграбчи я с четирите си лапи сякаш бе въже и покатервайки се бързо, изчезна от поглед.

Министърът и асистентът му останаха мълчаливи за момент. Накрая господин Талоу наруши тишината:

— Видя ли, Мандрейк? — каза той. — Това е загадка. Не е работа на магьосник — всеки по-висш демон би оставил следи при преминаването си. Аурите на афритите, например, остават и могат да бъдат открити в продължение на дни. А следи няма, никакви! Докато не намерим доказателства за обратното, трябва да приемем, че предателите от съпротивата са намерили някакъв немагически начин за нападение. Е, трябва да се захващаме с това преди да ударят отново!

— Да, сър.

— Да... Е, мисля, че видя достатъчно за деня. Върви и направи проучвания, обмисли проблема. — Господин Талоу го погледна косо — в гласа му имаше леко прикрит намек. — Все пак, официално ти си *отговорен* за случая, понеже това е работа на съпротивата.

Момчето се поклони вдървено.

— Да, сър.

Министърът махна с ръка.

— Имаш разрешението ми да тръгваш оттук. О, и пътъм би ли казал на господин Фукс да влезе тук за малко?

Лека усмивка пробяга бегло по лицето на Натаниел.

— Естествено, сър. С удоволствие.

Тази вечер Натаниел си тръгна към къщи мрачен и обезверен. Денят не бе минал добре. През целия следобед потокът от съобщения ясно свидетелстваше за безпокойството на старшите министри. Какви бяха най-новите новини около безчинството на „Пикадили“? Имаше ли арестувани заподозрени? Щеше ли да бъде наложен полицейски час в този ден на национално веселие? Кой точно бе начело на разследването? Кога на полицията щеше да се даде повече власт да се разправя с предателите сред нас?

Докато се трудеше, Натаниел бе усетил скритите погледи на колегите си и хиленето на Дженкинс зад гърба си. Не вярваше на никой от тях; всички изгаряха от желание да го видят как се проваля. Изолиран, без съюзници, той нямаше дори слуга, на когото да разчита. Двата фолиота, например, бяха безполезни. Същия следобед ги бе освободил завинаги, прекалено обезсърчен, за да ги накаже както заслужаваха.

Нуждая се от *подходящ* слуга, мислеше си той, като тръгна от офиса, без дори да погледне назад. Нещо силно. Нещо, за което знам, че ще ми се подчинява. Нещо като Немеид на Талоу или като Шубит на господарката ми.

Но бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Всички магьосници се нуждаеха от едно или повече демонични същества за лични роби и видът на тези роби бе сигурен индикатор за статуса им. Големите магьосници, като Джесика Уитуел, например, се възползваха от услугите на могъщи джинове, които призоваваха само с едно щракване на пръстите. Министър-председателят се обслужваше от един синьо-зелен африт — въпреки че заклинанията, необходими за пленяването му, бяха грижливо направени от няколко от помощниците му. В ежедневието повечето магьосници ползваха фолиоти или дяволчета с различни сили, които обикновено придружаваха господарите си на второто ниво.

Натаниел отдавна копнееше да си има собствен прислужник. Първо бе призовал едно дяволче-таласъм, което се появяваше в жълтеникав серен облак, но скоро откри, че не може да понася тиковете и гримасите му и го изгони.

После опита с един фолиот: при все че той поддържаше дискретен външен вид, беше невероятно измамен и се опитваше да извърти всяка заповед на Натаниел и да се възползва от нея. Натаниел бе принуден да оформя дори най-простичките заповеди в сложен език според правилата, така че създаването да не може да се прави, че не е разбрало. А когато осъзна, че му трябва петнайсет минути само за да му нареди да напълни ваната, търпението на Натаниел се изчерпа; той удари фолиота с горещи пулсации и го прогони завинаги.

Последваха още няколко опита и Натаниел безразсъдно призоваваше все по-силни демони в търсене на идеалния роб. Той притежаваше необходимата енергия и умения, но му липсваше опитност да прецени качеството на избора си преди да стане късно. В една от подвързаните в бяло книги на господарката си той бе открил джин на име Кастор, призоваван за последен път по времето на италианския Ренесанс. Както си му е редът, той се появи, бе вежлив и ефективен и (както Натаниел с удоволствие забеляза) безкрайно елегантен от тромавите дяволчета на колегите си в офиса. Обаче Кастор притежаваше адска гордост.

Един ден в персийското консулство се провеждаше важно тържество; това бе възможност за всички да покажат прислужниците си, а по този начин и способностите си. В началото всичко вървеше добре. Кастор придружаваше Натаниел във формата на дебело херувимче с розово лице и дори бе стигнал дотам, че да носи дрешки, които си подхождаха с вратовръзката на господаря му. Но престорената му скромност предизвика антипатия у другите дяволчета, които му нашепваха обиди, докато отминаваха. Кастор не можа да пренебрегне подобна провокация — като светкавица той скочи от рамото на Натаниел, сграбчи един шиш кебап от близкия поднос и без дори да спре, за да махне зеленчуците от шиша, го запрати като копие в гърдите на най-отявления провокатор. При последвалата врява в мелето скочиха няколко други дяволчета; второ ниво се превърна в безпорядък от размахващи се крайници, хвърчащи сребърни прибори и

разкривени лица. На магьосниците им трябваше доста време да възвърнат контрол.

За щастие Натаниел бе освободил Кастор на момента и въпреки разследването, така и не стана напълно ясно кой демон е започнал сбиването. Натаниел с удоволствие би наказал Кастор за действията му, но щеше да е прекалено рисковано да го призове отново. Върна се към по-малко честолюбивите роби.

Но колкото и да се стараяше нищо, което Натаниел призоваваше, не притежаваше исканата от него комбинация от инициативност, сила и покорство. Всъщност той неведнъж се хвана, че мисли с носталгия за първия си слуга...

Но той бе решил твърдо повече да не призовава Бартимеус.

Уайтхол бе пълен с тълпи от развълнувани обикновени, пръснати безредно край реката заради парада на флота и тържествената заря. Натаниел се намръщи; цял следобед, докато седеше прегърбен над бюрото си, звуците от маршируващите групи и щастливите тълпи долитаха през отворения прозорец, нарушавайки концентрацията му. Но това безобразие бе официално одобрено и той не можеше да направи нищо по въпроса. На Деня на основателя окуражаваха обикновените хора да празнуват; магьосниците, от които не се очакваше да приемат пропагандата толкова навътре, работеха както обикновено.

Навсякъде около него имаше зачервени и светнали лица, щастливи усмивки. Простолудието вече бе прекарало часове в безплатно ядене и пиене на специалните будки, поставени из цялата столица и бяха очаровани от безплатните шоута, организирани от Министерството на забавленията. Във всеки парк в Централен Лондон имаше чудеса: хора, които ходеха на кокили; гълтачи на огън от Пенджаб; редове с клетки — някои с екзотични зверове, други съдържаха навъсени бунтовници, заловени през кампаниите в Северна Америка; купища съкровища, събрани от цялата Империя; военни експонати; забавления и въртележки.

По улицата се виждаха няколко човека от Нощната полиция, въпреки че дори и те правеха всичко възможно да се впишат в общото веселие. Натаниел видя, че няколко от тях държат блед, розов захарен

памук, а един, оголил зъби в неубедителна усмивка, позираше с възрастна дама, за да ги снима съпругът ѝ. Тълпата изглеждаше спокойна, което беше облекчение — събитията на „Пикадили“ не ги бяха обезпокоили прекалено.

Когато Натаниел прекоси Уестминстърския мост, слънцето все още бе високо над искрящите води на Темза. Той замижа нагоре, през контактните си лещи, сред реещите се чайки, видя висящите отгоре демони, които следяха тълпите за евентуално нападение. Прехапа устни и ритна ядно една празна опаковка от закуска. Точно такъв ден би избрала съпротивата за някой от малките си номера: максимална публичност, максимално притеснение за правителството... Възможно ли бе нападението на „Пикадили“ да е тяхно дело?

Не, той не можеше да го приеме. Бе прекалено различно от нормалните им престъпления, далеч по-диво и разрушително. И не бе работа на хора, независимо какво твърдеше онзи глупак Талоу.

Той стигна до южния бряг и зави наляво, далеч от тълпите, в жилищен район с ограничен достъп. Под кея самотно се поклащаха яхтите на магьосниците, а най-голямата и аеродинамична от всички бе „Огнена буря“ на госпожица Уитуел.

Пропищяването от клаксон го сепна, докато се приближаваше към блока. Лимузината на госпожица Уитуел бе паркирана край бордюра, а двигателят ѝ работеше. Един флегматичен шофьор гледаше напред. От задния прозорец се подаде ъгловатата глава на неговата господарка. Тя му махна да се приближи.

— *Най-после.* Изпратих ти дяволче, но ти вече си беше тръгнал. Качвай се. Отиваме в Ричмънд.

— Министър-председателят...?

— Искате да ни види веднага. Побързай.

Натаниел бързо изтича до колата, сърцето му биеше силно в гърдите. Едно такова бързо привикване на аудиенция не вещаеше нищо добро.

Още преди да бе успял да затръшне вратата, госпожица Уитуел даде знак на шофьора. Колата тръгна рязко по паважа край Темза, отхвърляйки Натаниел назад на седалката му. Той се успокои, доколкото можа, усещайки погледа на господарката върху себе си.

— Знаеш за какво е всичко това, предполагам? — попита тя сухо.

— Да, госпожо. Инцидентът на „Пикадили“ тази сутрин?

— Естествено. Господин Девъро иска да знае какво правим ние по въпроса. Забележи, че казах „ние“, Джон. Като министър на сигурността аз отговарям за отдел „Вътрешни работи“. Ще ми упражнят натиск за това. Враговете ми ще търсят възможност да спечелят предимство пред мен. Какво ще им кажа за тази катастрофа? Арестувал ли си някого?

Натаниел си прочисти гърлото.

— Не, госпожо.

— Кой е отговорен?

— Ние... като цяло не сме сигурни, госпожо.

— Наистина ли? Говорих с господин Талоу този следобед. Той доста ясно обвини съпротивата.

— Така ли? А... ъмм, а господин Талоу също ли ще идва в Ричмънд, госпожо?

— Няма. Взимам теб, защото господин Девъро те харесва, което може да ни бъде от полза. Господин Талоу не е толкова представителен. Считам го за надменен и некомпетентен. Ха, на него не може да се разчита дори да направи едно правилно заклинание, както свидетелства и цветът на кожата му. — Тя изсумтя презрително с бледия си слаб нос. — Ти си умно момче, Джон — продължи тя. — Разбираш, че ако министър-председателят се ядоса на мен, аз ще се ядосам на тези по-долу. Вследствие на това господин Талоу е притеснен. Той трепери дори когато си ляга в леглото. Знае, че докато спи, могат да го сполетят и по-лоши неща от кошмари. За момента той те защитава от пълната сила на моето недоволство, но не бъди самодоволен. Тъй като си млад, много лесно можеш да бъдеш обвинен в различни неща. Господин Талоу вече се опитва да прехвърли отговорността на теб.

Натаниел не каза нищо. Госпожица Уитуел го гледа мълчаливо известно време, после обърна поглед към реката, където една флотилия от малки плавателни съдове бе тръгнала с много шум към морето. Някои бяха броненосци, тръгнали за далечните колонии, дървените им корпуси бяха покрити с метални пластини; други бяха малки патрулни лодки, предназначени за европейски води, но всички бяха с вдигнати платна и развети флагове. Тълпите на брега ликуваха, високо нагоре бяха изстреляни вимпели, които после паднаха като дъжд в реката.

Господин Рупърт Девъро бе министър-председател вече двајсет години. Той беше с второстепенни възможности, но пък ненадминат политик, който бе успял да остане на власт, надигравайки колегите си. Бяха направени няколко опита да бъде свален, но добрата му шпионска мрежа бе успяла при почти всички случаи да залови конспираторите преди да направят своя удар.

Разбирайки още в началото, че властта му зависи до известна степен от поддържането на високомерно отделяне от по-нисшите министри в Лондон, господин Девъро бе издигнал палата си в Ричмънд, на около десет мили от центъра на столицата. Старшите министри бяха канени да се консултират с него всяка седмица; а постоянният поток от заповеди и доклади се поддържаше от свръхестествени вестоносци и така министър-председателят бе винаги информиран. Междувременно той можеше да задоволи склонността си към хубав живот, навик, за който имението в Ричмънд бе пригодно по един възхитителен начин. Покрай другите удоволствия господин Девъро бе развил страст към сцената. От няколко години той поддържаше познанство с водещия за момента драматург, Куентин Мейкпийс, един джентълмен с безграничен ентусиазъм, който редовно посещаваше Ричмънд, за да изнася частни представления на министър-председателя.

С напредването на възрастта и намаляването на енергията му, господин Девъро рядко си позволяваше да излиза от Ричмънд. Когато това ставаше — за да направи преглед на войските, тръгващи за континента, или пък за да посети първото представление на някоя пиеса — той постоянно биваше придружаван от бодигард-магьосник от девето ниво и батальон от хорли на второ ниво. Тази предпазливост бе станала по-изявена от дните на конспирацията на Лавлейс, когато господин Девъро едва не бе загинал. Параноята му се бе разраснала като плевел върху богата почва, увивайки се и усуквайки се около всички, които му служеха. Никой от министрите не се чувстваше напълно сигурен нито за работата си, нито за живота си.

Насипаният с чакъл път минаваше през селца, процъфтяващи благодарение на щедростта на господин Девъро и накрая свършваше в

Ричмънд — групичка добре обзаведени къщурки, разположени на огромна зелена поляна, осеяна от дъбове и кестени. От едната страна на поляната имаше висока тухлена стена, прекъсната от порта от ковано желязо и подсилена със стандартните магически охранителни системи. Зад нея се виждаше кратка алея между редици от тисови дървета, която свършваше при двора на построения в края на деветнайсти век „Дом Ричмънд“.

С тихо бръмчене лимузината спря пред стълбите на входа и четирима прислужници в аленочервени сака се приближиха, за да обслужат гостите. Въпреки че все още беше ден, над верандата висяха мощни фенери и весело осветяваха няколко от високите прозорци. Някъде далеч с меланхолична елегантност свиреше струнен квартет.

Госпожица Уитуел не даде веднага знак да отворят вратата.

— Ще бъде съвет в пълен състав — каза тя, — така че няма нужда да ти казвам как да се държиш. Без съмнение господин Дювал ще бъде възможно най-агресивен. Той вижда миналата нощ като невероятна възможност да спечели решително предимство. И двамата трябва да бъдем абсолютно хладнокръвни.

— Да, госпожо.

— Не ме разочаровай, Джон!

Тя почука по стъклото; един прислужник подскочи напред да отвори вратата на колата. Заедно се изкачиха по ниските стъпала и влязоха във фоайето на къщата. Тук музиката беше по-силна, носеше се мързеливо между тежките завеси и източната мебелировка, засилваше се от време на време, после пак заглъхваше. Звукът изглеждаше доста близък, но нямаше и следа от музиканти. Натаниел не очакваше да види такива. При предишни случаи, когато бе посещавал Ричмънд, винаги се чуваше подобна музика; тя следваше човек, където и да отидеше, като един постоянен фон на красотата на къщата и двора.

Един прислужник ги поведе през низ от луксозни зали, докато накрая минаха под висока бяла арка и влязоха в дълга, просторна, осветена от слънцето стая, очевидно долепена към къщата оранжерия. От всяка страна се простираха кафяви цветни лехи, спретнати, празни и съразмерни, осеяни с декоративни розови храсти. Тук-там невидими лица разравяха пръстта с гребла.

В оранжерията въздухът бе топъл и се раздвижваше от бавен вентилатор, спуснат от тавана. Под него, върху полукръг от дивани и канапета се бяха опънали министър-председателят и неговата свита, пиеха кафе от малки бели византийски чашки и слушаха оплакванията на едър мъж в бял костюм. Като го видя там, стомахът на Натаниел се преобърна: това бе Шолто Пин, чийто бизнес беше съсипан.

— Считам това за най-долнопробно престъпление — казваше господин Пин. — Невероятно оскърбление. Понесох такива загуби...

Най-близкото до вратата канапе бе празно. Госпожица Уитуел седна там, а Натаниел, след известно колебание, направи същото. Той бързо огледа присъстващите в стаята.

Първо: Пин. Съвсем естествено Натаниел се отнасяше към търговеца с подозрение и неприязън, понеже бе близък приятел на предателя Лавлейс. Но нищо не беше доказано, а и очевидно в случая той бе пострадалата страна. Глухите му жалби продължаваха да се чуват.

— ... че се опасявам, че може никога да не се възстановя. Колекцията ми от незаменими реликви я няма. Всичко, което ми остана, е едно глинено гърне с безполезна суха паста! Едва ли...

Самият Рупърт Девъро се бе излегнал на диван с висока облегалка. Той бе със среден ръст и телосложение, поначало красив, но сега, благодарение на многото си и разнообразни глезотийки, бузите и коремът му се бяха малко позагладили. Докато слушаше господин Пин, по лицето му постоянно се редуваха изражения на отегчение и раздразнение.

Господин Хенри Дювал, началник на полицията, седеше наблизо, със скръстени ръце, а сивата му барета лежеше небрежно на коленете му. Носеше отличителната униформа на Сивите, елитните кадри на нощната полиция, чийто командир бе той: бяла риза с къдрички, наситеносиво яке — карирано, безупречно изгладено, с яркочервени копчета, сиви панталони, втъкнати във високи черни ботуши. Лъскави месингови еполети обхващаха раменете му като орлови нокти. В този екип неговото тромаво телосложение изглеждаше дори по-голямо и по-широко, отколкото беше; въпреки че седеше тихо на мястото си, той изпъкваше в стаята.

Присъстваха и други трима министри. Безличен мъж на средна възраст с права руса коса седеше и изучаваше ноктите си — това беше

Карл Мортенсен от Хоум офис. До него, прозявайки се изразително, седеше Хелън Малбинди, любезният министър на информацията. Министърът на външните работи, Мармадюк Фрай, мъж с огромен апетит, дори не се преструваше, че слуша господин Пин — бе зает да поръчва на висок глас допълнителен обяд на един почтителен прислужник.

— ... шест картофени кюфтета, зелен боб, нарязан надлъжно...

— ... от трийсет и пет години трупам запасите си. Всеки един от вас се е възползвал от бизнеса ми...

— ... и още един омлет от хайвер от треска, умерено поръсен с черен пипер.

На същото канапе, на което седеше господин Девъро, отделен от него от купчина люшкащи се персийски възглавнички, седеше нисък червенокос джентълмен. Носеше смарагдовозелена жилетка, тесни черни панталони с пришити в плата пайети и огромна усмивка. Очевидно се забавляваше с дебата. Погледът на Натаниел се спря за момент върху него. Куентин Мейкпийс бе автор на повече от двайсет успешни пиеси, последната от които, „Лебедите на Арабия“, бе счупила всички касови рекорди в Империята. Присъствието му в тази компания бе донякъде неуместно, но не и напълно неочаквано. Знаеше се, че е най-близкият довереник на министър-председателя и другите министри го търпяха с предпазлива учтивост.

Господин Девъро забеляза пристигането на госпожица Уитуел и направи знак с вдигната ръка. Покашля се дискретно; потокът от оплаквания на господин Пин моментално спря.

— Благодаря, Шолто — каза министър-председателят. — Напълно ясен си. Всички сме силно развълнувани от твоето затруднение. Може би сега ще можем да получим някои отговори. Джесика Уитуел е тук заедно с младия Мандрейк, когото, сигурен съм, всички помните.

Господин Дювал изсумтя, гласът му бе изпълнен с ирония:

— Кой не познава Джон Мандрейк? Следим кариерата му с интерес и най-вече усилията му против тази обезпокоителна съпротива. Надявам се, че носи новини за пробив по този случай.

Всички очи се приковаха в Натаниел. Той направи лек, скован поклон, както изискваше учтивостта.

— Добър вечер, дами и господа! Ъмм, все още нямам категорични резултати. Внимателно проучваме местопрестъплението и...

— Знаех си! — Медалите на гърдите на началника на полицията се заклатаха и иззвъняха от движението при прекъсването. — Чуваши, Шолто? „Няма категорични резултати.“ Безнадеждно.

Господин Пин изгледа Натаниел през монокъла си.

— Наистина. Много разочаровашо.

— Крайно време е отдел „Вътрешни работи“ да бъде свален от случая — продължи Дювал.

— Ние в полицията можем да се справим по-добре. Време е съпротивата да бъде смазана.

— Чуйте, чуйте. — Господин Фрай хвърли бегъл поглед, после се обърна пак към прислужника. — И ягоди руладини за десерт...

— Наистина е така — тежко рече Хелън Малбинди. — Самата аз понесох някои загуби — наскоро ми бе открадната една ценна колекция от африкански маски на духове.

— Някои мои сътрудници — добави Карл Мортенсен — също са били ограбени. А миналата нощ бе подпален складът на доставчика ми на персийски килими.

Господин Мейкпийс се усмихна спокойно.

— В интерес на истината, повечето от тези престъпления са адски незначителни, не е ли така? Те не ни вредят чак толкова. Тези от съпротивата са глупаци: те отблъскват обикновените със своите взривове — хората се страхуват от тях.

— Незначителни? Как можахте да го кажете — извика господин Дювал, — когато една от най-значимите улици в Лондон е опустошена? Враговете ни по целия свят ще се втурнат към къщи да предадат добрите новини — че Британската империя е прекалено слаба да предотврати нападения в собствения си двор. Мога със сигурност да ви кажа, че това ще се приеме доста добре в затъntenите гори на Америка. И на всичко отгоре в Деня на Гладстон.

— Кое то, между другото, е смешна екстравагантност — рече Мортенсен. — Прахосване на ценни ресурси. Не знам защо почитаме стария глупак.

Господин Мейкпийс се подсмихна.

— Не бихте му го казали в лицето, Мортенсен.

— Господа, господа... — намеси се министър-председателят. — Не бива да се препираме. В едно отношение Карл е прав. Денят на основателя е сериозна работа и трябва добре да се организира. Разсейваме населението с евтини тривиалности. От хазната се вземат милиони за финансирането на безплатната храна и напитки. Дори Четвърти флот отложи отпътуването си за Америка, за да осигури допълнителен спектакъл. Бързо трябва да се обърне внимание на всичко, което разваля ефекта — и вреди на търговията на господин Пин. Понастоящем е задължение на отдел „Вътрешни работи“ да разследва престъпления от този вид. А сега, Джесика, би ли докладвала...

Госпожица Уитуел направи жест към Натаниел.

— Господин Мандрейк ръководи случая заедно с господин Талоу. Още не е имал време да докладва и на мен. Предлагам да го изслушаме.

Министър-председателят се усмихна благо на Натаниел.

— Казвай, Джон.

Натаниел преглътна. Господарката му го оставяше да се погрижи сам за себе си. Много добре тогава.

— Прекалено рано е да се каже какво е причинило разрушението тази сутрин — каза той. — Може би...

Монокълът на Шолто Пин отскочи от окото му.

— „Разрушение“? — изрева той. — Това е катастрофа! Как смееш, момче?

Натаниел бе упорит.

— Прекалено рано е, сър — рече той, — да кажем дали това в действителност е била съпротивата. Напълно е възможно да не е така. Може и да са агенти на чужда сила или пък засегнатото честолубие на наш собствен ренегат. Има някои странни елементи в този случай...

Господин Дювал вдигна косматата си ръка.

— Абсурд! Със сигурност е нападение на съпротивата. Носи всички белези на техните престъпления.

— Не, сър. — Натаниел се насили да отвърне на втренчения поглед на полицейския началник. Нямаше да се кланя повече. — Нападенията на съпротивата са малки, обикновено включват магически оръжия от ниско ниво — моуълърски стъкла, първични сфери. Винаги са насочени срещу политически мишени — срещу

магьосници или фирми, които ни снабдяват — и имат нотка на опортюнизм. Винаги са бързи. Инцидентът на „Пикадили“ е различен. Бил е със свирепа сила и е продължил доста време. Сградите са потрошени *отвътре навън* — в голямата си част външните стени са останали непокътнати. Накратко, смятам, че нещо е упражнило магически контрол от високо ниво върху разрушението.

Тогава заговори госпожица Уитуел.

— Но нямаше улики за дяволчета или джинове.

— Не, госпожо. Методично и щателно преровихме района в търсене на следи и не открихме нищо. Нямаше никакви *традиционни* магически следи, което сякаш отхвърля присъствието на демони; нито пък имаше някакъв знак за човешка намеса. Хората, присъствали на нападението, са били убити от някакъв вид мощна магия, но не успяхме да идентифицираме източника ѝ. Ако мога да говоря свободно — господин Талоу работи усилено и педантично, но методите му не водят до никакви нови улики. Ако врагът удари отново, смятам, че ще продължим да се препъваме в него, освен ако не променим тактиката си.

— Трябва ни повече власт за Сивите — каза господин Дювал.

— С цялото ми уважение — рече Натаниел, — [шест от вълците](#)^[1] ви не бяха достатъчни снощи.

Последва кратка тишина. Малките очи на господин Дювал огледаха Натаниел преценяващо от горе до долу. Носът му бе къс, но невероятно широк, брадичката беше синя от наболата брада, издадена напред като гребло на снегорин. Не каза нищо, но погледът му бе ясен.

— Това беше доста недвусмислено — каза накрая господин Девъро. — И така, какво е *твое* предложение, Джон?

Това беше. Трябваше да сграбчи този шанс. Всички те го очакваха да се провали.

— Мисля, че имаме всички основания да смятаме, че атентаторът от снощи ще удари отново — рече той. — Атакува „Пикадили“ — едно от най-популярните туристически места в Лондон. Вероятно иска да ни унижи, да всее несигурност сред чуждестранните посетители, да подрони международното ни положение. Каквато и да е причината, нуждаем се от джинове от високи нива, които да патрулират из столицата. Бих ги разположил близо до други прочути райони за пазаруване и туристически забележителности като музеи и

галерии. Така, ако нещо се случи, ще сме в състояние да действаме бързо.

Последва неодобрително сумтене и обща глъчка от събралите се министри. Предложението бе нелепо: вече имаше патрулиращи наблюдателни сфери; полицията също бе подсилена; джиновете от високо ниво изискваха голям разход на енергия... Само министър-председателят остана замълчан — заедно с господин Мейкпийс, който седеше облегнат на мястото си с много развеселено изражение.

Господин Девъро въдвори тишина.

— Уликите ми изглеждат неубедителни. Това безчинство дело на съпротивата ли е? Може би да, може би не. Ще има ли полза от още наблюдение? Кой знае? Е, аз взех решение. Мандрейк, в миналото ти се доказва като повече от способен. Направи го и сега. Организирай наблюдението и проследи нарушителя. Залови и съпротивата. Искam резултати. Ако „Вътрешни работи“ се провали — тук той погледна Натаниел и госпожица Уитуел многозначително, — ще трябва да позволим на други отдели да поемат работата. Предлагам ти да тръгваш веднага и да подбереш демоните си много внимателно. А за останалите от нас — днес е Денят на основателя и би трябвало да празнуваме. Да отидем да хапнем!

Госпожица Уитуел не проговори, докато бръмчащата кола не остави селцето Ричмънд далеч зад тях.

— Създаде си враг в лицето на Дювал — рече тя най-накрая. — И не мисли, че другите ги е много грижа за теб. Но това сега е най-малкият ти проблем. — Тя погледна тъмните дървета навън и бързо отминаващата в здрача природа. — Аз вярвам в теб, Джон — продължи тя. — Тази твоя идея може да даде някакви резултати. Говори с Талоу, накарай отдела си да работи, изпрати демоните си на улицата. — Тя прокара дългата си тънка ръка през косата си. — Самата аз не мога да се концентрирам върху този проблем. Имам да свърша прекалено много неща около подготовката за американските кампании. Но ако успееш да откриеш врага ни, ако възвърнеш малко гордостта на „Вътрешни работи“, ще бъдеш възнаграден добре... — Твърдението съдържаше намек и за обратното. Тя го остави недовършено; не бе необходимо да казва останалото.

Натаниел се почувства длъжен да отговори.

— Да, госпожо — каза дрезгаво. — Благодаря.

Госпожица Уитуел бавно кимна. Тя погледна Натаниел и въпреки възхищението и уважението към господарката си, въпреки че бе живял в нейната къща, той внезапно усети, че тя го гледа безстрастно, сякаш много отдалеч. Това бе погледът на летящия високо ястреб към мършавия заек, докато се чудеше дали си струва спускането. Натаниел внезапно осъзна съвсем ясно младостта и слабостта си, своята неопитност и уязвимост пред нейната сила.

— Нямаме много време — каза господарката му. — Заради теб самия се надявам, че имаш под ръка някой способен демон.

[1] Нощната полиция се състои от магьосници, които се превръщат във вълци. — Бел.ред. ↑

Както винаги, естествено, се опитах да се съпротивлявам.

Впрегнах цялата си енергия да противостоя на дърпането, но притегателните думи просто бяха прекалено силни; всяка дума беше като харпун, пробождащ субстанцията ми, придърпвайки я, изтегляйки ме. В продължение на три кратки секунди нежната гравитация на Другото място ми помогна да се дърпам... после, изведнъж, подкрепата ѝ отслабна и бях откъснат като дете от гърдата на майка си.

Изведнъж същността ми бе сбита, разтеглена до безкрайна дължина и секунда по-късно изхвърлена в света на познатите, омразни ограничения на пентаграма.

Където, следвайки законите от незапомнени времена, веднага се материализирах.

Избори, избори. Какъв да бъда? Призоваването бе силно — неизвестният магьосник със сигурност бе опитен и следователно едва ли щеше да се уплаши от ревящ буган^[1], или пък призрак с множество очи. Така че избрах нежен префърцунен вид, за да втълпя на моя тиранин знаменитата си изтънченост.

Ако мога да кажа, това си беше елегантна работа. Във въздуха се въртеше един огромен балон с цветовете на дъгата, целият блещукащ с перлено сияние. От него се носеха леки ухания на ароматно дърво, с лека, сякаш идваща от голямо разстояние, ефирна музика от арфи и цигулки. В балона, с малки кръгли очила, поставени върху изящното носле, седеше красива девойка^[2]. Тя надзърна спокойно от балона.

И нададе изумен писък на ярост.

— Ти!

— Чакай сега, Бартимеус...

— *Tu!* — Ефирната музика спря неприятно изведнъж; нежните ароматни ухания станаха граниви и кисели. Красивото лице на девойката почервения, очите ѝ се уголемиха като две сварени яйца, стъклата на очилата ѝ се напукаха. Розовите ѝ устнички се отвориха и откриха остри жълти зъби, скърцащи от ярост. В балона затанцуваха

пламъци и той се уголеми застрашително сякаш щеше да избухне. Завъртя се толкова бързо, че въздухът започна да жужи.

— Само ме чуй за секунда...

— Имахме споразумение! И двамата се заклехме!

— Е, строго погледнато, това не е съвсем вярно...

— Не е ли? Толкова бързо ли забрави? А е скоро, нали така? На Другото място аз губя представа за времето, но ти не изглеждаш много по-различно отпреди. Все още си хлапе!

Той се изпъчи.

— Аз съм важен член на правителството...

— Дори не се бръснеш още. Колко време мина? Две години, може би три?

— Две години и осем месеца.

— Значи сега си на четиринайсет. И ме призоваваш отново толкова скоро.

— Да, но задръж за секунда — аз така и не се заклех навремето. Просто те освободих. Така и не изрекох...

— Че няма да ме призовеш отново ли? Това си беше ясният подтекст. Аз щях да забравя твоето истинско име, ти щеше да забравиш моето. Това бе сделката. А сега... — Във въртящия се балон красивото лице на девойката все повече се разваляше — беше се появила една забележителна увиснала вежда, груб нос, дивашки червени очи... малките кръгли очила някак си не пасваха и една ръка с орлови нокти се протегна в балона, сграбчи ги и ги натика в устата, където остриите зъби ги стриха на прах.

Момчето вдигна ръка.

— Само спри да се правиш на глупак и ме изслушай за секунда.

— Да те *слушам*? Защо да го правя, след като болката от последния път едва си е отишла? Мога да ти кажа, че очаквах почивка, доста по-дълга от две години...

— Две години и осем месеца.

— Две нещастни човешки години, за да се възстановя от травмата на срещата с теб. Да, знаех, че някой идиот със заострена шапка някой ден отново ще ме извика, но не мислех, че ще е същият идиот като последния път!

Той стисна устни.

— Аз *нямам* заострена шапка.

— Ти си глупак! Зная рожденото ти име, а ти ме връщаш обратно в този свят против волята ми. Ами, това е добре, защото ще го изграча от покрива преди да приключач!

— Не — ти се закле...

— Клетвата ми приключи. Край! Отменена, анулирана, върната на изпращача с клеймо „Неотворена“. Твоята игра може да се играе и от двама, момче. — Лицето на девойката бе изчезнало. Вместо него звяр с множество зъби и твърда козина хапеше повърхността на балона, сякаш се опитваше да се освободи.

— Само ми дай секунда да ти обясня! Правя ти услуга!

— Услуга? О, момче, това ще да е нещо безценно! Това трябва да го чуя.

— В такъв случай млъкни за малко и ме остави да говоря.

— Добре! Чудесно! Ще мълча.

— Хубаво.

— Ще мълча като гроб. Твоят гроб, между другото.

— В такъв случай...

— И ще видим дали имаш дори и най-бегла възможност да измислиш оправдание, което си заслужава да се чуе, защото се съмнявам...

— *Би ли млъкнал!* — Магьосникът внезапно вдигна ръка и аз почувствах съответния натиск откъм външната страна на балона. Престанах с хапливото празнословие.

Той си пое дълбоко дъх, приглади назад косата си и си оправи маншетите, без да е необходимо.

— Така — рече. — Аз съм с две години по-голям, както ти толкова правилно отбеляза. Но съм и с две години *по-мъдър*. И трябва да те предупредя, че няма да използвам системния порок, ако се държиш зле. Не. Някога преживявал ли си обърнатата кожа? Или разтегалката на същност? Разбира се, че си. С характер като твоя това ти е гарантирано^[3]. Добре тогава. Не си играй с търпението ми.

— Вече сме минавали през всичко това — казах. — Помниш ли? Ти знаеш моето име, аз знам твоето. Ти запращаш наказание към мен, аз ти го връщам обратно. Никой не печели. Така и двамата ще пострадаме.

Момчето въздъхна и кимна.

— Вярно е. Може би и двамата трябва да се успокоим. — Той скръсти ръце и се отдаде на няколко минути съзерцание на моя балон^[4].

И аз на свой ред го погледнах мрачно. Лицето му все още имаше едновременно блед и изгладнял вид, или поне така беше с онази част от лицето, която виждах, защото половината от него бе покрита от същинска грива. Можех да се закълна, че не се е приближавал и на една миля от ножици от последния път, когато го видях; къдриците му падаха по врата като някакъв мазен, черен Ниагарски водопад.

А що се отнася до останалото, той наистина не беше толкова кльощав като преди, не бе наедрял, а по-скоро беше несъразмерно издължен. Изглеждаше сякаш някой великан го е хванал за главата и краката, дръпнал е веднъж и се е махнал от отвращение: торсът му бе тесен като вретено, ръцете и краката — тънки и не на място, последните доста наподобяваха крайници на маймуна.

Слабоватият ефект бе подсилен от избора му на облекло: елегантен костюм, толкова впит, сякаш беше нарисуван върху него, смешно дълго черно сако, остри като ножове обувки и голяма носна кърпа с размера на малка палатка, висяща от джоба на гърдите му. Ясно си личеше, че си мисли, че изглежда адски ослепителен.

Тук имаше някои непоклатими възможности да го обиждам, но аз изчаках момента. Огледах набързо стаята, която явно беше някаква официална зала за призоваване, вероятно в правителствена сграда. Подът бе покрит с някакво изкуствено дърво, напълно гладък, без шупли и дефекти, очевидно идеален за създаване на пентаграма. Един остъклен шкаф в ъгъла съдържаше купища тебешери, линии, компаси и документи. До него друг бе пълен с буркани и бутилки с десетки видове тамян. Като изключим това, залата бе напълно гола. Стените бяха боядисани в бяло. Квадратен прозорец високо на едната стена гледаше към черното нощно небе; стаята се осветяваше от скучна група голи крушки, подрънкващи от тавана. Единствената врата бе от желязо и беше залостена отвътре.

Момчето приключи с размишленията си, оправи си отново маншетите и сбърчи вежди. Придоби леко огорчено изражение: или се стараеше да изглежда тържествено, или имаше лошо храносмилане — трудно бе да се каже кое точно.

— Бартимеус — рече той тежко, — чуй ме добре. Повярвай ми, аз дълбоко съжалявам, че отново те призовавам, но нямах голям избор. Обстоятелствата тук се промениха и двамата ще се облагодетелстваме от подновяването на познанството ни.

Той замълча, явно мислейки, че имам да направя някоя конструктивна забележка. Нямаше начин. Балонът остана мътен и неподвижен.

— Накратко ситуацията е проста — продължи той. — Правителството, от което сега съм част^[5], планира голяма сухопътна офанзива в американските колонии тази зима. Войната вероятно ще струва скъпо и на двете страни, но понеже колониите отказват да се кланят на волята на Лондон, за съжаление, явно няма друг избор освен да се одобри кръвопролитие. Бунтовниците са добре организирани и имат свои собствени магьосници, някои от които силни. За да ги разгромим, изпращаме голяма войска от магьосници-воини с техните джинове и по-нисши демони.

Сега се раздвижих. На едната страна на балона се отвори уста.

— Ще изгубите войната. Бил ли си в Америка? Живял съм там от време на време, за период от двеста години. Целият континент е един пуццинак — и продължава сякаш до безкрай. Бунтовниците ще се оттеглят, ще ви въвлекат в безкрайна партизанска война и ще се бият така, докато ви свършат силите.

— Няма да загубим, но си прав, че ще е трудно. Ще загинат много хора и джинове.

— Със сигурност много хора.

— Джиновете падат също толкова бързо. Не е ли било винаги така? Озовавал си се в достатъчно битки през живота си. Знаеш как е. И точно затова ти правя услуга. Старшият архивист се порови из архивите и е изготвил списък от демони, които могат да бъдат полезни в американската кампания. Твоето име е сред тях.

Голяма кампания? Списък от демони? Звучеше ми малко вероятно. Но стъпвах внимателно, опитвах се да измъкна повече от него. Балонът трепна, едно действие не много различно от свиване на рамене.

— Добре — каза балонът. — Америка ми харесва. По-добре е, отколкото тази кочина Лондон, която наричате свой дом. Там липсва противната градска бъркотия — само огромни открити пространства

от небе и зелени полета, с безкрайно издигащи се върхове на планини, облечени в бяло... — За да подчертая задоволството си, накарах едно щастливо биволско лице да се появи от вътрешната страна на балона.

Момчето разтегли тънките си устни в онази стара позната усмивка, която толкова ненавиждах преди две години.

— Аха. Не си бил в Америка отдавна, нали?

Биволът го изглежда подозрително.

— Защо?

— Сега там също има градове, простират се по източното крайбрежие. Два от тях дори се доближават по големина до Лондон. Точно там е проблемът. Пущинакът, за който говориш, е зад тази култивирана ивица, но ние не се интересуваме от него. Ти ще се биеш в градовете.

Биволът огледа копитото си с фалшиво безразличие.

— Изобщо не ме притеснява.

— Не ли? Не би ли предпочел да работиш тук за мен? Мога да те махна от списъка за войната. Ще бъде за фиксиран период, само няколко седмици. Дребни наблюдателни задължения. Далеч по-малко опасно от откритото воюване.

— Наблюдение? — Станах язвителен. — Помоли някое дяволче.

— Нали знаеш, че американците имат африти.

Това вече бе стигнало твърде далеч.

— О, моля те — рекох. — Мога да се справя и сам. Успях да премина през битката при Ал-Ариш и обсадата на Прага, без ти да ме държиш за ръката. Да си го кажем направо, явно много си загазиш, иначе никога нямаше да ме върнеш. Особено при това, което зная, нали, *Нам*?

За момент изглеждаше сякаш момчето щеше да експлодира от ярост, но се овладя навреме. Въздъхна, издувайки бузи.

— Добре — каза. — Признавам си. Не те призовах тук само за да ти направя услуга. — Бикът извъртя очи.

— Леле, каква изненада!

— Притискат ме тук, у дома — продължи момчето. — Трябват ми бързи резултати. Ако не — той стисна силно зъби, — може да се... отърват от мен. Повярвай ми, с удоволствие бих призовал някой дя... демон с по-добри маниери от твоите, но нямам време да издиря подходящ.

— Ето, около *това* се носи ореолът на истината — рекох. — Тази американска история е пълна глупост, нали? Опитваш се да спечелиш благодарността ми предварително. Ама е трудно. Не се връзвам на това. Знам рождено то ти име и възнамерявам да го използвам. Ако имаш поне малко мозък, ще ме освободиш моментално. Разговорът ни приключи. — За да наблегне на това, биволът вдигна муцуната си към небето и се въртна надменно в балона.

Момчето подскачаше от вълнение.

— О, *хайде де*, Бартимеус...

— Не! Моли се колкото си искаш, този бивол тук няма да те чуе.

— *Никога* няма да ти се моля! — Сега гневът му се отприщи с пълната си ярост. Леле, това си бе страховит порой от яд. — Слушай ме внимателно — изръмжа той. — Ако не получа помощ, няма да оцелея. Това може и да не означава нищо за теб...

Биволът погледна през рамо, с широко отворени очи.

— Какви способности само! Направо ми четеш мислите!

— *Това* може и така да е. Но американската кампания наистина *съществува*. Няма списък, признавам, но ако не ми помогнеш и загубя живота си, ще се погрижа преди да си отида да препоръчам името ти за войската там. После можеш да ми плещиш рождено то име надлъж и нашир щом ще ти е от полза. Аз няма да съм наблизко да страдам. Така че това са ти възможностите — заключи той, скръствайки ръце още веднъж, — кратко, съвсем простичко наблюдение или подлагане на риск в битка. Ти решаваш.

— Така ли? — попитах аз.

Дишаше тежко; косата му бе паднала пред лицето.

— Да. Ще ме предадеш на свой риск.

Биволът се обърна и го изгледа твърдо и продължително. *Наистина* краткото наблюдение бе за предпочитане пред отиването на война — битките имат гадния навик да излизат от контрол. И въпреки че бях бесен на младежа, винаги го бях считал за безкрайно по-симпатичен господар от повечето от тях. Изобщо не беше ясно дали все още е такъв. Понеже бе изминало малко време, може би все още не се бе покварил напълно. Дръпнах един цип в предната част на балона и се облегнах на отвора, подпрял брадичка на копитото си.

— Е, явно отново победи — рекох спокойно. — Явно нямам избор.

Той сви рамене.

— Не, не много.

— В такъв случай — продължих, — най-малкото можеш поне да ме информираш донякъде. Виждам, че си се издигнал в обществото. На какъв пост си?

— Работя за отдел „Вътрешни работи“.

— „Вътрешни работи“? Не беше ли това отделът на Ъндъруд? — Биволът повдигна една вежда. — Аха... Някой следва стъпките на стария си господар.

Момчето прехапа устни.

— Не. Това няма нищо общо.

— Може би *някой* все още е малко гузен за смъртта му...^[6]

Момчето се изчерви.

— Глупости! Това е невероятно съвпадение. Новата ми господарка предложи да поема работата.

— Ама да, разбира се. Крехката госпожица Уитуел. Възхитително създание^[7]. — Прецених го в детайли, загарявайки за задачата си. — Тя ли те посъветва и за модното ти облекло? Каква е все пак идеята на тези смешни прилепнали като собствената ти кожа панталони? Разчитам етикета на бельото ти през тях. А що се отнася до маншетите...

Той се наежи.

— Тази риза е много скъпа. Миланска коприна. Големите маншети са последна мода.

— Приличат на дантелени гуми за отпушване на тоалетни. Истинско чудо е, че вятърът не те отвява назад. Що не ги отрежеш и не ги направиш на още един костюм? Няма как да стане по-грозен от този, който носиш сега. А може и да ти направят красива женска лента за коса.

Видно беше, че подигравките за дрехите му явно го дразнеха повече от тези за Ъндъруд. Приоритетите му със сигурност се бяха променили през годините. Бореше се да овладее яда си, опипвайки неспирно маншетите.

— Виж се само — казах. — Толкова много нови малки навици. Басирам се, че ги копираш от някой от безценните си магьосници.

Ръката му моментално се отдръпна от косата.

— Не, не е така.

— Сигурно и в носа си бъркаш като госпожица Уитуел, толкова отчаяно искаш да си като нея.

При все че беше лошо да се върна, бе хубаво отново да го видя как се гърчи от ярост. Оставих го да подскача из своята пентаграма за малко.

— Сигурно не си забравил — рекох развеселено. — Призоваваш ме, а остроумните приказки идват като бонус. Това си е част от удоволствието.

Той изпъшка с ръце на лицето.

— Изведнъж смъртта не изглежда чак толкова ужасяваща.

Сега вече се почувствах малко по-добре. Поне основните правила бяха ясно установени.

— И така, разкажи ми за това наблюдение — рекох. — Казваш, че е просто?

Той се успокои.

— Да.

— И все пак работата и дори самият ти живот зависят от резултата от него.

— Точно така.

— Значи няма нищо ни най-малко опасно или сложно в него?

— Не. Е... — Той замълча. — Не много.

Биволът почука навъсено с копито.

— Продължавай...

Момчето въздъхна.

— Има нещо по улиците на Лондон, което е силно разрушително. Не е марида, не е африт, не е джин. Не оставя магически следи. Срина половин „Пикадили“ миналата нощ, причинявайки ужасни опустошения. Магазинът „Аксесоари Пин“ бе разрушен.

— Наистина? Какво стана със Симпкин?

— Фолиотът? О, той загина.

— Тц. Колко жалко^[8].

Момчето сви рамене.

— Нося известна отговорност за сигурността на столицата и вече ме обвиняват. Министър-председателят е бесен, а господарката ми отказва да ме защити.

— Изненадан ли си? Предупредих те за Уитуел.

Изглеждаше навъсен.

— Накрая тя ще съжалява за вероломството си, Бартимеус. Както и да е, губим време. Искam от теб да наблюдаваш и да проследиш агресора. Организирам и други магьосници да изпратят и своите джинове навън. Какво ще кажеш?

— Да приключваме — казах. — Каква е задачата и какви са условията?

Той ме гледаше сърдито изпод буйните си къдрици.

— Предлагам подобен на последния договор. Ти се съгласяваш да ми служиш, без да разкриваш рожденото ми име. Ако си усърден и сдържаш обидните забележки до минимум, продължителността на службата ти ще бъде относително кратка.

— Искam точно определена продължителност. Без неясноти.

— Добре. Шест седмици. Това за теб е просто един миг.

— А точните ми задължения?

— Обща универсална защита на господаря ти (мен). Наблюдение на определени места в Лондон. Преследване и идентифициране на неизвестен враг със значителна сила. Как ти звучи?

— За наблюдението добре. Клаузата за защита е известен недостатък. Защо не я изключим?

— Защото тогава няма да мога да ти имам доверие да ме защитаваш. Никой магьосник не би рискувал с това^[9]. Ще ми забиеш нож в гърба при първа възможност. И така — приемаш ли?

— Приемам.

— Тогава се приготви да получиш задачата си! — Той вдигна ръце и издаде напред брадичката си, поза, която не бе толкова впечатляваща, колкото се опитваше да изглежда, защото косата му постоянно падаше върху очите. Изглеждаше точно като на четиринайсет години.

— Чакай. Нека да помогна. Късно е, вече би трябвало да си се пъхнал в леглото. — Сега биволът носеше очилата на девойката върху муцуната си. — Какво ще кажеш за това...? — Придадох отегчена, тържествена нотка на гласа си: — „Ще ти служи още веднъж в продължение на шест пълни седмици. С нежелание обещавам да не разкривам името ти през това време...“

— *Рожденото ми име.*

— О, добре. „... рожденото ти име през това време на никой човек, когото срещна“. Какво ще кажеш?

— Не е напълно достатъчно, Бартимеус. Не е въпрос на доверие, а по-скоро на завършеност. Предлагам: „... през това време на никой човек, дяволче или друг дух, независимо в този свят или друг, на никое ниво; нито ще допусна да ми се изплъзнат срички от името, така че ехото да може да бъде чуто; нито ще ги прошепна в бутилка, пещера или друго тайно място, където техните следи могат да бъдат уловени с магически средства; нито ще ги напиша или гравирам на никой познат език, така че тяхното значение да може да бъде видяно“.

Напълно честно. Мрачно повторих думите. Шест дълги седмици. Поне бе пропуснал една подробност при формулирането, което бях избрал: след като изминеха седмиците, щях да съм свободен да говоря. А това и щях да направя, ако получех и най-малката възможност.

— Много добре — казах. — Готово е. Разкажи ми повече за този твой неизвестен враг.

[1] Чудовище от митологията на остров Ман. — Бел.прев. ↑

[2] Лицето ѝ беше по подобие на една целомъдрена весталка, която бях срещнал в Рим, жена с изключително независим външен вид. Джулия имаше навика да се измъква тайно от свещения пламък през нощта, за да залага на колесниците в цирк „Максимум“. Естествено, тя всъщност не носеше очила. Сега ги добавих, за да придам на лицето малко по-сериозен вид. Да го наречем артистично своеволие. ↑

[3] За съжаление той беше прав. През времето бях страдал и от двете. Обърнатата кожа е особено досадна. Прави движенията трудни, а разговорът почти невъзможен. Прави ти и вътрешностите на нищо. ↑

[4] Който сега висеше напълно неподвижен на няколко фута над земята. Повърхността бе непрозрачна, а чудовището вътре бе изчезнало. ↑

[5] Тук той приглади косата си назад още веднъж. Това действие на тежкарско контене неясно ми напомняше на някого, но не можех да се сетя точно на кого. ↑

[6] След една сложна поредица от кражби и лъжи, Натаниел (малко или много) бе причинил кончината на господаря си преди две години. По онова време това измъчваше съвестта му. Бях заинтригуван да разбера дали все още е така. ↑

[7] Това се нарича ирония. Уитуел всъщност беше адски неприятен индивид. Висока и кокалеста, крайниците ѝ приличаха на

дълги сухи клечки. Чудех се как ли не се подпалва, като кръстоса крака. ↑

[8] Наистина го мислех. Бяха ме лишили от отмъщението. ↑

[9] Тук той грешеше: един магьосник бе премахнал всички предпазни клаузи и ми се беше доверил. Това, естествено, бе Птолемей. Но той беше уникален. Такова нещо не би се случило отново. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Сутринта след Деня на основателя времето рязко се влоши. Над Лондон се струпяха мрачни сиви облаци и започна да вали слаб дъжд. Улиците бързо се опразниха и остана само необходимият трафик. Членовете на съпротивата, които при други обстоятелства щяха да бъдат навън в търсене на нови мишени, се бяха събрали в базата си.

Мястото им за срещи бе един малък, но добре зареден магазин в сърцето на Саутуърк. Той продаваше четки, бои и други подобни принадлежности и беше популярен сред артистично настроените обикновени. На няколкостотин метра на север, зад редица разнебитени магазинчета течеше огромната Темза; зад нея бе Централен Лондон, където се стичаха магьосниците. Но Саутуърк бе относително беден, изпълнен с дребна промишленост и търговия и магьосниците рядко стъпваха в него.

Което напълно задоволяваше обитателите на магазина за изкуства.

Кити стоеше зад стъклен тезгях и сортираше тестета хартия според размера и теглото. На тезгяха от едната ѝ страна имаше купчинка пергаментови свитъци, завързани с връв, малка поставка за скалпели и шест големи стъклени буркана, пълни с четки от конски косми. От другата страна, при това твърде близо, се намираше задникът на Стенли. Той седеше на тезгяха с кръстосани крака, забил глава в сутрешния вестник.

— Знаеш, че обвиняват нас — каза той.

— За какво? — отвърна Кити. Тя знаеше прекалено добре.

— За онази гадна работа в центъра на града. — Стенли прегъна вестника на две и го сгъна внимателно на коляното си. — И цитирам: „След безчинството на «Пикадили» говорителят на отдел «Вътрешни работи», господин Джон Мандрейк, посъветва всички почтени граждани да са нащрек. Предателите, отговорни за касапницата, все още са на свобода в Лондон. Подозренията падат върху същата група, която извърши предишните нападения в Уестминстър, Челси и Шафтсбъри Авеню“. Шафтсбъри Авеню... Ей, това сме ние, Фред!

Фред само изсумтя. Той седеше в един плетен стол между два статива, облегнат назад на стената, така че се люлееше и клатушкаше на два крака. Седеше в тази поза почти от час, зяпайки в нищото.

— „Смята се, че така наречената съпротива е съставена от недоволни младежи — продължи Стенли, — изключително опасни, фанатични и пристрастени към насилието.“ Брей, Фред, това да не го е писала майката? Изглежда те познават толкова добре — „... те не бива да бъдат доближавани. Моля, уведомете нощната полиция...“ дрън-дрън и дрън... „господин Мандрейк ще организира нов нощен патрул... полицейски час след 9 вечерта заради обществената безопасност...“ Както обикновено. — Той хвърли вестника на тезгяха. — Аз го наричам гнусно. Последната ни работа едва се споменава. Това нещо на „Пикадили“ ни отне вестникарския шум. Така не става. Трябва да предприемем нещо.

Той погледна косо Кити, която бе заета да брои листовете хартия.

— Не смяташ ли така, шефе? Трябва да се натоварим с част от онези хубави нещица в избата и да посетим „Ковънт гардън“ или някое друго място. Да предизвикаме подходящо объркване.

Тя вдигна очи и го изгледа сърдито изпод вежди.

— Вече няма нужда, нали? Някой го е свършил вместо нас.

— Някой, да... Чудя се кой? — Той вдигна задната част на шапката и внимателно се почеса. — Аз лично обвинявам чехите. — Той я погледна с крайчеца на окото си.

Отново я предизвикваше, дразнейки авторитета ѝ, опипвайки за слабости.

Кити се прозина. Ще трябва да положи повече усилия.

— Може би, — рече тя лениво. — Или пък може да са унгарците, или американците... или стотина други групировки. Не липсват мераклии. Който и да е бил, е ударил обществено място, а това не е нашият начин, *както ти добре знаеш*.

Стенли изпъшка.

— Нали не си *все още* обидена заради пожара при килимите, нали? Тъ-по. Нямаше дори да ни споменат, ако не беше това.

— Има ранени хора, Стенли. Обикновени.

— По-скоро сътрудници, тичащи да спасят чергите на господарите си.

— Защо не можеш просто... — Тя се успокои; вратата се бе отворила. В магазина влезе жена на средна възраст с тъмна коса и бръчки по лицето. Тя изтръска капките от чадъра си. — Здравей, Ан — каза Кити.

— Здравейте, всички. — Новодошлата хвърли поглед наоколо, усещайки напрежението. — Гадното време ви влияе, а? Само каква е атмосферата тук. Какво не е наред?

— Нищо. Добре сме. — Кити опита да си придаде спокоен вид и се усмихна. Нямаше смисъл да дава гласност на спора. — Как се справи вчера?

— О, богати печалби — каза Ан. Тя окачи чадъра си на един статив и тръгна към тезгяха, разрошвайки косата на Фред, когато мина покрай него. Тя беше с трмаво телосложение, леко се поклащаше, докато вървеше, но очите ѝ бяха бързи и будни като на птица. — Всеки пръкнал се на този свят магьосник бе край реката миналата нощ, гледайки флотилията. Забележително е колко малко от тях си пазеха джобовете. — Тя вдигна ръка и направи бързо, хващащо движение с пръсти. — Задигнах няколко бижута със силна аура. Началникът ще се заинтересува. Може да ги покаже на господин Хопкинс.

Стенли се раздвижи.

— Донесе ли ги тук? — попита той.

Ан се намръщи.

— Спрях при конюшните по пътя насам и ги оставих в избата. Мислиш ли, че бих ги донесла *тук*? Върви и ми направи чаша чай, глупаво момче.

— Това може би са последните неща, които вземаме за известно време — продължи Ан, когато Стенли скочи от тезгяха и изчезна в дъното на магазина. — Онзи удар на „Пикадили“ бе сензационен, независимо кой го е извършил. Като да метнеш камък в гнездо на оси. Видяхте ли небето снощи? Бъкаше от демони.

Фред изръмжа в знак на съгласие от стола си.

— Бъкаше — каза той.

— Отново онзи Мандрейк — рече Кити. — Според вестника.

Ан кимна мрачно.

— Много е упорит, ако не друго. Онези фалшиви хлапета...

— Чакай. — Кити кимна към вратата. От дъжда навън влезе слаб джентълмен с брада. Той порови малко из моливите и тетрадките;

Кити и Ан се засуетиха из магазина и дори Фред се посвети на някаква черна работа. Най-накрая мъжът напазарува и си тръгна.

Кити погледна Ан, която поклати глава.

— Той е окей.

— Кога се връща началникът? — попита Фред, захвърляйки кашона, който носеше.

— Скоро, надявам се — отвърна Ан. — Той и Хопкинс проучват нещо голямо.

— Добре. Ние тук само се притесняваме.

Стенли се върна, понесъл поднос с чаши чай. С него беше и набит млад мъж със светла коса. Едната му ръка бе преметната в превръзка през врата. Той се ухили на Ан, потупа Кити по гърба и си взе чаша от подноса.

Ан се намръщи при вида на превръзката.

— Как? — попита протичко тя.

— Сбих се. — Той отпи глътка чай. — Снощи, в къщата за срещи зад кръчмата „Черното куче“. Една *така наречена* ударна група на обикновените. Опитвах се да ги заинтересувам от малко истинско действие. Те се уплашиха; отказаха категорично. Леко се ядосах, казах им какво мисля за тях. Счепкахме се малко. — Той направи гримаса. — Нищо сериозно.

— Ти си идиот, Ник — рече Кити. — Едва ли ще привлечеш някого по този начин.

Той се начумери.

— Трябваше да ги чуеш. Ужасени са.

— Страхливци! — Стенли сръбна шумно от чашата си.

— От какво? — попита Ан.

— От каквото се сетиш: демони, магьосници, шпиони, сфери, всякакъв вид магия, полицията, репресивни мерки... Безполезни са.

— Е, това не е чудно — каза Кити. — Те нямат нашите предимства, нали?

Ник поклати глава.

— Кой знае? Те няма да поемат рискове, за да разберат това. Намекнах за нещата, които сме направили — споменах магазина за килими от миналата нощ, например — но те просто замлъкнаха, пиеха си бирата и отказваха да отговорят. Никъде не поемат *ангажменти*. — Той ядосано тропна чашата си върху тезгяха.

— Началникът трябва да се върне — рече Фред. — Той ще ни каже какво да правим.

Гневът на Кити отново се издигна на повърхността:

— Никой не иска да се замесва в нещо като работата с магазина за килими — нещата са оплескани и опасни и най-вече тя засяга повече обикновените, отколкото магьосниците. Там е проблемът, Ник, трябва да им покажем, че правим нещо повече от това да взривяваме разни неща. Да им покажем, че ги водим към нещо...

— *Чуйте* я само — злорадстваше Стенли. — Кити се размеква.

— Виж, малък мръсничко...

Ан почука два пъти с ръба на чашата по стъкления тезгях толкова силно, че чашата се спуска. Бе обърнала поглед към вратата на магазина. Бавно, без да проследят погледа ѝ, всички се пръснаха из стаята. Кити отиде зад тезгяха; Ник се върна в склада; Фред отново вдигна кашона.

Вратата на магазина се отвори и през нея се вмъкна висок слаб човек в закопчан дъждобран. Той махна качулката си, откривайки чорлава тъмна коса. С леко плаха усмивка той се приближи до тезгяха, където Кити преглеждаше квитанциите в касата.

— Добро утро! — каза тя. — Мога ли да ви помогна?

— Добро утро, госпожице! — Мъжът се почеса по носа. — Аз работя за Министерството на сигурността. Чудя се дали мога да ви задам няколко въпроса.

Кити остави квитанциите и му обърна внимание.

— Казвайте.

Усмивката се разтегли.

— Благодаря. Може би сте чули за някои неприятни инциденти в новините напоследък. Експлозии и други терористични актове недалеч оттук.

Вестникът беше до нея на тезгяха.

— Да — съгласи се Кити. — Чух.

— Тези противни действия нараниха много обикновени почтени хора и повредиха собствеността на нашите благородни водачи — каза мъжът. — Наложително е да открием извършителите преди да ударят отново.

Кити кимна.

— Абсолютно.

— Молим честните граждани да се оглеждат за нещо подозрително — непознати в района ви, странни действия, такива работи. Забелязвали ли сте нещо не на място, госпожице?

Кити се замисли.

— Не е лесно. Тук винаги има непознати. Ние сме близо до кея, разбира се. Чужди моряци, търговци... трудно е да ги запомниш.

— Не сте видели нищо определено, което да си спомните?

Кити сериозно се замисли.

— Опасявам се, че не.

Усмивката на мъжа стана разочарована.

— Е, елате при нас, ако видите нещо. Има големи награди за информаторите.

— Със сигурност ще го направя.

Очите му я стрелнаха на излизане; той се обърна. Миг по-късно се беше измъкнал и пресичаше улицата към следващия магазин. Кити забеляза, че бе забравил да си дръпне обратно качулката въпреки изливания се дъжд.

Един по един другите изникнаха от нишите и измежду етажерките. Кити погледна Ан и Фред въпросително. И двамата бяха пребледнели и се потяха.

— Явно не е бил човек — рече тя сухо. Фред поклати глава.

Ан каза:

— Нещо с глава на бръмбар, цялото черно и с червена уста. Пипалата му стърчаха, почти те докосваха. Ух, как може да не знаеш?

— Това не е един от талантите ми — каза накратко Кити.

— Приближават се — промърмори Ник. Очите му се бяха уголемили; говореше едва ли не на себе си. — Трябва да направим нещо по-определено скоро или ще ни пипнат. Само една грешка ще е достатъчна...

— Хопкинс има план, мисля. — Ан се опитваше да вдъхне увереност. — Той ще ни донесе напредък. Ще видите.

— Надявам се — каза Стенли. Той изруга. — Искан ми се да можех да виждам като теб, Ан.

Тя присви устни.

— Не е приятна дарба. А сега, демон или не, искам да прегледам нещата, които откраднах. Кой иска да дойде в избата? Знам, че навън е влажно, но е само на няколко пресечки... — Тя се огледа.

— Червени пипала... — Фред потръпна. — Трябваше да ги видиш. Покрити с малки кафяви власинки...

— Беше *прекалено* близо — рече Стенли. — Ако беше дочуло разговора ни...

— Само една грешка ще е достатъчна. Само една и ще ни...

— О, млъквай, Ник. — Кити затръшна обратно капака на тезгяха и се затътри през магазина. Тя знаеше, че просто изпитва това, което всички те изпитваха: клаустрофобията на преследваните. В ден като този, с безспирно барабанящия навън дъжд, те бяха ограничени да се разтакават безпомощно на закрито, състояние, което изостряше постоянното им чувство на страх и изолация. Бяха отрязани от останалата част от града, гъмжащ от лоши и умни сили, насочени против тях.

Това не бе ново усещане за Кити. Тя никога не се беше отървавала от него, нито веднъж в продължение на три дълги години. Не и след нападението в парка, когато светът ѝ се бе преобърнал с краката нагоре.

Бе изминал може би час преди един господин, който разхождаше кучето си, да намери телата на моста и да се свърже с властите. Скоро след това бе пристигнала линейка и Кити и Якоб бяха махнати от погледите на обществеността.

Тя се бе събудила в линейката. Някъде далеч се появи малък светъл прозорец и известно време тя го гледа как се приближава, криволичейки бавно през тъмнината. В светлината се движеха малки фигурки, но тя не успяваше да ги види ясно. Имаше усещането, че ушите ѝ са запушени с коркови тапи. Светлината постоянно се усилваше, после внезапно нахлу и очите ѝ се отвориха. С болезнено изпукване звуците се върнаха в ушите ѝ.

Лицето на една жена се взираше надолу към нея.

— Опитай да не се движиш. Ще се оправиш.

— Какво... какво...?

— Опитай се да не говориш.

Внезапно се паникьоса и паметта ѝ се върна.

— Онова чудовище! Онази маймуна! — Напъна се, но разбра, че ръцете ѝ са закопчани за количката.

— Моля те, скъпа. Недей. Ще се оправиш. — Тя се отпусна назад, всеки мускул бе напрегнат. — Якоб...

— Твоят приятел? И той е тук.

— Добре ли е?

— Просто се опитай да си почиваш.

И дали от движението на линейката, или от умората дълбоко в нея, скоро тя *все пак* заспа. Събуди се в болницата и видя как сестрите ѝ режат дрехите. Предната част на тениската и късите ѝ панталони бяха овъглени и се трошаха, летяха из въздуха като късчета изгорял вестник. След като я облякоха в тънка бяла роба, за кратко тя бе център на вниманието: докторите се скупчиха около нея като оси около конфитюр, мереха пулса, температурата и проверяваха дишането ѝ. После изведнъж се магнаха и Кити бе оставена да лежи сама в празното отделение.

След дълго време се появи една сестра.

— Уведомихме родителите ти — каза тя. — Идват да те приберат. — Кити я погледна неразбиращо. Жената спря. — Ти си доста добре — каза. — Явно черният акробат е минал точно покрай теб, засегнал те е само с вторичния удар. Ти си момиче с голям късмет.

Отне ѝ известно време да го проумее.

— Тогава Якоб също е добре?

— Опасявам се, че той не е имал такъв късмет.

В нея се надигна ужас.

— Какво искате да кажете? Къде е той?

— Наблизо. Грижат се за него.

Тя се разплака.

— Но той стоеше до мен. Трябва да е добре.

— Ще ти донеса нещо за ядене, скъпа. Ще те накара да се почувстваш по-добре. Защо не пробваш да прочетеш нещо да се разсееш? На масата има списания.

Кити не чете списанията. Когато сестрата си отиде тя се измъкна от леглото и стъпи нестабилно на хладния дървен под. После, стъпка по стъпка, но все по-уверена в собствените си сили, тя прекоси утихналото отделение. Минаваше през ярки петна слънчева светлина под високите, сводести прозорци, докато стигна до коридора навън.

На отсрещната страна на коридора имаше врата. От вътрешната страна на прозореца на тази врата бе спусната завеска. След като се огледа бързо наляво и надясно, Кити заподскача напред, докато застана с ръце на дръжката. Тя се послуша, но стаята от другата страна бе тиха. Кити натисна дръжката и влезе.

Представляваше проветрива стая, малка, с едно-единствено легло и огромен прозорец, гледащ към покривите на Южен Лондон. Слънцето пламтеше в жълто диагонално върху леглото, разделяйки го точно на две. Горната половина от леглото беше в сянката, както и заспалата фигура на него.

Стаята лъхаше обилно на нормалните болнични миризми — лекарства, йод, антисептици — но в основата на всички тях имаше друга, някак плътна миризма.

Кити затвори вратата, прокрадна се на пръсти през стаята и застана край леглото. Погледна Якоб и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Първо се ядоса на лекарите, че са обръснали главата му. Защо трябваше да го правят? Щеше да отнеме цяла вечност косата му да порасне отново, а и госпожа Хирнек обожаваше дългите му черни къдрици. Изглеждаше толкова неестествено с тези странни сенки по лицето... Чак тогава осъзна какви бяха сенките.

Там, където косата го бе предпазила, кожата на Якоб бе с нормалния си мургав цвят. Навсякъде другаде, от основата на врата до началото на косата, кожата беше обагрена и набраздена от вертикални вълнисти ивици в сиво и черно, цветовете на пепел и обгорено дърво. По лицето му не бе останал и сантиметър от нормалния му цвят, освен съвсем леко при веждите. Веждите му всъщност бяха обръснати: там се показваха два малки розово-кафяви полумесеца. А устните му, клепачите, висулките на ушите, всички те бяха обезцветени. Повече приличаше на племенна маска или карнавална статуя, отколкото на живо лице.

Гръдният му кош се издигаше и спадаше неравномерно под завивките. От устните му се носеше лек свирещ звук.

Кити се протегна и докосна ръката, лежаща на одеялото. Дланите му, които беше вдигнал, за да отблъсне дима, бяха в същите набраздени ивици като лицето му.

Докосването ѝ предизвика реакция: главата се завъртя; по посинялото лице трепна тревога. Сивите устни се раздвижиха сякаш искаха да проговорят. Кити отдръпна ръка, но се наведе по-близо.

— Якоб?

Очите се отвориха така внезапно, че тя отскочи назад, удряйки се силно в единия ъгъл на масичката край леглото. Тя отново се наведе напред, въпреки че веднага осъзна, че той не е в съзнание. Очите гледаха право напред, широко отворени и невиждащи. На фона на сиво-черната кожа те изпъкваха бледи и ясни като два млечнобели опала. И тогава тя се зачуди дали не беше ослепял.

Когато лекарите дойдоха и доведоха със себе си господин и госпожа Хирнек, а и майката на Кити се мъknеше шумно след тях, те я завариха коленичила край леглото, стиснала ръцете на Якоб, отпуснала глава на одеялото. Със сила успяха да я отделят от леглото му.

Вкъщи Кити на свой ред се измъкна от мъчителните въпроси на родителите си и се качи по стълбите до площадката на втория етаж в малката им къща. Стоя дълго пред огледалото, гледайки себе си, своето обикновено, чисто лице. Тя видя гладката кожа, гъстата черна коса, устните, веждите, луничките по ръцете си, бенката от едната страна на носа си. Всичко си беше точно както преди, а просто не трябваше да е такава.

Механизмът на правосъдието, такъв, какъвто беше, се задвижи тромаво. Още докато Якоб лежеше в безсъзнание в болничното легло, полицията посети семейството на Кити, за да вземе показания, което много ги разтревожи. Кити разказа, каквото знаеше, без много да уточнява, а една млада полицайка си водеше бележки през цялото време.

— Надяваме се, че няма да има проблеми, полицай — каза бащата на Кити, когато тя приключи.

— Не искаме това — добави майка й. — Наистина не искаме.

— Ще има разследване — каза полицайката, докато продължаваше да пише.

— Как ще го откриете? — попита Кити. — Аз не знам името му, а и съм забравила името на онова... *нещо*.

— Можем да го проследим по колата му. Ако е катастрофирал, както казваш, превозното средство трябва да е било прибрано от един или друг сервиз, за да бъде поправено. Тогава ще можем да установим истината по въпроса.

— Вече *знаете* истината — простичко рече Кити.

— Не искаме никакви проблеми — каза отново баща й.

— Ще поддържаме връзка — каза полицайката. Тя рязко затвори тефтера си.

Колата, „Ролс-ройс Силвър Тръстър“, беше открита бързо; а с нея и самоличността на нейния собственик. Това беше Джулиъс Талоу, магьосник, работещ за господин Ъндъруд в Министерството на вътрешните работи. При все че не бе кой знае колко високопоставен, той имаше доста връзки и беше позната фигура в града. Той весело си

призна, че точно той бе пуснал черния акробат срещу двете деца в парк „Уондсуърт“; и всъщност той искаше да се знае, че се гордее с направеното. Той си бе шофирал спокойно, когато бил нападат от въпросните индивиди. Те бяха разбили предното му стъкло с ракета и така той загубил контрол, после се приближили към него агресивно с две дълги дървени тояги в ръце. Той беше действал на момента, за да се защити, поваляйки ги преди да успеят да го нападнат. Считаше реакцията си за сдържана при дадените обстоятелства.

— Е, той очевидно лъже — каза Кити. — Първо на първо, изобщо не бяхме близо до пътя — а и ако е действал при самозащита на пътя, как обяснява факта, че са ни открили на моста? Арестувахте ли го?

Полицайката изглеждаше изненадана.

— Той е магьосник. Не е толкова просто. Той отрича обвиненията ви. Делото ще се гледа в съда идния месец. Ако искате да продължите, ще трябва да отидете и да свидетелствате срещу господин Талоу.

— Добре — отвърна Кити. — Нямам търпение.

— Тя няма да отиде — каза баща ѝ. — Вече причини достатъчно щети. — Кити изсумтя, но не каза нищо. Родителите ѝ се отвращаваха от идеята за противопоставяне на магьосниците и никак не одобряваха постъпката ѝ, че е навлязла в парка. Когато си тръгна невредима от болницата, те изглеждаха едва ли не по-ядосани на нея, отколкото на Талоу — едно състояние на нещата, което бе събудило у нея силно негодувание.

— Ами, ваша си работа — каза полицайката. — Така или иначе ще ви изпратя подробностите.

В продължение на повече от седмица нямаше вести за състоянието на Якоб в болницата. Посещения бяха забранени. В стремежа си да получи новини Кити най-накрая събра кураж и закрета по пътя към къщата на Хирнек, за пръв път от инцидента насам. Тя тръгна неуверено нагоре по познатата входна алея, несигурна как ще я приемат; вината много ѝ тежеше.

Но госпожа Хирнек бе доста учтива; всъщност тя притисна Кити към огромните си гърди и я въведе вътре. Заведе я в кухнята, в която, както винаги, миришеше силно и остро на готвено. В средата на помощната маса седяха купи с разрязани наполовина зеленчуци;

покрай стената се простираше огромният дъбов бюфет, претъпкан с пищно украсени чинии. От тъмните стени висяха странни прибори от най-различен вид. Бабата на Якоб седеше на стола си до голямата черна готварска печка и с една дълга лъжица разбъркваше тенджерата със супа. Всичко си беше нормално чак до последната позната пукнатина в тавана.

Само дето Якоб го нямаше. Кити седна на масата и взе предложената ѝ чаша силно ароматен чай. С тежка въздишка госпожа Хирнек седна срещу нея, карайки дървото да изскърца. Тя не проговори няколко минути — едно само по себе си уникално явление. Кити, от своя страна, не чувстваше, че може да започне разговора. Край печката бабата на Якоб продължаваше да бърка димящата супа.

Най-накрая госпожа Хирнек сръбна шумно чай, преглътна и заговори високо:

— Той се събуди днес — каза тя.

— О! А той...?

— Добре е, доколкото може да се очаква. Което не е добре.

— Не. Но ако се е събудил, това е добре, нали така? Ще се оправи ли?

Госпожа Хирнек направи изразителна физиономия.

— Ха! Това е черният акробат. Лицето му няма да се възстанови.

Кити усети, че сълзите ѝ напират.

— Изобщо ли?

— Обгарянето е прекалено жестоко. Би трябвало да го знаеш. Ти го видя.

— Но защо той...? — Кити сбърчи вежди. — Искам да кажа — аз съм добре, а и аз бях ударена. Ние и двамата...

— Ти? *Ти* не си била ударена! — Госпожа Хирнек потупа с пръсти по лицето си и погледна Кити толкова сурово и осъдително, че сви назад към кухненската стена и не посмя да продължи.

Госпожа Хирнек я изгледа продължително с поглед на базилиск^[1], после продължи да си сърба от чая.

Кити проговори плахо.

— Аз... аз толкова съжалявам, госпожо Хирнек.

— Не съжалявай. Не ти нарани сина ми.

— Ама няма ли начин да оправим нещата? — зачуди се Кити. — Искам да кажа, със сигурност, ако лекарите нямат лекарствата, тогава

магьосниците могат да направят нещо?

Поклащане на главата.

— Последниците са непоправими. Дори и да не беше така, пак не биха ни помогнали.

Кити се намръщи.

— Те *трябва* да ни помогнат! Как може да не го направят? Това, което направихме, беше нещастен случай. Това, което направи господин Талоу, беше умишлено престъпление. — Гневът ѝ се бе разпалил. — Той искаше да ни убие, госпожо Хирнек! Съдът *трябва* да разбере това. Якоб и аз можем да им го кажем идния месец на изслушванията — той ще е по-добре дотогава, нали? Ще разнищим историята на Талоу и те ще го отведат в Тауър. После ще намерят някакъв начин да помогнат на лицето на Якоб, госпожо Хирнек, ще видите.

Въпреки разпалеността, с която говореше, тя осъзнаваше колко празно звучат думите ѝ. А следващите думи на госпожа Хирнек бяха съвсем неочаквани.

— Якоб няма да ходи на изслушването, скъпа. И ти не трябва да ходиш. Родителите ти не искат да го правиш и са напълно прави. Не е разумно.

— Ама *трябва*, ако ще им казваме...

Госпожа Хирнек се пресегна през масата и постави огромната си розова ръка върху тази на Кити.

— Какво мислиш ще се случи с „Хирнек и синове“, ако Якоб се впусне в съдебен процес с магьосник? А? Господин Хирнек ще загуби всичко за двайсет и четири часа. Ще ни затворят или ще дадат бизнеса на Ярослав или някой друг от нашите конкуренти. Освен това... — Тя се усмихна тъжно. — Защо да се занимаваме? Не бихме имали никакъв шанс да *спечелим*.

За секунда Кити бе прекалено слисана да отговори.

— Но от мен се иска да се появя — рече тя. — Както и от Якоб.

Госпожа Хирнек сви рамене.

— Такава покана лесно може да се откаже. Властите ще предпочетат да не бъдат тормозени с такъв незначителен въпрос. Две обикновени деца? Загуба на ценното им време. Послушай съвета ми, скъпа. Не ходи в съда. Няма да излезе нищо добро.

Кити се взря в твърдата маса.

— Но това означава да го оставим — господин Талоу — да се измъкне безнаказано — рече тихо тя. — Не мога, няма да е правилно.

Госпожа Хирнек изведнъж се изправи, столът ѝ изскърца по плочките на пода.

— Тук не става въпрос за „правилно“, момиче — каза тя. — Става въпрос за здрав разум. И освен това — тя сграбчи купа с накълцано зеле в едната си ръка и се приближи към печката — не е съвсем сигурно, че господин Талоу ще се измъкне чак толкова безнаказано, колкото си мислиш. — С рязко движение на китките тя изтръска зелето в тенджерата със съскаща и бълбукаща вряща вода. Отстрани на печката бабата на Якоб кимна и се ухили през парата като някой таласъм, продължавайки да бърка ли, бърка супата с жилестите си кокалести ръце.

[1] Легендарно същество, описвано като змия, гуцер или дракон, което убивало с погледа или дъха си. — Бел.прев. ↑

Изминаха три седмици, през които чрез комбинация от инат и гордост Кити устоя на всички опити да я отклонят от пътя, който беше избрала. Колкото повече родителите ѝ се опитваха да я заплашват или прилъгват, толкова по-уверена ставаше: тя бе решена да отиде в съда на определения ден и да се погрижи справедливостта да възтържествува.

Решението ѝ беше подсилено от вестите за състоянието на Якоб: той оставаше в болницата, в съзнание, с ясен ум, но не можеше да вижда. Семейството му се надяваше зрението му да се възвърне с времето. Мисълта за обратното караше Кити да трепери от мъка и ярост.

Ако родителите ѝ можеха, щяха да откажат призовката, когато тя пристигна. Но тъжителката беше Кити: необходим бе нейният подпис, за да се прекрати делото, а тя не искаше да го даде. Процесът щеше да продължи и на съответната сутрин Кити пристигна пред вратите на съда точно в 8:30 часа, облечена в най-елегантното си сако и най-хубавия си велурен панталон. Родителите ѝ не присъстваха с нея; те бяха отказали да дойдат.

Около нея имаше пъстра тълпа, която се блъскаше и ръгаше, докато чакаше да се отворят вратите. В края на тълпата, напред-назад се разхождаха няколко гаменчета, които продаваха топли закуски от големи дървени подноси. Кити стискаше здраво чантата на рамото си всеки път, когато мине по край нея. Тя забеляза и няколко търговци, обикновени хора като нея, издокарани в най-хубавите си костюми, всичките пребледнели и разтреперани от нерви. Със сигурност най-голямата група се състоеше от притеснени на вид магьосници, блестящи в луксозните си костюми и официалните си пелерини и мантии. Кити огледа лицата им в търсене на господин Талоу, но той не се виждаше никъде. По край тълпата се бяха разположили едрите служители от нощната полиция.

Вратите се отвориха, чу се свирка; тълпата се втурна навътре.

Всеки посетител минаваше покрай служител в червено-златиста униформа. Кити каза името си; мъжът погледна в лист хартия.

— Съдебна зала дваисет и седем — каза той. — По стълбите вляво и горе вдясно. Четвъртата врата. Побързай.

Той я избута напред и тя мина покрай него под високия каменен свод и влезе в хладните зали на съда. Каменните бюстове на велики мъже и жени безстрастно гледаха надолу от ниши в стените; мълчаливи хора се суетяха напред-назад. Въздухът бе изпълнен със сериозност, тишина и отличителната миризма на карболов сапун. Кити се изкачи по стълбите и се насочи по гъмжащия от хора коридор към съдебна зала №27. Пред нея имаше дървена пейка. Една табела отгоре приканваше всички ищци да седнат и да изчакат да бъдат повикани.

Кити седна и зачака.

В следващите петнайсет минути пред залата се събра малка тъжна група хора. Те стояха или седяха мълчаливи, погълнати от собствените си мисли. Повечето бяха магьосници: бяха се съсредоточили в купища правни документи, написани на хартия със сложни знаци и звезди. Стараеха се да не срещат погледите си.

Вратите на съдебна зала №27 се отвориха. Млад човек с шикозна зелена шапка и сериозно изражение подаде глава оттам.

— Катлийн Джоунс! — каза той. — Тук ли е? Тя е следващата.

— Това съм аз. — Сърцето на Кити препускаше; китките ѝ бяха изтръпнали от уплаха.

— Добре. Джулиъс Талоу. Той тук ли е? Необходимо е и той да е тук. — Коридорът бе тих. Господин Талоу го нямаше.

Младият човек се намръщи.

— Е, ние не можем да се мотаем. Ако го няма, няма го. Госпожице Джоунс, бихте ли била така добра...

Той въведе Кити пред себе си през вратата и я затвори леко след себе си.

— Ей там е вашето място, госпожице Джоунс. Съдът е готов да започне.

Съдебната зала беше с нормални размери, квадратна, осветена в притъпена, тъжна светлина, която се процеждаше през гигантски сводести прозорци със стъклописи. Картините и на двата изобразяваха героични рицари-магьосници. Единият, покрит с доспехи, точно пронизваше с меч си корема на огромен демоничен звяр с големи

орлови нокти и неравни зъби. Другият, който носеше шлем и нещо прилично на дълга бяла риза, прогонваше отвратителен таласъм, който пък пропадеше през една квадратна черна дупка, отворила се в земята. Другите стени на стаята бяха облицовани с тъмни дървени плоскости. Таванът също беше в издялано дърво и наподобяваше каменните куполи на църква. Стаята бе ужасяващо старомодна. Кити изпита страхопочитание и се почувства не на място, какъвто вероятно беше и замисълът.

Край едната стена се издигаше висока платформа, а на нея, зад дълга маса стоеше огромен дървен трон. До единия край на масата имаше малко бюро, където седяха трима чиновници в черни костюми и трескаво набираха на компютрите или прелистваха купища документи. Кити мина пред тази платформа, следвайки посоката на протегнатата ръка на младия човек към един-единствен висок стол, чийто силует се очертаваше пред прозорците. Тя седна там. На отсрещната страна, обърнат към нея, имаше друг подобен стол. Срещу платформата имаше няколко пейки за обществеността, отделени от съда с месингов парапет. За изненада на Кити, там вече се сбираха няколко зяпачи.

Младият човек си погледна часовника, пое си дълбоко дъх, после извика толкова силно, че Кити подскочи на мястото си.

— Всички да станат! — изрева той. — Всички да станат за госпожица Фицуилиам, магьосник от четвърто ниво и съдия в този съд! Всички да станат!

Последва стържение на столове и тропане на обувки. Кити, чиновниците и зяпачите станаха на крака. В този момент в облицовката зад трона се отвори врата и влезе една жена в черна роба и качулка. Тя се настани на трона и отметна качулката. Оказа се, че е млада, с прибрана на кок коса и прекалено много червило.

— Благодаря, дами и господа, благодаря! Всички седнете, моля! — Младият човек отдаде чест към трона и с маршова стъпка се отправи към един уединен ъгъл.

Съдията се усмихна леко и студено на събралите се.

— Добро утро на всички. Започваме, надявам се, с делото на господин Джулиъс Талоу, магьосник от трето ниво, и Катлийн Джоунс, обикновено момиче от Балъм. Госпожица Джоунс е избрала да дойде, както виждам; къде е господин Талоу?

Младият човек скочи на крака като пружина.

— Не е тук, госпожо! — Той отдаде елегантно чест и седна.

— Виждам това. Къде е?

Младият човек скочи на крака.

— Нямам ни най-бегла представа, госпожо!

— Е, това е лошо. Чиновници, запишете, че господин Талоу е оскърбил съда. Ще започваме... — Съдията сложи очила и започна да оглежда документите в продължение на няколко минути. Кити седеше с изправен гръб, скована от нерви.

Съдията махна очилата си и я погледна косо.

— Катлийн Джоунс?

Кити подскочи.

— Да, госпожо.

— Седнете, седнете. Предпочитаме да поддържаме атмосферата колкото се може по-неофициална. А сега, понеже сте млада — на колко *сте* всъщност, госпожице Джоунс?

— Тринайсет, госпожо.

— Ясно. Понеже сте млада и с обикновен произход, в това няма съмнение — тук виждам, че баща ви е *продавач*, а майка ви е *чистачка* — тя изрече тези думи с леко отвращение — може да сте се уплашили от обстановката тук. — Съдията направи жест към залата. — Но трябва да ви кажа да не се страхувате. Това тук е дом на справедливостта, където дори и по-малко равните са добре дошли, стига да говорят истината. Разбирате ли?

Кити бе пресипнала; така че се оказа трудно да отговори ясно.

— Да, госпожо.

— Много добре. Тогава ще изслушаме вашата страна по случая. Моля, продължете.

Следващите няколко минути, с доста дрезгав глас, Кити очерта събитията от своя гледна точка. Започна несръчно, но се разгорещи и започна да описва колкото се може по-подробно. Съдът слушаше тихо, включително съдията, която я гледаше безстрастно над очилата си. Чиновниците щракаха по клавиатурите си.

Тя приключи с пламенно описание на състоянието на Якоб след заклинанието на черния акробат. След като свърши, в съдебната зала се възцари тягостна тишина. Някой някъде се изкашля. По време на речта навън беше започнало да вали. По прозорците нежно барабаняха капки; светлината в стаята бе станала водниста и замъглена.

Съдията се отпусна в стола си.

— Чиновници на този съд, записахте ли всичко това?

Един от тримата мъже в черно вдигна глава.

— Да, госпожо.

— Много добре. — Съдията се намръщи, сякаш бе недоволна. —

В отсъствието на господин Талоу, аз неохотно трябва да приема тази версия на събитията. Присъдата на този съд...

Внезапно на вратата на съдебната зала прозвуча силно чукане. Сърцето на Кити, което бе подскочило до небето при думите на съдията, сега падна в петите ѝ от лошото предчувствие. Младият човек със зелената шапка скочи да отвори вратата; с отварянето той едва не бе съборен на земята от енергичното влизане на Джулиъс Талоу. Облечен в сив костюм с тънки розови ивички и с издадена напред брадичка, той закрачи към свободния стол и седна решително на него.

Кити го изгледа с ненавист. Той отвърна на погледа ѝ с лека усмивка и се обърна към съдията.

— Господин Талоу, предполагам — рече тя.

— Точно така, госпожо. — Очите му бяха сведени. — Аз смирено...

— *Закъсняхте*, господин Талоу.

— Да, госпожо. Аз смирено поднасям извиненията си на този съд. Бях задържан в Министерство на вътрешните работи тази сутрин, госпожо. Спешен случай — дреболия, свързана с три фолиота с бикови глави на свобода в Уопинг. Вероятно терористично действие. Трябваше да помогна да се информира нощната полиция относно най-добрите начини за справяне с тях, госпожо. — Той прие по-отпусната поза и смигна на тълпата. — Купчина плодове, покрити с мед — това е номерът. Сладкото ги привлича и после...

Съдията удари с чукчето по скамейката.

— Ако нямате нищо против, господин Талоу, това е напълно извън темата! Точността е жизненоважна за раздаването на справедливост. Намирам ви за виновен в обида на съда и в резултат на това ви глобявам петстотин лири.

Той отпусна глава, истинска картина на огромно разкаяние.

— Да, госпожо.

— Обаче... — Гласът на съдията се смекчи някак. — Вие пристигнахте точно навреме да изложите своята версия по случая.

Вече чухме версията на госпожица Джоунс. Знаете обвиненията. Как пледирате?

— Невинен, госпожо! — Изведнъж той се изправи на стола, изпъчи се агресивно и уверено. Ивичките на гърдите му се опънаха като струни на арфа.

— Със съжаление ще кажа, госпожо, че трябва да си спомня един инцидент на невероятна диващина, в който двама разбойници — включително, извинете ме, госпожо, онази превзета млада дама, седяща ей там, — устройха засада на колата ми с намерение да ме ограбят и наранят. Беше си чист късмет, че със силата, която за щастие владея, успях да ги отблъсна и да избягам невредим.

Той продължи да развива лъжата си в продължение на почти двацет минути, посочвайки мъчителни спомени за смразяващите заплахи, отправени от двамата нападатели. Той често се отплесваше с кратки вицове, които припомняха на съда важната роля, която имаше в правителството. През цялото време Кити седеше пребледняла, впила нокти в стиснатите си юмруци. Веднъж или два пъти тя забеляза как съдията кима при някои неприятни детайли; двама от чиновниците ахнаха отвратно, когато господин Талоу описа как топката за крикет е ударила предното стъкло, а зрителите в залата охкаха и ахкаха все по-често. Тя вече бе сигурна как ще свърши делото.

Накрая, когато с отвратително себеотрицание господин Талоу описа как бе наредил черният акробат да бъде изстрелян само срещу главатаря — Якоб — поради желанието си да ограничи жертвите до минимум, Кити не можа повече да се въздържа.

— Това е поредната лъжа! — извика тя. — То летеше и право към мен.

Съдията почука по скамейката с чукчето си.

— Ред в залата!

— Но толкова е очевидно, че това не е вярно! — каза Кити. — Ние стояхме един до друг. Маймуноподобното нещо стреля и по двама ни, както Талоу му нареди. Аз бях съборена от него. Линейката ме откара в болницата.

— Тишина, госпожице Джоунс!

Кити се успокои.

— Аз... съжалявам, госпожо.

— Господин Талоу, бихте ли бил така добър да продължите?

Скоро след това магьосникът довърши, оставяйки зрителите да си шепнат развълнувано помежду си. Госпожица Фицуилям се замисли на трона си, като от време на време се навеждаше, за да размени някоя реплика шепнешком с чиновниците на съда. Накрая почука по масата. Стаята притихна.

— Това е трудно и обезпокоително дело — започна съдията — и ние сме възпрепятствани от липсата на свидетели. Имаме само думата на един човек срещу тази на друг. Да, госпожице Джоунс, какво има?

Кити учтиво бе вдигнала ръка.

— Има и друг свидетел, госпожо. Якоб.

— Ако е така, защо той не е тук?

— Не е добре, госпожо.

— Семейството му можеше да изложи тезата му от негово име. Те са избрали да не го правят. Може би чувстват, че тезата им издиша.

— Не, госпожо — рече Кити. — Те се страхуват.

— Страхуват се? — Веждите на съдията се повдигнаха. — Нелепо! От какво?

Кити се поколеба, но вече не можеше да се върне назад.

— От разплатата, госпожо. Ако се изправят против магьосник в съда.

При тези думи от пейките на зрителите изригна шумен поток. Тримата чиновници спряха да набират от изумление. Младият човек със зелената шапка бе зяпнал. Очите на госпожица Фицуилям се свиха. Наложиха се да удари няколко пъти по скамейката, за да успокои нещата.

— *Госпожице Джоунс*, ако наистина се осмелявате да изречете подобна глупост, лично аз ще ви обвиня! Повече не говорете, без да ви питат.

Кити видя, че Джулиъс Талоу вече се хилеше открито. Тя се напъна да сдържи сълзите си.

Съдията сурово изгледа Кити.

— Безумните ви обвинения само увеличават тежестта на многото сериозни доказателства, натрупани срещу вас. *Не говорете!* — Надвита от шока, Кити автоматично пак си бе отворила устата.

— С всяко проговаряне само още повече влошавате случая си — продължи съдията. — Съвсем очевидно е, че ако вашият приятел беше уверен в тази история, щеше да дойде тук лично. Също толкова очевидно е, че не сте била ударена от черния акробат, както заявихте, в

противен случай едва ли щяхте — как да кажа? — да изглеждате толкова добре днес.

Съдията спря, за да пийне малко вода.

— Почти се възхищавам на дързостта ви да подадете иска си в съда — каза тя, — както и на безразсъдството ви да се изправите срещу такъв виден гражданин като господин Талоу. — Тя направи жест към магьосника, който бе направил самодоволната физиономия на галена котка. — Но подобни съображения не могат да влияят на съда. Тезата на господин Талоу почива на неговата добра репутация и на скъпата сметка от сервиза, която той ще трябва да плати за поправката на щетите, които вие сте причинили. Вашата теза не се подкрепя от нищо, освен безумни обвинения, които вярвам, че са измислени. — (Ахкания откъм тълпата.) — Защо? Просто защото ако лъжете за акробата — за когото твърдите, че ви е ударил, а той очевидно не е, — няма причина този съд да приеме и останалата част от тази история. Освен това не можете да представите нито един свидетел, дори и приятеля си, другата „ранена страна“. Както доказаха избухванията ви, явно имате страстна и размирна природа, която изригва яростно при най-малка възможност. Като обмисля тези неща, това просто ме насочва към очебийния факт, който се опитам да пренебрегна. А той е: след всичко казано и сторено, вие сте както незначителна, така и обикновена, чиято дума едва ли може да противостои на думата на един верен служител на държавата. — Тук съдията пое дълбоко дъх, а от пейките се дочу сподавен вик „Чуйте, чуйте“.

Един от чиновниците вдигна глава и промърмори.

— Добре казано, госпожо — и отново зарови нос в компютъра. Кити се отпусна на стола си, надвита от тежко отчаяние. Не можеше да погледне съдията, чиновниците и най-вече омразния господин Талоу. Вместо това се взря в сенките на капките, пръснати по пода. Сега искаше единствено да избяга.

— В заключение — съдията възприе изражение на най-невероятно достойнство — съдът решава против вас, госпожице Джоунс, и отхвърля обвинението ви. Ако бяхте по-голяма, със сигурност нямаше да избегнете ареста. При настоящото положение и тъй като господин Талоу вече е наложил собствено наказание на

престъпната ви групичка, ще се ограничи само да ви глобя за губене времето на съда.

Кити преглътна. *Моля*, нека да не е много, моля, нека да не е...

— Затова ви глобявам със сто лири.

Не беше толкова зле. Можеше да се справи с това. В сметката си имаше почти седемдесет и пет лири.

— Освен това практиката е разходите на печелившата страна да се прехвърлят на губещата. Господин Талоу дължи петстотин лири за закъснението си. Трябва да платите и тях. И така цялата дължима на съда сума е шестстотин лири.

От шока на Кити й се зави свят, усещайки как сълзите вече напират неудържимо. Вбесена, тя ги потисна. Нямаше да се разплаче. Нямаше. Не и тук.

Тя успя да превърне първото изхлипване в шумна, тътнеща кашлица. В този момент съдията удари два пъти с чукчето.

— Съдът се разпуска.

Кити избяга от стаята.

Кити се наплака в една от малките павирани странични улички, пресечка на „Странд“. После изтри лицето си, купи си живителна кифличка от едно персийско кафене на ъгъла срещу съда и се опита да реши какво да прави. Със сигурност не можеше да плати глобата, а се съмняваше, че и родителите ѝ ще могат. Това означаваше, че има един месец да намери шестстотин лири, в противен случай тя — а вероятно и родителите ѝ — щяха да бъдат пратени в затвора за длъжници. Знаеше го, защото още преди да бе успяла да излезе от къртящите съдебни зали, един от облечените в черни костюми чиновници се появи, дръпна я почтително за лакътя и бутна платежното нареждане с все още незасъхнало мастило в треперещите ѝ пръсти. Там ясно се посочваше какви точно са наказанията.

При мисълта да каже на родителите си нещо я прободеше в гърдите. Не можеше да се върне вкъщи; първо щеше да се разходи покрай реката.

Павираната уличка водеше от „Странд“ към „Крайбрежна“, приятна пешеходна улица, следваща брега на Темза. Беше спряло да вали, но паветата бяха тъмни и напръскани с вода. От всяка страна се простираха обикновените магазини: закусвални от Средния изток, бутици за туристите, препълнени с кичозни сувенири, билкари, чиито евтини кошници с кучешки дрян и розмарин преливаха от магазините и излизаха чак на улицата.

Кити почти бе стигнала „Крайбрежна“, когато бързото почукване зад нея извести внезапната поява на бастун, зад който вървеше възстар човек, наполовина накуцвайки, наполовина препъвайки се по павирания наклон. Тя отскочи назад да се отмести от пътя му. За нейна изненада, вместо да профучи покрай нея и да падне в реката, с много усилия и пъшкане мъжът спря точно до нея.

— Госпожице Джоунс? — произнесе той с хриптене между задъхванията.

Кити продума тежко.

— Да. — „Друг чиновник с ново искане?“ — помисли си тя.

— Добре, добре. Нека... нека си поема дъх.

Това отне няколко секунди, през които Кити го огледа внимателно. Беше слаб и кокалест възрастен джентълмен, плешив отгоре и с полукръг от мръснобяла коса като грива отзад на черепа. Лицето му бе болезнено слабо, но очите бяха будни. Носеше спретнат костюм и чифт зелени кожени ръкавици; ръцете му трепереха, като се подпираше на бастуна си.

Най-накрая той продума:

— Извинявайте за това. Притесних се, че съм ви изпуснал. Първо тръгнах по „Странд“, но се върнах. Интуиция.

— Какво искате? — Кити нямаше време за възрастни хора с интуиция.

— Да. Да си дойдем на думата. Добре. Ами. Току-що бях в съда. Съдебна зала № 27. Видях ви в действие. — Той я погледна внимателно.

— Е, и?

— Исках да ви питам нещо. Един въпрос. Простичък. Ако нямате нищо против.

— Не ми се говори за това, благодаря. — Кити понечи да се отдалечи, но бастунът се вдигна с изненадваща бързина и внимателно ѝ прегради пътя. В нея бушуваше гневът; при това настроение изглеждаше напълно възможно да ритне някой старец надолу по улицата. — *Извинете* ме — рече тя. — Нямам какво да кажа.

— Разбирам това. Наистина. Може пък да е във ваш плюс. Слушайте, а после решете. Черния акробат. Седях в дъното на залата. Малко съм глух. Мисля, че казахте, че акробатът ви е ударил.

— Казах. Удари ме.

— Аха. Съборил ви, казахте.

— Да.

— Навсякъде около вас имаше пламъци и дим. Адска жегата.

— Да. Сега аз...

— Но съдът не повярва.

— Не. Сега аз наистина трябва да тръгвам. — Кити пристъпи встрани от протегнатия бастун и бързо прекоси последните няколко метра надолу към „Крайбрежна“. Но за нейна изненада и гняв старецът вървеше с нея, като постоянно тикаше бастуна си под такъв ъгъл към нея, че се преплиташе с краката ѝ и или я спъваше, или я

принуждаваше да крачи високо, за да го избягва. Накрая не можа да го понесе повече; сграбчвайки края на бастуна, тя дръпна силно, изкарвайки джентълмена от равновесие и така той рухна върху речната дига. После тръгна с пъргава стъпка, но отново чу трескавото почукване след себе си.

Тя се извъртя.

— *Вижте* сега...

Беше съвсем близо зад нея, пребледнял, задъхан.

— Госпожице Джоунс, моля ви. Разбирам гнева ви. Наистина. Но аз съм на ваша страна. Ами ако кажа... Ами ако кажа, че бих могъл да платя глобата? Която съдът наложи? Всичките шестстотин лири. Това ще помогне ли?

Тя го изглежда.

— Аха. Това ви интересува. Ще сполуча.

Кити почувства, че сърцето ѝ бие диво, объркано и гневно.

— За какво говорите? Опитвайте се да ме накиснете. Да ме арестуват за конспирация или... или нещо...

Той се усмихна; кожата му се опъна силно по черепа.

— Госпожице Джоунс, изобщо не е това идеята. Не ви вкарвам в никакъв капан. Слушайте. Името ми е Пенифедър. Ето визитката ми. — Той бръкна в джоба на самото си и с изискан жест подаде на Кити една визитка. Бе украсена с две кръстосани четки над думите Т. Е. ПЕНИФЕДЪР, МАТЕРИАЛИ ЗА ХУДОЖНИЦИ. В ъгъла имаше телефонен номер. Кити я взе неуверено.

— Добре. Сега си тръгвам. Оставям ви да се разходите. Денят е хубав за целта. Слънцето ще се покаже. Звъннете ми, ако се интересувате. До една седмица.

За пръв път Кити се опита да бъде учтива, без да е съвсем наясно защо.

— Но, господин Пенифедър — каза тя. — Защо ще ми помагате? В това няма смисъл.

— Не, но ще има. Аах! Какво...? — Викът му бе предизвикан от двама млади мъже — очевидно магьосници, ако се съдеше по скъпите им дрехи, — които, крачейки надолу по улицата, смеейки се високо и тъпчейки се с леща в кутии, взета от персийското кафене, бяха налетели на него и почти го бяха съборили в канавката. Те продължиха весело, без да погледнат назад. Кити се протегна да задържи

възрастния човек, но се отдръпна при вида на гнева в очите му. Той се изправи бавно, облягайки се тежко на бастуна и мърморейки под носа си.

— Простете ми — рече той. — А онези — мислят си, че притежават това място. Както... както вероятно е. Засега. — Той погледна по продължението на „Крайбрежна“; в синята далечина хората отиваха по работата си, пазаруваха от будките или вървяха по лабиринта от улички. Четири вързани шлепа с въглища се носеха надолу по течението на реката, лодкарите се бяха облегнали и пушеха на перилата. Мъжът оголи зъби.

— Много малко от тези глупаци знаят какво лети във въздуха над тях — рече той, — или пък предполагат какво подскача след тях по улицата. А ако предполагат, не смеят да го предизвикат. Позволяват на магьосниците да се перчат сред тях; позволяват им да строят палатите си върху пречупените гърбове на хората; позволяват им да потъпкват всички понятия за правосъдие в калта. Но ти и аз — ние сме виждали какво правят магьосниците. И с какво го правят. Може би ние не сме толкова безучастни, колкото нашите събрата, а?

Той приглади сакото си и изведнъж се ухили.

— Трябва да помислиш сама. Няма да кажа нищо повече. Само това: аз вярвам на историята ти. На цялата, естествено, но най-вече на частта за черния акробат. Кой, все пак, би бил толкова глупав да повдигне въпроса, ако нямаше наранявания? Ах, точно това е толкова странно. Ще очаквам обаждането ви, госпожице Джоунс.

С това възрастният човек се завъртя на пети и пъргаво закрачи обратно нагоре по страничната уличка, бастунът му продължаваше да потропва по паважа, пренебрегвайки настойчивите подканяния от един билкар застанал на входа на магазина си. Кити го гледа, докато не зави по „Странд“ и не изчезна от погледа й.

Чакайки в тъмнината на избата, Кити се носеше сред събитията от толкова отдавна. Колко далечно изглеждаше всичко; колко наивна беше да стои в съдебната зала и да иска правосъдие. Тя се изчерви ядосано: дори сега споменът бе болезнен. Справедливост от магьосниците? Само идеята за това беше смешна. Явно, директните

действия бяха единствената възможна алтернатива. Поне сега правеха *нещо*, показваха неподчинението си.

Тя погледна часовника си. От известно време Ан бе изчезнала в тайната стаичка. Като цяло единайсет магически артефакта бяха откраднати в Деня на основателя — девет дребни оръжия и две бижута с неизвестно предназначение. Сега Ан ги подреждаше. Навън дъждът се бе усилил. По краткия път от магазина за изкуство до изоставения двор всички те бяха подгизнали. Дори и в избата не се бяха скрили от водата: от една дълбока пукнатина в мазилката на тавана постоянно се процеждаше струйка от капки. Точно отдолу стоеше извънредно стара черна кофа. Беше пълна почти до ръба.

— Излей я навън, ако обичаш, Стенли — каза Кити.

Стенли седеше на сандъка за въглища с прегърбени рамене, опрял глава на коленете си. Поколеба се само секунда повече от необходимото; накрая скочи долу, вдигна кофата и с усилие я замъкна до решетката на стената. Изля водата в улея на канала.

— Не знам защо не оправи тази тръба — изръмжа той, връщайки кофата на мястото ѝ. Маневрата му бе отнела само няколко секунди, но на износените тухли на пода на избата вече се беше събрала малка локвичка.

— Защото искаме избата да изглежда запусната — отвърна Кити.
— Очевидно е.

Стенли изсумтя.

— Нещата стоят тук неизползвани. Това не е място за тях.

От поста си до арката на вратата Фред кимна. Играеше си с джобен автоматичен нож.

— Трябва да ни пусне да влезем — каза той.

В далечния край на малката стая, която беше неясно осветена само от една крушка, имаше безредно струпана купчина дървени трупи. Стената отзад изглеждаше солидна, само малко ронеща се, но те всички знаеха как работи механизмът: как една метална ръчка се спускаше в пода; как, в същото време, тухленият зид над трупите можеше да отскочи и да се отвори само с едно докосване. Те познаваха тъпия, стържещ звук, студения, химически мирис, идващ отвътре. Но не знаеха какво точно съдържаше тайното помещение, понеже единствено на Ан, която бе старши на групата, се позволяваше да

влиза в покоите на водача им. Другите винаги оставаха навън, на стража. Кити се облегна на стената.

— Все още няма смисъл да се използва всичко това — каза тя. — Трябва да съхраняваме колкото може повече и да чакаме, докато получим повече подкрепа.

— Сякаш това някога ще стане. — Стенли не се беше върнал на сандъка за въглища, а крачеше нервно из избата. — Ник е прав. Обикновените са като добитък. Никога няма да направят нищо.

— Всички онези оръжия вътре — рече Фред замислено. — Трябва да ги използваме повече. Както направи Март.

— На *него* не му помогнала много — отбеляза Кити. — Министър-председателят все още е жив, нали? А къде е Март? Храна за рибите.

Искаше да заболи и така и стана. Стенли беше близък приятел с Мартин. Гласът му се повиши с един тон, рязък и сърдит.

— Той нямаше късмет. Сферата не беше достатъчно силна, това е всичко. Можеше да унищожи Девъро и половината кабинет. Къде е Ан? Защо не побърза?

— Заблуждаваш се. — Кити продължи горчиво да обсъжда темата. — Защитите им бяха прекалено силни. Март никога не е имал какъвто и да било шанс. Колко магьосници сме убили през всичките тези години? Четири? Пет? И никой от тях не е важен. Казвам ви, със или без оръжия, имаме нужда от по-добра стратегия.

— Ще му кажа какво си казала — рече Стенли. — Когато се върне.

— *Ще го направиш*, доносник такъв. — Гласът ѝ бе язвителен. И все пак от мисълта за това потрепери.

— Гладен съм — каза Фред. Той натисна бутона на механизма на ножа си, острието отново изскочи.

Кити го погледна.

— Яде обилно. Видях те.

— Пак съм гладен.

— Разхищение.

— Не мога да се бия, ако не съм плюскал. — Фред изведнъж се наведе напред; пръстите му се огънаха светкавично; чу се свистящ звук във въздуха и сгъваемият нож се заби в цимента между две тухли,

на десет сантиметра над главата на Стенли. Последният бавно вдигна глава и изгледа трептящата дръжка; лицето му леко позеленя.

— Видя ли? — рече Фред. — Некадърен изстрел. — Той скръсти ръце. — Това е, защото съм гладен.

— На мен ми изглежда доста добре — отвърна Кити.

— Добре ли? Не го уцелих.

— Върни му ножа, Стенли. — Кити изведнъж се почувства много изморена.

Стенли се мъчеше неуспешно да измъкне ножа от стената, когато скритата врата над купчината трупи се отвори и се появи Ан. Малката чанта, която бе взела със себе си вътре, не се виждаше.

— Пак ли се караме? — викна остро тя. — Елате, деца.

Пътят обратно до магазина беше точно толкова мокър, колкото и на идване и когато стигнаха, духът на групата бе по-нисък отвсякога. Като влязоха, сред облак от пара и пръски, Ник притича до тях, сияещ от възбуждение.

— Какво има? — попита Кити. — Какво се е случило?

— Току-що получих вести — рече той, останал без дъх. — От Хопкинс. Идват си до края на седмицата. Ще ни кажат нещо от първостепенна важност. Някаква нова работа. По-голяма от всичко, което някога сме правили.

— По-голямо от Уестминстър? — Стенли звучеше скептично.

Ник се ухили.

— Без да обиждам паметта на Март, по-голямо дори от това. В писмото на Хопкинс не се казва какво, но казва, че ще разтърси всичко из основи. Това е нещо, което всички ние винаги сме искали. Ще направим нещо, което ще промени съдбата на всички ни с един замах. Опасно е, но казва, че ако го направим както трябва, ще съборим магьосниците от клона им. Лондон никога вече няма да бъде същият.

— Крайно време беше — каза Ан. — Стенли, върви да сложиш чайника на котлона.

Представете си сцената. Лондон под дъжда. От небето падаха сиви пластове вода и се пръскаха на паважа с грохот, по-силен от оръдеен изстрел. Силен вятър блъскаше дъжда насам-натам и го навяваше под веранди и стрехи, корнизи и покриви, удавяйки всеки възможен заслон в ледени пръски. Водата беше навсякъде, отскачаше от настилката, лееше се из канавките, събираше се в ъглите на мазетата и при отводнителните тръби. Градските водоеми преливаха. Изливаше се на потоци, хоризонтално от улуците, диагонално по керемидите на покривите, вертикално по стените, правеше петна по зидариите като големи петна кръв. Процеждаше се през гредите и пукнатините в таваните. Висеше във въздуха под формата на ледена бяла мъгла и дори по-нагоре, невидимо в черния простор на небето. Просмукваше се в материята на сградите и в костите на техните разтреперани обитатели.

На тъмно под земята плъховете се струпваха в бърлогите си, заслушани в еката на барабаненето отгоре. В бедните къщурки обикновени мъже и жени затваряха кепенците, включваха лампите и се скупчваха около домашното огнище с димящи чаши чай. Дори в усамотените си вили магьосниците бягаха от безкрайния дъжд. Спотайваха се в работните си стаи, затваряха здраво железните си врати, създаваха облаци топъл тамян и се потапяха в блянове за далечни земи.

Плъхове, обикновени, магьосници: всички бяха скрити на сигурно място. И кой можеше да ги вини? Улиците бяха опустели, цял Лондон бе затворен. Беше почти полунощ и бурята ставаше по-силна.

Никой със здрав разум не би излязъл в подобна нощ. Скука.

Някъде в поройния дъжд имаше място, където се събираха седем пътя. Насред кръстовището имаше гранитен пиедестал, увенчан от статуята на огромен мъж върху кон. Мъжът размахваше меч със застинало в героичен вик лице. Конят се бе изправил, задните му крака бяха присвити, предните — опънати. Може би трябваше да представлява драматично предизвикателство, може би се готвеше да се

хвърли в битка. Може би просто се опитваше да хвърли дебелака на гърба му. Никога няма да разберем. Но вижте само: под корема на коня, седнала точно в центъра на пиедестала, с опашка, елегантно прибрана до лапите, седеше голяма сива котка.

Котката се преструваше, че не забелязва суровия вятър, който разрошваше подгизналата ѝ козина. Красивите ѝ жълти очи гледаха неотклонно в мрака, сякаш проникваха през дъжда. Само лекият наклон надолу на пискюлестите ѝ уши показваше недоволството от обстоятелствата. От време на време едното ѝ ухо трепваше; като изключим това, котката можеше да мине за издялана от камък.

Нощта стана още по-тъмна. Дъждът се усили. Прибрах си мрачно опашката и загледах пътищата.

Времето течеше едва-едва.

Четири нощи не са кой знае колко дълго време дори за човешките същества, да не говорим за нас, по-висшите създания от Другото място^[1]. И все пак последните четири нощи наистина минаваха *бавно*. През всяка една от тях патрулирах из централните райони на Лондон в търсене на незнайния мародер. Естествено, не бях сам; още няколко нещастни джинове и един куп фолиоти ми правеха компания. Фолиотите, най-вече, постоянно причиняваха неприятности. Постоянно се опитваха да изклинчат, като се криеха под мостовете, вмъкваха се в комините или изскачаха от кожата си^[2], уплашени от гръмотевиците или сенките на другите. Едва можех да ги държа под контрол. И през цялото време бе валяло, без да спира, достатъчно силно, че същността ти да гангрения.

Не е необходимо да се уточнява, че Натаниел не изпитваше съчувствие. Самият той беше под напрежение, както сам каза, и се нуждаеше от резултати скоро. Той, на свой ред, изпитваше затруднения да управлява малката група магьосници от неговия отдел, които осигуряваха другите джинове за патрулите. Ако ще четем между редовете, те открито се бунтуваха. Не им харесваше да им нарежда някакво си младо парвеню. А и нека си го кажем направо, кой можеше да ги вини? И все пак, всяка нощ и джинове, и фолиоти се събираха на сивите керемиди на покрива на Уайтхол и бяха пращани да патрулират.

Целта ни беше да пазим определени известни туристически райони в града, които Натаниел и неговият пряк началник, някой си господин Талоу, считаха за застрашени. Даваха ни списък с

възможните места: музеи, галерии, шикозни ресторанти, летището, търговски центрове, статуи, арки и други забележителности... общо взето, това до голяма степен представляваше по-голямата част от Лондон. Това означаваше, че ние трябваше да обикаляме пресичащите ни се маршрути постоянно през цялата нощ, за да имаме някакъв шанс да следим нещата.

Това не само беше досадно и отегчително (и много мокрещо), а и беше изнервящо, понеже естеството на опонента ни беше както мистериозно, така и зло. Няколко от по-нервните фолиоти веднага започнаха да си шушукат: врагът ни беше див африт самец; даже беше по-лошо — марида; той се обвиняваше в мрак през цялото време, така че жертвите му не можеха да видят приближаващата се смърт; не, той разрушаваше сгради с дъха си^[3]; той носеше със себе си миризмата на гроб, която парализираше както хората, така и духовете. За да повдигна духа, пуснах отведен слух, че не е нищо повече от малко дяволче с кофти характер, но за съжаление това не мина; фолиотите (и двама от джиновете) излизаха много внимателни в нощта с широко отворени очи.

Един малък бонус за мен беше появата, сред джиновете, не на друг, а на моята стара сътрудничка от дните ми в Прага — Куизъл^[4]. Тя беше току-що поробена от един от другите магьосници в отдела на Натаниел, един кисел и сух индивид на име Фукс. Въпреки стриктния му режим обаче, Куизъл си запазваше старата жизненост. Свикнахме да ловуваме заедно когато бе възможно.

През първите две нощи на търсенето не се случи нищо, освен че два фолиота бяха пометени, докато се криеха под лондонския мост. Но на третата нощ, малко преди полунощ, от западното крило на Националната галерия се чува силни трясъци. Един джин на име Зино пристигна пръв на мястото, а малко след него и аз. Едновременно с това в конвой пристигнаха и няколко магьосници, включително моят господар; те обвиха галерията в плътен възел и ни наредиха да влезем в битка.

Зино показва възхитителна смелост. Без колебание, той излетя право в източника на безредието и повече не го видяхме. Аз го следвах по петите, но заради кекавите си крака и сложното устройство на коридорите на галерията изостанах, изгубих се и успях да стигна до

западното крило много по-късно. Дотогава, след като беше нанесъл сериозни щети, мародерът си бе тръгнал.

Оправданията ми нямаше да омилостивят господаря ми, който сигурно би измислил някакво изобретателно наказание, ако не бях защитен от това, че знаех името му. Но понеже беше така, той се зарече да ме затвори в железен куб, ако следващия път, когато врагът се появи, не вляза в бой с него. Отговорих успокоително, усещайки, че се бе побъркал от тревога: косата му бе разрошена, маншетите му висяха отпуснато, подобните му на тръби крачоли на панталона висяха на него сякаш беше отслабнал. Изтъкнах му го някак съчувствено.

— Яж повече — посъветвах го. — Прекалено си слаб. В момента единственото нещо по теб, което расте навън, е косата ти. Ако не внимаваш, скоро ще започнеш да губиш равновесие.

Той потърка зачервените си, недоспали очи.

— Ще спреш ли да се занимаваш с косата ми? Яденето е за хора, които си нямат друга работа, Бартимеус. Времето ме притиска — както и теб. Ако можеш да унищожиш врага, чудесно; ако не, поне събери малко информация за естеството му. В противен случай ще го поеме нощната полиция.

— И? Какво общо има това с мен?

Той заговори сериозно.

— Това ще означава моето падение.

— И? Какво общо има това с мен?

— Много, ако те затворя в железния куб, преди да си отида. Всъщност ще го направя сребърен — още по-болезнен. Така и ще стане, освен ако скоро няма резултати.

Тогава спрях да споря. Нямаше много смисъл. Момчето се беше променило малко, откакто го бях видял за последен път и то не за добро. Господарката му и кариерата му бяха упражнили някаква неприятна алхимия върху него: беше по-твърд, по-суров и като цяло по-обидчив. Освен това имаше и още по-малко чувство за хумор отпреди, което само по себе си бе забележително постижение. Така или иначе очаквах с нетърпение края на моите шест седмици.

А дотогава — наблюдение, опасности и дъжд.

От позицията ми под статуята виждах три от седемте пътя. По всеки един от тях имаше множество лъскави витрини на магазини, тъмни и сенчести, подсигурени с метални решетки. Слаби лампи светеха от ниши над вратите, но дъждът беше по-силен от светлината и тяхното сияние не стигаше далеч. Водата се лееше по тротоарите.

Внезапно движение по пътя вляво: главата на котката се обърна. Нещо бе паднало на корниза на един прозорец на първия етаж. То постоя там за малко, едно черно петно в мрака — после с едно мускулно движение се изсипа от корниза надолу по стената, движейки се на зигзаг по вдлъбнатините между тухлите като тънко въже от горещ сироп. При основата на стената то падна на тротоара, отново се превърна в малко черно петно, пусна си крака и започна да шляпа по тротоара към мен.

Аз наблюдавах всичко това. Не помръднах и на сантиметър.

Петното стигна до кръстовището, прегази разпрострелите се локви и скочи на пиедестала. Сега то ясно се виждаше като елегантен шпаньол с големи кафяви очи. Спря пред котката, застина, изтръска се енергично.

Облак водни пръски удари котката право в лицето.

— Благодаря ти за това, Куизъл — казах аз. — Сигурно си видяла, че не бях достатъчно мокър.

Шпаньолът премигна, наклони срамежливо глава на една страна и излая извинително.

— И вече можеш да зарежеш тази стара игричка — продължих. — Не съм някой тъп човек, който ще бъде очарован от кристални очи и топка мокра козина. Забравяш, че те виждам доста ясно на седмо ниво, гръбните ти перки и всичко останало.

— Не мога да се въздържа, Бартимеус. — Шпаньолът повдигна задния си крак и се почеса равнодушно зад ухото. — Всичко е заради тази работа под прикритие. Става ми втора природа. Трябва да знаеш, че си късметлия, че не седиш под някоя улична лампа.

Не удостоих тази забележка с отговор.

— И така, къде беше? — попитах. — Закъсна с два часа.

Шпаньолът кимна изморено.

— Фалшива тревога при склада за коприна. Няколко фолиота решили, че са видели нещо. Наложил се да претърся цялото място

преди да дам отбой. Тъпи начинаещи. Естествено, трябваше да ги смъмря.

— Ухапа ги по глезените, така ли?

По муцуната на шпаньола пробяга малка, извратена усмивка.

— Нещо такова.

Преместих се, за да направя малко място за Куизъл на средата на пиедестала. Не че там беше кой знае колко по-малко мокро, но така ми изглеждаше другарски. Тя се примъкна и се сгуши до мен.

— Всъщност не мога да ги виня — рекох. — Нервни са. Заради всичкия този дъжд е. И виж какво се случи със Зино. Да те призовават нощ след нощ също не е решение. След известно време същността ти се износва.

Куизъл ме погледна косо с онези големи, кафяви кучешки очи.

— И *твоята* същност ли, Бартимеус?

— Говорех риторично. *Добре* съм. — За да докажа, извих гърба си, протягайки се, както правят котките, от върха на мустаците, чак до крайчеца на опашката. — Аах, така е по-добре. Не, виждал съм и по-лоши времена от сега, както и ти. Това е просто някое превъзбудено дяволче, което се спотайва в сенките. Не е нещо, с което да не можем да се справим, след като го намерим.

— Така каза и Зино, доколкото си спомням.

— Не помня, какво е казал Зино. Къде е господарят ти тази вечер? Скрит на сигурно място?

Шпаньолът изръмжа тихо.

— Твърди, че е наблизил. Уж е в офиса си в Уайтхол. Всъщност вероятно се е натикал в някой магьоснически бар с бутилка в едната ръка и момиче в другата.

Изсумтах.

— От *този* тип ли е?

— Аха. Твоят какъв е?

— О, същият. Ако не и по-лош. Той сигурно държи и момичето, и бутилката с една и съща ръка^[5].

Шпаньолът изскимтя съчувствено. Аз бавно се изправих на крака.

— Е, най-добре да разменим периметрите — казах аз. — Ще тръгна да патрулирам нагоре до Сохо и обратно. Ти можеш да минаваш

между луксозните магазини по улица „Джибит“ до района на музеите зад нея.

— Може да си почина малко преди това — рече Куизъл. — Изморена съм.

— Да. Е, късмет.

— Късмет. — Шпаньолът отпусна тъжно глава върху лапите си. Аз се примъкнах под поройния дъжд към края на пиедестала и приклекнах, готов да скоча. Зад мен прозвуча тихо гласче. — Бартимеус?

— Да, Куизъл?

— О, нищо.

— Какво?

— Ами просто... не са само фолиотите. Аз също съм изнервена.

Котката се примъкна назад и седна до нея за малко, обгръщайки я любвеобилно с опашка.

— Не трябва — казах аз. — Вече минава полунощ и никой от нас не е видял нищо. Всички случаи на нападение на това нещо досега са били преди полунощ. Единствената ти тревога трябва да е от дългото, изморително бдение.

— Предполагам, че е така.

Дъждът барабанеше наоколо като твърд предмет. Бяхме като затворени вътре в него.

— Между нас казано — меко рече Куизъл, — какво мислиш, че е?

Опашката ми трепна.

— Не знам, но по-добре и да не разбирам. Досега е убило всичко, което му се е изпречило на пътя. Съветът ми е да бъдеш нащрек и ако видиш да се задава нещо необикновено, веднага да хукнеш в обратна посока.

— Но ние трябва да го унищожим. Това ни е задачата.

— Е, да го унищожим, като бягаме.

— Как?

— Хм... Да го накараш да те преследва, после да го примамиш в натовареното движение? Нещо такова. Не мога да знам, нали така? Само не прави като Зино да го нападаш фронтално.

Шпаньолът изпусна тежка въздишка.

— Харесвах Зино.

— Проблемът му беше, че беше прекалено усърден.

Настана тягостна тишина. Куизъл не каза нищо. Безспирният дъжд продължаваше да се лее.

— Е — казах накрая. — Доскоро.

— Да.

Скочих от пиедестала и затичах с опъната опашка под дъжда по наводнената улица. С един скок се озовах на ниска стена до едно пусто кафене. После чрез последователност от подскоци — от стената на веранда, от верандата на един корниз, от корниза на керемидите — аз атлетично и по котешки си проправях път, докато скочих в улука на най-близкия и най-нисък покрив.

Хвърлих бърз поглед назад, надолу към площада. Шпаньолът се виждаше като безнадеждно, самотно петънце, сгушено в сенките под корема на коня. Един порив на дъжда го скри от погледа ми. Обърнах се и тръгнах по покривите.

В тази част на града старите къщи бяха толкова близко сгушени една до друга и наклонени напред, че приличаха на клюкарстващи гърбушковци, чиито гърбици почти се допираха над улицата. Така дори и в този дъжд се оказа лесно за една възстара котка да се придвижи бързо в която посока ѝ се приискаше. Така и направих. Всеки, който успееше да погледне през кепенците на прозорците, можеше да види единствено сива светкавица (и нищо повече), скачаща от комин на ветропоказател, стрелваща се по керемидите без нито една грешна стъпка на лапичките.

Спрях да си поема дъх на едно ниско място между два стръмни покрива и копнеещо огледах небето. Летейки щях да стигна до Сохо по-бързо, но имах заповеди да се придържам по-близо до земята и да наблюдавам за нередности там. Никой не знаеше как точно пристигаше и си отиваше врагът, но господарят ми имаше усещането, че е нещо, свързано със земята. И имаше съмнения, че това нещо е джин.

Котката изтри с лапа малко влага от лицето си и се приготви за следващия скок — този път голям колкото ширината на пътя. В този момент всичко се освети от проблясъка на оранжева светлина — видях керемидите и комините до мен, ниските облаци отгоре и дори завесите от дъжд навсякъде около мен. После отново настана мрак.

Оранжевият пламък бе договореният сигнал. Идваше отблизо някъде зад мен. Куизъл.

Бе открила нещо. Или нещо бе открило нея.

Вече нямаше време за спазване на правила. Обърнах се; още докато се обръщах, извърших промяната: един орел с черна качулка и златисти върхове на крилата светкавично се изстреля в небето.

Бях изминал само две пресечки от мястото, където едрият ездач охраняваше седемте пътя. Дори и да беше тръгнала, Куизъл не можеше да е далеч. Щеше да ми отнеме по-малко от десет секунди да се върна там. Нямаше проблем. Щях да стигна навреме.

Три секунди по-късно чух писъка ѝ.

[1] Където, по-точно казано, времето не съществува. Или ако съществува, то е по един кръгов, а не праволинеен начин... Вижте, това е едно сложно понятие и с удоволствие бих го обсъдил с вас, но май сега не е най-добрият момент. Припомнете ми за това по-късно. ↑

[2] Опасявам се, че това е в буквалния смисъл. Доста мърлява и затрудняваща работа. ↑

[3] Познавах магьосници с подобни сили, особено рано сутрин. ↑

[4] Харесвах Куизъл. Беше свежа и млада (във вашия свят само на 1500 години) и имаше късмет с господарите си. Първото ѝ призоваване беше от отшелник, живеещ в йорданската пустиня, който ядеше мед и сушени корени и се отнасяше към нея със строга галантност. Когато той умря, тя се измъкна от служба, докато една францужойка магьосница (беше вече на 1400 години) откри името ѝ. Тази господарка също беше необикновено снизходителна и никога не я тормозеше с нещо повече от стимулиращия компас. И така по времето, когато пристигна в Прага, личността на Куизъл не беше по-вкисната от тази на старите каторжници като мен. След като там бе освободена от служба заради смъртта на господаря ни, тя бе служила на магьосници в Китай и Цейлон, без сериозни инциденти. ↑

[5] Очевидна лъжа. Въпреки накъдрените му ризки и буйната грива (или може би точно заради тях) досега не бях видял доказателство Натаниел дори да знае какво е момиче. Ако някога е срещал такова, най-вероятно и двамата бяха избягали с писъци в противоположни посоки. Но както повечето джинове, когато си

разговаряха, и аз предпочетох да преувелича недостатъците на
господаря си. ↑

Орелът профуча надолу в нощта, завивайки стремително в силната буря. Над покривите, към самотното кръстовище, надолу към статуята, кацнах на ръба на пиедестала, където дъждът плющеше силно по камъка. Всичко си беше както преди минута или две. Но шпаньолът го нямаше.

— Куизъл? — Не последва отговор. Нищо освен воя на вятъра.

Секунда по-късно, настанен на шапката на конника, прегледах седемте нива. Шпаньолът не се виждаше никъде; нито имаше никакви джинове, дяволчета, магии или други магически следи. Улиците бяха пуси. Бях съвсем сам.

Чудейки се, аз се върнах на пиедестала и го подложих на малък оглед. Стори ми се, че открих неясно черно петно на камъка, горе-долу там, където бяхме седели, но беше невъзможно да се каже дали е било там и преди.

Внезапно се почувствах незащитен. Накъдето и да се обърнех на пиедестала, гърбът ми беше уязвим към нещо, което тихичко изпълзяваше от дъжда. Излетях рязко и описах спирала около статуята, а в ушите ми бучеше шумът от разбиването на дъждовните капки. Издигнах се нагоре над нивото на покривите, далеч от обсега на всичко дебнещо по улиците.

И тогава чух трясъка. Не беше хубав, отчетлив трясък — да кажем като трясъка на бутилка, счупена в нечия плешива глава. Повече звучеше сякаш някой огромен дъб в гората е бил изтръгнат и захвърлен небрежно настрана или сякаш цяла сграда е била нетърпеливо пометена встрани от пътя на нещо много голямо. С други думи нищо обещаващо.

И най-лошото, можех да определя посоката, от която идваше. Ако дъждът се изливаше малко по-шумно или пък трясъкът бе малко по-тих, може би щях да успея да сбъркам и смело да отида да разследвам в грешната посока. Но нямах този късмет.

Все пак, винаги съществуваше малката възможност Куизъл да е още жива.

Така че направих две неща. Първо, произведох още един пламък, надявайки се на чудото някой от другите стражи от групата да го забележи. Най-близкият, ако не ме лъжеше паметта, беше един фолиот, базиран някъде по-надолу около „Черинг крос“. Той представляваше мършав индивид, лишен от храброст и инициативност, но всяко подкрепление сега щеше да е добре дошло, дори и само като пушечно месо.

Тръгнах на север на височината на комините, по пътя, откъдето бе дошъл звукът. Насочвах се към квартала с музеите. Летях толкова бавно, колкото е възможно на един орел, без да падне от въздуха^[1]. През цялото време оглеждах сградите отдолу. Районът беше пълен с луксозни магазинчета, малки, тъмни, дискретни. Старите изрисувани табели над вратите загатваха за удоволствията вътре: огърлици, топове коприна, джобни часовници със скъпоценни камъни. Златото определено преобладаваше в района, както и диамантите. Точно на тези места магьосниците идваха да си купуват онези малки допълнения, които подчертаваха статуса им. Богатите туристи също се тълпяха тук.

Страхотният трясък не се повтори; всички витрини на магазините изглеждаха напълно здрави, малките им светлилки горяха, дървените табели скърцаха от вятъра.

Дъждът падаше навсякъде около мен, долу по улиците. На места камъните бяха изчезнали под водната повърхност, която сега изглеждаше на точки. Нямаше и следа от никой, нито смъртен, нито някой друг. Едва ли не летях над призракен град.

Пътят малко се разшири и минаваше от двете страни покрай малък кръг трева и хубави цветя. Гледката изглеждаше нелепо на тясната уличка, някак си не на място. После се забелязваха старият пречупен пилон в средата на тревата, знаменцата, скрити сред цветята, и се разбираше предназначението му^[2]. Властите на Лондон винаги ги е бивало в това да дават пример на обикновените, въпреки че през последните години телата на престъпниците биваха окачвани само в района на затвора, около Тауър. (Считаше се, че иначе отблъскват туристите.). Тази нощ мястото изглеждаше доста обрулено от вятъра и наводнено, но това, което ме заинтригува и ме накара да опиша кръг преди да кацна на пилон, бяха следите в тревата.

Отпечатьци от стъпки и то какви. Огромни. Леко наподобяваха шпатула, с отпечатък от по един отделен пръст на по-широкия край. Пресичаха тревния кръг от единия край до другия, а всеки отпечатък бе потънал дълбоко в почвата.

Изтръсках влагата от перата на главата си и почуках с нокти по пилона. Идеално. Просто идеално. Врагът ми не само беше тайнствен и силен, а също и голям и тежък. Нощта ставаше все по-хубава и по-хубава.

Проследих посоката на стъпките с орловия си поглед. Първите стъпки оттатък тревата все още бяха частично видими, както се виждаше от разхвърляните следи натрупана кал. След това изчезваха, но бе ясно, че нито един от магазините и от двете страни не беше пострадал от вниманието на мародера. Жертвата ми очевидно отиваше другаде. Полетях и продължих по пътя. Улица „Джибит“ свършваше при широк булевард, който се простираше наляво и надясно в мрака. Право насреща имаше висока, внушителна ограда от метални пръти, всеки от които по шест метра висок, пет сантиметра дебел и от твърдо желязо. Оградата имаше двойна порта, която висеше отворена. Всъщност, за да бъдем точни, висеше отворена на близката улична лампа заедно със солидно количество от прътите около нея. В оградата зееше огромна крива дупка. Нещо я беше разкъсало на две в бързината си да се вмъкне вътре. Колко е хубаво да си толкова нетърпелив. За разлика от нещото, аз се приближих с изключителна неохота, летейки бавно през улицата.

Кацнах на едно изкривено парче от метала. Зад унищожената порта имаше широка алея, водеща до огромни стълбища. Над последните се издигаше гигантски портал от осем внушителни колони, прикрепени към огромна сграда, висока като замък, еднообразна като банка. Разпознах я по старостта: легендарния Британски музей. Простираше се встрани и в двете посоки, крило до крило, по-далеч, отколкото можех да видя. Имаше размерите на огромен блок^[3].

Дали само аз си мислех така, или мястото наистина бе доста голямо? Орелът енергично разроши перушината си, но нямаше как да не се почувства сравнително малък. Обмислих положението. Нямаше да получа награда, ако познаех защо непознатият, едрокрак и очевидно доста силен враг беше дошъл тук. Музеят съдържаше достатъчно материал за унищожаване, че да го държи зает в продължение на цяла

седмица. Който и да искаше да предизвика неудобство на британското правителство, беше направил добър избор и съвсем спокойно можеше да се каже, че жалката кариера на господаря ми нямаше да продължи много дълго, ако мародерът продължеше работата си без прекъсване през нощта.

Коего, разбира се, означаваше, че трябваше да го последвам вътре^[4].

Орелът се плъзна напред по въздуха, ниско над алеята, нагоре над стъпалата и кацна между колоните на портала. Отпред се намираше огромната бронзова врата на музея; типично за нея, жертвата ми бе предпочела да я пренебрегне и вместо това си беше пробила път през солидната тухлена стена. Това не бе стилно, имаше впечатляващото качество да ти разбърква вътрешностите и това ме накара да прекарам няколко минути зает с очевидно забавящи тактики, като например внимателно да проверявам чакъла при портала за опасности.

Дупката в сградата зееше голяма и черна. От почтено разстояние надникнах вътре в някакво фойе. Всичко беше неподвижно. Нямаше движение на никое ниво. Бъркотия от разбито дърво и зидария и един натрошен знак, весело заявяващ „ДОБРЕ ДОШЛИ В БРИТАН“ показваше къде нещото решително си бе проправило път. Във въздуха се носеше гъст прахоляк. Стената вляво бе разбита. Заслушах се напрегнато. В далечината на фона на барабаненето на дъжда ми се стори, че чух звука от трошенето на безценни антики.

Запратих още един пламък към небето, в случай че фолиотът кръшкач решише да погледне в моята посока. После се промених и пристъпих в сградата.

Свирепият минотавър^[5] се огледа царствено из разрушеното фойе. От ноздрите му излизаше пара, ръцете му с орловите нокти бяха свити, копитата риеха в мръсотията. Кой смееше да го предизвика? Никой! Е, защото както се очакваше, в стаята нямаше никой. Добре. Чудесно. Значи трябваше да пробвам в следващата. Няма проблем. Поемайки си дълбоко дъх, минотавърът предпазливо мина на пръсти през останките от разбитата стена. Той надникна много внимателно през дупката.

Мрак, барабанящ по прозорците дъжд, навсякъде по пода лежаха пръснати амфори и финикийски гърнета. А някъде отдалеч се разнесе

трясък на стъкло. Врагът все още беше няколко стаи напред. Добре. Минотавърът пристъпи смело през дупката.

През следващите няколко минути последва една доста мудна игра на котка и мишка, като тези действия се повториха няколко пъти. Още една стая, празна, звуците се чуваха далеч напред. Мародерът продължаваше по своя весел път на разрушение; аз се влачех несигурно по следите му, не толкова енергично, колкото бих могъл, за да го настигна. Ще си призная, че това не беше традиционното перчене на Бартимеус. Наречете ме прекалено предпазлив, но съдбата на Зино не напускаше ума ми и се опитвах да измисля някакъв железен план да не бъда убит.

Заради степента на разрушенията, през които минавах, ми изглеждаше невероятно да си имам работа с човешка сила, така че какво ли можеше да е? Африт? Възможно, но странно нетипично. Очакваше се афритите да използват множество магически атаки — детонации и пламъци от висок клас, например, — а тук нямаше свидетелство за нищо друго освен чиста и брутална сила. Марид? Същото положение, а и със сигурност щях да съм усетил магическото им присъствие досега^[6]. Но не виждах нищо познато. Всички стаи бяха мъртви и студени. Това съвпадна с предишните нападения: изобщо не изглеждаше да има замесени духове.

За да съм напълно сигурен, изпратих напред един малък магически импулс през следващата назъбена дупка, от която идваха силни шумове. Зачаках да се върне по-слаб (ако пред мен нямаше нещо магическо) или по-силен (ако там се таеше и чакаше нещо силно).

За мой ужас той изобщо не се върна.

Минотавърът замислено потърка муцуна. Странно и бегло познато. Бях сигурен, че съм виждал този ефект някъде преди това.

Заслушах се към дупката; отново единствените шумове бяха далечни. Минотавърът се промъкна през нея...

И се озова в огромна галерия, двойно по-висока от другите стаи. Дъждът блъскаше по високите правоъгълни прозорци много нагоре на всяка страна и отнякъде в нощта, вероятно от някоя далечна кула, неясна бяла светлина освети съдържанието на залата. Представляваше стая, пълна с древни статуи с колосални размери, всичките обвити в сенки: двама асирийски джинове-охранители на входа — крилати лъвови с човешки глави, които някога бяха седели пред портите на

Нимрод^[7]; пъстър сбор от египетски богове и духове, издялани от дузина видове цветен камък, на които бяха дадени глави на крокодил, котка, ибис и чакал^[8]; огромни, издялани от камък образи на свещения бръмбар скарабей; саркофази на отдавна забравени свещеници; и най-вече фрагменти от монолитните статуи на великите фараони — натрошени лица, ръце, тела, длани и крака, намерени погребани под пясъците и пренесени от ветроходи и параходи до сивите земи на севера.

В друга ситуация можех да направя една носталгична обиколка в търсене на образите на отдавнашни приятели и господари, но не му беше сега времето. В средата на залата бе проправен празен коридор; няколко от по-малките фараони бяха разпилени настрана и лежаха като кегли на възмутителни купчинки по краищата, а няколко от боговете бяха в по-голяма близост един до друг, отколкото би им харесало приживе. Но ако тези не бяха причинили много трудности, то някои от по-големите статуи явно бяха оказали повече съпротива. Насред залата и точно на пътя на врага се издигаше гигантската фигура на Рамзес Велики в седнало положение, висока повече от трийсет стъпки и издялана от твърд гранит. Върхът на украшението на главата му леко се клатеше; от тъмнината отдолу долитаха леки стържещи звуци, загатвайки, че нещо се опитваше да отмести Рамзес от пътя си^[9].

Дори и някой утуку^[10] след няколко минути би разбрал, че най-лесно щеше да е да заобиколи нещо толкова голямо и просто да продължи пътуването си. Но моят враг се напъваше със статуята като малко кученце, което се опитва да вдигне бедрената кост на слон. Така че, вероятно, (една положителна мисъл) противникът ми беше много глупав. Или, вероятно (тази е по-малко положителна), просто беше амбициозен — имаше намерение да причини максимални разрушения.

Както и да е, очевидно за момента той беше доволен от себе си. А това ми даваше възможност да хвърля един по-близък поглед на това, срещу което се изправях.

Без да издава звук, минотавърът заситни през тъмнината в залата, докато стигна до един висок саркофаг, който засега беше непокътнат. Той надникна иззад него, към основата на статуята на Рамзес. И се намръщи недоумяващо.

Повечето джинове имат идеално нощно зрение; това е едно от безбройните неща, чрез които превъзхождаме хората. За нас

тъмнината няма голямо значение — дори и на първо ниво, което и вие виждате. Но сега, въпреки че се разходих и по другите нива със скоростта на мисълта, разбрах, че няма да мога да проникна в дълбокото тъмно петно в основата на статуята. То се раздуваше и свиваше по ръбовете си, но на седмо ниво си оставаше все толкова непроницаемо, както на първо. Каквото и да караше Рамзес да се тресе, беше дълбоко навътре в тъмнината, а аз изобщо не можех да го видя.

Обаче със сигурност можех грубо да преценя къде стои и тъй като то бе достатъчно добро да остане неподвижно, счетох, че е дошло времето за изненадваща атака. Огледах около себе си за подходящ снаряд. В едно стъкло шкафче наблизко имаше странен черен камък с неправилна форма, достатъчно малък, за да го вдигна, но и достатъчно голям, за да цапардоса хубавичко някой африт по главата. От едната страна имаше много драсканици, които нямах време да чета. Вероятно представляваха списък с правила за посетителите на музея, понеже явно беше написано на два или три езика. Както и да е, това щеше да свърши работа.

Внимателно и тихо минотавърът вдигна стъкленото шкафче от пода, отхлупвайки камъка и после отново го постави долу, без да издава звук. Погледна отново: тъмнината все още се подуваше агресивно в краката на Рамзес, но статуята си оставаше неподвижна. Добре.

След навеждане и изправяне камъкът се озова в мускулестата ръка на минотавъра, след което се насочих обратно през галерията в търсене на подходяща удобна позиция. Един дребничък фараон привлече погледа ми. Не го разпознах: не може да е бил от по-запомнящите се. Дори и неговата статуя имаше леко извинително изражение. Но седеше високо върху гравирани трон на върха на платформа и скътът му изглеждаше достатъчно голям, за да може там да седне един минотавър.

Все още с камъка в ръка, аз заподскачах, първо на платформата, после на трона и после на скута на фараона. Надзърнах над рамото му; идеално — сега бях на един хвърлей от пулсиращата тъмнина и достатъчно високо, за да получа подходяща траектория. Напрегнах козите си крака, издох бицепси, изпръхтах за късмет и метнах камъка нагоре и напред като от древен катапулт.

За секунда или две надписът на повърхността му проблесна на светлината от прозорците, после падна право надолу пред лицето на Рамзес, надолу към основата на статуята и в центъра на черната мъгла.

Дан! Удар на камък в камък, скала в скала. Малки черни парченца се разлетяха от мъглата във всички посоки, иззвънявайки по мазилката и напуквайки стъклата.

Е, бях ударил нещо и то беше твърдо.

Черният облак завря като от внезапна ярост. Накратко, отдръпна се; зърнах нещо много голямо и солидно в средата му, размахвайки гигантска ръка наоколо в безсмислена ярост. После облакът отново се затвори и се изду, обвинявайки най-близките статуи сякаш търсеше извършителя на престъплението на сляпо.

Ако трябва да съм точен, героичният минотавър се стараяше да не се набива на очи: клечех колкото се може по-свит в скута на фараона и надзъртах през една пукнатина в мрамора. Дори рогата ми бяха леко увиснали, за да не се изложи на показ. Видях как сега тъмнината се раздвижи, защото нещото вътре бе започнало да търси: рязко се отмести от основата на Рамзес, пулсирайки към близките статуи. Прозвуча поредица от тежки удари: шумът от невидимите стъпки.

При все, че ще е вярно, ако кажем, че надеждите за първото ми нападение не бяха много големи, тъй като противникът ми можеше да разбива здрави стени, аз все пак бях малко разочарован, че камъкът не бе свършил нищо повече от това да го удари. Но пък ми бе дал един бегъл поглед върху съществото вътре и понеже — ако не можех да го унищожа — една от задачите ми беше да събера информация за мародера, това си струваше да се продължи. Един малък камък бе направил малка трапчинка в тъмнината... Щом това беше така, какво ли щеше да направи един *голям* камък?

Обемистият облак се отдалечаваше, за да разследва една подозрителна група статуи на отсрещната страна на залата. Извънредно внимателно минотавърът се смъкна от скута на фараона и тръгна на кратки прибежки от едно скрито място към друго, през галерията към огромния торс от пясъчник на друг фараон край стената^[11].

Торсът беше висок — около петнайсет стъпки. Наврях се в сянката зад него, грабвайки пътъм една малка погребална урна от

съседна стойка. След като се скрих както трябва, проврях косматата си ръка навън и метнах урната на земята на около десет стъпки от мен. Счупи се със задоволително силен трясък.

Моментално, сякаш бе очаквал точно такъв звук, тъмният облак смени позицията си и бързо се насочи в посока на шума. Прозвучаха нетърпеливи стъпки; протегнаха се черни търсеци пипала, удряйки статуите, покрай които минаваха. Облакът се приближи до разбития съд; тук той спря, издувайки се неуверено.

Беше точно на мястото. През това време минотавърът се бе покатерил до половината на пясъчния торс, бе подпрял гърба си на стената отзад и буташе статуята с цялото могъщество на сцепените си копита. Торсът веднага се раздвижи, клатейки се напред-назад, издавайки лек стържещ звук^[12]. Черният облак долови шума и се втурна към мен.

Но не достатъчно бързо. С едно последно залюляване центърът на тежестта на торса са премести безвъзвратно; падна долу, просвистявайки през тъмната зала, и фрасна облака.

Силата на удара пръсна облака на милиони малки облачета; те се разпръснаха във всички посоки.

Отскочих и леко се приземих встрани. Обърнах се усърдно и огледах сцената. Торсът не лежеше плътно на земята. Беше се спускал по средата; горният му край стърчеше на няколко фута от пода, сякаш облегнат на нещо голямо.

Внимателно се приближих към него. От мястото си не можех да видя какво лежеше в кома отдолу. Все пак изглежда бях успял. След няколко секунди щях да мога да си тръгна, да дам знак на момчето и да се приготвя за освобождаването си.

Примъкнах се по-близо; наведох се да погледна зад статуята.

Една гигантска ръка, по-бърза от мисълта, се изстреля и ме сграбчи за косматия крак. Беше синьо-зелена, имаше три пръста и палец, бе твърда и студена като надгробен камък. По нея протичаха вени като по мрамор, но пулсираха от живот. Захватът смаза същността ми като менгеме. Минотавърът измуча от болка. Трябваше да се променя, да измъкна същността си от юмрука, но ми се виеше свят — не можех да се концентрирам достатъчно дълго, за да го направя. Разпростря се ужасяваща студенина и се обви около мен като одеяло.

Усетих как пламъкът ми гасне, енергията изтичаше от мен като кръв, капеща от рана.

Минотавърът се залюля, рухна на пода като празна марионетка. Навсякъде около мен беше студената самота на смъртта.

После, неочаквано, каменната китка се прегъна, хватката се отпусна; тялото на минотавъра бе запратено високо във въздуха, описвайки грозна дъга, след което се блъсна в близката стена. Без малко да загубя съзнание; паднах с трясък на пода долу.

Останах там за момент, заслепен, неразбиращ. Чух стържещи звуци, сякаш пясъчният торс се надигаше, но не направих нищо. Усетих как подът се разтресе, сякаш онзи торс бе набързо отхвърлен настрана, но не направих нищо. Чух първо един, после още един — тежки удари, сякаш огромни каменни крака се изправяха, но пак не направих нищо. А през цялото време отвратителният изгарящ мраз от докосването на огромната ръка бавно изчезваше и пламъкът ми се разгаряше наново. И сега, когато големите каменни крака се движеха целенасочено към мен и усещах как нещо ме фиксира със студена решителност, си бях възвърнал достатъчно енергия, за да действам.

Отворих очи, видях надвиснала сянка.

С едно измъчено усилие на волята минотавърът за пореден път се превърна в котка; котката скочи високо във въздуха, встрани от пътя на падащия крак, който се вряза дълбоко в пода. Котката се приземи малко встрани, с настръхнала козина и щръкнала като четка за тоалетна опашка; тя нададе вой и отново отскочи.

При отскачането погледна настрана и успя да види противника цялостно.

Черните облачета вече бяха започнали да се събират около него, като живачни капки, оформяйки неизменния прикриващ покров на съществото. Но беше останало достатъчно непокрито да го видя изложено на лунната светлина, проследявайки движенията ми с рязко обръщане на главата.

На пръв поглед изглеждаше сякаш някоя от статуите в залата беше оживяла: огромна фигура, с груба хуманоидна форма и височина три метра. Две ръце, два крака, тежък торс, относително малка, гладка глава на върха на всичко това.

То съществуваше само на първо ниво; на другите — мрак, изцяло и напълно.

Котката се приземи на главата на Собек — крокодила бог — и се настани там за малко, съскайки предизвикателно. Всичко във фигурата излъчваше чуждо естество; чувствах как енергията ми се източваше само като го гледах.

Пристъпи към мен с изненадваща скорост. За част от секундата лицето му — доколкото приличаше на такова — бе осветено от светлината от прозореца и тук приликата с древните статуи свърши. Тези статуи бяха изящно гравирани, без изключение; в това египтяните бяха наистина добри, както и в набожността и строителството. Но освен размерите, най-фрапиращото в съществото беше видът му — груб и изкуствен. Повърхността на кожата му бе покрита с неравности: с буци, пукнатини и равни места, сякаш е било грубо оформено. Нямаше очи, нито коса. Където трябваше да има очи, имаше две кръгли дупки, които изглеждаха сякаш са били грубо пробити в лицето му с тъпия край на гигантски молив. Нямаше нос и само един голям разрез вместо уста, който висеше леко отворен, подобно на тъпа и ненаситна акула. А по средата на челото имаше овална форма, която знаех, че съм виждал и преди, не много отдавна.

Този овал беше сравнително малък, оформен от същото синьо-зелено вещество като останалата част от фигурата, но беше толкова сложен, колкото груби бяха лицето и тялото. Представляваше отворено око без клепачи или мигли, но със завършени напречно набразден ирис и кръгла зеница. А в центъра на зеницата, точно преди черното наметало да го обвие и скрие от погледа ми, зърнах проблясъка на тъмен интелект, който ме наблюдаваше.

Тъмната сила се втурна; котката подскочи. Зад себе си чух как Собек се пръсва на парчета. Приземих се на пода и се стрелнах към най-близката врата. Беше време да тръгвам; бях открил, каквото трябваше. Не се превъзнасях, че мога да направя нещо повече тук.

Някакъв изстрел мина над главата ми, удари се във вратата и я разби. Котката се хвърли през нея. Отзад идваха разтърсващите стъпки.

Намирах се в малка, тъмна стая, пълна с нежни етнически завеси и гоблени. Един висок прозорец в края ми обещавахе изход навън. Котката се втурна към него, с прибрани назад мустачки, свити плътно към главата уши и дращещи по пода нокти. Подскочи, после, в последния момент, се хвърли настрана с едно не съвсем котешко

проклятие. Беше видяла греещите бели линии на високо устойчив възел зад прозореца. Магьосниците бяха пристигнали. Бяха ни запечатали вътре.

Котката описа един кръг в търсене на друг изход. Не намери никакъв. Проклети магьосници.

Врящ облак тъмнина изпълни рамката на вратата.

Котката се сви защитно, притискайки се към пода. Зад нея, по стъклата на прозореца, барабанеше дъжд.

За момент нито котката, нито тъмнината помръднаха. После нещо малко и бяло изригна от облака, прелитайки през стаята: крокодилската глава на Собек, изтръгната от раменете му. Котката отскочи встрани. Главата разби прозореца и изсъска при удара във възела. През дупката нахлу горещ дъжд, изпарявайки се при досега с бариерата; с него нахлу и внезапно течение. Гоблените и парчетата плат по стените се развяха.

Стъпки. Приближаваща се тъмнина, която се изду и изпълни стаята.

Котката пристъпи назад в един ъгъл, притискайки се в опит да стане възможно най-малка. Всеки момент онова око щеше да ме види...

Отново нахлу дъжд: краищата на гоблените изплюяха нагоре. Хрумна ми идея. Не много добра, но точно тогава не бях много придирчив.

Котката скочи върху най-близко висящия плат, нежен експонат, може би от Америка, изобразяващ квадратни хора сред море от стилизирана царевица. Тя се покатери, драскайки нагоре, където фини връзки я прикрепяха към тавана. Замахване с нокти — платът се откачи. Вятърът моментално го подхвана; отлетя навътре към стаята и се блъсна в нещо наред черния облак.

Котката вече беше на следващия гоблен и прерязваше вървите. После още един. След малко половин дузина парчета плат бяха запратени към средата на стаята, където танцуваха като бледи призраци сред вятъра и нахлуващия дъжд.

Съществото в облака бе разкъсало първия гоблен, но сега още един беше отвят върху него. От всички страни се подмятаха и въртяха парчета плат, обърквайки съществото, пречейки на погледа му. Видях

как огромните ръце се размятваха, а гигантските крака се препъваха напред-назад из стаята.

Докато то беше заето с това, аз имах за цел да пропълзя другаде.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, понеже сега вече черният облак бе изпълнил стаята, а аз не исках да налетя на носещото смърт тяло вътре в него. Така че тръгнах бавно, прегърнал стените.

Бях стигнал на около половината път от вратата, когато съществото, очевидно достигнало до върховно безсилие, изгуби всякакво усещане за перспектива. Последва внезапно тропане на крака и страхотен удар по лявата стена. Отгоре се откърти мазилка и облак от прах и отломки падна в стаята и се смеси с вихрушката от вятър, дъжд и древни платове.

При втория удар стената се срина, а с нея и целият таван.

За частица от секундата котката остана неподвижна, с широко отворени очи, после се сви на защитно кълбо.

Миг по-късно десетина тона камък, тухли, цимент, стомана и разнообразна зидария се стовариха с трясък право върху мен, погребвайки стаята.

[1] Ако е възможно крилата да се размахват предпазливо, аз правех точно това. ↑

[2] Името на улицата „Джибит“, също донякъде издаваше това — Gibbet (англ.) в превод бесилка. — Бел.прев. ↑

[3] Британският музей беше дом на милиони антики, няколко дузини от които бяха законно придобити. В продължение на двеста години, преди управлението на магьосниците, лондонските управници бяха свикнали да задигат всичко интересно от страните, които техните търговци посещаваха. Това беше нещо като национална страст, основаваща се на любопитство и алчност. Лордове и дами, обикалящи Европа, си държаха очите отворени за дребни ценности, които можеха да натикат незабелязано в чантите си; войници на походи пълнеха сандъците си със заграбени скъпоценни камъни и реликви; всеки търговец, който се връщаше в столицата, носеше отделно една щайга с ценности. Повечето от тези предмети накрая се озоваваха в постоянно увеличаващата се колекция на Британския музей, където се излагаха на показ с ясни етикети на множество езици, така че чуждестранните

туристи можеха да дойдат и да видят изгубените си ценности при минимум неудобства. С течение на времето магьосниците откъкваха магическите предмети от музея, но той все пак си оставаше впечатляваща културна костница. ↑

[4] Отмъщението също беше мотив за мен. Аз не възлагах големи надежди да видя Куизъл отново жива. ↑

[5] Гаранция, че щеше да всее страх у някой човешки враг, защото няма нищо по-добро от бикоголав минотавър, ако искате да видите малко страх и ужас. А и след векове внимателни упражнения, точно този ми минотавърски образ беше невероятен. Рогата извити точно колкото трябва, а зъбите добре заострени, като с пила. Кожата бе като от синьо-черен абанос. Бях си запазил човешкия торс, но си бях направил кози крака със сцепени копита като на сатир (Горско божество от гръцката митология, наполовина човек, наполовина козел. — Бел.прев.), които са малко по-плашещи от пъпчиви колене и сандалки. ↑

[6] Маридите излъчват толкова сила, че е възможно да проследиш последното им движение, като следваш остатъчните магически следи: оставят ги да висят в атмосферата по подобие на начина, по които охлювите оставят слуз. Разбира се, не е разумно да използвате тази аналогия пред някой марид. ↑

[7] Бяха просто каменни образи; през славните дни на Асирия джиновете бяха истински, задавайки гатанки на непознатите по много подобен на Сфинкса начин и поглъщайки ги, ако отговорите бяха грешни, граматически неправилни или просто изречени със селски акцент. Бяха педантични зверове. ↑

[8] Последният, добрият стар Анубис, винаги ме нервира, ако го мярна дори с крайчеца на окото. Но постепенно свиквам да съм спокоен. Джабор отдавна го няма. ↑

[9] Рамзес нямаше да е изненадан, че неговата статуя създаваше трудности; той имаше най-голямото его от всеки човек, на когото някога бях имал нещастieto да служи, въпреки че беше дребен, кривокрак и с лице, сипаничаво като задника на носорог. Магьосниците му обаче бяха силни и непреклонни — в продължение на четиридесет години работих по грандиозни строителни проекти за него заедно с хиляда други невежи духове. ↑

[10] Дух в шумерската митология, който може да бъде както доброжелателен, така и зъл. — Бел.ред. ↑

[11] Табелката на гърдите му твърдеше, че това е Ахмос от 18-а династия, „той, който обединява със слава.“ Но понеже собствените му глава, крака и ръце в момента липсваха, това самохвалство сега звучеше малко кухо. ↑

[12] Противникът ми трябваше да пробва с принципа на лостовете, когато се опитах да отмести Рамзес. Както един път бях казал на Архимед „дай ми достатъчно дълъг лост и аз ще отместя света“. В този смисъл отместването на света беше малко прекалено амбициозно, но с един шесттонен торс без глава нямаше никакъв проблем. ↑

Дребният човечец се усмихна извинително.

— Вече махнахме повечето от камъните, госпожо — каза той — и досега не сме открили нищо.

Гласът на Джесика Уитуел бе студен и спокоен.

— Нищо ли, Шубит? Нали осъзнаваш, че това, което ми казваш, е напълно невъзможно. Мисля, че някой се опитва да се измъкне от работа.

— Смирено се надявам това да не е така, госпожо. — Той определено изглеждаше достатъчно смирен, застанал леко приклеknал с кривите си крака, с приведена глава и смачкана в ръцете шапка. Само фактът, че стоеше в средата на пентаграма, разкриваше демоничната му природа. Това и левият му крак — една космата черна меча лапа стърчеше от панталона му, — който поради недоглеждане или приумица бе пропуснал да промени.

Натаниел гледаше джина съкрушено и потупваше пръсти един в друг, по един, както се надяваше, неясен и озадачаващ начин. Той седеше в едно кресло с висока облегалка от зелена кожа, едно от няколкото подредени в елегантен кръг около пентаграмата. Нарочно бе възприел същата поза като госпожица Уитуел — с изправен гръб, кръстосани крака, лакти, опрени на облегалките на креслото — в опит да копира нейното излъчване на властна решителност. Имаше неприятното чувство, че това изобщо не успява да прикрие ужаса му. Запази гласа си колкото се може по-спокоен.

— Трябва да претърсите всеки процеп от руините — каза той. — Моят демон трябва да е там.

Дребният човек му хвърли един-единствен поглед със светлите си зелени очи, но иначе го пренебрегна. Джесика Уитуел проговори:

— Твоят демон може да е унищожен, Джон — рече тя.

— Мисля, че щях да почувствам загубата му, госпожо — отвърна той учтиво.

— Или може да се е освободил от оковите си. — Буботещият глас на Хенри Дювал долетя от един черен стол срещу Натаниел.

Началникът на полицията бе изпълнил всеки сантиметър от него; пръстите му почукваха нетърпеливо по облегалките. Черните му очи проблеснаха. — Известно е, че такива неща са се случвали с прекалено амбициозни чираци.

Натаниел знаеше много добре, че не трябва да отговаря на предизвикателството. Той не отвърна.

Госпожица Уитуел отново се обърна към слугата си.

— Моят новак е прав, Шубит — каза тя. — Трябва отново да претърсиш развалините. Направи го възможно най-бързо.

— Ще го направя, госпожо. — Той склони глава и изчезна.

В стаята настана моментна тишина. Натаниел запази лицето си спокойно, но умът му бе във вихър от емоции. Кариерата му, а вероятно и животът му висяха на косъм, а Бартимеус не можеше да бъде открит. Бе заложил всичко на слугата си и ако съдеше по израженията на останалите в стаята, бе на път да загуби. Той се огледа само за да види нетърпеливото задоволство в очите на Дювал, суровото недоволство в тези на господарката си, а от дълбините на коженото кресло — прикритата надежда в очите на господин Талоу. Началникът на „Вътрешни работи“ през по-голямата част от нощта се беше дистанцирал от цялото начинание с наблюдението и сипеше критики по адрес на Натаниел. Всъщност, Натаниел не можеше да го вини. Първо, магазина на Пин, после Националната галерия, а сега (и най-лошото от всичките) Британския музей. Отдел „Вътрешни работи“ бе в отчаяно положение, а амбициозният полицейски началник се готвеше да направи своя ход. Едва беше станала ясна степенята на щетите и господин Дювал вече беше настоял да присъства на операцията по разчистването. Бе наблюдавал всичко със зле прикрит триумф.

— Е... — Господин Дювал плесна ръце върху колената си и се пригрови да стане. — Мисля, че изгубих достатъчно време, Джесика. Накратко, след усилията на „Вътрешни работи“, имаме унищожено крило от Британския музей и стотиците загубени в него артефакти. Имаме една пътека от разрушение на приземния етаж, няколко разрушени или счупени безценни статуи, а Розетският камък — разбит на парченца. Нямаме извършител на това престъпление, нито перспектива да намерим такъв. Съпротивата е свободна като птичка. А

господин Мандрейк загуби демона си. Не е много впечатляващ списък, но трябва все пак да го съобща на министър-председателя.

— *Остани на мястото си, Хенри, ако обичаш.* — Гласът на госпожица Уитуел бе толкова злъчен, че тръпки побиха Натаниел. Дори шефът на полицията изглеждаше прикован на мястото си от него: след моментно колебание той се отпусна обратно в стола си. — Огледът още не е приключил — продължи тя. — Ще изчакаме още няколко минути.

Господин Дювал щракна с пръсти. Един прислужник се спусна от сенките на залата, понесъл сребърен поднос с вино. Господин Дювал си взе чаша и отпи от нея замислено. Последва дълга тишина.

Джулиъс Талоу си позволи да изрази мнение изпод широкополата си шапка.

— Жалко, че *моят* демон не беше на мястото — рече той. — Немеид е способно създание и щеше да успее *някак* да се свърже с мен преди да умре. Този Бартимеус очевидно е бил доста слабичък.

Натаниел го изглежда ядно, но не каза нищо.

— Твоят демон — каза Дювал, поглеждайки внезапно Натаниел — от кое ниво беше?

— Джин от четвърто ниво, сър.

— Опасни неща. — Той разклати чашата си. Виното затанцува на неоновата светлина от тавана. — Лукави и трудни за контролиране. Малко хора на твоята възраст се справят с тях.

Подтекстът беше ясен. Натаниел го пренебрегна.

— Давам най-доброто от себе си, сър.

— Те изискват сложни призовавания. Някои грешки в думите убиват магьосниците или пък позволяват на демоните да се развилнеят. Може да бъде разрушително — в резултат на това цели сгради могат да бъдат разрушени... — Черните очи блестяха.

— Не това е станало в моя случай — спокойно каза Натаниел. Той стисна пръстите си, за да спре треперенето.

Господин Талоу изсумтя.

— Ясно е, че младостта е била поощрена над способностите.

— Точно така — рече Дювал. — Първото разумно нещо, което някога си казвал, Талоу. Вероятно госпожица Уитуел, *която го повиши*, има да направи някакъв коментар по този въпрос? — Той се ухили.

Джесика Уитуел възнагради Талоу с неподправено злобен поглед.

— Вярвам, че *ти* си донякъде експерт по сгрешени призовавания, Джулиъс — каза тя. — Не получи ли точно така кожата ти възхитителния си цвят?

Господин Талоу дръпна периферията на шапката си малко по-ниско над жълтото си лице.

— Грешката не беше моя — рече той навъсено. — В книгата ми имаше печатна грешка.

Дювал се усмихна и вдигна чашата към устните си.

— Началник на „Вътрешни работи“ и точно той да не може да прочете собствената си книга. Боже мой! Каква надежда имаме? Е, ще видим дали *моят* отдел може да хвърли някаква светлина върху съпротивата, когато му се даде допълнително власт. — Той отпи една глътка и пресуши чашата. — Първо ще предложи...

Без звук, миризма или други театрални ефекти, пентаграмата бе отново заета. Дребният, смирен мъж отново се беше върнал, този път с две мечи лапи наместо крака. В ръцете си внимателно носеше един предмет. Мърлява котка — отпусната и в безсъзнание.

Отвори уста да проговори, после — спомняйки си за преструвките си, че е смирен — пусна котката, така че тя се залюля на опашката си от едната му ръка. Използва другата си ръка да снесе шапката си по един подходящо сервилен начин.

— Госпожо — започна той, — открихме този екземпляр на едно място между две пречупени греди; беше в едно тясно отверстие, госпожо; натикан вътре. Пропуснали сме го първия път.

Госпожица Уитуел се намръщи отвратно.

— Това нещо... заслужава ли вниманието ни?

Лещите на Натаниел, като тези на господарката му, не можеха да хвърлят повече светлина по въпроса: за него това си беше котка на всичките три нива. И все пак той се досети какво виждаше и то изглеждаше мъртво. Той прехапа устните си.

Дребният мъж се намръщи; той разлюля котката напред-назад за опашката.

— Зависи какво разбирате под „заслужава си“, госпожо. Това е един непочтен джин, това е сигурно. Страшно занемарен; на шесто ниво издава неприятна воня. Освен това...

— *Приемам* — прекъсна го госпожица Уитуел, — че е още живо.

— Да, госпожо. Просто му трябва подходящ стимул, за да се събуди.

— Погрижи се, а после можеш да тръгваш.

— С удоволствие. — Дребният мъж подхвърли безцеремонно котката нагоре; посочи я с пръст, изрече дума. Пращяща дъга от зелено електричество изригна от пръста му, подхвана котката откъм главата и я задържа, подхвърли я и я накара да танцува във въздуха, козината ѝ настръхна. Дребният мъж плесна с ръце и потъна в пода. Измина една секунда. Зеленото електричество изчезна. Котката падна рязко към центъра на пентаграмата, където, противно на всички нормални закони, падна по гръб. Остана легнала за малко, с крака, насочени навън в четири различни посоки от топка неподвижна козина.

Натаниел стана на крака.

— Бартимеус!

Очите на котката се отвориха; изразяваха възмущение.

— Няма нужда да викаш. — Тя замлъкна и примигна. — Какво ти е?

— Нищо. Обърнат си на обратно.

— О. — С едно безразборно движение котката се изправи. Огледа се из стаята и забеляза Дювал, Уитуел и Талоу, които седяха невъзмутимо на високите си столове. Почеса се безгрижно със задния си крак. — Имаш компания, както виждам. — Натаниел кимна. Зад черното си сако стискаше палци, молейки се Бартимеус да не реши да разкрие нещо неподходящо като, например, името му.

— *Внимавай* как ми отговаряш — каза той. — Намираме се сред велики хора. — Заради висшестоящите се постара предупредението му да звучи колкото се може по-надуто.

Котката погледна мълчаливо другите магьосници. Вдигна лапа и се наклони заговорнически напред.

— Между нас казано, виждал съм и по-велики.

— Както, смятам, и те. Изглеждаш като пискюл с крака.

Котката за пръв път забеляза рошавия си вид. Изсъска раздражено и моментално се промени; в пентаграмата седеше черна пантера, със загладена и лъскава козина. Махна с опашка и я прибра между лапите си.

— Значи искаш доклада ми?

Натаниел вдигна ръка. Всичко зависеше от това, което щеше да каже джинът. Ако нямаше сериозни наблюдения върху естеството на техния противник, позицията му наистина беше доста уязвима. Степента на разрушение в Британския музей се равняваше на тази на „Пикадили“ предната седмица, а той знаеше, че едно дяволчествено посещение вече бе посетило госпожица Уитуел и бе предало гнева на министър-председателя. Това не вещаеше нищо добро за Натаниел.

— Бартимеус — рече той, — дотук знаем няколко неща. Сигналът ти пред музея снощи е бил видян. Аз пристигнах скоро след това заедно с други от моя отдел. Вътре се чува безредици. Ние запечатахме музея.

Пантерата показва ноктите си и затропа по пода многозначително.

— Да, забелязах го някак си.

— Около 1:44 часа сутринта една от вътрешните стени на източното крило е рухнала. Скоро след това нещо неизвестно е пробilo охранителния кордон, убивайки дяволчетата в близост. Оттогава претърсваме района. Не бе открито нищо освен теб — в безсъзнание.

Пантерата сви рамене.

— Ами, какво очакваш, след като върху мен падна цяла сграда? Че ще танцувам мазурка^[1] сред руините ли?

Натаниел се изкашля шумно и се поизправи.

— Така да е тогава — рече той строго, — при липсата на други доказателства вината за причиняването на цялото това опустошение ще падне върху теб, освен ако не можеш да ни дадеш информация за обратното.

— Какво! — Очите на пантерата се уголемиха възмутено. — Обвиняваш мен! След това, което преживях? Мога да ти кажа, че същността ми е една голяма контузия! Имам натъртвания, където изобщо не би трябвало да има такива!

— Тогава... — възкликна Натаниел — какво го причини?

— Какво накара сградата да рухне?

— Да.

— Искаш да знаеш какво причини всичкото опустошение снощи и все пак изчезна под носовете ви?

— Точно така.

— Значи ме питаш за идентичността на създанието, което пристига сякаш отникъде, тръгва си отново незабелязано и докато е тук, се обвива в пелена от мрак, за да се предпази от очите на духовете, хората и животните, на това и всички други нива? Сериозно ли ме питаш за това?

Сърцето на Натаниел бе спряло.

— Да.

— Лесна работа. Това е голем.

Последва леко ахване от госпожица Уитуел и изсумтяване от Талоу и Дювал. Натаниел се отпусна назад шокиран.

— Значи... голем?

Пантерата облиза едната си лапа и приглади черната козина над окото си.

— По-добре ми повярвай, мой човек.

— Сигурен ли си в това?

— Гигантски човек от оживяла глина, твърда като гранит, със силата да срина стени. Прикрива се в мрак и носи миризмата на земята след себе си. Докосване, което носи смърт на всички същества от въздух и огън, като мен... което само за секунди свежда същността ни до тлееща пепел. Да, бих казал, че съм доста сигурен.

Госпожица Уитуел направи пренебрежителен жест.

— Може да си сбъркал, демоне.

Пантерата обърна жълтите си очи към нея. За един ужасен момент Натаниел си помисли, че ще отвърне нахално. Но дори и да беше така, явно премисли. Бартимеус сведе глава.

— Госпожо, възможно е. Но аз съм виждал големи и преди, по мое време в Прага.

— В Прага, да! Преди векове. — За пръв път проговори господин Дювал; изглеждаше раздразнен от хода на събитията. — Те са изчезнали със Светата римска империя. Последното писмено сведение за употребата им против нашите сили е от времето на Гладстон. Те изтикали един от батальоните ни във Вълтава, под крепостните валове на замъка си. Но контролиращите ги магьосници са били открити и унищожени, а големите са били раздробени на Каменния мост. Това е всичко налично в анализите.

Пантерата отново се поклони.

— Сър, това може и да е вярно.

Господин Дювал стовари тежкия си юмрук върху облегалката на стола.

— Това е вярно! От рухването на Чешката империя не са били засвидетелствани никакви големи. Магьосниците, които преминаха на наша страна, не донесоха тайните за тяхното създаване, а онези, които останаха в Прага, са просто бледи сенки на своите предшественици, аматьори в магията. Следователно знанието е било изгубено.

— Очевидно не за всички. — Джинът размаха опашката си напред-назад. — Действията на голема бяха контролирани от някого. Той или тя гледаше през едно наблюдателно око на челото на голема. Видях проблясъка на неговата или нейната интелигентност, когато черните облаци се отдръпнаха.

— Ха! — Господин Дювал не беше убеден. — Това са фантазмагории. Демонът лъже!

Натаниел погледна господарката си; лицето ѝ бе намръщено.

— Бартимеус — рече той, — нареждам ти да говориш истината. Може ли да има някакво съмнение в думите ти?

Жълтите очи премигнаха бавно.

— Никакво. Преди четиристотин години бях свидетел на действията на първия голем, който великият магьосник Лоу създаде дълбоко в гетото на Прага. Той го изпрати от тъмната си, пълна с паяжини таванска стая, за да всее страх у враговете на народа му. Самото то бе магическо създание, но въздействаше против магията на джиновете. То владееше есенцията на земята с голяма сила: магиите ни се проваляха в негово присъствие, то ни ослепяваше и отслабваше; то ни срази. Съществото, против което се бих снощи, бе от същия вид. То уби един от другарите ми. Аз не лъжа.

Дювал изсумтя.

— Не съм живял толкова дълго, вярвайки на всяка история на някой демон. Това е безсрамно изфабрикувана лъжа с цел да защити господаря му. — Той захвърли чашата си на една страна, стана и изгледа ядно останалите. — Но голем или не, няма голямо значение. Ясно е, че отдел „Вътрешни работи“ е загубил контрол над ситуацията. Ще видим дали моят отдел ще може да се справи по-добре. Веднага ще отида на разговор при министър-председателя. Приятен ден.

Изпъчен, той закрачи към вратата, а кожата на ботушите му скърцаше. Никой не каза и дума.

Вратата се затвори. Госпожица Уитуел остана неподвижна. Светлината от белите пури на тавана рязко я освети; лицето ѝ беше помъртвешко дори и от обикновеното. Тя поглади замислено острата си брадичка. Дългите ѝ нокти произведоха лек дращещ звук по кожата.

— Трябва да обмислим това внимателно — каза тя накрая. — Ако демонът говори истината, значи сме спечелили ценна информация. Но Дювал е прав да бъде скептичен, въпреки че говори от желание да омаловажи нашите постижения. Създаването на голем е трудна работа, считана почти за невъзможна. Какво знаеш по въпроса, Талоу?

Министърът се намръщи.

— Много малко, госпожо, благодаря на Бога. Това е примитивна магия, която никога не е била практикувана в нашето просветено общество. Никога не съм се интересувал.

— А ти, Мандрейк?

Натаниел прочисти гърлото си; той винаги харесваше въпросите за обща култура.

— Магьосникът се нуждае от два могъщи артефакта, госпожо — каза той ведро. — Всеки от тях е с различна функция. Първо, той или тя се нуждаят от пергамент, изписан със заклинанието, което съживява голема; след като тялото бъде оформено от речна глина, този пергамент се поставя в устата на голема, за да го съживи.

Господарката му кимна.

— Точно така. Това е заклинанието, считано за загубено. Чешките майстори така и не са записали тайната.

— Вторият артефакт — продължи Натаниел, — е специален глинен предмет, създаден чрез отделни заклинания. Той се поставя в челото на чудовището и помага да се концентрира силата му. Служи като наблюдателно око на магьосника, точно както го описа Бартимеус. Така той или тя могат да контролират съществото чрез най-обикновено кристално кълбо.

— Правилно. Значи, ако демонът ти говори истината, търсим някой, който се е сдобил както с око на голем, така и със съживяващ пергамент. Кой може да е?

— Никой. — Талоу преплете пръсти и ги изпука, произвеждайки звук като залп от пушечна стрелба. — Това е абсурдно. Тези предмети вече не съществуват. Съществото на Мандрейк трябва да бъде

подложено на изпепеляващия огън. А що се отнася до Мандрейк, госпожо, тази катастрофа е *негова* отговорност.

— Изглеждате доста убедени в тези факти — отбеляза пантерата, прозявайки се шумно и оголвайки впечатляващите си зъби. — Вярно е, че пергаментите се разпадат, след като бъдат извадени от устата на голема. А според условията на заклинанието чудовището трябва да се върне обратно при господаря си и да се превърне отново в глина, така че тялото също не оцелява. Но окото на голема не се унищожава. То може да се използва многократно. Така че съвсем спокойно може да има едно такова и тук, в съвременен Лондон. Защо си толкова прежълтял?

Долната челюст на Талоу се отпусна от ярост.

— Мандрейк, дръж това нещо под контрол или ще те накарам да си понесеш последствията.

Натаниел моментално изтри усмивката си.

— Да, господин Талоу. Тишина, робе!

— О, моля да ме извините.

Джесика Уитуел вдигна ръка.

— Въпреки нахалството си, демонът е прав поне в едно. Очи на голем *наистина* съществуват. Аз самата видях едно такова преди две години.

Джулиъс Талоу повдигна едната си вежда.

— Наистина ли, госпожо? Къде?

— В колекцията на някой, който всички ние имаме причина да помним. Саймън Лавлейс.

Натаниел потръпна леко; по гърба му преминаха ледени тръпки. Името все още му влияеше. Талоу сви рамене.

— Лавлейс отдавна е мъртъв.

— Зная... — Госпожица Уитуел изглеждаше замислена. Тя се облегна на стола си и се завъртя, така че да застане срещу друга пентаграма, подобна на тази, в която седеше пантерата. В стаята имаше няколко такива, всяка от които с различен дизайн. Тя щракна с пръсти и нейният джин се появи, този път изцяло като мечка. — Шубит — рече тя, — отиди в трезора за артефакти. Намери колекцията на Лавлейс; огледай я подробно. В нея ще намериш едно гравирано око от втвърдена глина. Донеси ми го веднага.

Мечката приклепна, подскочи и изчезна.

Джулиъс Талоу се ухили лигаво на Натаниел.

— Ето от такъв прислужник имаш нужда, Мандрейк — каза той. — Без приказливост, без дърдорене. Подчинява се, без да задава въпроси. Ако бях на твое място, щях да се отърва от тази сладкодумна змия.

Пантерата рязко махна с опашка.

— Ей, всички си имаме проблеми, друже. Аз съм прекалено приказлив. А ти изглеждаш като поле от лютичета в костюм.

— Предателят Лавлейс имаше интересна колекция — размишляваше госпожица Уитуел, пренебрегвайки ядните викове на Талоу. — Окото на голема беше един от няколкото стойностни предмета, които конфискувахме. Ще бъде интересно да го огледаме.

С едно изпукване на косматите си крака мечката се върна, приземявайки се леко в средата на собствения си кръг. Лапите ѝ бяха празни, като изключим шапката, която държеше по един наистина смирен начин.

— Аха, *точно* от такъв прислужник се нуждаеш — рече пантерата. — Без много приказки. Послушен. Напълно безполезен. Ти си чакай, а той ще забрави заповедта.

Госпожица Уитуел направи нетърпелив жест.

— Шубит, беше ли при колекцията на Лавлейс?

— Бях, госпожо.

— Има ли сред предметите глинено око?

— Не, госпожо. Няма.

— А имаше ли такова сред предметите в описа?

— Имаше. Номер тридесет и четири, госпожо. „Глинено око, девет сантиметра, украсено с окултни символи. Предназначение: наблюдателно око на голем. Произход: Прага.“

— Можеш да си тръгваш. — Госпожица Уитуел завъртя стола си с лице към останалите. — И така — рече тя. — *Имало* е такова око. А сега го няма.

Лицето на Натаниел почервения от възмущение.

— Това *не може* да е съвпадение, госпожо. Някой го е откраднал и го е вкарал в употреба.

— Но имал ли е Лавлейс съживяващ пергамент в колекцията си? — раздразнено попита Талоу. — Разбира се, че не! Тогава откъде се е взел?

— Това — каза Джесика Уитуел — трябва да разберем. — Тя потърка слабите си бели ръце. — Господа, имаме нова ситуация. След тазвечершния погром Дювал ще притисне министър-председателя за повече власт за моя сметка. Аз трябва да отида в Ричмънд и да съм подготвена да говоря срещу него. В мое отсъствие искам ти, Талоу, да продължиш с организацията на наблюдението. Без съмнение, големът — ако в действителност съществува, — ще удари отново. Сега поверявам това единствено на теб.

Господин Талоу кимна самодоволно. Натаниел прочисти гърлото си.

— Вие, ъм, не искате повече да съм ангажиран, така ли, госпожо?

— Не. Ходиш по много тънко въже, Джон. Поверих ти огромна отговорност — и какво стана? Националната галерия и Британският музей бяха опустошени. Но благодарение на твоя демон имаме следа относно естеството на нашия враг. Сега ни трябва самоличността на този, който го контролира. Чужда сила ли е? Или местен ренегат? Кражбата на омота на голема означава, че някой е намерил начин да създаде съживяващ пергамент. Оттук трябва да започнеш. Издири изгубеното познание и то бързо.

— Много добре, госпожо. Както кажете. — Очите на Натаниел блестяха несигурно. Нямаше никаква идея откъде да подхване задачата.

— Ще нападнем голема посредством господаря му — каза госпожица Уитуел. — Когато намерим източника на знанието, ще открием и лицето на врага ни. И тогава ще можем да действаме безпощадно. — Гласът ѝ беше суров.

— Да, госпожо.

— Този твой джин изглежда полезен... — Тя гледаше замислено пантерата, която седеше с гръб към тях, миеше си лапите и очевидно пренебрегваше разговора им.

Натаниел се намръщи недоволно.

— Предполагам, че върши работа.

— Той оцеля след голема, което е повече от всичко, което някой е правил. Вземи го с теб.

Натаниел замълча за секунда.

— Извинете, госпожо, не мисля, че разбирам. Къде искате да отида?

Джесика Уитуел стана, готова да тръгне.

— А ти къде мислиш? В историческия дом на всички големи. Мястото, където познанието е било съхранено, ако изобщо е било съхранено. Искам да отидеш в Прага.

[1] Енергичен полски танц. — Бел.прев. ↑

Кити рядко позволяваше никакви грижи извън групата да ѝ влияят, но в деня, след като дъждовете бяха спрели, тя тръгна да види родителите си.

На извънредната среща тази вечер съпротивата щеше да научи за голямата нова надежда, най-голямата задача, с която някога се бяха захващали. Все още предстоеше да бъдат разкрити подробностите, но в магазина цареше атмосфера на почти болезнено очакване, едно тежко въннение и несигурност, което караше Кити едва да се сдържа от възбуда. В отговор на невъзможността да остане спокойна, тя тръгна рано, купи малък букет цветя от една будка и хвана претъпкания автобус за Балъм.

Улицата беше тиха както обикновено, а малката къща — спретната и кокетна. Тя почука силно и започна да рови в чантата си за ключовете, докато някак придържаше цветята между брадичката и рамото си. Преди да успее да ги намери, зад стъклото се приближи една сянка и майка ѝ отвори вратата, надзъртайки колебливо.

Очите ѝ светнаха.

— Катлийн! Колко хубаво! Влизай, скъпа.

— Здравсти, мамо. Заповядай! — каза Кити и подаде букета.

Последва странен ритуал от целувки и прегръдки, оглеждане на цветята и отчаяни опити на Кити да се вмъкне в антрето. Накрая, с известна трудност, вратата бе затворена, а Кити беше избутана навътре към познатата кухня, където на печката вряха картофи, а баща ѝ седеше на масата и си лъскаше обувките. Стиснал четката и едната си обувка в ръка, баща ѝ стана, даде ѝ да го целуне по едната буза и ѝ посочи един празен стол.

— Готвя, скъпа — каза майката на Кити. — Ще е готово след пет минути.

— О, чудесно. Браво!

— И така... — След кратко замисляне баща ѝ остави четката на масата и пусна обувката с подметката надолу до нея. Усмихна ѝ се широко. — Как е животът сред боите и четките?

— Добре. Нищо особено, но се уча.

— А господин Пенифедър?

— Малко отслабва. Вече не може да ходи толкова добре.

— Леле-мале. А бизнеса? И най-важното — има ли клиенти магьосници? Искат ли да им се рисува?

— Не много.

— *Натам* трябва да насочиш усилията си, момиче. Там са парите.

— Да, татко. Сега насочваме усилията си към магьосниците. Как е работата?

— О, нали знаеш как е. Направих голяма продажба на Великден.

— Великден беше преди месеци, татко.

— Бизнесът върви бавно. Може ли чаша чай, Айрис?

— Не преди обяд. — Майка и бе заета да вади допълнителни прибори и да ги подрежда пред Кити с благоговейно усърдие. — Знаеш ли, Кити — рече тя, — не разбирам защо не живееш при нас. Не е далеч. А и ще ти бъде по-евтино.

— Наемът не е висок, мамо.

— Да, ама храната и всичко останало. Сигурно харчиш толкова много пари, при условие че ние можем да ти готвим. Това си е прахосване.

— Хмм. — Кити взе вилницата и почука разсеяно по масата.

— Как е госпожа Хирнек? — попита тя. — Ами Якоб — виждали ли сте го напоследък?

Майка й си беше сложила чифт огромни ръкавици за фурна и бе коленичила пред фурната; от отворената врата изригна облак горещ въздух, ухаещ силно на месо с подправки. Гласът й прокънтя странно, докато обръщаше месото.

— Ярмила е добре — рече тя. — Якоб работи за баща си, както знаеш. Не съм го виждала. Той не излиза. Алфред, ще извадиш ли дървената подложка? Това е адски горещо. Точно тази. А сега изцеди картофите. Трябва да го посетиш, скъпа. Ще се зарадва на малко компания, бедното момче. Особено на твоята. Жалко е, че не се виждате вече.

Кити се намръщи.

— Преди не говореше така, мамо.

— Цялата тази работа беше преди *много* време... Сега си много по-стабилна. О, Ярмила ми каза, че бабата е починала.

— Какво? Кога?

— Някъде миналия месец. Не ме гледай така — ако идваше да ни видиш по-често, щеше да разбереш за това по-рано, нали така? Не че има голямо значение за теб така или иначе. О, *извади* ги с черпака, Алфред. Така ще изстинат.

Картофите бяха преварени, но задушеното бе отлично, Кити яде лакомо и за радост на майка си опустоши втора порция, преди родителите ѝ още да са приключили с първата. После, докато майка ѝ разказваше новини за хора, които никога не бе срещала или не помнеше, тя седеше тихо, опипвайки един малък, гладък и тежък предмет в джоба си, потънала в мислите си.

Вечерта след процеса беше преминала крайно неприятно за Кити, понеже първо майка ѝ, а после и баща ѝ бяха изразили яростта си от последствията. Напразно Кити им напомняше, че е невинна и че Джулиъс Талоу е зъл. Напразно се кълнеше, че някак ще намери шестстотинте лири, необходими да успокои гнева на съда. Родителите ѝ не се трогнаха. Гневът им се свеждаше до няколко убедителни пункта: (1) Те нямаха толкова пари. (2) Щеше да им се наложи да продадат къщата. (3) Тя беше глупава, арогантна глезла, мислейки си, че може да предизвиква един магьосник. (4а) Какво ѝ бяха казали всички? (4б) Какво ѝ бяха казали *те*? (5) Да не го прави. (6) Но беше прекалено твърдоглава да ги послуша. И (7) *сега* какво щяха да правят?

Вечерта бе завършила предсказуемо, майката плачеше, бащата беснееше, а Кити се бе втурнала ядосана в стаята си. Чак когато стигна там, седна на леглото и се взря с парещи очи в стената насреща, тя се сети за стария човек, господин Пенифедър, и странното му предложение за помощ. Той напълно бе изскочил от главата ѝ по време на кавгата и сега, когато бе объркана и разстроена, предложението му като цяло изглеждаше реално. Тя го изхвърли от главата си.

Когато ѝ донесе чаша чай за помирение след няколко часа, майка ѝ разбра, че от вътрешната страна на вратата имаше стабилно подпрян стол. Тя заговори през тънкия шперплат.

— Забравих да ти кажа нещо, Катлийн. Приятелят ти Якоб е излязъл от болницата. Прибрал се е вкъщи тази сутрин.

— Какво? Защо не ми каза? — Столът беше отместен трескаво; едно зачервено лице я изгледа изпод гривата от разрошена коса. — Трябва да го видя.

— Не мисля, че това ще е възможно. Лекарите...

Но Кити вече бе изчезнала.

Той седеше изправен в леглото, облечен в чисто нова синя пижама, която все още беше с ръбовете по ръкавите. Нашарените му ръце бяха сгънати в скута му. Върху юргана стоеше недокосната стъклена купа с грозде. На очите му бяха залепени две ярко бели марли, а от скалпа му бе почнала да израства коса като мъх. Лицето му беше както си го спомняше, на ужасни петна в сиво и черно.

Като влезе, той се усмихна криво.

— Кити! Това беше бързо.

Трепереща, тя се приближи до леглото и взе ръката му.

— Как... как разбра, че съм аз?

— Никой друг не се качва по стълбите като слон. Добре ли си?

Тя погледна чистите си, розово-бели ръце.

— Да. Чудесно.

— Чух за това. — Той се опита да задържи усмивката си и едва не се провали. — Имаш късмет... Радвам се.

— Да. Как се чувстваш?

— О, разбит. Болен. Като парче пушен бекон. Боли ме кожата, като помръдна. И сърби. Всичко ще мине, както казват. И очите ми оздравяват.

Кити почувства пристъп на облекчение.

— Това е чудесно! Кога...?

— Някога. Не знам... — Внезапно изглеждаше изморен, раздражителен. — Това няма значение. Кажи ми какво ново. Разбрах, че си ходила в съда.

Тя му разказа цялата история, освен срещата с господин Пенифедър. Якоб седеше изправен в леглото, с опушено лице и някак мрачен. Накрая той въздъхна.

— Ти си *толкова* глупава, Кити — рече той.

— Благодаря ти за това. — Тя откъсна няколко зърна грозде от чепката и ги натика грубо в устата си.

— Майка ми ти е казала да не ходиш. Тя каза...

— Тя и всички останали. Всички те са *толкова* прави, а аз *толкова* греша. — Тя изплю семките от гроздето в шепата си и ги хвърли в кошчето до леглото.

— Повярвай ми, благодарен съм за това, което си се опитала да направиш. Толкова съжалявам, че страдаш заради мен.

— Нищо особено. Ще намерим парите.

— Всички знаят, че съдът е корумпиран — там няма значение какво си направила, има значение коя си и кого познаваш.

— Добре де! Няма нужда да продължаваш. — Кити не беше в настроение за конско.

— Няма. — Той се ухили, този път малко по-успешно отпреди. — През превръзките си усещам, че си се намръщила.

Останаха мълчаливи за малко. Накрая Якоб каза:

— Както и да е, не си мисли, че Талоу ще се измъкне безнаказано. — Той разтърка едната си страна.

— Не търкай. Какво искаш да кажеш?

— Просто много сърби! Искам да кажа, че има и други начини, различни от съда...

— Като например?

— Ах! Не върши работа, ще трябва да си седна на ръцете. Ами, ела по-наблизо — нещо може да ни подслушва... Така. Понеже Талоу е магьосник, ще си мисли, че се е отървал безнаказано. Повече няма да се сети за мен, ако изобщо се е замислял. И със сигурност няма да ме свърже с Хирнек.

— Фирмата на баща ти ли?

— Е, на кого друго може да е? Естествено, че фирмата на баща ми. И това ще струва скъпо на Талоу. Като много други магьосници, той си дава книгите за подвързване в Хирнек. Карел ми каза: той е проверил в архивите. Талоу ни дава поръчки на всеки две години. Обича подвързии от кафява крокодилска кожа, така че към другите му престъпления можем да прибавим и липса на вкус. Е, ние можем да си позволим да чакаме. Рано или късно той ще ни изпрати някоя книга за обработка или ще направи някаква поръчка... Ах! Не мога да го търпя! Трябва да се почеша!

— Недей, Якоб — вземи си грозде вместо това. Опитай да не мислиш.

— Няма да свърши работа. Нощем се будя, чешейки си лицето. Мама трябва да ми бинтова ръцете с превръзки. Обаче сега вече е *непоносимо* — ще трябва да извикаш мама да донесе малко крем.

— Най-добре да си тръгвам.

— След малко. Та, както казвах — следващия път в книгата на Талоу няма да се промени само подвързията.

Кити сбърчи чело.

— Какво — и заклинанията вътре ли?

Якоб се усмихна мрачно.

— Могат да се заменят страници, да се подменят изречения или да се променят диаграми, ако знаеш какво правиш. Всъщност, това не само е възможно — адски лесно е за хората, които баща ми познава. Ще саботираме няколко от надеждните заклинания, а после... ще видим.

— Той няма ли да забележи?

— Той просто ще изчете заклинанието, ще нарисува пентаграма или каквото там се прави, а после... кой знае? Гадни неща се случват на магьосниците, когато магиите се объркат. Баща ми казва, че това е прецизно изкуство. — Якоб намести гърба си на възглавниците. — Може да минат години, преди Талоу да падне в капана, но какво от това? Аз съм готов да чакам. И след четири, пет години лицето ми пак ще е съсипано. — Изведнъж той извърна лице. — По-добре сега да извикаш мама. И не казвай на *никого* какво съм ти казал.

Кити намери госпожа Хирнек в кухнята; тя прецеждаше в една медицинска колба странен, мазен, бял лосион, осеян с тъмнозелени билки. При думите на Кити тя кимна с посивели от умора очи.

— Направих лосиона точно навреме — рече тя, затваряйки бързо колбата и грабвайки едно парче от бюфета. — Няма нужда да те изпращам, нали? — С тези думи тя бързо излезе от стаята.

Кити едва бе направила две бавни стъпки към антрето, когато я спря ниско, късо изсвирване. Обърна се: старата баба на Якоб седеше в стола си до печката, както обикновено, а на костеливия ѝ скут стоеше голяма купа очистен грах. Ярките ѝ черни очи блестяха към Кити;

безбройните бръчки по лицето ѝ се местеха, като се усмихваше. В отговор Кити се усмихна неуверено. Една съсухрена ръка се вдигна; един сбръчкан пръст се изви и я привика, два пъти. С разтуптяно сърце Кити се приближи. Никога, по време на многобройните си посещения не беше казала и две думи на бабата на Якоб; всъщност дори не я беше чувала да говори. Обхвана я абсурдна паника. Какво трябваше да каже? Тя не говореше чешки. Какво искаше старицата? Внезапно Кити се почувства като в детска приказка, едно изгубено дете, хванато в капан в кухнята на вещицата канибал. Тя...

— Това — каза бабата на Якоб с чист, отривист южен лондонски акцент — е за теб. — Тя зарови ръка някъде в джобовете на обемистите си поли. Очите ѝ не слизаха от лицето на Кити. — Не трябва да го изпускаш от поглед... А, къде е дребосъкът? Аха — да. Ето.

Когато издигна ръката си към тази на Кити, тя бе плътно стисната и Кити почувства тежестта на предмета и неговата студенина преди още да види какъв е всъщност. Малка метална висулка, оформена като сълза. Една малка телчица на върха показваше къде може да се сложи на верижка. Кити не знаеше какво да каже.

— Благодаря — рече тя. — Това е... красиво.

Бабата на Якоб изсумтя.

— Ха. Което е по-важното, момиче, това е сребро.

— То... то трябва да е много ценно. Аз... не мисля, че трябва...

— Вземи го. И го носи. — Две жилави ръце обгърнаха ръцете на Кити, сгъвайки пръстите ѝ над висулката. — Човек никога не знае. А сега имам да очистя стотина грахчета. Може би сто и две — по едно за всяка година, а? Така. Трябва да се съсредоточа. Хайде да те няма!

Следващите няколко дни преминаха в постоянни дебати между Кити и родителите ѝ, но крайният резултат винаги бе един и същ — като съберяха всичките си спестявания, пак не им достигаха няколкостотин лири за глобата на съда. Продажбата на къщата, заедно с несигурността, която произтичаше от подобна стъпка, изглеждаше единственото решение.

Освен може би господин Пенифедър.

„Звъннете ми, ако се интересувате. До една седмица.“ Кити не го беше споменала на родителите си, нито на някой друг, но думите му не й излизаха от главата. Той бе обещал да й помогне и по принцип тя нямаше нищо против. Въпросът беше: защо? Не смяташе, че го прави от добро сърце.

Но родителите й щяха да изгубят къщата си, ако тя не действаше.

Т. Е. Пенифедър естествено присъстваше в телефонния указател: беше вписан като „Доставчик на художнически пособия“ в Саутуърк, заедно с номера, който беше и на визитката, която бе дал на Кити. Така че тази част от историята явно бе вярна.

Но какво искаше? Част от Кити много силно чувстваше, че не трябва да го търси; друга част не виждаше какво би загубила. Ако не платеше скоро, щяха да я арестуват и предложението на господин Пенифедър беше единствената спасителна сламка, за която можеше да се хване.

Тя обмисля доста време.

На две пресечки от дома й имаше телефонна кабина. Една сутрин тя се вмъкна в тясното, задушно място и набра номера.

Отвърна сух и задъхан глас.

— Пособия за художници. Здравейте.

— Господин Пенифедър?

— Госпожице Джоунс! Радвам се. Страхувах се, че няма да се обадите.

— Е, обадох се. Слушайте, аз... интересувам се от предложението ви, но трябва да знам какво искате преди да продължа нататък.

— Естествено, естествено. Ще ви обясня. Може ли да предлага да се срещнем?

— Не. Кажете ми сега, по телефона.

— Това няма да е разумно.

— За мен е. Няма да се излагам на риск. Не знам вие кой...

— Така е. Ще ви предлага нещо. Ако не се съгласите, няма нищо. Разговорът ни ще свърши. Ако се съгласите, ще продължим. Предложението ми е: да се срещнем в кафене „Друидите“ на „Севън дайълс“. Знаете ли го? Популярно място — винаги е пълно. Там можете да разговаряте с мен в безопасност. Ако се колебаете, предлагам ви и друго нещо. Запечатайте визитната ми картичка заедно

с информация за това къде ще се срещнем в един плик. Оставете го в стаята си или го изпратете до себе си. Независимо кое от двете ще предпочетете. Ако нещо се случи с вас, полицията ще ме открие. Това може да ви успокои. И още нещо. Какъвто и да е изходът от срещата ни, накрая ще ви дам парите. До края на деня дългът ви ще е платен.

Господин Пенифедър изглеждаше изтощен от дългата си реч. Докато дишаше тежко, Кити обмисли предложението. Не се колеба дълго. Бе прекалено добро, за да устои.

— Добре — каза тя. — Съгласна съм. По кое време да бъда в „Друидите“?

Кити се подготви внимателно, като написа бележка до родителите си и я пъкна заедно с визитката в един плик. Постави го на леглото си, облегал на възглавницата. Родителите ѝ нямаше да се върнат преди седем. Срещата бе определена за три. Ако всичко минеше добре, щеше да има достатъчно време да се върне и да махне бележката, преди да я открият.

Излезе от метрото на площад „Лестър“ и тръгна към „Севън дайълс“. Покрай нея минаха няколко лимузини на магьосници; всички останали си пробиваха път по пълния с туристи тротоар, пазейки си джобовете от крадци. Придвижваше се бавно.

За да побърза, тя мина направо, по тясна уличка, която се отклоняваше зад един луксозен магазин за дрехи, минаваше през цял един блок и излизаше отново на улицата, близо до „Севън дайълс“. Беше усойна и тясна, но никъде по нея нямаше улични музиканти и туристи, което според вижданията на Кити я правеше като огромна магистрала. Тя се вмъкна в нея и тръгна бързо, поглеждайки часовника си. Три без десет. Точно навреме. По средата на уличката се стресна. С вой като от сирена една шарена котка отскочи от някакъв скрит перваз точно пред лицето ѝ и изчезна през решетката на отсрещната стена. Отвътре се чу звук на съборени бутилки. Тишина.

Поемайки си дълбоко дъх, Кити продължи да върви.

Секунда по-късно чу прокрадващи се тихи стъпки зад себе си.

Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Тя забърза. Не се паникьосвай. И някой друг минава направо. А и краят на уличката не

бе далеч. Вече виждаше движещите се хора по главната улица на другия край.

Стъпките явно се забързаха заедно с нейните. С разширени очи и препускащо сърце Кити започна да подтичва.

После нещо пристъпи от сянката на един вход. Бе облечено в черно, а лицето беше покрито от гладка маска с тесни процеци за очите.

Кити изпищя и се обърна.

Още две маскирани фигури се промъкваха зад нея.

Отвори уста да изпищя, но не можа. Един от преследвачите направи бързо движение: нещо излезе от ръката му — малка, тъмна сфера. Удари се в земята точно пред краката ѝ и се разби на нищо. От мястото, където бе изчезнала, се издигна черна пара, която се извиваше и се сгъстяваше.

Кити бе прекалено уплашена, за да помръдне. Можеше единствено да гледа как парата се оформя в малко синьо-черно крилато същество с дълги, тънки рога и големи червени очи. Нещото увисна за малко във въздуха, превъртайки се през глава, сякаш не бе сигурно какво да направи.

Фигурата, която бе хвърлила сферата, посочи Кити с ръка и изрева някаква команда.

Нещото спря да се върти. Лицето му почти се сцепи на две от усмивката на злобна радост.

То сведе рога, плесна яростно с криле и с писклив радостен вик се хвърли към главата на Кити.

След секунда нещото беше върху нея, светлината проблясваше по двата му остри рога, а назъбената му уста зееше широко. Синьо-черните крила биеха пред лицето ѝ, малките мазолести ръце протягаха хищнически нокти към очите ѝ. Усети противния му дъх върху кожата си; пронизителният му писък я оглушаваше. Тя го заудря диво с юмруци, пищейки...

И с високо, звучно изплющяване нещото избухна. Остана само облак от студени черни капчици и тежка горчива миризма.

Кити се срина до най-близката стена, гърдите ѝ се повдигаха бързо, тя се оглеждаше безумно наоколо. Нямаше съмнение — нещото си бе отишло и трите маскирани фигури също бяха изчезнали. И от двете страни уличката бе празна. Нищо не помръдваше.

Сега тя се затича, колкото се може по-бързо, бягаше бързо по оживената улица, криволичеше, навеждаше се, проправяше си път сред тълпата нагоре по лекия наклон, водещ към „Севън дайълс“.

При павираното кръгово движение се срещаша седем улици. От всички страни то бе заобиколено от разхвърляни средновековни сгради от черно дърво и цветна мазилка. В средата на кръговото движение имаше статуя на генерал върху кон, под която седяха множество хора, наслаждавайки се на следобедното слънце. Срещу него имаше друга статуя, на Гладстон в ролята му на законодател. Беше облечен в роба и държеше отворен свитък, с вдигната ръка, сякаш говореше на множеството. Някой — или пиан, или с анархистични виждания — се бе покатерил по великия мъж и бе поставил червен сигнален конус на величествената му глава, придавайки му вид на смешен заклинател от детски разказ. Полицията още не го бе забелязала.

Точно зад гърба на Гладстон се намираше кафене „Друидите“, сборен пункт за младите и жадните. Приземните стени на сградата бяха премахнати и заменени с груби каменни колони, украсени с преплитащи се лози. Около колоните бяха пръснати множество маси, постлани с бели покривки според модата на континента. Всички маси бяха заети. Напред-назад бързаха сервитьори в сини туники.

Кити спря край статуята на генерала и си пое дъх. Огледа масите. Точно три часа. Дали той беше...? Там! Почти не се виждаше зад една от колоните — сърповидната бяла коса и лъщящото плешиво теме.

Господин Пенифедър отпиваше кафе-лате, когато тя се приближи. Бастунът му лежеше на масата. Той я видя, усмихна се широко и посочи един стол.

— Госпожице Джоунс! Точно навреме. Седнете, моля. Какво ще искате? Кафе? Канелена кифличка? Много са вкусни.

Кити прокара трепереща ръка през косата си.

— Ами, чай. И шоколад. Имам нужда от шоколад.

Господин Пенифедър щракна с пръсти; един сервитьор се приближи.

— Чай и един еклер. Голям. А сега, госпожице Джоунс. Изглеждате малко задъхана. Тичали сте. Или греша?

Очите му проблеснаха, усмивката му се уголеми. Кити се наведе напред ядосано.

— Няма нищо смешно — изсъска тя, поглеждайки бързо околните маси. — Току-що бях нападната! Докато идвах да се видя с вас — добави тя, за да се изясни.

Веселото настроение на господин Пенифедър не се изпари.

— Така ли? Наистина ли? Това е много сериозно! Трябва да ми разкажете — аха! Ето го чаят ви. Колко бързо! И един наистина огромен еклер! Добре. Хапнете и после ми разкажете всичко.

— Трима души ме сгасиха в една уличка. Хвърлиха нещо — някакъв контейнер, май — и се появи един демон. Той скочи върху мен и се опита да ме убие и — на сериозно ли вземате това, господин Пенифедър, или да стана и да си тръгна? — Продължаващото му добро настроение започваше да вбесява Кити, но при нейните думи усмивката му изчезна.

— Простете ми, госпожице Джоунс. Това е наистина сериозно работа. И все пак сте успели да избягате. Как го направихте?

— Не знам. Отбранявах се — удрях нещото, докато се опитваше да ми извади очите, но всъщност не направих нищо. То просто гръмна като балон. Мъжете също изчезнаха.

Тя отпи голяма глътка чай. Господин Пенифедър я наблюдаваше спокойно, без да казва нищо. Лицето му продължаваше да е много сериозно, но очите му изглеждаха щастливи и много живи.

— Това е онзи магьосник — Талоу! — Продължи Кити — *Знам*, че е той. Опитва се да ме убие след това, което казах в съда. Ще изпрати друг демон, след като този се провали. Не знам какво да...

— *Изяжте* този еклер — рече господин Пенифедър. — Това е първото ми предложение. А след това, като се успокоите, ще ви кажа нещо.

Кити изяде еклера на четири хапки, пи чай и се почувства малко по-спокойна. Огледа се. От мястото, където седеше, имаше добра видимост към повечето клиенти на кафенето. Някои бяха туристи, задълбочени в пъстри карти и справочници; останалите бяха младежи — вероятно студенти, както и един куп семейства, излезли на разходка. Нямаше непосредствени изгледи за друго нападение.

— Добре, господин Пенифедър — каза тя. — Говорете.

— Много добре. — Той попи ъгълчетата на устата си с една прилежно сгъната кърпичка. — Ще се върна към този... инцидент след минутка, но първо имам да кажа нещо друго. Чудите се защо съм толкова заинтересуван от проблемите ви. Ами — всъщност не се интересувам толкова от проблемите ви, колкото от вас самата. Между другото, шестстотинте лири са на сигурно място тук — той се усмихна и потупа джоба на гърдите си — ще ги получите в края на нашия разговор. И така. Аз бях в залата в съда и чух показанията ви за черния акробат. Никой друг не ви повярва — съдийката заради своята арогантност, останалите заради невежеството си. Но аз наострих уши. Защо ще лъжете? — запитах се. Няма причина. Следователно трябва да е истина.

— Истина беше! — каза Кити.

— Но никой ударен от черния акробат — дори и само от крайчеца му — не може да не получи следи. Това го знам със сигурност.

— Откъде? — остро попита Кити. — Магьосник ли сте?

Старецът се намръщи.

— Моля ви, можете да ме обиждате както си искате — да кажете, че съм плешив, грозен, стар глупак, който мирише на зеле или каквото си искате, но не ме наричайте магьосник. Това наскърбява душата ми. Аз със сигурност *не* съм магьосник. Но не само магьосниците притежават познания, госпожице Джоунс. Някои от нас могат да четат,

въпреки че не сме изградени от злоба като тях. Вие четете ли, госпожице Джоунс?

Кити сви рамене.

— Разбира се. В училище.

— Не, не, това не са подходящи четива. Магьосниците пишат книгите, които виждате там; не може да им имате доверие. Обаче, отклоних се. Повярвайте ми — черният акробат оставя петна по всичко, до което се докосне. Казвате, че ви е докоснал, но нямате петна. Това е парадоксално.

Кити се замисли за нашареното лице на Якоб и я обля вълна от вина.

— Не зависи от мен.

— Тази демон, който ви е нападнал току-що. Опишете го.

— Черни крила. Голяма червена уста. Два тънки, прави рога.

— Голям корем, целият в козина? Без опашка?

— Точно така.

Той кимна.

— Моулър. Нисш демон, не много силен. И все пак със сигурност трябваше да сте припаднали от отвратителната му миризма.

Кити сбърчи нос.

— Определено миришеше лошо, но не *чак толкова* лошо.

— Освен това, моулърите обикновено не избухват. Те се хващат с ръце за косата ти и остават там, докато господарят им не ги освободи.

— Този просто се спуска.

— Скъпа госпожице Джоунс, простете ми, че отново съм весел. Разбирате ли, възхитен съм от това, което ми казвате. Това значи, съвсем простичко казано, че притежавате нещо специално: *устойчивост* към магия.

Той се отпусна назад в стола си, извика един сервитьор и усмихнато поръча още напитки и сладкиши, без да обръща внимание на озадачения поглед на Кити. През цялото време, необходимо да донесат храната, той само седеше ухилен срещу нея и се кикотеше на себе си от време на време. Кити се насили да остане учтива. Парите все още бяха далеч от нея в джоба на самото му.

— Господин Пенифедър — рече тя накрая. — Съжалявам, но изобщо не ви разбирам.

— Е, не е ли очевидно? Слабата магия — още не можем да сме сигурни за по-силните неща — има малък или никакъв ефект върху теб.

Кити поклати глава.

— Глупости. Черният акробат ме изпрати в безсъзнание.

— Казах *малък* или никакъв ефект. Не си съвсем недосегаема. Нито пък аз, но аз съм устоявал на нападение на три фолиота наведнъж, което, вярвам, е доста необикновено.

За Кити това не означаваше нищо. Тя гледаше с празен поглед. Господин Пенифедър направи нетърпелив жест.

— Това, което казвам е, че ти и аз — и още няколко различни, защото не сме единствени — могат да устояват на някои магьоснически заклинания! Не сме магьосници, но не сме и безсилни, за разлика от останалите *обикновени* — той изплю думата с неприкрита злъч — в тази бедна, забравена от Бога страна.

Главата на Кити се бе завъртяла, но все още беше скептична; все още не му вярваше.

— Изобщо не ми звучи логично — рече тя. — Никога не съм чувала за тази „устойчивост“. Интересува ме само да избегна затвора.

— Така ли? — Господин Пенифедър леко мушна ръка в якето си. — В такъв случай можете да вземете парите на мига и да си тръгвате. Чудесно. Но мисля, че искате нещо повече от това. Искате няколко неща. Искате отмъщение за приятеля си Якоб. Искате да промените начина, по който стават нещата тук. Искате страна, в която мъже като Джулиъс Талоу не преуспяват и не ходят гордо по улицата. Не всички страни са устроени по този начин — на някои места няма магьосници! Никакви! Помислете за *това* следващия път, когато посетите приятеля си в болницата. Казвам ви — продължи той малко по-тихо, — можете да промените нещата. Ако ме послушате.

Кити се загледа в петната по дъното на чашата си и видя отразено съсипаното лице на Якоб. Тя въздъхна.

— Не знам...

— Бъдете сигурна в едно нещо — аз мога да ви помогна с отмъщението.

Кити го изглежда. Господин Пенифедър ѝ се усмихваше, но в очите му тя съзря същия ярък, гневен блясък, който бе видяла, когато го избутаха на улицата.

— Магьосниците са ви наранили — рече той меко. — Заедно ние можем да си послужим с меча на възмездието. Но само ако вие първа ми помогнете. Вие ще помогнете на мен. Аз ще помогна на вас. Честна сделка.

За част от секундата Кити отново видя Талоу, ухилен в съдебната зала, надут от самоувереност и гарантираната защита от страна на приятелите му. Потръпна от отвращение.

— Първо ми кажете какво точно искате от мен — каза тя.

Някой, седнал през две маси от тях, се изкашля шумно и изведнъж сякаш плътна завеса се отдръпна от ума ѝ. Кити осъзна в каква опасност се намираше. Ето, седеше сред непознати и открито обсъждаше държавна измяна.

— Ние сме луди! — просъска тя ядосано. — Някой може да ни чуе! Ще извикат нощната полиция и ще ни отведат.

При тези думи старецът откровено се разсмя.

— Никой няма да чуе — каза той. — Не се страхувайте, госпожице Джоунс. Всичко е под контрол.

Кити почти не го слушаше. Вниманието ѝ бе привлечено от млада, руса жена, седяща на една маса зад лявото рамо на господин Пенифедър. Въпреки че чашата ѝ беше празна, тя си стоеше на масата, потънала в книгата си. Главата ѝ бе наведена, очите скромно сведени; едната ѝ ръка си играеше с ъгъла на страницата. Изведнъж Кити се убеди, че всичко това е преструвка. Неясно си спомняше жената, когато пристигна. Тя седеше в същата поза и въпреки че Кити я виждаше през цялото време, не си спомняше дори веднъж да е обърнала страницата.

В следващия миг вече беше убедена. Сякаш погледът на Кити я бе докоснал, жената вдигна очи и се усмихна леко и студено преди да се върне към книгата си. Не можеше да има съмнение — тя слушаше всичко!

— Добре ли си? — прозвуча гласът на господин Пенифедър, докато тя се паникьосваше.

Кити едва можеше да говори.

— Зад вас... — прошепна тя. — Една жена... шпионин, информатор. Чула е всичко.

Господин Пенифедър не се обърна.

— Руса дама ли? Чете книга? Това ще да е Гладис. Не се тревожи, тя е една от нас.

— Една от...? — Жената вдигна поглед и намигна на Кити.

— От лявата ѝ страна е Ан; от дясната ми страна — оттатък колоната — седи Ева. Там отляво е Фредерик; Никълъс и Тимъти са зад теб. Стенли и Мартин не можаха да се доберат до маса, затова са в кръчмата отсреща.

Зашеметена, Кити се огледа. Иззад дясното рамо на господин Пенифедър ѝ се хилеше чернокоса жена на средна възраст; от дясната ѝ страна един сериозен пъпчив младеж вдигна очи от броя на „Мотоциклетен търговец“. Жената от другата страна на колоната бе скрита. Виждаше се само черно яке, висящо на стола. Рискувайки да получи схващане на врата, Кити погледна зад себе си и зърна още две лица — млади, сериозни, — вторачени в нея от други маси.

— Както виждаш, няма място за притеснения — каза господин Пенифедър. — Тук си сред приятели. Никой освен тях не може да чуе какво си говорим, а наоколо няма и демони, иначе щяхме да разберем.

— Как?

— По-късно ще има достатъчно време за въпроси. Първо, трябва да ти се извиня. Опасявам се, че вече си срещала Фредерик, Мартин и Тимъти. — Кити отново погледна неразбиращо. Вече ѝ ставаше навик. — В уличката — подсказа ѝ господин Пенифедър.

— Уличката ли? Я чакайте малко...

— Точно те хвърлиха моулъра срещу теб. Не бързай толкова! Не си тръгвай! Съжалявам, че те уплашихме, но, разбираш ли, трябваше да сме сигурни. Сигурни, че си устойчива като нас. Бяхме подготвили моулъра; беше проста работа...

Кити си възвърна гласа.

— Свиня такава! И ти си толкова лош, колкото и Талоу! Можеше да бъда убита.

— Не. Казах ти — най-лошото, което един моулър може да ти причини, е да изпаднеш в безсъзнание. Вонята му...

— И това не е достатъчно лошо? — Кити се изправи на крака в яда си.

— Ако ще тръгваш, не забравяй това. — Старецът измъкна дебел, бял плик от самото си и го хвърли презрително между чашите на

масата. — Вътре ще намериш шестстотинте лири. Използвани банкноти. Аз не нарушавам обещанията си.

— Не ги искам! — Кити бе вбесена, почервеняла; искаше ѝ се да счупи нещо.

— Не бъди глупава! — Очите на стареца пламтяха. — Искаш ли да изгниеш в затвора „Маршълсий“? Нали знаеш, че там отиват длъжниците. Този пакет е първата част от нашата сделка. Считай го за извинение за моулъра. А може и да е само началото...

Кити грабна плика, като едва не събори чашите с движението си.

— Ти си луд. Ти и твоите приятели. Чудесно. Ще го взема. Затова дойдох, така или иначе.

Тя бутна стола си назад.

— Да ти кажа ли как започна за мен? — Сега господин Пенифедър се бе навел напред, сухите му пръсти притискаха силно покривката и я мачкаха. Гласът му бе нисък, тревожен; бореше са за въздух в желанието си да говори. — Първоначално бях като теб — магьосниците не значеха нищо за мен. Бях млад, щастливо женен — какво ми пукаше? После скъпата ми съпруга, нека душата ѝ да почива в мир, привлече вниманието на един магьосник. Той не беше като твоя господин Талоу: жесток, превзет самохвалко. Искаше я за себе си, опита се да я залъже с накити и фини източни дрехи. Но съпругата ми, бедната жена, отхвърли подаръците му. Изсмия му се в лицето. Беше смела, но глупава постъпка. Искане ми се — в продължение на вече трийсет години — да бе тръгнала с него. Живеехме в апартамент над магазина ми, госпожице Джоунс; всеки ден работех до късно, сортирайки стоката и оправяйки сметките, а жена ми се качваше в апартамента ни, за да приготви вечерята. Една вечер си стоях на бюрото, както обикновено. В камината гореше огън. Химикалката ми скърцаше по хартията. Изведнъж кучетата на улицата започнаха да вият; секунда по-късно огънят ми затрептя и угасна, оставяйки живите въглени да съскат като изгорели. Изправих се на крака. Вече се страхувах... е, не знаех какво беше това. И тогава чух жена си да вика. Само веднъж, единствен писък. Никога не съм тичал толкова бързо. Нагоре по стълбите, препъвайки се в бързината, през вратата и в малката ни кухня...

Очите на господин Пенифедър вече не я виждаха. Те гледаха нещо друго, някъде далеч. Механично, без да знае какво точно прави,

Кити отново седна и зачака.

— Нещото, което го беше направило — каза най-накрая господин Пенифедър, — тъкмо си бе отишло. Усещах остатъчния мирис от присъствието му. Точно когато коленичих до жена си на стария балатум на пода, газовите котлони на печката отново се включиха, задушеното в тенджерата пак започна да ври. Чух лай на кучета, трясък на прозорци надолу по улиците от внезапен вятър... после тишина. — Той прокара пръст по трохите от еклера в чинията, събра ги и ги натика в устата си. — Тя беше добра готвачка, госпожице Джоунс — каза той. — Това все още го помня, при все че изминаха трийсет дълги години.

От другата страна на кафенето един сервитьор разля питие върху клиент: последвалата кавга явно разсея господин Пенифедър от спомените му. Той примигна и отново погледна Кити.

— Е, госпожице Джоунс, ще съкратя историята си. Достатъчно е да кажем, че намерих магьосника; в продължение на няколко седмици го следих внимателно, изучавах привичките му, без да се поддавам нито на пристъпите на скръб, нито на нетърпението. След известно време аз получих своя шанс; причаках го на едно усамотено място и го заках. Тялото му се присъедини към нечистотиите, плуващи в Темза. Обаче преди да умре, той призова три демона: едно след друго всичките им нападения над мен се провалиха. И точно по този начин — донякъде изненадан, защото бях решен да умра при отмъщението си — установих устойчивостта си. Не претендирам, че го разбирам, но е факт. Аз го притежавам; моите приятели го притежават; вие го притежавате. От всеки един от нас зависи дали ще се възползва от него, или не.

Гласът му замря. Изведнъж той й се стори изтощен, а лицето му — набръчкано и старо.

Кити се поколеба малко, преди да отговори.

— Добре — каза тя, заради Якоб, заради господин Пенифедър и заради починалата му съпруга. — Няма да тръгвам все още. Искам да ми кажете повече.

В продължение на няколко седмици Кити се срещаше редовно с господин Пенифедър и неговите приятели на „Севън дайълс“, в други кафенета, пръснати из Централен Лондон, както и в апартамента на господин Пенифедър, над магазина му за художници, на една натоварена улица южно от реката. Всеки път научаваше повече за групата и техните цели; всеки път откриваше, че все повече се идентифицира с тях.

Изглежда господин Пенифедър бе събрал групата си напосоки, разчитайки на слухове и сведения от вестниците да го заведат при хора с необикновени способности. Няколко месеца той обикаляше съдебните зали в търсене на някой като Кити; иначе просто разчиташе на разговорите в кръчмите да отсее интересни слухове за хора, оцелели при магически инциденти. Магазинът му за изкуство беше умерено успешен; обикновено го оставяше в ръцете на асистентите си и кръстосваше Лондон по тайните си мисии.

Последователите му се бяха присъединили към него в продължение на дълъг период от време. Ан, жизнена жена на около четиридесет, го бе срещнала почти петнайсет години по-рано. Те бяха ветерани от много мисии, изпълнени заедно. Гладис, русата жена от кафенето, бе в двайсетте; бе устояла на страничен изстрел при дуел на магьосници преди десет години, когато била още момиченце. Тя и Никълъс, набит младеж с мрачен вид, работеха за господин Пенифедър от деца. Останалата част от екипа бяха по-млади; никой не беше на повече от осемнайсет. Кити и Стенли, и двамата на тринайсет, бяха най-млади от всички.

Старецът доминираше над всички тях с присъствието си, което беше вдъхновяващо и деспотично. Волята му беше желязна, а умствената му енергия неизчерпаема, но тялото му постепенно го предаваше и това го караше да избухва в непоследователна ярост. В началото такива случаи бяха рядкост и Кити внимателно слушаше вдъхновените му изложения за великата битка, в която участваха.

Обикновено, спореше господин Пенифедър, бе невъзможно да се съпротивляваш на магьосниците и тяхното управление. Те правеха каквото си искаха, както цялата група бе разбрала на свой гръб. Те управляваха всичко важно: правителството, гражданските услуги, едрия бизнес и вестниците. Дори и пиесите, представяни в театрите, трябваше да бъдат официално одобрени, да не би да съдържат подривни послания. И докато магьосниците се наслаждаваха на удоволствията от управлението си, всички останали — голямото мнозинство — се бяха заели да осигуряват всичко, необходимо на магьосниците. Те работеха във фабриките, в ресторантите, биеха се в армията... ако бе необходима истинска работа, вършеха я обикновените. И при условие, че я вършеха тихо, магьосниците ги оставяха на мира. Но ако имаше дори и най-бегъл намек за недоволство, магьосниците се намесваха грубо. Шпионите им бяха навсякъде; една дума не на място и те отвеждаха за разпити в Тауър. Много нарушители на спокойствието изчезваха завинаги.

Властта на магьосниците правеше бунтовете невъзможни: те контролираха тъмни сили, които малцина бяха виждали, но от които всички се страхуваха. Но хората на господин Пенифедър — тази малка шепа хора, събрани и подтиквани от неумолимата му омраза — бяха по късметлии от другите. И този късмет се проявяваше под няколко форми.

До някаква степен всички приятели на господин Пенифедър споделяха устойчивостта му към магията, но докъде се простираше това бе невъзможно да се каже. Ясно бе, че заради миналото си, господин Пенифедър можеше да устои на сравнително силна атака; повечето от другите, като Кити, засега бяха само леко изпробвани.

Някои от тях — това бяха Ан, Ева, Мартин и начумереният и сипаничав Фред — притежаваха друг талант. От ранно детство всеки един от тях редовно беше наблюдавал дребни демони да пътуват насам-натам по улиците на Лондон. Някои летяха, други ходеха сред тълпите. Никой друг не ги забелязваше и след едно разследване се оказа, че за повечето хора демоните или бяха невидими, или се виждаха в превъплъщенията им. Според Мартин — който работеше във фабрика за бои и след господин Пенифедър беше най-запалин и страстен — голяма част от котките и гълъбите не бяха това, което изглеждаха. Ева (кестенява, къдрава коса, петнайсетгодишна, все още

ходеше на училище) казваше, че веднъж видяла демон с шипове на гърба да влиза в зеленчуков магазин и да си купува връзка чесън; майка ѝ, която била с нея, не видяла нищо повече от една стара дама на пазар.

Проникването през илюзиите по този начин беше способност, която бе много полезна за господин Пенифедър. Друга способност, която той високо ценеше, беше тази на Стенли — едно весело, доста самонадеяно момче, което вече беше напуснало училище, въпреки че бе на възрастта на Кити. Той доставяше вестници. Стенли не виждаше демоните; вместо това, той можеше да улови неясното, трептящо излъчване на всеки предмет с магическа сила. Като малко момче бил толкова очарован от тези аури, че започнал да краде въпросните предмети; когато господин Пенифедър успял да стигне до него (в съда), той вече бил завършен джебчия. Ан и Гладис имаха подобни способности, но те не бяха и наполовина толкова изразени, като тези на Стенли, който можеше да усети магически предмети през дрехите и дори зад тънки дървени прегради. В резултат на това, Стенли бе една от ключовите фигури в екипа на господин Пенифедър.

Вместо да *вижда* магическите неща, нежният, тих Тимъти явно умееше да ги *чува*. Доколкото можеше да ги опише, той усещаше някакво дрънчене във въздуха.

— Като звън на звънче — казваше той, като го притиснеха с въпросите си. — Или звукът, който се получава, като ударите празна чаша. — Ако се концентрираше и нямаше прекалено много други шумове наоколо, той можеше да проследи дрънченето до източника му, например демон или някакъв вид магически предмет.

Когато всички тези умения се съчетаеха, твърдеше господин Пенифедър, те образуваха малка, но ефективна сила, която да се изправи срещу магьосниците. Тя не можеше да се обяви открито, естествено, но можеше да работи, за да подрива враговете им. Магическите предмети можеха да бъдат проследявани, скритите опасности — избягвани и — най-важното — можеха да се извършват нападения над магьосниците и техните зли прислужници.

Отначало тези открития очароваха Кити. В един тренировъчен ден тя видя как Стенли различи магически нож измежду шест обикновени такива, всеки скрит от него в отделен кашон. Беше с Тимъти, когато се разходи напред-назад из магазина на господин

Пенифедър и локализира резонанса на една скъпоценна огърлица, скрита в гърне с четки.

Магическите предмети заемаха централно място в стратегията на групата. Кити редовно виждаше как членове на екипа пристигат в магазина с малки пакети или чанти, които предаваха на Ан, втората в командването след господин Пенифедър, а тя тихо ги прибираше някъде.

— Кити — каза ѝ господин Пенифедър една вечер, — изучавал съм гадните ни водачи в продължение на трийсет години и смятам, че съм научил най-големите им слабости. Те са ненаситни на всичко — пари, власт, статус, каквото се сетиш — и постоянно се карат за тези неща. Но нищо не ги влече така силно както магическите дрънкулки.

Тя кимна.

— Магически пръстени и гривни ли имаш предвид?

— Не е задължително да са бижута — рече Ан. Тя и Ева бяха с тях в задната стаичка на магазина, седнали край купчините от ролки хартия. — Може да е всичко — гърнета, лампи, парчета дърво. Онова моуълърско стъкло, което хвърлихме по теб; то също е такова. Нали, началник?

— Така е наистина. И точно затова го откраднахме. И точно затова крадем *всички* тези неща при първа възможност.

— Мисля, че онова стъкло беше от къщата в Челси, нали? — каза Ан. — Когато Ева и Стенли се покатериха по улука до прозорците на горния етаж, докато в предната част на къщата течеше партито.

Кити бе зяпнала.

— Това не е ли ужасно опасно? Магьосническите къщи не са ли защитени от... всичко?

Господин Пенифедър кимна.

— Така е, въпреки че зависи от силата на съответния магьосник. Онзи просто имаше магически нишки, опънати из стаята... Естествено, Стенли ги избягна лесно... Тогава свихме доста предмети.

— И какво правите с тях? — попита Кити. — Освен, че ги хвърляте по мен, искам да кажа.

Господин Пенифедър се усмихна.

— Артефактите са главен източник на силата на всеки магьосник. По-нисшите служители, като например помощник-секретарят по земеделието — мисля, че той беше собственикът на

моулърското стъкло — могат да си позволят само слаби предмети, докато най-великите мъже и жени се стремят към редки предмети с ужасна сила. Правят го, защото са западнали и мързеливи. Много по-лесно е да използваш магически пръстен, за да нападнеш врага си, отколкото да призовеш някой демон от дупката му да го направи.

— И по-безопасно — каза Ева.

— Абсолютно. Виждаш ли, Кити, до колкото повече предмети се докопаве, толкова по-добре. Това значително ще отслаби силата на магьосниците.

— И вместо тях можем да ги използваме ние — добави бързо Кити.

Господин Пенифедър замълча.

— Тук мненията са малко разделени. Ева — той леко сгърчи устна, оголвайки зъбите си, — мисли, че е морално опасно да следваме стъпките на магьосниците прекалено отблизо. Тя вярва, че предметите трябва да бъдат унищожавани. Аз обаче — а това е *моята* група, нали така, и се слуша *моята* дума — смятам, че трябва да използваме всички възможни оръжия срещу враговете си. А това включва и обръщане на собствената им магия срещу самите тях.

Ева се раздвижи в стола си.

— На мен ми се струва, Кити — рече тя, — че като използваме такива неща, не ставаме по-добри, отколкото самите магьосници. Далеч по-добре е да останем отделени от изкушенията на лошите неща.

— Ха! — Старецът изсумтя пренебрежително. — Как иначе можем да подкопаем авторитета на водачите си? Нуждаем се от директни нападения, за да дестабилизираме правителството. Рано или късно хората ще се вдигнат да ни подкрепят.

— Е, *кога*? — каза Ева. — Досега не е...

— Ние не изучаваме магия като магьосниците — прекъсна я господин Пенифедър. — Ние не сме в морална опасност. А като направим малко проучвания — малка справка с откраднатите книги, например, — можем да се научим да си служим с основни оръжия. Твоето моулърско стъкло, Кити — то изискваше само една проста команда на латински. Това е достатъчно за малки... демонстрации на неодобрението ни. Можем да съхраняваме по-сложните артефакти на сигурно място, далеч от лапите на магьосниците.

— Мисля, че вървим по погрешен път — тихо рече Ева. — Няколко дребни експлозии никога няма да променят нищо. Те винаги ще са по-силни. Ние...

Господин Пенифедър удари силно с бастуна по тезгяха си, карайки и Кити, и Ева да подскочат.

— А предпочиташ ли да не правиш нищо? — изкрещя той. — Много добре! Върни се обратно при стадото овце, сведи глава и си пропилей живота!

— Нямах това предвид. Просто не виждам...

— Магазинът ще затваря! Късно е. Без съмнение ви очакват вкъщи, госпожице Джоунс.

Майката и бащата на Кити бяха силно облекчени от незабавното плащане на глобата в съда. В тон с нелюбопитните си личности, те не разпитваха прекалено много откъде идват парите, а с благодарност приеха историите на Кити за някакъв щедър благодетел и фонд за съдебни грешки. С известна изненада наблюдаваха постепенното ѝ отделяне от старите навици и как през лятната ваканция прекарваше все повече и повече време с приятелите си в Саутуърк. Баща ѝ, най-вече, не криеше задоволството си.

— По-добре, че страниш от момчето на Хирнек — казваше той. — Той само ще те забърка отново в неприятности.

Въпреки че Кити продължаваше да посещава Якоб, визитите ѝ бяха кратки и незадоволителни. Силите на Якоб се връщаха бавно и майка му бдеше усърдно край леглото, изпращайки Кити да си ходи веднага след като усетеше изтощение у сина си. Кити не можеше да му каже за господин Пенифедър; а Якоб, от своя страна, бе прекалено зает с ивичестото си, сърбящо лице. Той стана затворен и вероятно, мислеше си Кити, леко негодуващ заради здравето и енергията ѝ. Постепенно посещенията ѝ в дома на Хирнек ставаха все по-редки и след няколко месеца спряха.

Две неща задържаха Кити в групата. Първо, благодарност за плащането на глобата. Тя се чувстваше конкретно задължена на господин Пенифедър. При все че той никога повече не го спомена, възможно беше старецът да усеща чувствата ѝ по въпроса; ако беше така, той не направи опит да я разубеди.

Втората причина беше, по много начини, далеч по-важна. Кити искаше да научи повече за тази „устойчивост“, която господин Пенифедър бе открил у нея и да разбере какво можеше да прави с нея. Присъединяването към групата изглеждаше единственият начин да го постигне; това също ѝ обещавахе и някаква насока, чувство за цел и обаянието на едно малко тайно общество, скрито от големия свят. Не мина много време и тя вече придружаваше другите на издирвателните експедиции.

Първо само гледаше, пазеше, докато Фред или Ева драскаха графити против правителството по стените или нахлуваха в колите и къщите на магьосниците в търсене на артефакти. Кити стоеше в сенките, опипвайки сребърната висулка в джоба си, готова да изсвири при знак за опасност, по-късно придружаваше Гладис или Стенли, докато проследяваха магьосници до домовете им, следвайки аурата на предметите, които носеха. Кити записваше адресите като подготовка за по-късни нападения.

Понякога, късно вечер, тя виждаше как Фред и Мартин напускаха магазина на мисии от различен характер. Носеха тъмни дрехи, лицата им бяха намазани със сажди; под мишница носеха малки, тежки чанти. Никой не говореше открито за целите им, но когато на следващия ден вестниците съобщаваха новини за необясними атаки над правителствена собственост, Кити си правеше собствените заключения.

С времето, понеже беше интелигентна и решителна, Кити започна да изпълнява по-важна роля. Господин Пенифедър имаше навика да изпраща приятелите си на малки групи, в които всеки член имаше различна задача; след няколко месеца той възложи на Кити да поеме водачеството над една такава група, състояща се от Фред, Стенли и Ева. Упоритата агресивност на Стенли и откровените мнения на Ева бяха изключително несъвместими, но Кити успя да обуздае характерите им толкова успешно, че веднъж се върнаха от складовете на магьосниците с няколко невероятни находки — включително две големи сини кълба, за които господин Пенифедър каза, че вероятно били първични сфери, много редки и ценни.

За Кити времето, прекарано далеч от групата, скоро стана безкрайно отегчително; тя стана по-презрителна към дребнавите възгледи на родителите си и пропагандата в училище. За сметка на

това, тя се наслаждаваше на вълнението от нощните операции на групата, но те бяха преизпълнени с риск. Една вечер магьосник разкри излизащите с магическа кутия в ръце през прозореца на кабинета му Кити и Стенли. Той призова дребно същество с вид на невестулка, която ги преследва, бълвайки огнени кълба от зиналата си паст. Ева, която ги чакаше на улицата долу, хвърли моуълърско стъкло по демона. Той се разсея от появата на моуълъра, спря за момент и това им позволи да избягат. При друг случай, в градината на един магьосник, Тимъти бе нападнат от демон-страж, който допълзя до него и го сграбчи с тънките си сини пръсти. Нещата щяха да се развият зле за него, ако Ник не беше успял да отсече главата на създанието с древен меч, който бе откраднал минути по-рано. Заради устойчивостта си Тим оцеля, но оттогава се оплакваше от лек мирис, който не можа да премахне.

Освен демоните, полицията също бе постоянен проблем, който нерядко биваше решаван с катастрофални последици. Кражбите на групата ставаха по-амбициозни и все по-често по улиците се появяваше Нощна полиция. Една есенна вечер на площад „Трафалгар“ Мартин и Стенли забелязаха маскиран демон, който носеше амулет, издаващ трептящи магически пулсации. Съществото се придвижваше пеш, но след себе си оставяше силен резонанс, който Тим успя да проследи с лекота. Скоро го сгасиха в една тиха уличка, където групата бе подложена на изключително свирепите нападения на демона. За съжаление магическите взривове привлякоха вниманието на нощната полиция. Кити и колегите ѝ се пръснаха, преследвани от нещо, прилично на глутница кучета. На следващия ден всички, с изключение на един, докладваха на Пенифедър. Този един беше Тим и те никога повече не го видяха.

Загубата на Тимъти бе голям удар за екипа и в резултат почти веднага последва втора жертва. Няколко човека от групата, най-вече Мартин и Стенли, открито призоваха за по-дръзка стратегия срещу магьосниците.

— Можем да се притаим и да чакаме в Уайтхол — каза Мартин, — докато пристигат в парламента. Или да ударим Девъро, когато излиза от палата си в Ричмънд. Това ще ги разтърси — ако министър-

председателят умре. Трябва ни нещо разтърсващо, за да започнем въстанието.

— Не още — сопна се господин Пенифедър. — Трябва да направя още проучвания. А сега се махайте и ме оставете на мира.

Мартин беше слабо момче, с тъмни очи, тънък, прав нос и енергия, каквато Кити не бе виждала у никой друг преди. Той бе загубил родителите си заради магьосниците, но Кити така и не разбра при какви обстоятелства. Той никога не гледаше хората право в очите, докато говореше; винаги гледаше малко надолу и встрани. Винаги, когато господин Пенифедър отхвърляше исканията му за действие, той се затваряше в себе си, с празен поглед, сякаш не можеше да изрази силата на чувствата си.

Няколко дни след смъртта на Тим Мартин не се появи за вечерния патрул; когато господин Пенифедър влезе в избата си, откри, че тайният му оръжеен склад е бил отворен. Бе взета една първична сфера. Часове по-късно бе нападат парламентът. Сред депутатите бе хвърлена първична сфера и бе убила няколко човека. Самият министър-председател едва се бе отървал. По някое време на следващия ден на чакълестия бряг на Темза бе изхвърлено тялото на един младеж.

Почти за една нощ господин Пенифедър се самоизолира и стана по-раздражителен. Той вече рядко посещаваше магазина освен по работа на съпротивата. Ан обясняваше, че се е впуснал още по-надълбоко в проучвания в откраднатите магически книги.

— Той иска да намери по-добри оръжия — каза тя. — Преди само надраскахме повърхността. Трябват ни по-големи познания, ако ще отмъщаваме за Тим и Мартин.

— Как ще успее? — запротестира Кити. Тя бе харесвала Тим особено много и загубата му я беше засегнала дълбоко. — Тези книги са написани на стотици езици. Никога няма да разбере нищо.

— Свързал се е с някой — рече Ан. — Някой, който може да ни помогне.

И наистина горе-долу по това време към групата се присъедини един нов сътрудник. Господин Пенифедър високо ценеше мнението му.

— Господин Хопкинс е учен — каза той, като го представяше на групата за пръв път. — Много мъдър мъж. Той е вникнал дълбоко в прокълнатия свят на магьосниците.

— Старая се — каза скромно господин Хопкинс.

— Той работи като чиновник в Британската библиотека — продължи господин Пенифедър, потупвайки го по рамото. — Без малко да ме хванат, докато се опитвах да, хм... си присвоя една магическа книга. Господин Хопкинс ме защити от охраната и ми даде възможност да избягам. Бях му благодарен; запrikaзвахме се. Никога не съм срещал обикновен с толкова много познания! Научил се е на много неща, докато е четял книгите там. За съжаление, преди година брат му е бил убит от демон и той търси отмъщение. Той знае — колко езика бяха, Клем?

— Четиринайсет — каза господин Хопкинс. — И седем диалекта.

— Ето! Какво ще кажете? Той, за съжаление, не е устойчив като нас, но може да ни осигури подкрепа със знанията си.

— Ще направя, каквото мога — рече господин Хопкинс.

Когато Кити се опитваше да си припомни господин Хопкинс, разбра, че това е необикновено трудна задача. Не беше, защото той бе необикновен по някакъв начин — всъщност, точно обратното. Той бе изключително обикновен. Косата му може би беше права и сива, лицето беше гладко, прясно избръснато. Трудно можеше да се каже дали е млад или стар. Нямаше отличителни черти, нямаше странни прищевки или необикновено изразяване. Общо взето, в този мъж имаше нещо толкова бързо забравящо се. Тя осъзнаваше, че дори когато Хопкинс говори, се изключва от него, слушайки думите, но пренебрегвайки човека. Това определено бе странно.

В началото групата се отнасяше с известно подозрение към господин Хопкинс, най-вече, защото той не участваше в грабежи и не носеше артефакти поради липсата на устойчивост. За сметка на това стихията му беше в информацията и в това отношение той бързо доказва стойността си за групата. Работата му в библиотеката и вероятно неговият странно незапомнящ се вид му позволяваха да подслушва магьосниците. В резултат на това той често можеше да предвиди действията им, давайки възможност да се извършват нападения над имотите им, докато отсъстваха; чуваше истории за

наскоро продадени от Пин артефакти и така господин Пенифедър можеше да организира грабежите. Преди всичко господин Хопкинс им разкри един още по-широк спектър от заклинания и по този начин можеха да използват още повече и нови оръжия при нападенията на съпротивата. Точността на съветите му беше толкова голяма, че скоро всички започнаха сляпо да му се доверяват. Господин Пенифедър все още бе водачът на групата, но интелигентността на господин Хопкинс им беше пътеводната светлина.

Мина време. Кити стана на петнайсет и напусна училище. Вече притежаваше малкото квалификации, осигурявани от училището, но не виждаше бъдещето си в безрадостната работа във фабриките или секретарската работа, предлагана от властите. Представи ѝ се удобна възможност: по предложение на господин Пенифедър и за задоволство на родителите ѝ, тя започна да работи като помощник в неговия магазин. Освен стотиците други задачи, тя се научи да води счетоводната книга, да реже хартия и да сортира четките според дузината различни видове косми. Господин Пенифедър не плащаше добре, но Кити бе довольна.

В началото тя харесваше опасностите от работата си с групата; харесваше топлата, тайнствена тръпка, която чувстваше, преминавайки покрай работници на правителството, които се опитваха да боядисат някой изписан лозунг или виждайки възмутеното заглавие в „Таймс“, съобщаващо за най-новите кражби. След няколко месеца, за да избегне вниманието на родителите си, тя нае малка стаичка от един занемарен апартамент на пет минути път от магазина. Работеше дълги часове през деня в магазина, а през нощта с групата; стана по-бледа, а очите ѝ добиха твърдост вследствие на постоянното излагане на опасност и постоянните загуби. С всяка година жертвите се увеличаваха: Ева бе убита от демон в една къща в Мейфеър — нейната устойчивост не издържа на нападението; изгубиха Гладис при пожар в склад, когато една изпусната сфера пламна.

С намаляването на групата, изведнъж усетиха, че властите полагат сериозни усилия да ги заловят. Един нов магьосник на име Мандрейк се бе впуснал в действие: забелязваха се демони, маскирани като деца, които разпитваха за съпротивата и предлагаха магически стоки за продан. В кръчмите и кафенетата се появиха информатори, щедро предлагащи пари в замяна на информация. На срещите в

задната стаичка на магазина на господин Пенифедър имаха чувството, че са обкръжени. Здравето на стареца се влошаваше; станал бе раздразнителен, а заместниците му — нервни. Кити виждаше, че се задава криза.

Тогава дойде съдбоносната среща и най-голямото предизвикателство от всички.

— Пристигнаха.

Стенли стоеше на пост до решетката на вратата и се взираше в главната стая на магазина. Беше там от известно време, напрегнат и неподвижен; сега скочи и се раздвижи, издърпа резето и отвори вратата. Пристъпи навън и свали шапката си.

Кити чу познатото бавно почукване на приближаващия се бастун. Тя стана от мястото си и протегна гърба си, за да прогони болките и студа. Останалите направиха същото; Фред си разтриваше врата и псуваше под носа си. Напоследък господин Пенифедър бе започнал да настоява за тези дребни жестове на вежливост.

Единствената светлина в задната стаичка идваше от фенер на масата; бе късно и не искаха да привличат вниманието на минаващите сфери. Господин Хопкинс, който влезе пръв, спря на вратата, за да свикнат очите му в сумрака, после се премести настрана, за да направи път на господин Пенифедър. На слабата светлина свитата фигура на водача им изглеждаше още по-малка от обикновено; той се провлачи вътре като оживял скелет. Най-отзад се виждаше едрата фигура на Ник. И тримата влязоха. Ник затвори леко вратата след тях.

— Добър вечер, господин Пенифедър, сър. — Гласът на Стенли бе по-малко стържещ от обикновено; на Кити й звучеше като противна фалшива смиреност. Отговор не последва. Господин Пенифедър бавно се приближи до плетения стол на Фред; изглежда всяка стъпка му причиняваше болка. Седна. Ан мина да сложи фенера в една ниша зад него; лицето му се обви в сянка.

Господин Пенифедър облегна бастуна на стола си. Бавно, пръст след пръст, свали ръкавиците от ръцете си. Господин Хопкинс стоеше до него, спретнат, тих, бързо забравящ се. Ан, Ник, Кити, Стенли и Фред останаха прави. Беше познат ритуал.

— Е, добре, седнете, седнете. — Господин Пенифедър сложи ръкавиците на коляното си. — Приятели мои — започна той, — изминахме дълъг път заедно. Не е необходимо да се спирам подробно на това, което сме жертвали или — той спря, за да се изкашля, — за

какво сме го направили. Напоследък мнението ми, подсилено от добрия ми господин Хопкинс тук, е, че ни липсват ресурсите да се преборим с врага. Нямаме достатъчно пари, достатъчно оръжие, достатъчно знания. Мисля, че сега можем да поправим това.

Той спря и направи нетърпелив жест. Ан притича с чаша вода.

Господин Пенифедър отпи шумно.

— Така е по-добре. Сега. Хопкинс и аз отсъствахме, защото проучвахме някои книжа, откраднати от Британската библиотека. Това са стари документи от деветнайсти век. От тях открихме съществуването на важен таен склад със съкровища, много от които със сериозна магическа сила. Ако успеем да се доберем до него, имаме шанс коренно да променим съдбата си.

— Кой магьосник ги притежава? — попита Ан.

— Понастоящем те не са във владение на магьосниците.

Стенли нетърпеливо пристъпи напред.

— Ще отидем, където поискате, сър — извика той. — До Франция или Прага или... или до края на света. — Кити облеци очи нагоре.

Старецът се закиска сподавено.

— Няма да се наложи да ходим чак толкова далеч. За да съм точен, само трябва да пресечем Темза. — Той остави смайването да премине. — Тези съкровища не са в някой далечен храм. Те са много близо до дома, някъде, откъдето всички сме минавали хиляди пъти. Ще ви кажа... — Той вдигна ръце да обуздае надигащата се глъчка. — Моля ви, ще ви кажа. Те са в сърцето на града, сърцето на магьосническата империя. Говоря ви за Уестминстърското абатство.

Кити чу как останалите си поеха дъх и почувства как нагоре по гръбнака ѝ премина тръпката на вълнението. Абатството? Но никой не би посмял...

— Имате предвид някоя гробница ли, сър? — попита Ник.

— Да, да. Господин Хопкинс, бихте ли обяснили по-нататък?

Чиновникът се изкашля.

— Благодаря ви. Абатството е лобното място на много от най-великите магьосници от миналото — Гладстон, Прайс, Чърчил, Китчънър, това са само малка част от тях. Те лежат погребани в тайни гробници дълбоко под земята и с тях лежат техните съкровища, силни предмети, за които днешните страхливи глупаци могат само да гадаят.

Както винаги, когато говореше господин Хопкинс, Кити едва го забелязваше; тя отсяваше думите му и възможностите, които те предлагаха.

— Но те са направили проклетия на гробниците — започна Ан. — Ужасни наказания очакват онези, които ги отворят.

От дълбините на стола си господин Пенифедър се изсмя с хриптене.

— Днешните водачи — всичките жалки подобия на магьосници — със сигурност избягват гробниците като чума. Те са страхливци, всеки един от тях. Треперят от мисълта за отмъщението на предшествениците си, ако обезпокоят костите им.

— Капаните могат да бъдат избегнати — каза господин Хопкинс, — с внимателно планиране. Ние не споделяме почти суеверния страх на магьосниците. Преглеждах анализите и открих крипта, съдържаща чудеса, за които едва ли сте си мечтали. Чуйте това... — От якето си чиновникът извади сгънат лист хартия. Той го разгъна в пълна тишина, извади чифт малки очила от джоба и ги положи на носа си. Зачете: — Шест кюлчета злато, четири статуетки, украсени със скъпоценности, две ками със смарагдови ефеси, два глобуса от оникс, ловен бокал и — аха, това е интересната част — омагьосана кесия от черен сатен с петдесет златни суверена — господин Хопкинс ги погледна над очилата си. — Тази кесия е невзрачна на външен вид, но помислете за това — независимо колко злато се вади от нея, тя никога не се изпразва. Един безкраен източник на доходи за групата ви, мисля.

— Ще можем да си купим оръжия — промърмори Стенли. — Чехите ще ни доставят всичко, ако можем да си платим.

— Парите могат да купят всичко — сподавено се изсмя господин Пенифедър. — Продължавай, Клем, продължавай. Това изобщо не е всичко.

— Нека да погледна... — Господин Хопкинс се върна към листа. — Кесията... а, да и кристална топка, в която — цитирам — „могат да се видят моменти от бъдещето и тайните на всички заровени и скрити неща“.

— Представете си само! — извика господин Пенифедър. — Представете си силата, която *това* ще ни даде! Можем да предугаждаме всеки ход на магьосниците! Можем да намерим изгубени чудеса от миналото, забравени бижута...

— Няма да могат да ни спрат — прошепна Ан.

— Ще бъдем богати — каза Фред.

— Ако е истина — отбеляза тихо Кити.

— Има и малка чанта — продължи господин Хопкинс, — в която могат да бъдат затваряни демони — това може да се окаже полезно, ако успеем да открием заклинанието. Има и куп други, по-незначителни предмети, включително, нека само да погледна, наметало, дървен жезъл и няколко други лични вещи. Кесията, кристалното кълбо и чантата са най-подбраните съкровища.

Господин Пенифедър се наведе напред от стола си, хилейки се като таласъм.

— И така, приятели мои — рече той. — Какво мислите? Заслужава ли си да притежаваме тази находка?

Кити почувства, че бе време за малко предпазливост.

— Всичко това е много добре, сър — каза тя, — но как така тези чудеса все още не са взети? Къде е уловката?

Коментарът ѝ явно леко охлади въодушевлението. Стенли ѝ се намръщи.

— Какво ти става? — каза той. — Тази работа не е достатъчно голяма за теб ли? *Ти* си тази, дето все се оплаква, че се нуждаем от по-добра стратегия.

Кити почувства погледа на господин Пенифедър върху себе си. Тя потрепери, сви рамене.

— Кити има право — каза господин Хопкинс. — *Има* уловка или по-скоро защита на криптата. Според записите, на основния камък на гробницата е поставено проклятие. То се активира от отварянето на вратата. Ако някой влезе в гробницата, проклятието се спуска от тавана и поразява всички в околността — той погледна обратно в хартията — „и откъсва плътта от костите им“.

— Прекрасно — рече Кити. Пръстите ѝ си играеха с висулката във форма на сълза в джоба ѝ.

— Тъж... как предлагаш да избегнем този капан? — Ан учтиво зададе въпроса на господин Пенифедър.

— Има начини — каза старецът, — но в момента са далеч от нас. Нямаме магическите познания. Обаче господин Хопкинс познава някой, който би могъл да помогне.

Всички погледнаха към чиновника, на чието лице се изписа извинително изражение.

— Той е или е бил магьосник — каза господин Хопкинс. — Моля ви — думите му бяха предизвикали вълна от недоволство, — изслушайте ме. Той е недоволен от режима по собствени причини и иска да свали Девъро и останалите. Той има необходимите умения — и артефакти — да избегнем проклятието. Той притежава и — господин Хопкинс изчака да настъпи тишина в стаята — ключа към съответната гробница.

— Кой е той? — попита Ник.

— Мога да ви кажа само, че е виден член на обществото, учен и ценител на изкуствата. Познава се с някои от най-великите хора в страната.

— Как се казва? — попита Кити. — Не може така.

— Опасявам се, че той пази идентичността си много стриктно. Както би трябвало да правим и всички ние, естествено. Аз също не съм му казал нищо за вас. Но ако приемете помощта му, той ще иска да се срещне с един от вас много скоро. Той ще даде информацията, която ни трябва.

— Но как можем да му вярваме? — запротестира Ник. — Може да ни предаде.

Господин Хопкинс се изкашля.

— Не мисля така. Той вече ви е помагал и преди, много пъти. Повечето от тайната информация, която ви давах, идваше от този човек. Той отдавна иска да придвижи целите ни напред.

— Аз огледах погребалните документи от библиотеката — добави господин Пенифедър. — Изглеждат истински. Прекалено голямо усилие е необходимо, за да се фалшифицират. Освен това, той знае за нас от години от Клем. Защо не ни е предал, ако иска да навреди на съпротивата? Не, аз вярвам на думите му. — Той се изправи несигурно на крака, гласът му стана суров и напрегнат. — А и това е *моята* организация, все пак. Ще направите добре, ако се доверите на думите ми. А сега — има ли въпроси?

— Само един — каза Фред, отваряйки автоматичния си нож. — Кога започваме?

— Ако всичко върви както трябва, ще нападнем абатството утре през нощта. Остава само... — Старецът замълча, прегъвайки се от

внезапен пристъп на кашлица. Приведеният му гръб хвърляше странни сенки по стената. Ан пристъпи напред и му помогна да седне. Известно време не му достигаше въздух да заговори отново. — Съжалявам — рече той най-накрая. — Но виждате състоянието ми. Силите ми отслабват. Истината е, приятели, че Уестминстърското абатство е най-добрата ми възможност. Да поведе всички ви към — към нещо по-добро. Това ще бъде едно ново начало.

И подходящ край за *теб*, помисли си Кити. Това е последният ти шанс да постигнеш нещо конкретно, преди да умреш. Просто се надявам преценката ти да е правилна, нищо повече.

Сякаш прочел мислите ѝ, господин Пенифедър внезапно извъртя глава към нея.

— Остава само — каза той, — да се срещнем с нашия тайнствен благодетел и да обсъдим условията. Кити, тъй като днес си толкова весела, утре *ти* ще отидеш да се срещнеш с него.

Кити върна погледа му.

— Много добре — каза тя.

— И така. — Старецът се обърна и ги изгледа всичките, един по един. — Трябва да кажа, че съм малко разочарован. Никой от вас все още не ме е попитал за името на човека, в чиято гробница ще влизаме. Не сте ли любопитни? — изсмя се той, хриптейки.

— Тъъ, чия, сър? — попита Стенли.

— На някой, когото трябва да познавате от училище. Вярвам, че той все още присъства сериозно в повечето уроци. Не някой друг, а основателят на нашата държава, най-великият и най-ужасен от всичките ни водачи, самият герой от Прага — очите на господин Пенифедър проблясваха в сенките — нашият обичан Уилям Гладстон.

ЧАСТ ТРЕТА

Самолетът на Натаниел трябваше да излети от летище „Бокс хил“ точно в шест и половина. Служебната му кола щеше да пристигне в министерството един час по-рано — в пет и половина. Това означаваше, че има около половин ден да се подготви за най-важната си задача в кратката си кариера в правителството: пътуването му до Прага.

Първо, трябваше да се оправи със слугата си и негов спътник при пътуването. С връщането си от Уайтхол намери свободна зала за призовавания и с едно пляскане на ръцете за пореден път призова Бартимеус. Когато се материализира, той се бе отървал от маскировката си на пантера и бе в една от любимите си форми: младо, тъмнокожо момче. Натаниел забеляза, че момчето не носеше редовната си египетска поличка; вместо това беше пищно издокарано в старомоден костюм от туид, с гети и, съвсем неуместно, с един кожен летателен шлем, носеше и скиорски очила, увиснали на главата му.

Натаниел се намръщи.

— Като начало може да махнеш тези очила и този шлем. Няма да летиш.

Момчето изглеждаше наскърбено.

— Защо не?

— Защото ще пътувам инкогнито, а това означава без танцуващи из митниците демони.

— Какво, да не би сега да ни слагат под карантина?

— Чешките магьосници ще сканират всички входящи полети за магия и ще подложат всеки британски самолет на най-щателна проверка. Никакъв артефакт, магическа книга или демон-идиот не биха минали. Ще трябва да съм „обикновен“ по време на полета; а *теб* ще трябва да те призова, след като пристигна.

Момчето повдигна очилата си, за да може да изглежда скептично.

— Мислех, че Британската империя управлява Европа — рече то. — Вие пречупихте Прага преди години. Как така те ви казват какво

да правите?

— Не го правят. Все още ние контролираме баланса на силите в Европа, но сега официално имаме примирие с чехите. За момента гарантираме, че няма да има магически нахлувания в Прага. Затова това пътуване трябва да бъде извършено много фино.

— Като говорим за финес... — момчето намигна. — По-рано се справих доста добре, а?

Натаниел присви устни.

— Какво имаш предвид?

— Ами, днес се държах възможно най-прилично — не забеляза ли? Можех да бъда много дързък с твоите господари, но се въздържах заради теб.

— Така ли? Аз мислех, че си нормално дразнеш.

— Шегуваш ли се? Бях толкова мазен, че краката ми буквално се хлъзгаха под мен. Все още усещам фалшивото смирение по езика си. Но е по-добре, отколкото отново да бъда натикан в една от скръбните орбити на скъпата Джесика. — Момчето потрепери. — *Мое*то лизане все пак продължи само няколко минути. Сигурно е ужасно да им се подмазваш *постоянно*, както правиш *ти* и да знаеш, че можеш да спреш тази игра по всяко време, ако пожелаеш, и да продължиш по собствения си път — само че нямаш куража да го направиш.

— Можеш да спреш още сега. Твоето мнение не ме интересува. — Натаниел нямаше да се върже на тези номера — демоните често подмятаха полуистини на магьосниците, за да ги дезориентират. Беше най-добре да запустиш ушите си за уловките им. — Освен това — добави той, — Дювал, например, не ми е господар. Аз го презирам.

— А Уитуел е различна, така ли? Не забелязах никаква голяма любов между вас.

— Достатъчно. Трябва да си приготвя багажа и трябва да отида до Форин офис преди да тръгна. — Натаниел си погледна часовника. — Ще искам да си на линия след... дванайсет часа в хотела ми в Прага. Докато те призова отново, те затварям в тази връзка тук. Бъди тих и невидим в този кръг извън възприятието на всички живи неща, докато те повикам.

Момчето сви рамене.

— Щом трябва.

— Трябва.

Фигурата в пентаграмата затрептя и бавно избледня като спомен от сън. След като изчезна напълно, Натаниел направи няколко заклинания, за да предотврати несъзнателното освобождаване на джина, ако някой решише да използва кръга и забързано си тръгна. Предстояха му няколко натоварени часа.

Преди да тръгне за дома си да опакова багажа си, Натаниел се отби във Форин офис, една идентична с Британския музей сграда — както по размери и корпус, така и по мрачната и сива сила, която излъчваше. Тук се извършваше голяма част от ежедневното управление на империята. Магьосници предаваха съвети и инструкции чрез телефони и вестносци към своите колеги в по-малките офиси по целия свят. Докато се качваше по стъпалата към въртящата се врата, Натаниел погледна към покрива. Дори само на трите нива, които можеше да види, небето над сградата бе осеяно от забързаните илюзорни форми: пъргави куриери носеха заповеди в магически кодирани пликове, а по-големи демони ги ескортираха. Както винаги, реалният размер на великата империя, който можеше да бъде почувстван само в гледки като тази, предизвикваше у него благоговееен страх и го караше да се замисли. Вследствие на това той изпита известни затруднения с въртящата се входна врата; бутайки я енергично в погрешната посока, той за съжаление запрати една възрастна сивокоса дама на пода от другата страна на фойето. Документите под мишницата ѝ се разпиляха по мраморния под.

След като преодоля успешно вратата, Натаниел побърза напред и с десетки объркани извинения, помогна на жертвата да се изправи на крака, преди да започне да събира документите. Докато го правеше, под акомпанимента на продължителните потоци от пискливи оплаквания на възрастната жена, той видя позната слаба фигура да излиза от една врата на другия край на фойето и да се насочва към тях. Джейн Фарар, асистентът на Дювал, елегантна и с блестяща тъмна коса както винаги. Лицето на Натаниел се изчерви; разбърза се, но имаше прекалено много хартии за събиране, а фойето не бе голямо. Много преди да приключи и докато възрастната дама разгорещено му казваше какво мисли за него, госпожица Фарар пристигна на мястото.

Мярна обувките ѝ с крайчеца на окото си: беше спряла и го гледаше. Доста добре си представи как стои отстрани и се забавлява.

С дълбока въздишка той се изправи и тикна документите в ръцете на старата жена.

— Ето. Още веднъж се извинявам.

— И би трябвало — небрежен, арогантен, най-отвратителен малък...

— Да, нека ви помогна с вратата...

Той я завъртя твърдо, насочи я с бутане между лопатките и набързо я изблъска. Изтупвайки дрехите си той се обърна и примигна, сякаш бе силно изненадан.

— Госпожице Фарар! Какво удоволствие.

Тя се усмихна лениво и загадъчно.

— Господин Мандрейк. Изглеждате леко задъхан.

— Така ли? Е, аз *наистина* имам доста спешни задачи този следобед. А и краката на тази бедна стара жена не издържаха, така че се опитах да помогна... — Хладните ѝ очи го преценяваха. — Ами... аз най-добре да вървя...

Той се отмести, но Джейн Фарар внезапно пристъпи по-близо.

— *Знам*, че си зает, Джон — рече тя, — но с *удоволствие* бих изслушала съвета ти за нещо, ако мога да съм така дръзка. — Тя безгрижно нави на пръста си един дълъг черен кичур коса. — Какъв късмет! *Толкова* се радвам, че се срещнахме така случайно. Дочух клюки, че наскоро си успял да призовеш джин от четвърто ниво. Това *истина* ли е? — Гледаше го с големите си, тъмни очи, преливащи от възхищение.

Натаниел леко отстъпи назад. Може би беше леко възбуден, естествено, и малко поласкан, но все пак изобщо нямаше желание да обсъжда толкова лични неща като избора му на демон. Лош късмет беше, че инцидентът в Британския музей бе станал толкова публичен — сега спекулациите за слугата му щяха да се разпрострат. Но никога не бе мъдро да си непредпазлив: *сигурен, скрит, силен*. Усмихна ѝ се обезпокоено.

— *Вярно* е. Не си грешно информирана. Уверявам те, че не е нещо кой знае колко трудно. А сега, ако нямаш нищо против...

Джейн Фарар въздъхна леко и кокетно намести един кичур коса зад ухото си.

— Ти си умен — каза тя. — Знаеш ли, опитах се да направя точно това — да извикам демон от четвърто ниво — но явно някак се оплитам, защото просто не мога да го направя. Не мога да *измисля* какъв е проблемът. Не можеш ли да дойдеш с мен и да ми покажеш заклинанията? Имам си собствен кръг за призоваване. Той е в апартамента ми, недалеч оттук. Много е усамотен — няма да ни безпокоят... — Тя леко наклони глава на една страна и се усмихна. Зъбите ѝ бяха много бели.

Натаниел усещаше капката пот, която се стичаше бавно отстрани на челото му. Реши да приглади косата си назад и да забърше капката с движение, което се надяваше, че изглежда небрежно. Определено се чувстваше странно: премалял и все пак изведнъж разпален и енергичен. Все пак щеше да е лесно да помогне на госпожица Фарар. Призоваването на джин бе доста лесно след като вече си го правил няколко пъти. Не беше кой знае какво. Внезапно осъзна, че всъщност желае благодарността ѝ.

Тя докосна нежно ръката му с тънките си пръсти.

— Какво ще кажеш, Джон?

— Ъмм... — Той отвори и затвори уста намръщено. Нещо го възпираше. Нещо, свързано с времето или липсата на време. Какво беше то? Бе дошъл в министерството да... да направи какво точно? Беше му толкова трудно да се сети.

Тя леко се нацупи.

— За твоята подарка ли се тревожиш? Тя никога няма да разбере. И аз няма да кажа на моя. Знам, че ние *не бива* да...

— Не е това — каза той. — Просто...

— Ами *тогава*?

— Не — трябва да свърша нещо днес... нещо важно. — Опита се да откъсне очи от нейните; не можеше да се концентрира, това бе проблемът, а сърцето му биеше прекалено шумно, за да може да чуе паметта си. От нея се носеше и възхитителен аромат, не беше стандартният сух дезодорант от самодивско дърво, а един много по-ориенталски и благоуханен парфюм. Беше много хубав, но малко тръпчив. Ароматът на нейната близост го смущаваше.

— Какво е това нещо? — попита тя. — Може би мога да ти помогна с него.

— Ъмм, ще ходя някъде... В Прага...

Тя се приближи още.

— Така ли? За какво?

— Да разследвам... ъъ... — Той примигна, тръсна глава. Нещо не беше наред.

— Ще ти кажа какво — рече тя, — можем да седнем заедно и хубаво да си поприказваме. Можеш да ми кажеш всичките си планове.

— Предполагам...

— Имам прекрасно дълго канапе.

— Така ли?

— Можем да се настаним там двамата, да пием охладен шербет и ти можеш да ми разкажеш всичко за този твой демон, който призоваваш, този Бартимеус. Ще бъде толкова впечатлена.

В момента на изричането на името, в съзнанието му прозвуча една предупредителна нотка, прорязвайки дълбокото му опиянение. Откъде бе научила името на Бартимеус? Можеше да е единствено от Дювал, нейния господар, който го бе научил същата тази сутрин в залата за призоваване. А Дювал — Дювал не му беше приятел. Той би искал да попречи на всичко, което Натаниел правеше, дори и на пътуването му до Прага... Той се взря в Джейн Фарар с нарастващо подозрение. Осъзнаването го заля и за пръв път забеляза сензорната паяжина да издава тъпо пулсиране в ухото му, предупреждавайки го за наличието на фина магия над личността му. Омагьосване или може би обаяние... Дори само като си го помисли, блясъкът на косата ѝ сякаш леко избледня, искрите в очите ѝ припламнаха и се замъглиха.

— Аз — аз съжалявам, госпожице Фарар — рече той дрезгаво. — Поканата ви е много любезна, но трябва да откажа. Моля, предайте почитанията ми на господаря си.

Тя го изглежда мълчаливо, погледът на наивно възхищение светкавично се смени с безкрайно презрение. Секунда по-късно познатата, премерена студенина се беше върнала на лицето на Джейн Фарар. Тя се усмихна.

— Ще се радва да ги получи.

Натаниел се поклони леко и я остави. Когато погледна назад от другия край на фойето, тя вече беше изчезнала.

Все още бе малко дезориентиран от срещата пет минути по-рано, когато излезе от асансьора на третия етаж в министерството, прекоси

един широк, къртящ коридор и стигна до вратата „Втори секретар“. Той оправи маншетите си, поуспокои се за секунда, почука и влезе.

Стаята имаше висок таван и дъбова ламперия; светлината нахлуваше вътре през елегантно заострени прозорци, гледащи към натовареното движение на Уайтхол. Стаята бе заета главно от три огромни дървени маси, чиито повърхности бяха инкрустирани с ленти от зелена кожа на точки. Върху тях имаше дузина разгънати карти от най-разнообразни размери: някои от примитивна хартия, други от древен нацепен пергамент и всичките бяха внимателно забодени за кожената повърхност на масата. Един дребен, плешив мъж, вторият секретар на Форин офис, бе изгърбен над една такава карта и проследяваше някаква подробност с пръста си. Той вдигна поглед и кимна приветливо.

— Мандрейк. Добре. Джесика каза, че ще минеш. Влизай. Пригответил съм ти картите на Прага.

Натаниел прекоси стаята и застана до секретаря, чиято дребна фигура едва стигаше нивото на рамото му. Кожата на човека беше жълтеникавокафява и изглеждаше суха и прашна. Той забучи пръст в картата.

— Ето, това е Прага: сравнително нова карта, както виждаш — виждат се окопите, оставени от нашите войски през Великата война. Приемам, че принципно си запознат с града.

— Да, сър. — Будният мозък на Натаниел бързо попи съответната информация. — Районът на замъка е на западния бряг на река Вълтава, а Старият град — на източния. Старият магьоснически квартал беше близо до замъка, нали така, сър?

— Точно така. — Пръстът се премести. — Ето тук, обгърнал хълма. Златната алея, където са били базирани повечето алхимици и магьосници на императора — докато не навлезли момчетата на Гладстон, естествено. Понастоящем магьосниците, които чехите *имат*, са разположени извън центъра на града, в предградията, така че само малка част, ако изобщо можем да говорим за някаква магия, е съсредоточена в близост до замъка. Вярвам, че всичко там е запуснато. Другият стар магьоснически център — пръстът се премести на изток през реката — е това гето *тук*. Точно тук Лоу е създал първите големи по времето на Рудолф. Други като него са продължили практиката в района до миналия век, затова смятам, че точно тук, а не някъде

другаде ще се пазят съответните знания. — Той вдигна поглед към Натаниел. — Осъзнаваш, че това е глупава мисия, нали Мандрейк? Ако през цялото това време са имали възможността да създават големи, защо не са го правили? Както е известно, разгромявали сме ги в битки достатъчно често. Не, аз лично не го разбирам.

— Аз само действам според получената информация, сър — с уважение каза Натаниел. — Прага изглежда подходящото място като начало. — Неутралният му тон и поза прикриха факта, че той бе напълно съгласен с всяка дума на секретаря.

— Ммм. Е, ти си знаеш най-добре. — От тона на втория секретар стана ясно, че мислеше обратното. — Сега... виждаш ли този пакет? В него е фалшивият ти паспорт за пътуването. Ще пътуваш като Дерек Смидърс, млад чирак, работещ за алкохолна компания „Уат“ от Мерилебън. Пакетът съдържа документи, потвърждаващи това, ако на чешката митница станат прекалено придилични.

— Дерек... Смидърс ли, сър? — Натаниел не изглеждаше прекалено ентусиазиран.

— Да. Единственото име, което успяхме да намерим. Горкото момче умря от воднянка горе-долу на твоята възраст; оттогава сме взели самоличността му за правителствени цели. И така, ти отиваш в Прага с намерението да внесеш малко от тяхната отлична бира. Сложих в пакета ти списък на пивоварните, който да научиш по време на полета.

— Да, сър.

— Добре. Преди всичко, трябва да си забележим на тази мисия, Мандрейк. Не привличай внимание върху себе си по никакъв начин. Ако се наложи да използваш магия, направи го тихо и бързо. Дочувам, че може да използваш демон. Ако е така, *контролирай го*.

— Разбира се, сър.

— Чехите не знаят, че си магьосник. Част от настоящото ни споразумение с тях е, че обещаваме да не извършваме никакви магически действия на тяхна територия. И обратното.

Натаниел се намръщи.

— Но сър, чух, че напоследък в Британия е имало активност на чешки шпиони. Сигурно те нарушават споразумението.

Секретарят хвърли един кос раздразнен поглед към Натаниел и почука с пръст по картата.

— Това е така. На тях въобще не може да се разчита. Кой знае, може дори да са и зад този твой инцидент с „голема“.

— В такъв случай...

— Знам какво ще кажеш, Мандрейк. Разбира се, че най-много бихме желали армиите ни още утре да маршируват по площад „Венцеслас“ и да покажем на чехите как стоят нещата, но точно сега не можем да го направим.

— Защо не, сър?

— Заради американските бунтовници. За съжаление в момента леко сме се разпрострели. Няма да продължи дълго. Ще пометем янките и после ще обърнем вниманието си обратно към Европа. Но точно в този момент не искаме нищо да ни създава проблеми. Схвана ли?

— Разбира се, сър.

— Освен това, *ние* също нарушаваме примирието по десетки начини. Това се нарича дипломация. Истината е, че чехите се превъзнасят повечко през последните десет години. Кампаниите на господин Девъро в Италия и Централна Европа бяха неубедителни и Съветът на Прага започна да пробва империята ни за слабости. Хапят ни, както бълхата хапе куче. Това няма значение. Всяко нещо с времето си... — Твърдостта и задоволството бяха смесени поравно в изражението на втория секретар. Той отново обърна вниманието си към картата. — И така, Мандрейк — рече той живо, — предполагам, че ще ти трябва свръзка в Прага. Някой, който да ти помогне да се ориентираш.

Натаниел кимна.

— Имате ли някой там, сър?

— Имаме. Един от най-добрите ни агенти... Името му е Арлекин.

— Арлекин... — В представите си Натаниел видя слаба, маскирана фигура, прокрадваща се с танцувална стъпка сред сенките, оставяща след себе си усещането за карнавал и заплаха...

— Така е. Това е псевдонимът на агента. Не мога да ти кажа истинското му име; вероятно то е неизвестно дори и на него самия. Ако си представяш слабичък, маскиран джентълмен, облечен пъстроцветно, с жива походка, тогава пробвай пак. Нашият Арлекин е закръглен, възрастен господин с мрачен нрав. Освен това обича да

носи черно. — Секретарят направи физиономия на изискано отвращение. — Прага влияе така, ако останеш там прекалено дълго. Това е един меланхоличен град. Няколко от нашите агенти бяха докарани до самоубийство през годините. Засега Арлекин изглежда достатъчно здрав, но е малко зле откъм чувствата.

Натаниел отметна косата от очите си.

— Сигурен съм, че мога да се справя с това, сър. Как ще се срещна с него?

— Тази вечер в полунощ излез от хотела и тръгни към гробището в гетото — то се намира тук, между другото, Мандрейк... виждаш ли? Точно край стария градски площад. Ще носиш мека шапка с кървавочервено перо на нея и ще се разходиш сред гробниците. Арлекин ще те намери. Ще го разпознаеш по характерната свещ, която ще носи.

— Характерна свещ?

— Точно така.

— Какво — ще е особено дълга или какво?

— Не ми даде тази информация.

Натаниел се намръщи.

— Моля за извинение, но всичко това изглежда малко... мелодраматично, не е ли така, сър? Всички тези гробища и свещи и кървавочервени пера. Не може ли просто да ми звънне в хотелската стая, след като си взема един душ и да се срещнем в кафенето долу?

Секретарят се усмихна студено. Подаде пакета на Натаниел и тръгна зад най-далечната маса към един луксозен кожен стол, в който седна с лека въздишка. Извъртя се с лице към прозореца, където се виждаха надвисналите над Лондон дъждовни облаци. Далеч на запад валеше: размазани петънца в небето падаха под ъгъл в невидимите гънки на града. Секретарят се взираше известно време, без да говори.

— Погледни този съвременен град — рече той накрая, — построен според най-изисканите съвременни модели. Виж гордите постройки на Уайтхол: нито една от тях не е на повече от сто и петдесет години! Естествено, все още има грозни, нереконструирани райони — това е неизбежно при толкова много обикновени — но сърцето на Лондон, където работим и живеем, изглежда много напредничаво. Един град на бъдещето. Един град, достоен за велика империя. Апартаментът на твоята госпожица Уитуел, Мандрейк —

прекрасна сграда; истински пример за модерните тенденции. Трябва да има много повече като нея. Плановете на господин Девъро да сине голяма част от „Ковънт гардън“ идната година, да построи наново всички онези малки къщурки с дървена конструкция в едно славно видение от бетон и стъкло...

Столът се извъртя обратно към стаята; той махна към картите.

— Виж Прага — това е нещо различно, Мандрейк. Според всички доклади тя е едно особено *мрачно* място, прекалено носталгично за славата на изчезналото ѝ минало. Нещо като болестна фиксация към мъртви и изчезнали неща: магьосниците, алхимиците, Великата империя. Е, всеки доктор може да каже, че това е един нездравословен вид — ако Прага беше човек, щяхме да я затворим в санаториум. Аз смея да твърдя, че ние можем да отървем Прага от бляновете ѝ, ако решим, но *няма* да решим. Не. Далеч по-добре е тя да бъде объркана и загадъчна, отколкото ясна и далновидна като Лондон. И хора като Арлекин, които следят нещата там за нас, трябва да мислят по същия начин като чехите. В противен случай няма да са ни полезни, нали така? Арлекин е по-добър шпионин от повечето, Мандрейк. И затова са и колоритните му инструкции. Предлагам ти да ги следваш дословно.

— Да, сър. Със сигурност ще се постарая.

Можех да позная, че това е Прага в момента, в който се материализирах. Изтърканият блясък на златистия полилей на тавана на хотелската стая; пищните и мизерни корнизи в горните краища на стените; прашните гънки на завесите над малкото легло с балдахин; меланхоличното трептене във въздуха — всичко показваше само едно. Както беше и с изражението на погнусено объркване на лицето на господаря ми. Дори и докато смънкваше последните срички от заклинанието, той се оглеждаше из стаята сякаш едва ли не очакваше тя да скочи и да го ухапе.

— Приятно ли пътува? — поинтересувах се аз.

Той направи няколко защитни свръзки и пристъпи извън кръга, давайки ми знак да направя същото.

— Никак. Все още имаше някакви магически следи по мен, когато минавах през митницата. Сграбчиха ме и ме заведоха в една проветрива задна стая, където трябваше да отговарям доста бързо — казах, че складът на компанията ми е точно до правителствена сграда и случайни заблудени магии прониквали през стените. Накрая се вързаха и ме пуснаха да си вървя. — Той се намръщи. — Не мога да разбера! Смених всичките си дрехи преди да тръгна от къщи, за да предотвратя полепването на каквито и да е магически следи!

— И бельото ли?

Той замълча.

— О, бързах. Забравих го.

— Ето, това е то. Ще останеш изненадан какво се натрупва там отдолу.

— И погледни тази стая — продължи момчето. — Това трябва да е най-добрият им хотел! Мога да се закълна, че не е бил пребоядисван през този век. Виж паяжините на онези завеси. Ужасяващо! А можеш ли да кажеш какъв би трябвало да е цветът на килима? Защото аз не мога. — Той ритна леглото раздразнено; от него изригна облак прах. — И какво е това глупаво нещо с балдахин? Защо просто не сложат хубави, тънки чисти дюшечета като у дома?

— По-весело! Поне си имаш собствени баня и тоалетна. — Огледах една отблъскващо изглеждаща странична врата: тя се отвори с театрално изскърцване и разкри една мизерна баня с плочки, която бе осветена от една-единствена крушка. В ъгъла се спотайваше чудовищна вана с три крака; беше от онзи тип, в който се убиваха съпругите или където домашните алигаторчета порастаха до огромни размери, хранени с необичайни меса^[1]. Отсреща имаше тоалетна, внушителна по подобен начин. Верижката ѝ висеше от тавана като въже на бесилка^[2]. В далечните краища на тавана яростно се бореха за надмощие паяжини и плесен. Тръбите се увиваха по стената в сложна плетеница. Те свързваха ваната и тоалетната и изглеждаха точно като разпилените черва на...

Затръшнах вратата.

— Като се замисля, аз не бих поглеждал тук. Просто баня. Нищо особено. Как е гледката?

Той ме изгледа ядно.

— Виж сам.

Дръпнах тежката алена завеса и погледнах към очарователната панорама от огромно общинско гробище. През нощта се простираха редове от подредени надгробни камъни, оградени от редове мрачни ясени и лиственици. На интервали, от жълтите фенери, висящи по дърветата, светеше траурна светлина. По чакълестите пътеки между камъните се виждаха няколко прегърбени скитащи се индивида; вятърът довяваше въздишките им нагоре до прозореца.

Бързо спуснах завесите.

— Да... Не е точно вдъхновяваща.

— Вдъхновяваща? Това е най-мрачното място, на което някога съм бил.

— Ами, какво очакваш? Ти си британец. Естествено, че ще те сложат в скапана стая с гледка към гробищата.

Момчето седеше на едно масивно бюро и разглеждаше някакви документи от малък кафяв пакет. Той заговори разсеяно.

— Точно поради тази причина би трябвало да получа най-добрата стая.

— Шегуваш ли се? След това, което Гладстон стори на Прага? Те не забравят, нали се сещаш.

При това той вдигна поглед.

— Онова беше война. Ние спечелихме и толкова. С минимум загуби на цивилни.

В този момент аз бях Птолемей, седях край пердетата, с кръстосани ръце, гледайки го ядосано на свой ред.

— Мислиш ли? — усмихнах се презрително. — Кажи го на хората от предградията. Там все още има неизползваеми земи, където къщите са изгорели.

— А ти знаеш това, така ли?

— Разбира се, че знам! Бях тук, нали? И мога да добавя, че се биех за чехите. А всичко, което *ти* си научил, е било скалъпено от Министерството на пропагандата на Гладстон след войната. Не ме наставлявай по този въпрос, *момче*.

За момент той изглеждаше така, сякаш щеше да избухне в ярост както преди. После явно в него се задейства някакъв ключ и вместо това стана студен и равнодушен. С безизразно лице се върна обратно към книгата, сякаш това, което бях казал, нямаше никакво значение и дори го отегчаваше. Някак си бих предпочел гнева.

— В Лондон — каза той, едва ли не на себе си, — гробищата са извън границите на града. Така е много по-хигиенично. Имаме специални погребални влакове, които извозват телата. Това е съвременният метод. Това място живее в миналото.

Не казах нищо. Той не заслужаваше привилегиите на моята мъдрост.

Може би за около час момчето изучаваше документите на светлината от слабата свещ, отбелязвайки малки бележки по краищата. Той не ми обръщаше внимание; аз не му обръщах внимание, само дето от време на време изпращах през стаята лек бриз и карах свещта да трепти и да го дразни. В десет и половина той звънна на рецепцията и на безупречен чешки поръча да му донесат агнешко на скара и гарафа вино в стаята. После остави химикалката и се обърна към мен, пригласявайки косата си назад с ръка.

— Сетих се! — казах аз от дълбините на балдахина, където си почивах. — Знам на кого ми напомняш. Това ме тормози, откакто ме призова миналата седмица. Лавлейс! Играеш си с косата точно както правеше той. Не можеше да я остави на мира.

— Искам да говоря за големите на Прага — рече той.

— Това е някаква суета — трябва да е така. Всичкото това масло.

— Ти си виждал големи в действие. Какъв тип магьосник ги използва?

— Смятам, че показва и несигурност. Постоянна нужда да се киприш.

— Винаги ли ги създаваха чешки магьосници? Британски можеше ли да го направи?

— Гладстон *никога* не си играеше с косата си или нещо друго. Той беше много спокоен.

Момчето примигна; за пръв път проявяваше интерес.

— Познавал си Гладстон?

— *Познавал* е малко силно казано. Видях го отдалеч. Той обикновено присъстваше на битката, облегнат на жезъла си, гледаше как войските му правят касапница; тук, в Прага, из Европа... Както казвам, той беше много спокоен; наблюдаваше всичко, говореше много малко; след това, когато трябваше, всеки ход бе решителен и обмислен. Нищо общо с днешните бърборещи магьосници.

— *Наистина ли?* — Личеше си, че момчето е заинтересувано. Нямаше нужда да се гадае на кого подражаваше. — Значи — рече той, — по някакъв начин си му се възхищавал, по твоя си отровен, демонски начин.

— Не. Естествено, че не. Той бе един от най-лошите. Из цяла окупирана Европа църковните камбани биеха, когато той умря. Ти не искаш да си като него, Натаниел, повярвай ми. Освен това — пооправих една прашна възглавница — нямаш необходимите качества.

При това той настръхна.

— Защо?

— Не си достатъчно гаден. Ето я вечерята ти.

Почукването на вратата извести пристигането на един прислужник в черно сако и възрастна прислужница, носещи разнообразни плата с капаци и охладено вино. Момчето разговаря с тях възпитано, задавайки няколко въпроса за разположението на улиците наоколо и им даде бакшиш за услугите. По време на тяхното посещение аз бях мишка, уютно свита между възглавниците; останах в този вид докато господарят ми нагъваше храната. Най-накрая вилицата

му издрънча върху чинията, отпи последна глътка от чашата си и стана.

— Добре — каза той. — Няма време за приказки. Единайсет и петнайсет е. Трябва да вървим.

Хотелът беше на „Кременкова“, къса уличка в края на Стария град на Прага и недалеч от голямата река. Излязохме и тръгнахме на север по осветените улици, насочвайки се бавно и сигурно по посока на гетото.

Въпреки пораженията от войната, въпреки разрухата, в която градът бе изпаднал след като императорът бе убит, а властта прехвърлена в Лондон, Прага все още запазваше нещо от стария си мистицизъм и величие. Дори аз, Бартимеус, обикновено безразличен към различните човешки вертепи, където съм бил затварян, признавах красотата ѝ: къщите в пастелни цветове със своите високи, стръмни теракотени покриви, струпали се нагъсто около кулите и камбанариите на безбройните църкви, синагоги и театри; голямата сива река се извиваше наоколо, осеяна с дузина мостове, всеки създаден в собствен стил от силите на потни джинове^[3]; над всичко това бе замъкът на императора, тъжно надвиснал от хълма си.

Момчето млъкна, докато вървахме. Това не бе изненадващо — досега той рядко беше напускал Лондон. Предположих, че зяпа наоколо, онемял от възхищение.

— Какво ужасно място — каза той. — Мерките за прочистване на бедните квартали биха свършили добра работа тук.

Погледнах го.

— Да разбирам ли, че Златният град не среща твоето одобрение?

— Ами... тук просто е толкова *объркано*, нали?

Вярно, че докато си пробиваш път все по-навътре в Стария град, улиците стават все по-тесни и объркани, свързани подобно на капилярна система с преки и проходи, където надвисналите отгоре стрехи са толкова нагъсто, че дневната светлина едва стига до калдъръма долу. Туристите вероятно намират този лабиринт за очарователен; за мен, той идеално възпроизвежда безнадеждната бъркотия на всички човешки стремежи. А за Натаниел, младият британски

магьосник, свикнал с широките, груби пътища на Уайтхол, всичко това беше прекалено объркано и малко извън контрол.

— Тук са живели велики магьосници — напомних му аз.

— Онова е било тогава — рече той кисело. — Това е сега.

Подминахме Каменния мост с порутената му стара кула на източната страна; около издадения ѝ покрив се въртяха прилепи, а в най-горните прозорци светеше нестабилна светлина от свещ. Дори и в този късен час имаше много движение по улиците: една или две старомодни коли с високи и тесни предни капаци и тежки скосени покриви, минаваха бавно по моста; много мъже и жени на коне вършеха същото; други водеха волове или управляваха двуколесни каруци, пълни със зеленчуци или бурета с бира. Повечето от мъжете носеха меки шапки във френски стил. Явно модата се бе променила през всичките години, откакто аз бях тук.

Момчето направи пренебрежителна физиономия.

— Това ме подсеца. Най-добре по-бързо да приключвам с тази игра. — Той носеше малка кожена раница; бръкна в нея и измъкна огромна увиснала шапка. При второто тършуване оттам изникна едно извито и доста намачкано перо. Той го вдигна, така че светлината от фенера да падне върху него.

— Как би нарекъл този цвят? — попита той.

Погледнах.

— Не знам. Червено, предполагам.

— Какъв вид червено? Опиши го.

— Ъмм, керемиденочервено? Огненочервено? Доматеночервено? Слънчевочервено? Може да е всеки един от всичките.

— Значи не е кървавочервено? — Той изруга. — Толкова бързах — само това можах да взема. Е, ще трябва да свърши работа. — Той тикна перото в плата на шапката и настави цялото нещо на главата си.

— А това за какво е? — попитах. — Надявам се, че не се опитваш да си елегантен, защото изглеждаш като идиот.

— Уверявам те, че това е свързано с работата. Не е моя идея. Хайде, почти полунощ е.

Сега се отдалечихме от реката и се насочихме към сърцето на Стария град, където гетото пазеше най-дълбоките тайни на Прага^[4]. Къщите ставаха все по-малки и по-порутени, сбутани една върху друга толкова плътно, че без съмнение някои от тях се държаха прави

единствено поради близостта на съседите си. Настроенията ни се променяха в различна посока, докато вървахме. Моята същност се зареждаше с енергия от магията, просмукваща се от старите камъни, от спомените за моите геройства в миналото. Противно на това Натаниел ставаше сякаш все помрачен, мърморейки и мрънкайки под прекалено голямата си шапка като някой дърт заядливец.

— Има ли някакъв шанс — казах аз, — да ми кажеш какво точно правим?

Той погледна часовника си.

— Десет минути до полунощ. Трябва да съм в старото гробище, когато часовниците започнат да бият. — Той отново изцъка неодобрително. — *Още едно* гробище! Можеш ли да повярваш? Колко такива *има* тук? Ами, един шпионин ще ме чака там. Ще ме познае по шапката; аз ще го позная по — цитирам — „необикновената свещ“. — Той вдигна ръка. — Не питай — нямам представа. Вероятно той ще може да ни насочи към някой, който знае нещо за науката на големите.

— Смяташ, че някой чешки магьосник причинява неприятностите в Лондон? — казах аз. — Не е задължително да е така.

Той кимна или поне главата му направи рязък жест под огромната шапка.

— Именно. Вътрешен човек трябва да е откраднал окото от колекцията на Лавлейс: някъде има предател. Но знанието за използването му трябва да е дошло от Прага. Никой в Лондон не го е правил досега. Може би нашият шпионин ще може да ни помогне. — Той въздъхна. — Но все пак се съмнявам. Всеки, който би се нарекъл Арлекин, сигурно вече е доста изфирясал.

— Няма да е кой знае колко по-заблуден, отколкото останалите от вас, с вашите глупави фалшиви имена, господин *Мандрейк*. А аз какво да правя, докато ти се срещаш с този джентълмен?

— Скрий се и оглеждай. На вражеска територия сме и аз няма да се доверя нито на Арлекин, нито на някой друг. И така, това трябва да е гробището. По-добре се промени.

Бяхме стигнали до един чакълест двор, ограден от всички страни от сгради с малки черни прозорци. Пред нас имаше няколко стъпала, които водеха нагоре към отворена метална порта в паянтова метална ограда. Отвъд се издигаше тъмна, назъбена грамада — първите надгробни плочи на старото гробище на Прага.

Това гробище беше малко повече от петдесет квадратни метра, най-малкото в града. И все пак то бе използвано в продължение на много години, отново и отново и това допринасяше за отличителната му миризма. Всъщност, самият брой на погребенията и ограниченото пространство бяха довели до това телата да бъдат закопавани едно върху друго, отново и отново и така нивото на гробището се бе вдигнало с метър и осемдесет над двора около него. Надгробните камъни също бяха много нагъсто, големите — надвиснали над малките, а малките — наполовина заровени в земята. С разхвърляното си пренебрежение към яснота и ред, гробището беше точно типа място, което можеше да обърка подредения мозък на Натаниел^[5].

— Ами, хайде, давай тогава — рече той, — чакам.

— А, това правиш значи, така ли? Не можах да разбера от тази шапка.

— Превърни се в гнусна змия или плъх, или в каквото си искаш, противно нощно създание. Аз влизам. Пригответи се да ме защитаваш при необходимост.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

Този път избрах да бъда дългоух прилеп, с кожени крила и рошава глава. Това е гъвкава маскировка, смятам аз — бърза, тиха и доста подходяща за гробище посред нощ. Излетях към разхвърляния пущинак от разхвърляни камъни. Като първоначална предпазна мярка огледах седемте нива: бяха чисти, но толкова напоени с магия, че всяка една вибрираше нежно от спомените на отминали дела. Не забелязах никакви капани или сензори, въпреки че няколкото защитни възела на близки сгради подсказваха, че някакви магьосници все още живееха тук^[6]. Наоколо нямаше никого; в този късен час бъркотията от тесни пътеки в гробището бе празна, потънала в черни сенки. Ръждясалите лампи, закрепени за оградата, излъчваха приглушена светлина. Намерих един надвиснал надгробен камък и елегантно увиснах на него, сгушен в крилата си. Започнах да наблюдавам главната пътека в гробището.

Натаниел пристъпи през портата, обувките му заскърцаха тихо по пътеката. Точно когато го направи, десетината часовници на църквите в Прага започнаха да бият, отбелязвайки началото на тайнствения час, наречен полунощ^[7]. Момчето въздъхна шумно, разтръска глава отвратно и закрачи внимателно по пътеката с

протегната ръка, опипвайки пътя си между камъните. Наблизо избуха бухал, може би като предвестник на жестока смърт, може би коментираше нелепия размер на шапката на господаря ми. Кървавочервеното перо се развяваше напред-назад зад главата му, проблясвайки слабо на оскъдната светлина.

Натаниел крачеше. Прилепът висеше неподвижен. Времето минаваше бавно както винаги, когато се мотаеш из гробищата. Само веднъж имаше движение на улицата извън оградата: едно странно създание с четири крака, две ръце и някаква двойна глава излезе, влачейки краката си от нощта. Господарят ми го забеляза и спря несигурно. Съществото мина под фенера и се оказа, че са двама влюбени, опрели глави един в друг и преплели ръце. Целунаха се старателно, изкикотиха се и отминаха нататък. Господарят ми ги изглежда как отминават със странно изражение на лицето. Мисля, че се опитваше да гледа презрително.

От този момент нататък крачката му, която никога не е била особено енергична, определено стана апатична. Той си тътреше краката, ритайки невидими камъчета, загръщайки се със самото си, прегърбен и някак незаинтересован. Мислите му бяха другаде. Реших, че има нужда от ободрителен разговор, прелетях до него и увиснах на един камък.

— Съвземи се — рекох, — изглеждаш отчаян от живота. Ще отблъснеш този тип, Арлекин, ако не внимаваш. Представи си, че си на романтична любовна среща с някоя хубава млада магьосничка.

Не можех да се закълна — беше тъмно и така нататък — но мисля, че май се изчерви. Интересно... Може би това беше добра основа да го дразня в бъдеще.

— *Безнадеждно е* — прошепна той. — Почти дванайсет и половина стана. Ако смяташе да се покаже, досега щяхме да го видим. Мисля... слушаш ли ме?

— Не. — Острият слух на прилепа бе доловил драскане някъде в другия край на гробището. Надигнах се леко и се възрях в мрака. — Това може би е той. Пригответи се, Ромео.

Наведох се и полетях ниско между камъните, поемайки определен курс, за да избегна директен сблъсък с нещото, което идваше към нас.

От своя страна, момчето се поизправи; с килната шапка, ръцете небрежно поставени зад гърба, той започна да се шляе по пътеката, сякаш бе дълбоко замислен. Не даваше вид да е забелязал нарастващия звук от тътрене или странната бледа светлина, която се приближаваше към него между камъните.

[1] Това е една от странните характеристики на Прага: нещо в атмосферата, може би причинено от пет века мрачно магьосничество, изкарва на бял свят ужасяващия потенциал на всеки предмет, независимо колко е обикновен. ↑

[2] Разбирате ли какво имам предвид? ↑

[3] През 1357 г. аз участвах в конструирането на Каменния мост, най-внушителния от всички. Девет от нас изпълниха задачата за една нощ, както се искаше, подсилвайки основите със стандартната саможертва: затварянето на джин. На зазоряване теглихме чоп за тази „чест“. Предполагам, че бедният Хъмфри все още е там, отегчен от висенето на едно място, въпреки че му дадохме едно тесте карти, с които да убива времето. ↑

[4] По времето на Рудолф, когато Светата римска империя бе в своя апогей и шест африта патрулираха по новите стени на Прага, еврейската общност снабдяваше императора с голяма част от парите му и много от магията. Насила ограничени в рамките на претъпканите улици на гетото и едновременно загубили доверието на едната част от пражкото общество и спечелили това на другата част, еврейските магьосници станали силни за известно време. Тъй като кланетата и клеветите към техните хора били често явление, видът на тяхната магия бил изключително защитен — като примера с великия магьосник Лоу, който създал първия голем, за да предпази евреите от нападенията както на джинове, така и на хора. ↑

[5] Всъщност, то накара и мен леко да се разтреперя, но по различни причини. Тук земята беше много силна — мощта ѝ се простираше нагоре към небето и изсмукваше енергията ми. Джиновете не бяха добре дошли тук; това бе уединено място, подчинено на друга магия. ↑

[6] Това бяха слаби защиты. Дори и дяволче без ръце можеше да си пробие път през тях. Като магически център Прага беше в упадък от един век. ↑

[7] Поради комплексни причини, вероятно свързани с астрономията и ъгъла на земната орбита, точно в полунощ и на обед се приближават най-близо една до друга, позволявайки на чувствителните човеци да зърнат дейности, които иначе биха били невидими за тях. И затова при тези два часа има най-много разкази за призраци, привидения, черни кучета, двойници и други духове — които по принцип са дяволчета или фолиоти, изпълняващи поръчки в един или друг външен вид. И тъй като най-вече нощта стимулира човешкото въображение (доколкото го има), хората обръщат по-малко внимание на виденията по обяд, но те си присъстват: трептящи фигури, видени в горещата мараня; минувач, който при внимателен оглед няма сянка; бледи лица сред тълпата, които, ако ги погледнеш директно, всъщност не са там. ↑

С крайчеца на окото си Натаниел видя как прилепът отлетя към едно старо тисово дърво, което някак бе оцеляло в един ъгъл на гробището през вековете погребения. Един много сух клон предлагаше добра гледка към пътеката. Прилепът прелетя под него и увисна неподвижно.

Натаниел пое дълбоко дъх, намести шапката си и закрачи напред възможно най-равнодушно. През цялото време очите му бяха приковани в нещо, движещо се в дъното на гробището. Въпреки силния скептицизъм, който изпитваше по отношение на цялата тази бъркотия, тъмнината и уединението на това самотно място бяха повлияли на куража му. Против желанието си, той усети как сърцето му бие болезнено в гърдите.

Какво точно виждаше пред себе си? Една бледа, мъртвешка светлина се носеше към него, зеленикава и млечнобяла, озарявайки камъните, покрай които минеше, с болестно сияние. Зад нея се виждаше движеща се сянка, прегърбена и тромава, лъкатушеща все по-близо между камъните.

Натаниел присви очи: на нито едно от трите видими нива не видя демонска дейност. Това нещо, вероятно, беше човек.

Най-после скърцането на чакъла показва, че сянката е излязла на пътеката. Тя не спря, а продължи плавно да се приближава. Зад нея се ветрееше парцаливо черно наметало или пелерина. Като се приближи, Натаниел забеляза от предната част на пелерината да се подават чифт неприятни бели ръце, държащи нещо, което излъчваше слаба вещерска светлина. Взя се да види и лицето, но то бе скрито под тежка черна качулка, извита надолу като орлови нокти. Не можеше да се види нищо друго от фигурата. Той насочи вниманието си към предмета в бледите ръце, нещото, което излъчваше странното бяло сияние. Беше свещ, здраво забодена в...

— Ъх! — каза той на чешки. — Това е отвратително.

Фигурата спря на място. Изпод качулката прозвуча висок и тънък възмутен глас.

— Ъъ, какво искаш да кажеш? — Изкашля се набързо; веднага се чу един по-дълбок, по-бавен, като цяло по-зловещ глас: — Тоест — какво искаш да кажеш?

Натаниел присви устни.

— Това ужасно нещо, което носиш. Гадно е.

— Внимавай! Това е мощен предмет.

— Това е нехигиенично, нищо повече. Откъде го взе?

— Лично го отрязах от едно бесило при пълнолуние.

— Обзалагам се, че дори не е осолено. Да! Гледай — от него падат парчета!

— Не, не падат. Това са капки восък.

— Е, може би, но все пак не е редно да го разнасяш със себе си. Предлагам ти да го захвърлиш зад онези надгробни камъни, а после да си измиеш ръцете.

— Осъзнаваш ли — рече фигурата, която сега бе сложила раздразнено единия си юмрук на хълбока, — че говориш за предмет, който има силата да праща враговете ми в състояние на вцепенение и може да улови наблюдателна магия на петдесет крачки? Това е ценен предмет. Няма да го изхвърля.

Натаниел поклати глава.

— Трябва да те затворят. Такова поведение не би било толерирано в Лондон, това мога да ти кажа.

Фигурата внезапно трепна.

— Лондон? Какво общо има с мен?

— Ами, ти си Арлекин, нали? Агентът.

Последва дълга пауза.

— Може би.

— Естествено, че си. Кой друг би се скитал из гробище по това време на нощта? Няма нужда да виждам това гадно нещо със свещта, за да знам, че си ти, нали така? Освен това говориш чешки с британски акцент. Стига глупости! Трябва ми информация и то бързо.

Фигурата вдигна свободната си ръка.

— Един момент! Аз все още не знам кой си *ти*.

— Аз съм Джон Мандрейк, правителствен служител. Както добре знаеш.

— Това не е достатъчно. Трябва ми доказателство.

Натаниел забели очи.

— Виждаш ли това? — той посочи нагоре. — Кървавочервено перо.

Фигурата го погледна.

— На мен ми изглежда керемиденочервено.

— *Кървавочервено* е. Или след секунда ще стане, ако не спреш с глупостите и не се захванем с работата.

— Ами... добре тогава. Но първо... — Фигурата прие застрашителна стойка. — Трябва да проверя дали сред нас няма наблюдатели. Отстъпи назад! — Вдигна предмета и изрече една дума. Внезапно бледият огън излетя, превърна се в лъчист светлинен обръч и увисна във въздуха между тях. При друга команда обръчът подскочи, уголеми се и се разпротря вълнообразно във всички посоки из гробището. Натаниел зърна как прилепът тупна като камък от мястото си на дървото, точно преди светлинната ивица да мине покрай него. Не видя какво се случи с прилепа; обръчът продължи извън границите на гробището и бързо изчезна в нищото.

Фигурата кимна.

— Безопасно е да говорим.

Натаниел посочи свещта, която се бе върнала в предишното си състояние.

— Този номер го знам. Това е светлинната халка, задействана от дяволче. Не са ти необходими мъртвешки крайници, за да го направиш. Тези готически подробности са си чисти глупости, подходящи за смайване на обикновени. На мен няма да ми въздейства, Арлекин.

— Вероятно... — Кльошавата ръка изчезна в качулката и замислено почеса нещо. — И въпреки това мисля, че си прекалено придиличен, Мандрейк. Пренебрегваш принципната основа на нашата магия. Тя не е толкова чиста и непорочна, колкото смяташ. Кръв, ритуали, жертвоприношения, смърт... те са в основата на всяко наше заклинание. Всички ние разчитаме на готически подробности по един ли друг начин.

— Тук, в Прага, може би — каза Натаниел.

— Никога не забравяй, че силата на Лондон е изградена върху тази на Прага. И така... — Тонът на Арлекин изведнъж стана делови. — Дяволчето, което дойде при мен, каза, че си тук на строго секретна мисия. Каква е и каква информация искаш от мен?

Натаниел заговори бързо и с известна доза облекчение, очертавайки основните събития от предишните няколко дни. Мъжът под качулката го изслуша мълчаливо.

— Голем на свобода в Лондон? — извика той, когато Натаниел спря. — Чудесата никога не свършват. Ето, че твоите готически подробности се завръщат и създават проблеми, независимо дали ти харесва. Интересно...

— Интересно и неразбираемо? — с надежда попита Натаниел.

— Не знам за това. Но може и да имам някои подробности за теб — бързо! Наведи се долу! — Той се хвърли на земята със скоростта на змия; без да се колебае, Натаниел стори същото. Лежеше с лице, притиснато към гробищната пръст, и слушаше кънтенето на високи ботуши по пътя отпред. Вятърът довя едва доловим цигарен дим. Стъпките заглъхнаха. След около минута агентът бавно стана на крака.

— Патрул — рече той. — За щастие усетът им за миризми е притъпен от цигарите, които пушат; засега сме в безопасност.

— Казваше, че... — подсказа му Натаниел.

— Да. Първо по въпроса с окоето на голема. Няколко от тези предмети се съхраняват в магически хранилища на чешкото правителство. Съветът на Прага спира всеки достъп до тях. Доколкото знам, не са били използвани с магическа цел, но имат висока символична стойност, понеже големите са били инструмент, причинил големи щети на армията на Гладстон при първата му европейска кампания. Преди няколко години едно от очите беше откраднато, а престъпникът не бе открит. Мисля — и, подчертавам, това е само размишление, — че това изчезнало око е същото, открито по-късно в колекцията на твой приятел Саймън Лавлейс.

— Извинявай — каза Натаниел студено, — но той не ми беше приятел.

— Е, сега не е ничий приятел, нали? Защото се провали. Ако беше спечелил, всички щяхте да го слушате с отворена уста и да го каните на вечеря. — Агентът подсмръкна дълго и пренебрежително някъде изпод качулката си. — Поддръж това за секунда, трябва да пийна нещо.

— Ъх! Студено и лепкаво е. Побързай!

— Веднага. — Ръцете на Арлекин тършуваха из наметалото по един сложен начин. Малко по-късно се появиха, стиснали зелена

бутилка с коркова тапа. Той издърпа тапата и наклони бутилката някъде в качулката. Последва звук от гълтане и миризма на силен спирт.

— *Така* е по-добре. — Невидимите устни измляскаха, тапата се върна на бутилката, а бутилката се върна в джоба. — Ще си взема това. Не си го повредил, нали? Малко е крехко. Така — продължи Арлекин, — вероятно Лавлейс е планирал лично да използва окото; ако е така, плановите му са били осуетени от смъртта му. Някой друг, може би някой негов съучастник — кой знае? — го е откраднал от нашето правителство и явно е накарал нещото да работи... Ето тук става сложно.

— Нуждаят се и от формиращото заклинание — каза Натаниел. — Написва се на пергамент и се пъха в устата на голема, преди да се съживи. Това е частта, която никой не е знаел през всичките тези години. Никой в Лондон.

Агентът кимна.

— Тайната *може* да е била изгубена; но също така може и да е все още известна в Прага, но просто да е останала неизползвана. В момента съветът не иска да ядосва Лондон; британците са прекалено силни. Предпочитат да изпращат шпиони и малки групи, които тихомълком да работят в Лондон, да събират информация. Този твой голем... прекалено драматичен ход е за чехите — като директен резултат биха очаквали да последва инвазия. Не, аз мисля, че търсиш някой отцепник, някой, който работи за личната си индивидуална полза.

— И така, къде да търся? — попита Натаниел. Не можа да не се прозине, докато говореше; не бе спал от инцидента в Британския музей предишната нощ. Беше тежък ден.

— Трябва да помисля... — Агентът се замисли за няколко секунди. — Трябва ми време да направя проучванията си. Ще се срещнем отново утре през нощта и ще ти дам имена. — Той се загърна в наметалото си с драматичен замах. — Ще се срещнем...

Натаниел го прекъсна.

— Надявам се, няма да кажеш „под бесилото“, „на мястото за екзекуции“ или нещо друго толкова мрачно.

Фигурата се изпъчи.

— Нелепо е. Дори и само като идея.

— Добре.

— Щях да предложа ямите за трупове от чумата на улица „Хибернска“.

— Не.

Агентът изглеждаше вкиснат.

— Добре — изръмжа. — В шест часа при будката за хотдог на Стария градски площад. Това достатъчно нормално ли е за теб?

— Това ще свърши работа.

— Значи, дотогава... — Със замаяне на пелерината и изскърцване на скритите колене, фигурата се обърна и развявайки се, тръгна нагоре по гробищната пътека, а мъртвешката му светлина блещукаше неясно в далечината. Скоро светлината изчезна и нищо освен отдалечаващата се сянка и приглушената псувня, която агентът изрече, като се блъсна в един надгробен камък, не показваха, че някога е била тук.

Натаниел седна на един камък в очакване Бартимеус да се появи. Срещата беше задоволителна, само малко дразнеща; сега имаше достатъчно време да си почине преди следващата вечер. Измореният му мозък се отнесе. Споменът за Джейн Фарар отново се върна. Колко приятно беше да е така близо до него... Беше му повлияло почти като наркотик. Той се намръщи — *естествено*, че бе като наркотик. Нали му бе направила магия. И едва не се върза, тотално пренебрегвайки предупреждението на сензора си. Какъв *глупак* беше.

Момичето или искаше да го забави, или да разбере какво знае. И в двата случая работеше за господаря си, Дювал, който очевидно не искаше отдел „Вътрешни работи“ да успее по какъвто и да било начин в това начинание. Когато се върнеше, без съмнение щеше да срещне още повече враждебност. Дювал, Талоу, Фарар... Дори на неговата господарка, госпожица Уитуел, не можеше да разчита, ако не ѝ доставеше каквото искаше.

Натаниел разтърка очи. Изведнъж се почувства много изморен.

— *Леле*, изглеждаш сякаш ще паднеш всеки момент. — Джинът седеше на един камък насреща, в познатата момчешка форма. Кръстосваше си краката точно като Натаниел и се прозяваше екстравагантно. — Трябваше да си легнал преди *часове*.

— Чу ли всичко?

— Повечето. Изпуснах малко, след като пусна халката. Почти ме удари и трябваше да предприема действия по отстъплението. Добре, че трите корена бяха разместили няколко камъка. Успях да падна в подземна кухня, докато сондата минаваше отгоре. — Момчето спря, за да изтръска малко сив прах от косата си. — Не че по принцип препоръчвам гробовете като място за криене. Никога не знаеш какво може да намериш. Но собственикът точно на този беше доста гостоприемнен. Позволи ми да се гушна в него за няколко секунди. — Смигнах многозначително.

Натаниел потрепери.

— Колко адски гадно.

— Като говорим за това — рече джинът. — Свещта, която този приятел носеше. Наистина ли беше...?

— Да. Опитвам се да не мисля за това. Арлекин не е просто полулуд, което без съмнение е последствие от дългото живеене в Прага. — Натаниел стана и си закопча сакото. — Но си има и полезни страни. Смята, че ще може да ни даде някои контакти утре вечер.

— Добре — рече момчето, заето да си закопчава сакото със сходен маниер. — Тогава може би ще можем да действаме. Моята рецепта за информаторите е или да ги пека на бавен огън, или да ги увеса за крака през някой висок прозорец. Това обикновено кара чеха да си каже и майчиното мляко.

— Няма да има нищо подобно, ако можем да го избегнем. — Натаниел тръгна надолу по пътеката към изхода на гробището. — Властите не бива да знаят, че сме тук, така че не можем да привличаме вниманието върху себе си. Това означава никакво насилие или очевидни магии. Разбра ли?

— *Разбира се.* — Джинът се усмихна широко, пристъпвайки до него. — Познаваш ме.

В 9:25 часа сутринта в деня на голямото нападение, Кити вървеше по една задна уличка на „Уест енд“. Вървеше бързо, почти тичаше; автобусът бе забавен от движението на Уестминстърския мост и тя закъсняваше. На гърба ѝ подскачаше малка раничка; косата ѝ се развяваше зад нея, докато се движеше.

Точно в 9:30 часа, разрошена и малко задъхана, Кити пристигна при служебния вход на театър „Колизеум“, бутна леко вратата, която се оказа отключена. Погледна бързо зад себе си към осеяната с боклуци улица, не видя никого и се вмъкна вътре.

Сивият и мръсен коридор бе пълен с кофи и странни дървени конструкции, вероятно предназначени за сцената. През един мърляв прозорец се процеждаше малко светлина; спареният въздух миришеше силно на боя.

Отпред имаше друг коридор. Следвайки запаметените инструкции, Кити тихомълком тръгна по него и стигна до друга стая, пълна със закачалки с костюми. Въздухът стана по-спарен. Нечий бивш обяд — парченца сандвич с пържени картофи и полупразна чаша кафе — лежаха пръснати на масата. Кити влезе в трета стая и видя внезапна промяна: под краката ѝ имаше дебел килим, а стените бяха с тапети. Сега някъде отдалеч миришеше на дим и лак. Тя бе близо до предната част на театъра, в обществените коридори.

Спря и се послуша. В цялата празна сграда не се чуваше звук. И все пак някъде отгоре, някой чакаше.

Беше получила инструкциите си онази сутрин в атмосферата на трескава подготовка. Господин Пенифедър бе затворил магазина в този ден и се бе оттеглил в склада в избата, за да започне да подрежда екипировката им за нападението. Всички останали също бяха заети, шиеха черни дрехи, лъскаха инструменти, а Фред се упражняваше в мятане на ножа в уединената изба. Господин Хопкинс беше насочил Кити към „Колизеум“. Мистериозният благодетел, каза той, бил избрал

този неизползваем театър като сравнително неутрално място, където магьосник и обикновен можеха да се срещнат в равностойни условия. Там щяха да ѝ дадат помощта, от която се нуждаеха, за да влязат в гробницата на Гладстон.

Въпреки някои съмнения за цялото начинание, Кити не можеше да не се развълнува от името. Гладстон. Историите за великолепието му бяха безбройни. Приятелят на народа, ужасът на неговите врагове... Да осквернят гробницата му бе толкова немислима постъпка, че умът ѝ едва я разбираше. И все пак, ако успееха, ако се върнеха вкъщи със съкровищата на основателя, какви чудеса още можеше да извърши съпротивата.

Ако се проваляха, Кити не си правеше илюзии за последствията. Групата се разпадаше. Пенифедър беше стар: въпреки страстта му, въпреки гнева му, силата му отслабваше. Без твърдото му водачество групата щеше да се разпусне — всички щяха да се върнат към еднообразния си живот под тиранията на магьосниците. А ако имаха кристалната топка и магическото портмоне, тогава какво? Може би тогава съдбата им щеше да се промени и щяха да привлекат свежа кръв за каузата си. Само мисълта за това караше сърцето ѝ да забие по-бързо.

Но първо трябваше да се срещне с непознатия благодетел и да спечели неговата помощ.

Коридорът минаваше покрай множество отворени врати, през които Кити виждаше покритите места в театралния салон. Беше много спокойно, всеки звук се приглушаваше от дебелия килим и елегантните тапети по стените. Килимът беше виненочервен, тапетите — на розови райета. Единствената украса бяха избелелите театрални плакати и очуканите месингови свещници, които излъчваха слаба, нестабилна светлина. Кити вървеше бързо, докато стигна стълбите.

Тръгна нагоре по дългите, ниски стъпала, после — отново, почти в обратна посока — нагоре по още едни стълбища, мина по един тих коридор и стигна до мястото, където от лявата страна имаше шест ниши със завеси. Всяка от тях бе вход към една от нишите, гледащи към сцената и използвани от магьосниците.

Всяка от нишите имаше номер, гравирани на месингова табелка над завесата. Без да спира, Кити се насочи към последната ниша в

редицата. Тя бе номер седем; мястото, където щеше да чака благодетелят.

Както и всички останали, завесата бе напълно спусната. Кити спря отпред, заслуша се, но не чу нищо. Един кичур коса бе паднал на лицето ѝ. Тя го приглади назад и докосна сребърната висулка в джоба си за късмет. После отмести рязко завесата и пристъпи вътре.

В нишата нямаше нищо освен два тежки златни стола, обърнати с лице към сцената. От лявата страна бе дръпната завеса, скриваща помещението от залата долу. Кити се намръщи смутено и объркано. Да не беше объркала номера или часа? Не. По-вероятно благодетелят се беше уплашил и не се бе появил.

На облегалката на единия стол имаше забодено листче хартия. Кити пристъпи напред да го издърпа. В този момент усети леко движение във въздуха, много лек шум зад нея. Ръката ѝ се стрелна към палтото. В основата на врата ѝ бе упражнен внезапен лек натиск. Тя замръзна.

Гласът бе тих и замислен.

— Моля те, изобщо не се опитвай да се обърнеш, скъпа моя. Лекото убождане, което чувстваш, е от върха на кама, изкована в Рим за Борджиите. Остротата не е единственото ѝ качество — на един пръст нагоре по острието има капка отрова; ако тя докосне раната ти, ще умреш за тринайсет секунди. Споменавам го само за да спазваме подходящите подробности. Без да се обръщаш, моля те, хвани стола и го постави с лице към стената... Добре. Сега седни. Аз ще седна плътно зад теб и после ще говорим.

Кити издърпа стола с лице към стената, заобиколи го бавно и предпазливо седна в него, като през цялото време усещаше острието във врата си. Чу шумолене на дрехи, скърцане на кожени обувки, лека въздишка, след това някой седна и се отпусна. Погледна стената, но не каза нищо.

Гласът прозвуча отново:

— Добре. Сега сме готови и се надявам, че можем да вършим работа. Нали разбираш, че предпазните мерки, които взимам, са просто за самозащита? Аз не искам да ти навредя.

Кити остана загледана в стената.

— Нито пък ние на теб — рече тя спокойно. — Но все пак и ние сме взели предпазни мерки.

Гласът изсумтя.

— Които са?

— Моя колежка чака пред театъра. Тя носи малка кожена чанта. В нея има шест малки демона, обвити в избухлив гел. Това, вярвам, е ефикасно бойно оръжие и може да изравни цяла сграда със земята. Наскоро го откраднахме от склада на Министерството на отбраната. Споменавам го, за да те впечатля: способни сме на забележителни неща. Казвам го и защото, ако не се върна до петнайсет минути, приятелката ми ще активира дяволчетата и ще ги хвърли в театъра. — Лицето на Кити беше безизразно. Това беше лъжа.

Сподавен смях.

— Добре казано, скъпа моя. Ами тогава, трябва да побързаме. Както господин Хопкинс без съмнение ви е казал, аз съм на свободна практика и с много връзки сред магьосниците; дори лично съм се занимавал с изкуството от време на време. Но, също като теб, и на мен ми е писнало от тяхното управление! — В гласа му се прокрадна гневна нотка. — Поради дребно финансово недоразумение правителството ми отне богатството и имотите! Сега съм просяк там, а някога спях на копринени чаршафи от Ташкент! *Нищо* няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да видя как магьосниците пропадат. Затова ще помогна на каузата ви.

Тези забележки бяха изречени с много емоции; при всяко натъртване върхът на камата се забиваше във врата на Кити. Тя навлажни устни.

— Господин Хопкинс каза, че имате ценна информация за нас.

— Така е, наистина. Трябва да разбереш, че аз не изпитвам съчувствие към обикновените, за чиято кауза работите. Но действията ви дразнят големите в правителството и това ми харесва. И така, по същество. Хопкинс обясни ли ви естеството на предложението? — Кити кимна предпазливо. — Добре тогава, посредством връзките си аз получих достъп до документите на Гладстон и направих някои проучвания. Дешифрирах някои кодове и разбрах подробности за проклятието, което е оставил да пази останките му.

— Това ми изглежда твърде оскъдна защита за някой с неговата сила — каза Кити. — Ако мога така да се изразя.

— Ти си интелигентно, упорито момиче — одобрително каза гласът. — Когато е умрял, Гладстон е бил стар и слаб, мършав като

вретено, неспособен на нищо повече от обикновено заклинание. И все пак това е свършило работа. Никой не го е осквернил от страх да не бъде поразен от проклятието. Но то може да бъде преодоляно, ако вземете необходимите предпазни мерки. Аз мога да ви дам тази информация.

— Защо да ти вярваме? — извика Кити. — Не разбирам. Какво печелиш ти от това?

Гласът явно не се възмути от въпроса.

— Ако исках да унищожа групата ви — каза той спокойно, — в момента, в който влезе през тази завеса, щеше да си арестувана от полицията. Освен това вече ти казах, че искам да видя как магьосниците се провалят. Но ти си права, естествено. Правя го и заради нещо друго. Докато се ровех в архива на Гладстон, открих списък на погребалните предмети. Той съдържа предмети от интерес и за вас, и за мен.

Кити леко се размърда в големия златен стол.

— Ще ми трябват поне две минути да напусна сградата — каза тя. — Уверявам те, че приятелката ми е много точна.

— Ще бъда кратък. Господин Хопкинс трябва да ви е казал за чудесата в криптата — можете да ги вземете — магическите оръжия и всичко останало. Аз нямам нужда от тях; аз съм мирен човек. Но аз събирам необикновени предмети и ще се радвам да притежавам наметалото на Гладстон, което е било сгънато и поставено на саркофага му. То няма магическа сила, така че ви е безполезно. А и ако дъбовият му жезъл е оцелял, искам и него. Той има минимална магическа стойност — мисля, че го е омагьосал да пази от насекоми — но ще се радвам да го имам в колекцията си.

— Ако вземем останалите съкровища — рече Кити, — ще се радваме да ти дадем тези неща.

— Много добре, споразумяхме се. И двамата ще се облагодетелстваме. Ето необходимата ви екипировка. — С леко шумолене, една малка черна чанта бе избутана по килима пред нея. — Не я пипай все още. В нея има сандъче и чук. Те ще ви предпазят от проклятието. Включил съм и подробни инструкции. Следвайте ги и ще живеете. Слушай внимателно — продължи гласът. — Довечера в единайсет и половина уредниците на абатството ще си тръгнат. Отидете при вратата на манастира: аз ще уредя да я оставят отворена.

Втора врата затваря пътя към самото абатство; по принцип се затваря с две средновековни резета и греда. Ще оставя и тази врата отключена. Тръгнете в северния кораб^[1] на храма и намерете статуята на Гладстон. В една колона зад нея е входът към гробницата. За да влезете, трябва просто да завъртите ключа.

Кити се обърка.

— Ключ ли?

Нещо малко и блестящо прелетя във въздуха и падна до чантата.

— Пази го добре — каза гласът — и помни да се предпазите с магията ми преди да отворите гробницата. В противен случай цялото това хитруване ще е било за нищо.

— Ще запомня — каза Кити.

— Добре — Тя чу как някой стана от стола. Гласът заговори отвисоко, близо до нея. — Тогава това е всичко. Желая ви успех. Не се обръщай.

Острото усещане отзад на врата ѝ намаляваше, но толкова леко, толкова неусетно, че в началото Кити не можа да разбере, че вече го няма. Тя изчака цяла минута, неподвижна, с широко отворени очи.

Накрая изгуби търпение.

Тя се обърна плавно с ножа си в ръка.

Нишата бе празна. И когато излезе в тихия коридор, здраво стиснала ключа и чантата, тя не видя никого наблизо.

[1] Кораб — архитектурна част на християнски храм. — Бел.ред.

Някъде в далечното минало, дълго преди първите магьосници да пристигнат в Лондон, голямата църква на Уестминстърското абатство бе имала значителна власт и влияние в града наоколо. Построено през вековете от една династия забравени крале, абатството и земите му се простираха върху обширен район, населен от учени монаси, извършващи служенията, учещи в библиотеката му и работещи на земите му. Главната църква се издигаше на над трийсет метра височина, с високи кули в западния край и в центъра на сградата над олтара. Сградата бе построена от твърд бял камък, който постепенно се обезцветяваше от дима и магическите излъчвания на растящия град.

Годините минаваха; кралете падаха от власт и бяха заменени от парламенти, които се събираха в Уестминстър хол, недалеч от абатството. Влиянието на църквата постепенно отслабваше, както ставаше и с талията на оцелелите монаси, за които сега бяха тежки времена. Много от външните сгради на абатството се рушаха и само манастирите — четири големи сгради, заобикалящи централния затревен площад — оставаха в добро състояние. Когато самият парламент бе превзет от новата власт — група силни магьосници, които нямаха много време за традициите на църквата — изглеждаше сякаш и самото абатство може да се превърне в руини.

Но една традиция спаси сградата. Най-великите лидери на страната, независимо дали крале или министри, отдавна биваха погребвани в подземията на абатството. Сред колоните в основния кораб вече се бяха струпали безброй много гробове и възпоменателни плочи, а земята отдолу бе направена на решето от крипти и гробници. Магьосниците, които се домогваха до вечната слава, както и кралете преди тях, решиха да продължат тази практика; вече беше въпрос на голяма чест за всекиго да бъде погребан в църквата.

Останалите монаси бяха изхвърлени. Бяха назначени няколко духовника да извършват редките служения и понастоящем абатството оцеляваше като гигантска гробница. Малко обикновени ходеха там

през деня, а през нощта околността му се отбягваше. Имаше нездравословна репутация.

Затова и охраната на сградата бе сравнително слаба. Наистина нямаше голяма вероятност групата да срещне някаква охрана, когато точно в 11:30 часа първите от тях пристигнаха при отключената врата на външната страна на манастира и безшумно се вмъкнаха вътре.

Кити бе поискала да отиде в абатството през деня, за да разузнае както трябва и да види гробницата на Гладстон отвън. Но господин Пенифедър ѝ бе забранил.

— Не трябва да предизвикваме подозрение — каза той.

Всъщност Кити нямаше защо да се притеснява. Господин Хопкинс се държеше както обикновено през целия този дълъг и притеснителен ден, проучвайки множество карти на абатството и околностите. Той им показва разположението на помещението, под което бяха скрити повечето гробници; показва им покритите алеи, където навремето монасите саждали да четат или се разхождали в лошо време. Показва им околните пътища, отбелязвайки караулните помещения на нощната полиция и известните пътища на наблюдателните сфери. Посочи вратите, които щяха да бъдат отключени, и предложи, в случай че има неочаквани патрули, да се съберат в абатството един по един. Всичко беше много добре организирано от господин Хопкинс.

— Само ми се иска да имах устойчивост като вас — тъжно рече той. — Тогава и аз щях да мога да взема участие в мисията.

Господин Пенифедър наблюдаваше Стенли, който мъknеше една кутия с оръжия, взета от избата.

— Хайде сега, Клем — извика той. — Ти свърши своята част! Остави другото на нас. Ние сме професионалистите по кражбите и прикриването.

— Извинете, сър — каза Кити. — И вие ли ще идвате?

Лицето на стареца почервения от ярост.

— Разбира се! Това ще е върховният момент в живота ми! Как смееш да предполагаш обратното? Мислиш, че съм прекалено слаб ли?

— Не, не, сър. Естествено, че не. — Кити отново се наведе над картите на абатството.

В този ден в групата се бе прокраднало голямо нетърпение и притеснение; всички те, дори и обикновено спокойната Ан, бяха много нервни и докачливи. Сутринта екипировката бе измъкната и всеки мълчаливо приготви собствения си комплект. Когато Кити се завърна с подаръците от благодетеля, господин Пенифедър и господин Хопкинс се оттеглиха в задната стаичка на магазина да проучат инструкциите. Останалите обикаляха около боите и стативите почти без да продумват. Ан приготви сандвичи за обяд.

Следобед Кити, Фред, Стенли и Ник отидоха до избата да упражняват уменията си. Фред и Стенли се редуваха да хвърлят дискове по една стара гредка, а Ник и Кити тренираха бой с ножове. Когато се върнаха, откриха, че господин Пенифедър и господин Хопкинс все още са затворени в стаичката и се съвещават. В 5:30 часа атмосферата бе наелектризирана до крайност и Ан донесе чай с бадемови бисквити. Един час по-късно господин Пенифедър излезе от задната стая. Много внимателно той си сипа хладък чай в една чаша.

— Дешифрирахме инструкциите — каза той. — Сега вече сме напълно готови. — Той вдигна чашата си за тържествен тост. — За това, което ще ни донесе тази вечер! Справедливостта е на наша страна. Бъдете уверени и вярвайте, приятели мои. Ако сме смели и не направим грешка, животът ни никога няма да е същият.

Той отпи и остави решително чашата си върху чинийката. Започна последното обсъждане.

Кити влезе втора във външната сграда на абатството. Ан я беше изпреварила с по-малко от минута. Тя се вторачи в тъмнината, чувайки дишането на Ан наблизо.

— Да рискуваме ли с малко светлина? — прошепна тя.

— Фенерчето химикалка — каза Ан. — Ето.

Един тънък лъч освети стената насреща, после за кратко и лицето на Кити. Кити премигна и вдигна ръка.

— Дръж го надолу — рече тя. — Не знаем нищо за прозорците.

Клякайки на каменния под, Ан несигурно завъртя фенерчето около себе си, осветявайки набързо купчини кутии от боя, лопати, градински гребла, една лъскава нова косачка за трева и множество

други инструменти. Кити свали раницата от гърба си, хвърли я пред себе си и погледна часовника си.

— Време е за следващия.

Сякаш в отговор, някъде отвън, зад вратата прозвуча лек стържещ звук. Ан угаси фенерчето. Стояха клекнали в мрака.

Вратата се отвори и затвори, придружена от звука на тежко дишане. Въздухът в стаята се раздвижи за момент, донасяйки силния аромат на афършейв.

Кити се успокои.

— Здравсти, Фред — каза тя.

Останалите от групата пристигнаха на интервали от по пет минути. Последен се появи самият господин Пенифедър, изморен и задъхан. Изхриптя заповед.

— Фредерик, Стенли! Фенерите! Няма... няма никакви прозорци в тази стая. Няма от какво да се страхуваме.

Шестимата се появиха на светлината от силните фенери: всички имаха раници, всички бяха облечени в черно. Господин Пенифедър дори си беше боядисал бастуна в черно и бе заглушил края му с парче плат. Сега той се облегна на него, оглеждайки групата един по един бавно и решително, събирайки сили.

— Много добре — рече той накрая. — Ан, качулките, моля.

Бяха извадени и раздадени тъмни, вълнени маски. Фред погледна недоверчиво своята.

— Не ги обичам тези неща — изръмжа той. — Драцят.

Господин Пенифедър изцъка нетърпеливо с език.

— Само младежките пъпки няма да са достатъчни тази вечер, Фредерик. Прекалено важно е. Слагай я. Добре — последна проверка. После към манастира. И така, Никълъс, при теб ли е сандъчето с херметическата мантия?

— Да.

— А чукът, с който трябва да го разбием?

— И той.

— Фредерик, щангата при теб ли е? Добре. А толкова полезният ти комплект от ножове? Отлично. Стенли — въжето и компаса? Кити — лейкопласта, превръзките и мехлема? Добре, а ключът за гробницата е при мен. Що се отнася до оръжията, трябва при всеки

един от нас да има поне по едно моуълърско стъкло и някаква първична сфера. Много добре.

Той замълча за момент да си поеме дъх.

— Още няколко неща — добави той, — преди да започнем. Оръжията ще се използват само в краен случай, ако ни обезпокоят. Иначе трябва да сме неуловими. Невидими. Ако вратата към абатството е заключена, се оттегляме. В самата гробница трябва да намерим съкровищата; аз ще ги разпределя между вас. Напълвате чантите и се връщате обратно там, откъдето сте дошли. Ще се срещнем отново в тази стая. Ако нещо се обърка, при първа възможност отидете в избата. Избягвайте магазина. Ако по някаква причина загина, господин Хопкинс ще ви съветва по-нататък. Утре следобед той ще чака в кафене „Друидите“. Някакви въпроси? Не? Никълъс би ли...

В края на външната сграда имаше втора врата. Ник отиде тихо до нея и я бутна. Тя се отвори; отвъд се виждаше мастилената тъмнина на откритото пространство.

— Тръгваме — каза господин Пенифедър.

Влязоха в колона по един: Ник, следван от Кити, после Фред, Ан, Стенли и най-отзад господин Пенифедър.

Тихи като прилепи те се движеха безшумно и бързо, малки движещи се зрънца на фона на тъмните стени. Неясни по-бледи сенки маркираха сводестите прозорци отдясно, но вътрешният двор на манастира не се виждаше. Нямаше луна да им освети пътя. Маратонките им докосваха земята с нежно шумолене като изсъхнали листа, отронени от вятъра. Бастунът на господин Пенифедър, със заглушения си връх, потупваше най-отзад. Отпред покритият фенер на Ник се люлееше тихо на дългата си верига и хвърляше отблясъци по земята като блуждаещ огън; носеше го ниско, под нивото на прозорците от страх да не го видят нечий очи.

Кити преброи арките, докато вървеше. След осмата водещата светлина отпред се стрелна надясно, зад ъгъла на манастира. Тя също зави и продължи, без да забавя крачка, като и тук продължи да брои арките. Една, две... Тежестта на раницата притискаше гърба ѝ; чуваше как съдържанието вътре се мести. Искрено се надяваше, че сферите са

добре защитени в платнените си опаковки. Четири, пет... Автоматично провери дали останалите ѝ оръжия са на място: нож в колана, диск за хвърляне в якето. Те ѝ даваха много по-силно чувство за сигурност от всички магически оръжия: те не бяха покварени от допира на демони.

Шест, седем... Намираха се в края на северната страна на манастира. Водещата светлина се разтресе и забави. Кити едва не налетя в гърба на Ник, но спря навреме. Отзад шумоленето от крака продължи за момент, после спря.

Усети как Ник обърна глава. Гласът му бе полушепот:

— Вратата на главния кораб на църквата. Сега ще видим.

Той вдигна фенера, прехвърляйки го пред себе си за момент. Кити зърна черната повърхност на древна врата, тежко обкована с гигантски пирони, чиито сенки отскачаха и се въртяха при преминаването на светлината. Светлината се снижи. Мрак, тишина, леко драскане. Кити чакаше, пръстите ѝ търкаха висулката в джоба. Представи си как пръстите на Ник пробягват по неравното дърво и набитите пирони в търсене на гигантското метално резе. Чу тихо потропване и звуците от постоянно и потиснато напъване — тихи пъшкания и псувни от Ник, шумоленето на якето му. Очевидно беше затруднен.

— *Хайде.*

Приглушено дрънчане; по плочите се разлива неясна светлина. Ник бе пуснал фенера на пода и се бореше с резето с две ръце. Близо зад себе си, почти направо в ухото си, Кити чу как Фред изрече сподадено проклятие. Осъзна, че от напрежение бе стиснала зъби толкова силно, че я боляха челюстите. Беше ли сгрешил благодетелят? Беше ли вратата все още заключена? Ако беше така, те определено бяха в безизходица. Това беше единственият начин да влязат, а вратата не можеше да бъде разрушена. Не можеха да рискуват с каквато и да е експлозия.

Нещо се тръкна в нея; от аромата позна, че е Фред.

— Нека аз. Отмести се... — Чу се шумолене, докато Ник се отместваше, кратко драскане, после Фред изсумтя. Веднага последва силно пукане и глухо тупване, едновременно с това ръждясалите панти изскърцаха. В гласа на Фред се долавяше нотка на задоволство. — А аз мислех, че има проблем. Дори не беше заяла.

Той се върна на мястото си в колоната; без повече коментари групата мина през вратата и я затвори след себе си. И така, те бяха в централното помещение на Уестминстърското абатство.

Ник намести капака на фенера си, намалявайки го до най-ниската степен. Изчакаха няколко минути очите им да свикнат. Църквата не бе напълно тъмна: постепенно Кити започна да различава призрачните сенки на големите сводести прозорци срещу тях, простиращи се по северната стена на кораба. Очертанията им станаха по-ясни, осветявани от външната страна от далечни светлини, включително и от минаващи коли. По стъклото на прозорците бяха изобразени странни фигури — но светлината не беше достатъчно силна, за да се видят ясно. От пътищата отвън не долиташе никакъв звук; почувства се като затворена в гигантски пашкул.

Близо до себе си Кити различи каменна колона, чийто горен край се губеше в сводестите сенки. На равни разстояния в помещението се издигаха други колони, оградени в основата си от големи черни петна, със странни пропорции и доста многобройни. Видът им накара стомаха ѝ да се свие: това бяха паметни плочи и гробове.

Приглушено почукване загатна, че господин Пенифедър продължаваше напред. Думите му, при все че бяха прошепнати изпод маската, събудиха серия от ехо, което се понесе сред камъните.

— А сега, бързо. Следвайте ме.

Тръгнаха през просторното помещение, под невидимия покрив, следвайки сиянието на светлината. Господин Пенифедър вървеше напред толкова бързо, колкото можеше, а останалите се струпаха след него. Стенли пристъпваше отляво. Докато минаваха покрай едно безформено черно петно, той вдигна фенера си любопитно и изпищя ужасено. Отскочи назад, а люлеещата се светлина хвърли нестабилни сенки около тях. В ушите им прокънтят отразеният му писък.

Господин Пенифедър се завъртя; ножът на Кити се озова в ръката ѝ; а в тези на Фред и Ник се появиха сребърни дискове.

— *Какво има?* — просъска Кити, докато сърцето ѝ биеше лудо.

От тъмното се чу плачевен глас.

— Точно до нас — там... призрак...

— Призраците не съществуват. Вдигни си фенера.

С очевидно нежелание Стенли се подчини. На трептящата светлина, в една ниша се разкри каменен пиедестал. Едната му страна беше извита и на нея имаше гравирани скелет, покрит с плащеница и размахал копие.

— О... — плахо каза Стенли. — Това е статуя.

— Идиот такъв — прошепна Кити, — това е просто нечия гробница. Не можеше ли да изпишиш *още* по-високо?

— Хайде. — Господин Пенифедър вече продължаваше. — Губим време.

След като напуснаха основната зала и завиха покрай една кръгла, бяла колона, за да навлязат в северната част, броят на паметните плочи, разхвърляни по пътеките, се увеличи. Ник и Стенли вдигнаха фенерите да осветят гробовете; тук някъде трябваше да се намира този на Гладстон. Много от статуите бяха изображения на магьосниците в реални размери: седяха в каменни столове и изучаваха разгънати пергаменти; стояха героично изправени в каменни наметала, а бледите им, остри лица гледаха немиждащо надолу към бързащата група. Една от тях носеше клетка, в която безнадеждно седеше жаба; тази жена бе изобразена усмихната. Въпреки желязната си решимост, Кити бе нервна. Колкото по-скоро напуснеха това място, толкова по-добре.

— Ето — прошепна господин Пенифедър.

Скромна статуя от бял мрамор — мъж, стоящ на нисък, кръгъл пиедестал. Веждите му бяха сбърчени, а лицето му представляваше истински пример за дълбока замисленост. Носеше широка пелерина, а под нея старомоден костюм с висока, колосана яка. Ръцете му бяха заключени небрежно отпред. На пиедестала имаше само една дума, гравирани в мрамора:

ГЛАДСТОН

Частица от славата на това име се прехвърли върху тях. Отдръпнаха се от статуята, събирайки се плътно един до друг, на почтително разстояние. Господин Пенифедър заговори меко:

— Ключът към гробницата е в джоба ми. Входът е на онази колона там. Малка, бронзова врата. Кити, Ан, вие имате най-остър поглед. Намерете вратата и открийте ключалката. Според — той потисна кашлицата си — според записките, трябва да е от лявата страна.

Кити и Ан заобиколиха статуята и се приближиха към колоната, Ан прокарваше малкото си фенерче по камъните отпред. Внимавайки къде стъпват, те обиколиха колоната, докато на светлината не се показва матовият отблясък на метал. Пристъпиха по-близо. Металният панел беше малък, висок само метър и половина, и при това доста тесен. Нямаше никакви орнаменти освен миниатюрна шевица от коне по краищата.

— Намерих я — прошепна Кити. На левия ръб по средата имаше малка дупка. Ан приближи фенерчето; дупката бе пълна с паяжини.

Господин Пенифедър доведе другите: те застанаха събрани до колоната.

— Никълъс — каза той. — Пригответи мантията.

В продължение на около две минути, Кити стоя с тях в мрака, дишайки равномерно през вълнените влакна на маската си, в очакване Ник да се пригответи. От време на време приглушеното бучене показваше преминаването на лимузина някъде по площада на парламента; но иначе всичко бе тихо освен звука от кашлицата на господин Пенифедър, потискана в ръкавиците му.

Ник се прокашля.

— Готово.

В този момент чука воя на сирени, който ставаше все по-силен, после минаха по моста Уестминстър и продължиха. Заглъхнаха. Най-после господин Пенифедър кимна леко.

— Сега — каза той. — Застанете наблизко, иначе мантията няма да ви предпази.

Нито Кити, нито останалите имаха нужда да им се казва. Те се събраха наблизко в груб кръг, с лица обърнати навътре и докоснати рамене. В средата Ник държеше изцяло абаносово сандъче; с другата ръка държеше малък чук. Господин Пенифедър кимна.

— Държа ключа. В момента, в който мантията ни покрие, ще завъртя ключа в ключалката. Когато това стане, останете неподвижни — независимо какво се случва.

Ник вдигна чука и рязко го стовари върху капака на абаносовото сандъче. Капакът се счупи на две; отчетливото изпукване прокърна като пистолетен изстрел. От сандъчето нагоре излетя поток от жълти частици, които се въртяха и блещукаха със своя собствена светлина. Те описаха спирала над групата на височина от около четири метра и

половина, после се извиха настрана и надолу като вода от фонтан, паднаха на каменния под и изчезнаха в него. От кутията продължаваха да се издигат частици, летяха нагоре и валяха надолу, оформяйки блед блестящ балдахин, който ги запечатваше като в купол.

Господин Пенифедър вдигна малкия, златен ключ. Много бързо той се протегна, внимавайки ръката му да не излезе извън ръба на блестящия купол и постави ключа в ключалката. Завъртя го и си дръпна ръката бърз като гърмяща змия.

Зачакаха. Никой не помръдваше. Бузите на Кити бяха покрити със студена пот.

Безшумно малката бронзова вратичка отскочи. Зад нея имаше черно пространство и от него бавно изплува сияещ балон от зелена светлина. Като стигна до отвора, той изведнъж стана по-бърз, нараствайки с особено противно съскане. Секунда по-късно в помещението изригна ярък, зелен облак и озари всички статуи и паметни плочи като мъртвешки пламък. Групата се разтрепери в защитната си мантия, докато проклятието изгаряше въздуха около тях и се издигна до половината височина на залата. Бяха в безопасност, стига да не мърдаха извън купола; дори при това положение до носовите им достигна такава миризма на зараза и разложение, че трябваше да се насилят да не повърнат.

— Надявам се — изпъшка господин Пенифедър, докато зеленият облак бушуваше напред-назад, — че мантията ще издържи по-дълго от проклятието. Ако не — ако не, Стенли, опасявам се, че следващите скелети, които ще видиш, ще са нашите собствени.

В мантията беше много горещо. Кити усети как главата ѝ започва да се замайва. Тя прехапа устни и се опита да се концентрира: ако припаднеше сега, щеше да е фатално.

Изненадващо и неочаквано, проклятието се самовзриви. Зеленият облак явно изчезна в имплозия, сякаш — заради липсата на жертви — му се наложи да погълне сам себе си. За малко цялото помещение бе осветено от нездравата му светлина; после се просмука в нищото и отново настъпи мрак.

Измина една минута. От носа на Кити капеше пот. Никой не помръдваше и на милиметър. После изведнъж господин Пенифедър започна да се смее. Беше висок, почти истеричен звук, който накара Кити да стисне зъби. Съдържаше нотка на екзалтация, която малко

излизаше от границите на нормалното. Тя отскочи инстинктивно назад, по-далеч от него, и пристъпи извън мантията. Усети щипане, минавайки през жълтия балдахин, после нищо. Огледа се за секунда, после пое дълбоко въздух.

— Е, гробницата е отворена — каза тя.

Свечеряваше се; собствениците на малките кафенета в задните улички около площада се бяха раздвижили, палеха лампи, които окачваха над вратите и събираха дървените столове, които бяха пръснати по тротоара през деня. Изпод мрачните черни кули на старата църква Тин се чуваше звънът на вечерните камбани. В нея лежеше погребан моят добър приятел Тихо^[1], а улиците жужаха от прибиращите се по домовете си жители на Прага.

През по-голямата част от деня момчето седя отпуснато на маса с бяла покривка пред една таверна и чете няколко чешки вестника и евтини брошури. Ако вдигнеше поглед, пред него се разкриваше добра гледка към Стария градски площад, където излизаше уличката след около десетина метра; ако погледнеше надолу, пред очите му изникваше добра гледка към смесицата от празни чаши за кафе и съдове, отрупани с остатъци от наденички и парчета солети, остатъците от следобедната му консумация.

Аз седях на същата маса и носех чифт огромни слънчеви очила и модерно сако, подобно на неговото. За по-добър ефект, бях сложил една солета на чинията пред себе си и я бях натрошил на парчета, за да изглежда сякаш си опитвам. Но, естествено, аз не ядох и не пиех нищо^[2].

Старият градски площад беше едно от най-големите открити пространства в източната част на града, едно неравно място от светъл паваж, осеяно с пешеходци и будки за цветя. Пред елегантните пететажни къщи лениво прелитаха ята птици; от хилядите комини се издигаше дим. Беше най-спокойната сцена, за която може да се мечтае и все пак аз не бях спокоен.

— Ще спреш ли да се *въртиш*? — Момчето плесна с брошурата си по масата. — Не мога да се концентрирам.

— Не мога — казах аз. — Тук сме прекалено на открито.

— Отпусни се — не сме в опасност.

Огледах се крадешком.

— Така казваш ти. Трябваше да си останем в хотела.

Момчето поклати глава.

— Щях да полудея, ако бях останал в онзи българник и минута повече. Не можах да спя от праха в леглото. *И* цяло племе дървеници пируваха с мен през нощта — чувах ги как отскачат от мен всеки път, когато кихнех.

— Ако си бил прашен, трябваше да се изкъпеш.

Той погледна смутено.

— Ваната някак си не ми хареса. Изглеждаше прекалено... гладна. Както и да е, Прага е достатъчно безопасна; тук вече почти *няма* магия. През цялото време, докато седяхме тук, не си видял нищо — нито дяволче, нито джин, нито магия, — а сме в центъра на града! Няма вероятност някой да види какво представляваш. Успокой се.

Свих рамене.

— Щом казваш. Няма аз да тичам по стените, а войниците да ме бодат с копия в задника.

Не ме слушаше. Отново беше хванал брошурата и я гледаше намръщено. Аз се върнах към заниманието си от следобед: а именно — да проверявам отново и отново нивата.

Ето как стоят нещата: момчето беше абсолютно право — цял ден не бяхме видели нищо магическо. Това не означаваше, че властите нямаха своето присъствие: няколко войници в тъмносини униформи и лъскави високи ботуши и шапки^[3] *постоянно* се разхождаха по площада (Веднъж спряха на масата на господаря ми и поискаха документи за самоличност; господарят ми подаде фалшивите си документи, а аз им пуснах един проблясък, те забравиха какво искаха и се отдалечиха.). Но не бяхме видели нито един от магическите видове, които бяха нещо нормално в Лондон: търсеци сфери, фолиоти, маскирани като гълъби и т.н.... Всичко изглеждаше много невинно.

И въпреки че казвам това, някъде наблизо, недалеч от мястото, където се намирахме, усещах силна магия, която действаше енергично на всички нива. Всяко едно ниво трептеше от нея, но най-вече седмото, откъдето обикновено идват най-големите неприятности. Не бе насочена към нас — все още; и все пак това ме изнерви, най-вече, защото момчето — понеже беше човек, млад и арогантен — не усещаше нищо и продължаваше да се държи като турист. Не обичах да съм на открито.

— Трябваше да се съгласим да се срещнем на усамотено място — настоях аз. — Тук е прекалено публично.

Момчето изсумтя.

— И да му дадем шанса пак да дойде облечен като таласъм? Не мисля така. Нека да носи костюм и вратовръзка както всички останали.

Наближаваше шест часът. Момчето плати сметката ни и бързо натика брошурите и вестниците в раницата си.

— Ред е на будката за хотдог — каза той. — Както и преди стой назад и ме защитавай, ако нещо се случи.

— Добре, шефе. Няма го червеното ти перо. Какво ще кажеш за някоя роза или панделка в косата?

— Не. Благодаря.

— Само питам.

Разделихме се в тълпата; аз се отклоних, придържайки се към сградите от едната страна, докато момчето продължи към центъра на площада. Тъй като повечето от прибиращите се хора по една или друга причина се придържаха към краищата, той изглеждаше леко изолиран. Гледах го как върви. Ято врабчета излетя от паважа близо до краката му и се насочи към покривите отгоре. Прегледах ги разтревожено, но сред тях нямаше скрити наблюдатели. Всичко беше наред, засега.

Един джентълмен с рошави мустаци и енергичен вид бе прикрепил скара на колела към велосипеда си и бе заел изгодна позиция близо до центъра на площада. Тук той беше разпалил въглищата и оживено печеше наденички за гладните граждани на Прага. Беше се образувала малка опашка и господарят ми застана там, оглеждайки се небрежно за появата на Арлекин.

Аз заставах равнодушно до една стена и започнах да наблюдавам площада. Не ми харесваше: прекалено много прозорци блестяха от лъчите на залязващото слънце; бе невъзможно да се каже кой би могъл да гледа през тях.

Шест часа мина. Арлекин не се появяваше.

Опашката за наденички се скъсяваше. Натаниел беше последен. Той се придвижи напред, ровейки из джоба си за дребни пари.

Проверих минувачите във всички далечни краища на площада. Под кметството стоеше малка групичка и клюкарстваше, но повечето хора все така бързаха за вкъщи, влизаха и излизаха от уличките към площада.

Ако Арлекин беше наблизно, то той не даваше никакъв знак.

Тревогата ми се увеличи. Не се виждаше никаква магия, но още имаше трептене на всички нива.

Съвсем не в мой стил огледах всички изходи. Имаше седем... Това поне беше добре: много пътища за бягство при нужда.

Сега Натаниел бе втори на опашката. Пред него имаше едно малко момиченце и искаше допълнително кетчуп на наденичката.

През площада крачеше висок мъж. Носеше костюм и шапка; държеше вехта чанта. Погледнах го. Изглеждаше също толкова висок, колкото Арлекин, но не можех да съм съвсем сигурен.

Натаниел още не го бе забелязал. Гледаше как момиченцето се отдалечава, олюлявайки се под тежестта на огромния хотдог.

Мъжът се насочи към Натаниел, вървеше бързо. Може би *прекалено* бързо — сякаш възнамеряваше да направи нещо...

Тръгнах напред.

Мъжът мина близо зад Натаниел, без да го погледне. Продължи да върви елегантно по паважа.

Отново се успокоих. Може би момчето беше право. Бях малко нервен.

Сега Натаниел си купуваше наденичка. Явно се пазареше с продавача за количеството допълнително кисело зеле.

Къде беше Арлекин? Часовникът на кулата на Старото кметство показваше шест и петнайсет. Много закъсняваше.

Чух далечно дрънчене, някъде сред пешеходците, по краищата на площада — неясно, ритмично, като звънчетата на лапландска шейна надалеч в снега. Сякаш идваше едновременно от всички страни. Беше ми познато, но все пак някак различно от всичко, което бях чувал преди... Не можех да го определя.

Тогава видях сините точки, промъкващи се покрай минувачите при изхода на всяка една от седемте улици и разбрах. Ботушите тропаха по паважа, слънцето проблясваше по пушките, металните джунджурии дрънчаха на гърдите на половината въоръжени сили на Прага, докато си пробиваха път. Тълпата се стопи назад, дочуха се разтревожени гласове. Изведнъж войниците спряха; здрави редове блокираха всяка улица.

Аз вече тичах през площада.

— Мандрейк! — извиках. — Забрави Арлекин. Трябва да се махаме.

Момчето се обърна, стиснало хотдога. Досега не бе забелязал войниците.

— Ах — рече той. — Досадно.

— Много си прав. А не можем да минем и по покривите. Там също ни превъзхождат по численост.

Натаниел погледна нагоре и видя публика от няколко десетки фолиота, които очевидно бяха изпъплили на покривите от другата страна и сега клечаха по най-горните керемиди и комините на всяка къща на площада, гледаха злобно надолу към нас и правеха обидни жестове с опашките си.

Продавачът на хотдог беше видял армейските кордони; с изплашен писък той скочи на седалката на велосипеда си и бясно потегли по паважа, оставяйки след себе си диря от наденички, кисело зеле и съскащи нажежени въглени.

— Те са само хора — каза Натаниел. — Това не е Лондон, нали така? Да си пробием път през тях.

Сега вече тичахме към най-близката улица — „Карлова“.

— Мислех, че не искаш да използвам никакво насилие или очебийна магия — казах аз.

— Тези деликатности са вече минало. Ако нашите чешки приятели искат да започнат нещо, тогава ние можем... О!

Все още виждахме велосипедиста, когато това се случи. Сякаш полудял от страх, несигурен какво да направи, той беше минал напред и назад по площада; изведнъж, с наведена глава, напрегнал крака над педалите, той смени посоката, насочвайки се право към една от армейските редици. Един войник вдигна пушката; проехтя изстрел. Велосипедистът трепна, главата му се отпусна на една страна, краката му увиснаха от педалите и започнаха да отскачат и да се влачат по земята. Все още движен от инерцията, велосипедът продължи право напред с висока скорост, скарата подскачаше и трещеше отзад, докато накрая се заби в прекъснатата се редица от войници и се преобърна, изхвърляйки тялото, наденичките, горещите въглени и студеното зеле върху най-близките мъже.

Господарят ми спря силно задъхан.

— Трябва ми щит — каза той. — Сега.

— Както пожелаеш.

Вдигнах пръст, създадох щита около двама ни: той увисна блещукащ, видим на второ ниво — една неравна сфера, която се местеше, докато се движехме.

— Сега — рече момчето свирепо, — детонация. Ще си взривим пътя през тях.

Погледнах го.

— *Сигурен* ли си за това? Тези мъже не са джинове.

— Ами, само ги събори встрани някак си. Натърти ги леко. Не ми пука. Стига да преминем невредими...

Един войник се освободи от бъркотията от проснати крайници и бързо се прицели. Изстрел: куршумът изсвистя през трийсетметровото пространство, мина право през щита и отлетя, като пътьом раздели на две косата на Натаниел.

Момчето ме погледна бясно.

— И какъв точно щит е това?

Нацупих се.

— Използват сребърни куршуми^[4]. Щитът не е сигурен. Хайде... — обърнах се, сграбчих го за врата и в същия момент извърших необходимата промяна. Слабата, елегантна форма на Птолемей порасна и загрубя; кожата се превърна в камък, тъмната коса — в зелени лишеи. Навсякъде по площада войниците имаха отлична видимост към смуглия, кривокрак гаргойл, търчащ с висока скорост и влачещ един ядосан младеж след себе си.

— Къде отиваш? — запротестира момчето. — Там пътят ни е отрязан!

Гаргойлът скръцна с роговия си клюн.

— Тихо. Мисля.

Кое то си беше достатъчно трудно при цялата патърдия. Хукнах обратно към центъра на площада. От всички улици бавно напредваха войници, приготвили пушките, тропача с ботуши и дрънчаха с емблемите си. Горещите покривите покривите надаваха нетърпеливи звуци и се готвеха да тръгнат напред, надолу по стръмните наклони. Ноктите им тракаха по керемидите като хиляди насекоми. Гаргойлът забави и спря. Още куршуми изсвистяха покрай нас. Така, както се подмяташе, момчето бе уязвимо. Извъртях го пред себе си; каменните крила се спуснаха пред него, препречвайки линията на огъня. Това

имаше и допълнителното предимство, че заглушаваше оплакванията му.

От крилото ми рикошира сребърен куршум, ужилвайки същността ми с отровния си допир.

Бяхме заобиколени от всички страни: сребро на нивото на улицата, фолиоти по високото. Което ни даваше само една възможност. По средата.

Отдръпнах леко едното си крило, повдигнах момчето да погледне бързо площада.

— Погледни — казах. — Коя къща, мислиш, има най-тънки стени?

В първия момент не ме разбра. После очите му се разшириха.

— Ти няма...

— *Онази* ли? С розовите кепенци? Да, може би си прав. Ами, да видим...

И при тези думи излетяхме, препускахме през дъжд от куршуми — аз, с клюна напред и с присвити очи; той — пъшкащ, опитващ се да се свие на топка и да предпази главата си с ръце едновременно. Гаргойлите могат да наберат доста добра скорост, при условие, че размахат и крила, докато тичат и се радвам да кажа, че ние оставихме тънка обгорена диря по камъните зад себе си.

Кратко описание на целта ми: старомодна, четириетажна сграда, квадратна, широка, с високи арки в основата, където имаше търговска част. Зад нея се издигаха мрачните кули на църквата Тин^[5]. Собственикът на къщата я обожаваше. Всеки от прозорците имаше двойни кепенци и бяха прясно боядисани в очарователно розово. На всеки перваз имаше дълги, ниски сандъчета за цветя, отрупани до пръсване с розово-бели божури; от вътрешната страна на всеки прозорец стилно висяха къдрави мрежести пердета. Всичко беше забележително красиво. Само дето по кепенците нямаше изрязани сърца, но стилът беше точно такъв.

Войниците тичаха от двете страни на улицата; събираха се, за да ни пресекат пътя.

Фолиотите се раздвижиха от улуките и се спуснаха с опънати парашути от кожа.

Замислих се, като цяло трябваше да се целя във втория етаж, по средата между враговете ни.

Затичах се, отскочих, крилете ми изскърцаха и се размахаха; двутонният гаргойл се изстреля гордо във въздуха. Два куршума долетяха да ни пресрещнат; освен това, един фолиот, малко избързал пред другарите си, се спусна на пътя ни. Куршумите минаха от двете ни страни; от своя страна фолиотът беше пресрещнат от един каменен юмрук, който го нагъна в нещо кръгло и плоско, подобно на сериозно смачкана хартиена чиния.

Двутонният гаргойл се удари в прозореца на втория етаж.

Щитът ми все още беше активен. Затова момчето и аз бяхме доста добре защитени от стъклата, дървото, тухлите и мазилката, които се срутваха навсякъде около нас. Това не му попречи да изпищи от страх, а това донякъде беше същото, което направи и възрастната дама, седнала в стола си, когато прелетяхме покрай нея. За момент зърнах изящна спалня, прекомерно отрупана с дантелени орнаменти; после изчезнахме от живота ѝ, излизайки бързо през насрещната стена.

Падахме надолу, надолу в хладните сенки на една задна уличка, сред порой от тухли, през плетеница от пране, което някой непредвидлив индивид бе окачил на простора на прозореца си. Кацнахме тежко, като гаргойлът пое по-голямата част от удара с остарелите си прасци. Момчето излетя от ръцете му и се изгърколи в канавката.

Станах изморено на крака; момчето направи същото. Врявата зад нас сега беше приглушена, но нито войниците, нито фолиотите нямаше да се забавят да пристигнат. Една тясна уличка водеше навътре в сърцето на Стария град. Безмълвно тръгнахме по нея.

Половин час по-късно лежахме проснати в сенчестите треволяци на една обрасла изоставена градина и се опитвахме да си поемем дъх. От доста време не се чуваха звуци от преследване. Доста по-рано се бях върнал към по-дискретната форма на Птолемей.

— И така — казах аз. — Тази работа с не-привличай-вниманието-върху-нас. Как се справяме?

Момчето не отговори. Гледаше нещо, което стискаше здраво в ръцете си.

— Предлагам да забравим за Арлекин — рекох. — Ако има някакъв разум в главата си, ще емигрира на Бермудите след цялата

тази дандания. И никога повече няма да го видиш.

— Няма нужда — каза господарят ми. — Освен това, вече е безполезен. Той е мъртъв.

— Ъ? — Събитията подлагаха всеизвестното ми красноречие на изпитание. В този миг осъзнах, че момчето все още държеше хотдога си. Изглеждаше леко окаяно след приключението, понеже по-голямата част от киселото зеле сега бе заменено от апетитно покритие от мазилка, дърво, парчета счупено стъкло и цветни венчелистчета. Момчето го гледаше съсредоточено.

— Виж, знам, че си гладен — казах аз. — Но това вече е малко прекалено. Нека ти намеря хамбургер или нещо друго.

Момчето поклати глава. Той разтвори хляба с прашни пръсти.

— Това — рече той бавно — е, което ни обеща Арлекин. Нашият следващ контакт в Прага.

— Една наденичка?

— Не, глупак такъв. Това... — Изпод хотдога той издърпа малка визитка, леко превита и изцапана с кетчуп. — Арлекин беше продавачът на хотдог — продължи той. — Това му беше маскировката. И днес той умря за страната си, така че отмъщението за него е част от мисията ни. Но преди това трябва да намерим ето този магьосник.

Той вдигна визитката. На нея имаше надраскани само четири думи:

Кавка

Златната алея №13

[1] Тихо Брахе (1546–1601 г.), магьосник, астроном и участник в дуели, може би най-малко неприятният от господарите ми. Е, всъщност може би беше и най-дръзкият, ако сте един от съвременниците му, понеже Тихо беше страстен човек, който постоянно се забъркваше в побоища и се опитваше да целуне жените на приятелите си. Той така и загуби носа си, между другото — беше отрязан при случаен удар в дуел заради жена. Направих му прекрасен златен заместител, заедно с нежна пухкава пръчка за лъскане на ноздрите и с това спечелих приятелството му. Оттогава ме

призоваваше предимно когато му се искаше да си поприказва с някого.

↑

[2] Храната на смъртните някак си хронически задръства същността ни. Ако поглъщаме нещо — като да кажем някой човек — то общо взето трябва да е все още живо, така че същността на живота му да стимулира нашата същност. Това превъзхожда бремето от поглъщането на безполезните кости и плът. Извинявайте — нали не сте гнусливи? ↑

[3] Основното правило, грубо казано, е, че колкото по-лъскава е униформата, толкова по-слаба е армията. През златните години на Прага, войниците носеха изчистени униформи почти без украса; сега, за мое отвращение, те се разхождаха наоколо под тежкия товар на помпозната си премяна: тук пухкав еполет, там още някое месингово топче. Чуваше се как металните им части дрънчат като нашийници отдалеч. Направете разликата с нощната полиция в Лондон: униформите им бяха с цвета на речна тиня и все пак точно от *тях* трябваше да се страхува човек. ↑

[4] Както е отровно за нашата същност, среброто може също да прорязва много от магическите ни защиты както горещ нож масло. Независимо, че Прага бе западнала откъм магия, явно не бяха забравили старите номера. Не че сребърните куршуми се използваха предимно против джиновете в онези дни — те се използваха най-вече срещу един по-космат враг. ↑

[5] Можех почти да чуя как Тихо ме подтиква. Наистина обожаваше комара. Веднъж се обзаложи на свободата ми, че не мога да прескоча Вълтава с един скок в определен ден. Ако успеях, той щеше да е мой и да правя с него каквото си поискам. Естествено, коварното куче предварително бе изчислило датите на пролетните приливи. В определения ден реката преля през бреговете си и наводни много по-голям район от обикновено. Приземих се с копитата напред във водата, а господарят ми злобно се забавляваше. Така се смя, че му падна носът. ↑

За мое огромно облекчение, момчето изглежда бе научило нещо от спасението ни като по чудо на Стария градски площад. Вече не виждах небрежния английски турист; вместо това през останалата част от тъмната и неудобна вечер той ми позволи да го превода през лабиринта от разбити пражки улички по подходящия начин — предпазливо, старателно напредване на двама чужди шпиони на вражеска територия. Насочихме се на север с безкрайно търпение, отбягвайки пешеходните патрули, които излизаха от площада, като се оплитахме в прикрития или понякога влизахме в безстопанствени сгради и се спотайвахме, докато войниците отминеха. Помагаха ни тъмнината и сравнително малкото магическо преследване. Няколко фолиота се разхождаха по покривите, излъчвайки търсеци импулси, но аз ги отклоних лесно, без да бъдем открити. Като изключим това, нямаше нищо: нямаше пуснати полуафрити, никакви джинове. Лидерите на Прага разчитаха изключително на ненаблюдателните си войници и аз напълно се възползвах от това. По-малко от час след като полетяхме, вече бяхме прекосили река Вълтава в каросерията на един камион със зеленчуци и се насочвахме към замъка през един район с градини.

Във великите дни на империята всеки ден на здрачаване ниският хълм, на който се намираше замъкът, беше осветяван от хиляди фенери; според капризите на императора те сименяха цвета и от време на време позицията, осветявайки дърветата и къщите по склоновете в разнообразни светлини^[1]. Сега лампите бяха натрошени и ръждясваха на стълбовете си. Като изключим няколкото слаби оранжеви петна, които всъщност бяха прозорци, хълмът на замъка пред нас беше тъмен, обгърнат от нощта.

Накрая стигнахме до основата на стръмен ред калдъръмени стъпала. Горے над нас се намираше Златната алея — видях блещукащите ѝ светлини на фона на звездите, на самия край на големия, студен, черен хълм. До основата на стъпалата имаше ниска стена, а зад нея — бунище; оставих Натаниел да се спотайва там,

докато аз полетях като прилеп на едно бързо разузнаване нагоре по стъпалата.

Източните стълби почти не се бяха променили от онзи далечен ден, когато смъртта на господаря ми ме освободи от служба при него. Беше прекалено много да се надявам, че някой африт ще изскочи и ще грабне настоящия ми господар. Единственото присъствие, което улавях, беше на три дебели сови, скрити в редиците тъмни дървета от двете страни на пътя. Проверих отново; бяха си сови дори на седмо ниво.

Далеч зад реката все още течеше издирването. Чувах как свирките на войниците пищяха с тъжно безсилие — звук, който вълнуваше същността ми. Защо ли? Защото Бартимеус бе прекалено бърз за тях, ето защо; защото джинът, когото искаха да хванат, вече беше далеч и пърхаше бързо над 256-те стъпала по Касъл хил. И защото някъде пред мен, в тишината на нощта, все още съществуваше източникът на безпокойство, който усещах да трепти на всяко ниво — странната, неидентифицирана магическа дейност. Нещата щяха да станат интересни.

Прилепът отмина старата съборена Черна кула, някога заемана от елитната гвардия, но сега дом единствено на дузина спящи гарвани. Моята цел се намираше зад нея. Една тясна и непретенциозна уличка, от двете страни на която се издигаха редици скромни къщурки — всичките с високи комини, малки прозорци, напукана мазилка и обикновени дървени врати, излизащи направо на пътя. Мястото винаги бе било такова, дори и в славните дни. В Златната алея работеха други правила.

Вечно увисналите покриви сега вече не подлежаха на поправка — една бъркотия от разкривени рамки и разместени керемиди. Настаних се на една оголена гредка на най-крайната къщурка и огледах улицата. В дните на Рудолф, най-алчният от всички императори, Златната алея беше център на магически усилия, чиято единствена цел беше създаването на философския камък^[2]. Всяка къща бе наета за различен алхимик и известно време малките къщурки кипяха от дейност^[3]. Дори и след като търсенето бе прекратено, улицата остана дом на чуждестранни работници, работещи за чехите. Правителството искаше да са близо до замъка, където можеше да ги наглежда. И

положението остана така чак до проклетата нощ, в която силите на Гладстон превзеха града.

Сега тук не живееха чуждестранни магьосници. Постройките бяха по-малки, отколкото ги помнех, сгъшени една до друга като чайки на сушата. Почувствах старите магии, все още просмукали се в камъните, но почти нищо ново. С изключение на... лекото трептене на нивата сега беше по-силно, източникът му — много по-близо. Прилепът се огледа внимателно. Какво виждаше? Куче, ровещо дупка в основата на една стара стена. Осветен прозорец, ограден от тънки завеси; вътре — възрастен мъж, прегърбен край огъня. Млада жена, на уличната светлина, вървяща внимателно по калдъръма на високи обувки, вероятно отиваща към замъка. Празни прозорци, затворени рамки, дупки по покривите и срутени комини. Боклуци, понесени от вятъра. Една весела сцена.

И номер 13, на средата на улицата, един коптор, не по-различен от другите, що се отнася до мръсотия и меланхоличност, но със силен греещ зелен възел, обграждащ го на шесто ниво. Вътре имаше някой и този някой не искаше да го безпокоят.

Прилепът прелетя бързо нагоре и надолу по улицата, внимателно избягвайки възела, където бяха дъгите му. Останалата част на Златната алея беше тиха и спокойна, напълно погълната от нищожната си активност вечер. Спуснах се бързо обратно там, откъдето бях дошъл, надолу към основата на хълма, да вдигна господаря си.

— Открих мястото — казах. — Умерени защиты, но би трябвало да успеем да се вмъкнем. Побързай, докато няма никой.

Казвал съм го и преди, но хората са абсолютно безполезни, когато стане дума за придвижване. *Времето*, което беше необходимо на момчето да изкачи онези мизерни 256 стъпала, огромният брой охкания и пыскания и ненужните спирания да си поеме дъх, забележителният цвят, който прие — никога не съм виждал нещо подобно.

— Искан ми се да си бяхме купили хартиена торба или нещо подобно — му казах. — Лицето ти лъщи така, че вероятно може да се види от другата страна на Вълтава. А това дори не е много голям хълм.

— Какви... какви... защиты има? — Умът му беше зает единствено с работата.

— Слаб възел — казах аз. — Няма проблем. Ти изобщо ли не тренираш?

— Не. Нямам време. Прекалено съм зает.

— Ама, разбира се. Сега вече си твърде важен. Бях забравил.

След около десет минути стигнахме до срутената кула и аз отново се превърнах в Птолемей. В този вид го поведох към едно място, където нисък склон се съединяваше с улицата. Оттук огледахме копторите на Златната алея, докато господарят ми пъшкеше и пухтеше леко до стената.

— Ужасяващо състояние — коментирах.

— Да. Трябва... да ги съборят всичките... и да строят наново.

— Говорех за *теб*.

— Коя... коя е?

— Номер тринайсет ли? Онази отдясно, третата подред. С бялата мазилка. Като свършиш с умирането, ще видим какво можем да направим.

Внимателно се придвижихме в сенките на алеята на няколко метра от къщурката. Господарят ми беше тръгнал направо към предната врата. Протегнах ръка.

— Стой на място. Възелът е право пред теб. Само още сантиметър нататък и ще го задействаш.

— Мислиш ли, че можеш да се вмъкнеш?

— Аз не *мисля*, момче. Аз го знам. Правех такива неща още когато Вавилон беше само малка станция за добитък. Дръпни се, гледай и се учи.

Пристъпих към крехката светеща мрежа от влакна, която блокираше пътя ни и наведох глава по-близо. Избрах си малка дупка между нишките и нежно духнах към нея. Намеренията ми бяха правилни: миниатюрното облаче от покорен дъх^[4] влезе в дупката и увисна там, без да премине и без да се отдръпне. Беше прекалено леко да задейства алармата. Останалото бе лесно. Нежно и бавно разширих облачето; с нарастването си, то раздалечи влакната. След няколко минути в мрежата близо до земята бе създадена голяма кръгла дупка. Оформих дъха във формата на обръч и небрежно пристъпих през него.

— Така — казах аз. — Твой ред е.

Момчето се намръщи.

— Да направя какво? Все още не виждам нищо.

С известно раздражение, преоформих дъха и го направих видим на второ ниво.

— Сега щастлив ли си? — казах. — Просто мини внимателно през обръча.

Направи го, но все още не изглеждаше впечатлен.

— Ха — рече той. — Доколкото те познавам може да си измисляш всичко това.

— Не е моя грешката, че човешките същества са толкова слепи — изстрелях аз. — И все пак приемате уменията ми за гарантирани. Пет хиляди години под ваша команда и не съм чул дори едно благодаря. Чудесно. Ако не вярваш, че там има възел, с удоволствие ще го задействам за теб. Ще видиш как тича магьосникът Кавка.

— Не, не. — Сега беше припрян. — Вярвам ти.

— *Сигурен* ли си? — Пръстът ми висеше назад към светещите линии.

— Да! Успокой се. Сега — ще се промъкнем през някой прозорец и ще го хванем неподготвен.

— Чудесно. След теб.

Той пристъпи мрачно напред, право в линиите на втори възел, който не бях забелязал^[5]. В къщата проехтя висок шум от сирена, сякаш се състоеше от десетина камбани и звънящи часовници. Шумът продължи няколко секунди. Натаниел ме погледна. Аз погледнах Натаниел. Преди някой от нас да реагира, шумът прекъсна и зад вратата на къщурката прозвуча тракане. Вратата се отвори със замах и един висок мъж с диви очи и с кепе на главата се втурна навън^[6], крещейки вбесено.

— Вече ти казах — извика той. — Прекалено рано е! Няма да стане преди зори! Ще ме оставиш ли на м... — О! — Чак сега ни забеляза. — Какво по дяволите?

— Близо си — рекох аз. — Това донякъде зависи от гледната точка. — Скочих напред и го съборих на земята. За секунда ръцете вече бяха високо зад гърба, добре овързани с връвта от халата му^[7]. Това беше с цел да предотврати всякакви бързи движения с ръцете, които можеха да призват нещо на помощ^[8]. Устата му бе натъпкана с част от ризата на Натаниел, за да не произнесе някоя заповед. След това го вдигнах грубо на крака и го избутах обратно вътре, преди

господарят ми дори да си отвори устата и да каже нещо. *Ето толкова* бързо може да действа един джин, когато е необходимо.

— Само гледай! — казах гордо. — Никакво забележимо насилие.

Господарят ми премигна.

— *Съсипа* ми ризата — каза той. — Разкъса я наполовина.

— Срамота — рекох. — Сега затвори вратата. Можем да го обсъдим вътре.

След като вратата беше затворена, можехме да се огледаме вътре. Къщата на господин Кавка можеше да се опише най-добре с термина научна свинщина. Целият под и всяка мебел бяха покрити с книги и разхвърляни ръкописи: на места те образуваха объркани пластове, дебели по няколко десетки сантиметра. Те на свой ред бяха покрити с тънък слой прах, разхвърляни химикалки и пера и множество силно миришещи неща, които имаха гадния вид на останки от обяда на магьосника през предходните един или два месеца. Под всичко това имаше голяма работна маса, стол, кожен диван, а в ъгъла — една примитивна правоъгълна мивка само с едно кранче. Няколко заблудени пергамента се бяха преместили и в мивката.

Изглеждаше, сякаш първият етаж на къщурката бе изцяло зает от тази стая. Един прозорец в дъното разкриваше хълма надолу през нощта: през стъклото неясно светеха светлините от града далеч надолу. През една дупка нагоре в тавана преминаваше стълба, вероятно към спалнята. Изглежда магьосникът не беше минавал по нея от известно време: погледнат отблизо, очите му носеха сиви кръгове, страните му жълтееха от умора. Освен това беше изключително слаб, стоеше съсухрен, сякаш всичката енергия бе изтекла от него.

Не особено внушителна гледка — нито магьосникът, нито стаята му. И все пак тук беше източникът на трептенето на седемте нива: почувствах го по-силно отвсякога. Караше зъбите ми да тракат във венците си.

— Сложи го да седне — каза господарят ми. — На дивана ще свърши работа. Разбутай тези боклуци да не ти пречат. Добре. — Той седна на ъгъла на работната маса с един крак на пода, а другият се клатеше небрежно. — Сега — продължи той, обръщайки се към пленника си на добър чешки, — нямам много време, господин Кавка. Надявам се да ми сътрудничите.

Магьосникът го изгледа с изморените си очи. Рязко сви рамене.

— Предупреждавам ви — продължи момчето. — Аз съм много силен магьосник. Аз контролирам много ужасяващи същества. Това създание пред вас — при това аз вдигнах рамене и заплашително издух гърди — това е най-гадният и най-малко впечатляващ от моите роби (Сега си отпуснах раменете и стомаха.). Ако не ми дадете информацията, която искам, ще стане много лошо за вас.

Господин Кавка издаде нечленоразделен звук; той кимна и извъртя очи. Момчето ме погледна.

— Какво мислиш, че значи това?

— Откъде да знам? Предлагам да му махнем парцала и да разберем.

— Добре. Но ако произнесе и една сричка от каквато и да било магия, унищожи го на момента! — За да подкрепи тези свои думи, момчето направи физиономия на ужасна жестокост, която го правеше да изглежда сякаш имаше язва. Махнах парцала. Магьосникът се изкашля и отделя слюнки известно време. Не беше по-разбираем отпреди.

Натаниел почука с пръсти по едно свободно място на масата.

— Внимавайте, господин Кавка! Искам да слушате внимателно всичките ми въпроси. С мълчание, предупреждавам ви, няма да стигнете доникъде. Да започнем...

— Знам защо сте дошли! — Гласът изригна от устата на магьосника с цялата сила на придошла река. Звучеше предизвикателно, обидно и безкрайно изморено. — Няма нужда да ми казвате. Заради ръкописа е! Разбира се! Как може да е нещо различно, при условие че целият съм се посветил на тайнствата му през последните шест месеца? През това време той ми изяде живота; виждате ли — лиши ме от младостта ми! Кожата ми се сбръчква с всяка драскотина на химикалката. Ръкописът! Не може да е нищо друго!

Натаниел бе изненадан.

— Ръкопис? Е, възможно е. Но нека да се изяс...

— Заклел съм се да пазя тайна — продължи господин Кавка. — Заплашиха ме със смърт, но какво ми пука вече? Еднократната смърт е напълно достатъчна. Два пъти — това е невъзможно за никой човек. Виждате ли как е отслабнала енергията ми... — Той вдигна и двете си китки на светлината; бяха като пръчки и трепереха, кожата бе толкова

тънка, че светлината проникваше между костите. — Ето *това* ми причини той. Преди това кипях от живот.

— Да, но какво...

— Знам точно кой си — продължи мъжът, прекъсвайки господаря ми, сякаш не съществуваше. — Агент от британското правителство. Очаквах те, въпреки че, признавам си, някой не толкова млад и не толкова безнадеждно неопитен. Ако беше пристигнал преди месец, може би щеше да ме спасиш. И без това няма значение. Не ми пука. — Той изпусна една прочувствена въздишка. — Намира се зад теб, на масата.

Момчето погледна зад себе си, протегна се и вдигна една хартия. В същия момент изпищя от внезапна болка; пусна я на мига.

— Аах! Омагьосана е! Някакъв трик...

— Не показвай младостта и неопитността си — казах аз. — Злепоставяш ме. Не виждаш ли какво е? Всеки, който има очи, би ти казал, че това е центърът на цялата магическа дейност в Прага. Нищо чудно, че те удари. Използвай онази твоя шарена кърпичка в джоба си и я проучи по-отблизо. После ми кажи какво е.

Аз вече знаех, естествено. Бях виждал такива неща и преди. Но ми харесваше да виждам как това измислено момченце трепери от страх, прекалено сакисан да се подчини на инструкциите ми, увивайки ръката си в огромната кърпа и отново вдигайки документа невероятно предпазливо. Представляваше огромен ръкопис, изрязан от телешка кожа, без съмнение разпънат и изсушен според старите методи — един дебел, гладък пергамент, прекрасен и лъскав, пращящ от сила. Тази сила не идваше от материала, а от думите на него. Бяха изписани с необикновено мастило, равни части в черно и червено^[9], и течеше красиво отдясно наляво, от дъното на страницата нагоре към горната част; ред върху ред, заплетени калиграфски руни. Очите на момчето се бяха уголемили от учудване. Той усещаше майсторството, трудът, положен за тази творба, въпреки че не можеше да разчете символите. Вероятно щеше да изрази това изумление, ако можеше да вземе думата. Но магьосникът, старият Кавка, продължаваше да пее като канарче, без да спира.

— Все още не е довършено — казваше той. — Виждате го. Трябва да се добави още половин ред. Имам една цяла нощ работа пред себе си: нощ, която при всички случаи ще ми е последната,

защото той със сигурност ще ме убие, ако самото мастило не пресуши кръвта ми. Виждате ли онова място — онази малка, квадратна кутийка? Шефът му ще си напише името там. Само толкова кръв трябва да жертва той, за да контролира създанието. За *него* всичко е много добре, о, да. Но не толкова за бедния Кавка.

— *Как* се казва? — попитах. Считам, че е най-добре да се пристъпва направо към въпроса.

— Шефът? — изсмя се Кавка, като издаде скрибуцащ звук като от луда стара птица. — Не знам. Никога не съм го виждал.

Момчето все още се взираше изумено в ръкописа.

— Това е за друг голем — каза той бавно. — Ще бъде поставено в устата му, за да се съживи. Той дава на хартията живота и кръвта си, която ще захрани голема... — Той вдигна поглед към Кавка с ужасено учудване, изписано на лицето.

— *Защо* го правиш? — попита. — Това те убива.

Направих нетърпелив жест.

— Не това имаме нужда да знаем — казах — Трябва да открием *кой*. Времето изтича, а зората не е далеч.

Но магьосникът отново говореше. Леката притъпеност в погледа подсказваше, че вече не ни вижда ясно.

— Заради Карл, естествено — каза той. — И Миа. Беше ми обещано безопасното им завръщане, ако създам тези неща. Трябва да разберете, че аз не *вярвам* в това, но не мога да изоставя единствената малка надежда, която имам. Може би той ще я оправдае. Може би не. Вероятно те вече са мъртви. — Той избухна в противна кашлица. — Истината е, че се страхувам, че това е така.

Момчето беше безизразно.

— Карл, Миа? Не разбирам.

— Те са единственото семейство, което имам — каза магьосникът. — Толкова е тъжно, че ги загубих. Това е един несправедлив свят. Но когато ти предложат пролука светлина, ти се катериш към нея — дори и ти, един проклет британец, би трябвало да го разбираш. Не можех да пренебрегна единствения си шанс да видя лицата им отново.

— Къде са те, твоето семейство? — попита Натаниел.

— Ха! — Магьосникът се раздвижи при тези думи; кратък пламък проблясна в очите му. — Откъде да знам? На някой забравен от

бога затворнически кораб? В Тауър? Или пък костите им са вече изгорени и погребани. Това са *твои* води, англичанче — *ти* ми кажи. Ти *си* от британското правителство, предполагам?

Господарят ми кимна.

— Човекът, когото търсите, не иска нищо добро за правителството ви. — Кавка се изкашля отново. — Но, от друга страна, ти знаеш това. Затова си тук. *Моето* правителство би ме убило, ако знаеше какво съм направил. Те не искат да се създава нов голем, за да не докара друг Гладстон в Прага, размахващ онзи ужасен жезъл.

— Приемам — каза момчето, — че твоите роднини са чешки шпиони? Те са отишли в Англия?

Магьосникът кимна.

— И бяха заловени. Повече не чух за тях. После се отби един джентълмен и каза, че работодателят му ще ги върне при мен живи, ако разкрия тайните на голема, ако създам необходимия пергамент. Какво можех да направя? Какво би направил всеки баща.

Нехарактерно за него, господарят ми беше мълчалив. Нехарактерно за мен, аз също. Погледнах съсухреното лице на Кавка, мътните му очи, видях в тях безкрайните часове, които е прекарал прегърбен над книгите и документите, видях го как излива живота си на страницата заради малкия шанс, че семейството му може да бъде върнато при него.

— Завърших първия пергамент преди месец — каза Кавка. — Точно тогава и вестносецът промени исканията си. Сега вече се изискваха *два* голема. Напразно спорех, че това ще ме убие, че няма да доживея да видя Миа и Карл отново... Ах, той е жесток. Не ме чуваше.

— Кажи ни за вестносеца му — каза изведнъж момчето. — И ако твоите деца са живи, аз ще ги върна при теб. Гарантирам ти го.

Умиращият мъж направи неистово усилие. Очите му се приковаха към господаря ми; мътилката се замени от търсене на сила. Той внимателно прецени Натаниел.

— Много си млад да даваш такива обещания — прошепна той.

— Аз съм уважаван член на правителството — каза Натаниел. — Имам силата да...

— Да, но може ли да ти се има доверие? — въздъхна тежко Кавка. — Все пак *си* британец. Ще попитам демона ти... — Той не

отвърна очи от Натаниел, докато говореше. — Какво ще кажеш? Може ли да му се има доверие?

Издух бузи, духнах тежко.

— Труден въпрос. Той е магьосник. По правило би продал и баба си за парче сапун. Но е неизмеримо по-малко корумпиран от някои от тях. Може би. Малко.

Натаниел ме погледна.

— Благодаря ти за силната подкрепа, Бартимеус.

— Пак заповядай.

Но за моя изненада, Кавка кимаше.

— Много добре. Ще го оставя на съвестта ти, момче. Така или иначе няма да доживея да ги видя. Истината е, че съм изтощен. Не ми пука ни най-малко за теб или за него — можете да продължите да се избивате, докато цяла Британия бъде съсипана. Но аз ще ти кажа, каквото знам и нека това бъде краят. — Той закашля слабо с брадичка, подпряна на гърдите. — Бъди сигурен в едно нещо. Аз няма да завърша този ръкопис. Няма да има два оживели голема по улиците на Лондон.

— Ето това *наистина* е жалко — каза един дълбок глас.

[1] Всеки фенер се състоеше от запечатан стъклен пашкул, в който живееше по едно раздразнено дяволче. Господарят на лампите, един от придворните магьосници по наследствена линия, се разхождаше по склона всеки следобед и инструктираше пленниците си за исканата светлина и силата ѝ за предстоящата нощ. Чрез изкусно дефиниране на заповедта, постигнатите нюанси можеха да са изискани или зрелищни, но винаги бяха в съответствие с настроението на двора.

↑

[2] Приказно камъче с приписана му възможност да превръща всички основни метали в злато или сребро. Съществуването му, естествено, е пълна фантасмагория и това може да се разбере, като се попита което и да е дяволче. Ние, джиновете, можем да променяме външния вид, като хвърляме омая или илюзия; но да се промени напълно истинската същност на нещо е напълно невъзможно. Но хората никога не чуват нещата, които не им харесват, и това безплодно търсене костваше безброй животи. ↑

[3] Магьосниците идваха от целия известен свят — от Испания, от Британия, от скованата в снегове Русия, от краищата на индийските пустини — с надеждата да спечелят неизмерима награда. Всеки беше майстор на стотици изкуства, всеки беше мъчител на дузина джинове. Всеки юркаше робите си в продължение на години към великото търсене; и всеки на свой ред тотално се проваляше. Една по една брадите им посивяваха, ръцете им отслабваха и трепереха паралитично, мантиите им избледняваха и се обезцветяваха от непрестанните призовавания и експерименти. Един по един те се опитваха да се откажат от постовите си само за да разберат, че Рудолф не искаше да ги освободи. Онези, които се опитваха да се измъкнат, откриваха чакащи ги на стъпалата войници; други, опитващи да си тръгнат чрез магия, откриваха около замъка силен възел, запечатващ ги вътре. Не избягаха. Много свършиха в тъмниците; другите сами отнеха живота си. За нас, духовете, които наблюдавахме този процес, това бе една морална история: нашите тъмничари бяха хванати в затвора на собствените си амбиции. ↑

[4] Вид заклинание, формирано от изпускането на въздух от устата на магически джин и един магически знак. Няма нищо общо със зловонния вятър, който се прави по доста различен начин. ↑

[5] Беше много фин. Само на седмо ниво, с най-тънките от всички тънки нишки. Всеки би могъл да го пропусне. ↑

[6] Той не носеше *само* кепе; носеше и други дрехи. Това го казвам само в случай, че сте се развълнували. Вижте, ще навляза в детайли по-късно; просто така се разказва. ↑

[7] Виждате ли? Носеше и халат. И пижама освен това. Всичко си беше напълно прилично. ↑

[8] Включително и нещо грубо, което можеше да разстрои хлапето. ↑

[9] Смятам, че те символизируют силата на земята (черното) и кръвта на магьосника (червеното), която дава живот на земята. Но това е само мое размишление: не съм посветен в магията на големите. ↑

Как точно бе пристигнал тук, Натаниел не можеше да каже. Нито някой от външните възли беше задействан, нито някой от тях — Натаниел, Кавка и дори Бартимеус — го беше чул да влиза в самата къща. И все пак ето го, облегнат небрежно на стълбата към тавана, с мускулести ръце, сгънати на гърдите.

Устата на Натаниел се отвори. Думи не излязоха — нищо освен ужасено ахване на разпознаване.

Брадятият наемник. Наемният убиец на Лавлейс.

След боя в Хедълхам хол около две години по-рано, наемникът беше избягнал залавянето. Правителствените агенти го бяха търсили надлъж и нашир, в Британия и на континента, но безуспешно, не бе открита никаква следа. С времето полицията изостави нещата; закриха случая и прекратиха търсенето. Но Натаниел не можеше да забрави. В паметта му се бе запечатала една ужасна картина: наемникът, който излизаше от сенките в кабинета на Лавлейс, носещ амулета на Самарканд, палтото му, изцапано с кръвта на убит човек. Четири години образът бе висял като облак над ума на Натаниел.

И сега убиецът стоеше на два метра от него, оглеждайки всеки от тях със студените си очи.

Както и преди, той излъчваше зла жизненост. Беше висок и мускулист, синеок, с огромни вежди. Явно бе подрязал леко брадата си, но черната му коса беше по-дълга, до средата на врата му. Дрехите му бяха черни — широка риза, развлечена туника, широки панталони над коляното, високи ботуши, издути около прасците. Надутата му увереност блъсна Натаниел като юмрук. Натаниел веднага осъзна нищожната си сила, слабостта на крайниците си.

— Не си прави труда да ни запознаваш, Кавка — каза мъжът. Гласът му беше ленив, дълбок и бавен. — Ние тримата сме стари познати.

Старецът изпусна една дълга, тъжна въздишка, която трудно можеше да се разтълкува.

— Така или иначе няма смисъл. Не знам имената на никой от вас.

— Имената никога не са били важни за нас.

Ако джинът беше стъписан, не го показваше.

— Виждам, че си си взел ботушите — рече той.

Тъмните вежди се сключиха.

— *Казах* ви, че ще си платите за това. Така и ще стане. Ти *и* момчето.

До този момент Натаниел седеше на бюрото на Кавка, вкаменен от шока. Сега, със съзнателно усилие да демонстрира някакъв авторитет, той се избута напред и се изправи с ръце на хълбоците.

— Ти си арестуван — рече той, гледайки страховито наемника, докато говореше.

Мъжът отвърна на погледа с такава съкрушителна незаинтересованост, че Натаниел почувства как се свива и смалява на мястото си. Вбесен, той прочисти гърлото си.

— Чу ли какво казах?

Ръката на мъжа се раздвижи — толкова бързо, че Натаниел едва успя да го види — и в нея се появи сабя. Сочеше небрежно към Натаниел.

— Къде е оръжието *ти*, дете?

Натаниел издаде брадичка дръзко и размаха пръст към Бартимеус.

— Там — рече той. — Той е африт под моя команда. Една моя дума и ще те разкъса на парчета.

Джинът изглеждаше малко стъписан.

— Ъ, да — рече съмнително. — Точно така.

Под брадата се разпъна ледена усмивка.

— Това е съществото, което и преди беше с теб. Тогава то не успя да ме убие. Какво те кара да мислиш, че този път ще има по-голям успех?

— Упражненията подобряват уменията — каза джинът.

— Колко вярно. — Още едно светкавично движение, още едно неясно петно — и в другата си ръка държеше метален диск във формата на буквата S. — Упражнявал съм се дълго с това — рече наемникът. — Ще пререже същността ти и после ще се върне *обратно* в протегнатата ми ръка.

— Дотогава няма да имаш ръка, с *която* да хващаш — каза Натаниел. — Моят африт наистина е бърз. Като нападаща кобра. Ще те

пипне преди това нещо да е излетяло от ръката ти. — Той премести поглед по джина и наемника. Никой от тях не изглеждаше прекалено убеден.

— *Никой* демон не е бърз като мен — каза наемникът.

— Така ли? — отвърна Натаниел. — Само го пробвай.

Бартимеус бързо вдигна пръст.

— Виж сега...

— Покажи най-добрия си удар.

— Може пък да направя точно това.

— И ще видиш какво ще ти се случи.

— Ей, я се успокойте — рече джинът. — Това мъжкарско позиране е много хубаво, но моля ви, не ме намесвайте. Защо вие двамата не направите една канадска борба, да си премерите бицепсите или нещо друго? Освободете напрежението по този начин.

Натаниел го пренебрегна.

— Бартимеус — започна той, — нареждам ти...

В този момент се случи нещо неочаквано. Кавка се изправи.

— Стой, където си! — Очите на наемника се завъртяха, върхът на сабята се премести. Кавка не изглеждаше да го е чул. Той се заклати леко на мястото си, после се помъкна напред, далеч от дивана, през отрупания с хартия под. Краката му предизвикваха леки хрущящи звуци, докато стъпваше по пергаментите. След няколко стъпала той стигна до масата. Една тънка като кокал ръка се стрелна и сграбчи ръкописа на голема от хлабавия захват на Натаниел. Той се отдръпна, притискайки го към гърдите си.

Наемникът замахна така, сякаш щеше да хвърли диска, но се спря.

— Остави го, Кавка! — изръмжа той. — Помисли за семейството си — помисли за Миа.

Очите на Кавка бяха затворени; отново се люлееше. Той вдигна лице към тавана.

— Миа? Тя е изгубена за мен.

— Завърши документа тази нощ и ще я видиш утре, кълна се!

Очите се отвориха. Бяха мътни, но блестяха.

— Какво значение има? Ще съм мъртъв до изгрева. Силата на живота ми вече е изцедена.

На лицето на наемника се изписа раздразнение. Не беше от типа хора, на които им харесваше да преговарят.

— Моят работодател ме уверява, че те са добре и в безопасност — каза той. — Можем да ги измъкнем от затвора тази нощ и до сутринта да ги докараме в Прага. Помисли добре — искаш ли цялата тази работа да замине на вятъра?

Натаниел погледна джина. Той бавно си сменяше мястото. Не изглеждаше наемникът да е забелязал. Натаниел се покашля и се опита да го разсее допълнително.

— Не го слушай, Кавка — каза момчето. — Той лъже.

Наемникът хвърли бърз поглед на Натаниел.

— Много е неприятно за мен — каза той, — че не те заловиха този следобед на площада. Дадох на полицията най-внимателни инструкции и *все пак* се оплескаха. Трябваше да се справя с теб лично.

— *Знаел* си, че сме тук? — рече Натаниел.

— Разбира се. Времето на пристигането ти беше възможно най-неподходящо. Още ден или два и нямаше да има никакво значение — щях да съм се върнал в Лондон със завършения ръкопис. Разследванията ти нямаше да доведат до нищо. Затова трябваше да те задържа. Затова и подшушнах на полицията.

Очите на Натаниел се присвиха.

— *Кой* ти каза, че идвам?

— Работодателят ми, разбира се — каза наемникът. — Казах на чехите и те следяха онзи дребен британски агент през цялото време, знаейки, че накрая ще ги заведе при теб. Между другото, те вярват, че си в Прага да поставиш бомба. Но всичко това вече са подробности. Те ме разочароваха.

Докато говореше, беше протегнал сабята и диска, а очите му шареха между Натаниел и магьосника. Умът на Натаниел препускаше — почти *никой* не знаеше, че ще идва в Прага и все пак наемникът беше предупреден. Което означаваше... Не, трябваше да се концентрира. Видя как Бартимеус все още се промъкваше настрана, неуловимо като охлюв. Още малко и джинът щеше да е извън полезрението, в точната позиция за атака.

— Виждам, че си намерил друг гаден предател на мястото на Лавлейс — изстреля той.

— Лавлейс? — Веждите на мъжа трепнаха леко учудено. — Дори и тогава не той беше главният ми работодател. Той не беше нищо друго освен вторично занимание, аматьор, прекалено нетърпелив да успее. Господарят ми го насърчаваше, докъдето можеше, но Лавлейс не беше единственият му инструмент. Нито пък аз сега съм единственият му слуга.

Натаниел не бе на себе си от ярост.

— *Кой е той? За кого работиш?*

— Някой, който плаща добре. Това, естествено, е очевидно. Ти си един странен малък магьосник.

В този момент джинът, който успешно се беше промъкнал в периферното зрение на наемника, вдигна ръка да нападне. Но в същия момент Кавка се задейства. През цялото това време той беше стоял до Натаниел и държеше пергамент в ръце. Сега, без думи, с плътно затворени очи, той внезапно се напрегна и разкъса ръкописа на две.

Ефектът беше неочакван.

От разкъсания пергамент се надигна порой от магическа сила и избухна в къщурката като земетресение. Натаниел бе изхвърлен във въздуха сред водовъртеж от летящи неща: джин, наемник, маса, диван, хартии, документи, разлято мастило. За част от секундата Натаниел видя как трите различни нива се тресяха в различна степен: всичко беше утроено. Стените се разклатиха, подът се наклони. Електрическата светлина изпука и угасна. Натаниел падна тежко на пода.

Пороят се оттегли през дъските на пода долу в земята. Заклинанието на ръкописа го нямаше. Нивата се стабилизираха, кънтежите замряха. Натаниел вдигна глава. Бе натикан под преобърнатия диван с лице към прозореца. Светлините на града все още светеха през него, но изглеждаха странно по-високи отпреди. Отне му момент да схване какво се бе случило. Цялата къщурка се бе наклонила и беше кацнала точно на ръба на хълма. Дъските на пода бяха наклонени под един лек ъгъл към прозореца. Докато гледаше, много малки предмети минаха, хлъзгайки се покрай него, и се спряха в наклонената стена.

Стаята беше съвсем тъмна и се чуваше шумоленето на тихо падащата хартия. Къде беше наемникът? Къде беше Бартимеус?

Натаниел лежеше напълно неподвижен под дивана, очите му бяха уголемени като на заек през нощта.

Виждаше Кавка много добре. Старият магьосник лежеше по гръб върху наклонената мивка, а дузина хартии падаха леко върху него като импровизиран покров. Дори и от разстояние Натаниел виждаше, че е мъртъв.

Тежестта на дивана притискаше тежко един от краката на Натаниел и го бе приковал за пода. Много му се искаше да го отмести, но знаеше, че е прекалено рисковано. Лежеше тихо, гледаше и се слушваше.

Стъпка; една фигура бавно влезе в полезрението му. Наемникът спря край тялото на мивката, огледа го за момент, изруга тихо и отиде да тършува из пръснатите мебели край прозореца. Движеше се бавно, напрегнал крака заради наклона на пода. Вече не стискаше сабята си, но в дясната му ръка блестеше нещо сребърно.

Като не намери нищо сред останките, наемникът започна да се катери нагоре през стаята, като методично въртеше глава ту на една, ту на друга страна, с присвити в мрака очи. С ужас Натаниел видя, че той се приближаваше все повече към дивана. Натаниел не можеше да се оттегли: диванът, който го скриваше от погледа, беше и негов капан. Той прехапа устни, опитвайки се да си припомни думите на някое подходящо заклинание.

Наемникът сякаш чак сега забеляза преобърнатия диван. Той остана неподвижен за две секунди. После, със сребърния диск в ръка, клекна да повдигне дивана от приведената глава на Натаниел.

И Бартимеус се появи зад него.

Египтянчето се носеше над плочките на пода; краката му висяха отпуснато, ръката му беше протегната. Около формата му сияеше сребърен ореол, блестеше върху бялата дрешка около кръста му и грееше мрачно в косата му. Джинът подсвирна веднъж, весел звук. Наемникът се извъртя с неясно движение; дискът излетя от ръката му; изсвири през въздуха, проряза сиянието от едната страна на Бартимеус и описа кръг в стаята.

— Ха-ха, не уцели — рече джинът. От пръстите му изригна пламък и обгърна наемника на мястото му. Огнена топка обвини горната част от тялото му; той извика, хващайки се за лицето. Залитна напред,

хвърляйки червено-жълто сияние в стаята, блестящо през стиснатите му огнени пръсти.

Свирещият диск стигна най-далечната точка от стаята; с промяна на тембъра, той се устреми назад, стрелвайки се към ръката на наемника. По пътя проряза едната страна на египтянчето. Натаниел чу как джинът извика; видя как формата на момчето потрепна и се разтресе.

Дискът се върна в горящата ръка.

Натаниел дръпна и освободи крака си от дивана; отблъсна го трескаво от себе си и, препъвайки се в неравния под, се изправи на крака.

Египтянчето изчезна. На негово място, осветен от пламъците, към сенките изприпка един куцащ плъх. Горящият мъж пристъпи след него с мигащи в пламъците очи. Дрехите му почерняваха на тялото; дискът проблясваше червеникаво в пръстите му.

Натаниел се опита да си събере мислите. До него беше стълбата към тавана. Беше се катурнала и облегла диагонално на тавана. Хвана се за нея.

Плъхът пробяга по един стар пергамент. Хартията изпука шумно под краката му.

Дискът разреза пергаментата на две; плъхът изцвърча и се завъртя на една страна.

Горящите пръсти се раздвижиха; в тях се появиха още два диска. Плъхът хукна лудо, но не бе достатъчно бърз. Дискът се впи в дъските на пода, притискайки опашката на плъха под сребърното си острие. Плъхът се мятеше слабо в опит да се освободи.

Наемникът пристъпи по-близо. Вдигна тлеещия си ботуш.

С яростно усилие Натаниел отмести стълбата и я остави да падне тежко на гърба на наемника. Хванат беззащитен, мъжът изгуби равновесие и падна настрани сред порой от искри. Стовари се на пода на къщурката, подпалвайки всички ръкописи наоколо.

Плъхът се дръпна неистово и освободи опашката си. С рязък скок се озова до Натаниел.

— Благодаря за това — задъхваше се той. — Видя ли как ти го нагласих?

Натаниел гледаше ококорено тромавата фигура, която в яростен пристъп отхвърляше стълбата от себе си, явно безразличен към

обграждащите го пламъци.

— Как е възможно да оцелее? — прошепна. — Пламъците са го обхванали. Той изгаря.

— Опасявам се, че са само дрехите — каза плъхът. — Тялото му е напълно неуязвимо. Но сега сме го хванали до прозореца. Гледай сега.

Той вдигна малката си розова лапа. Братият мъж се обърна и чак сега забеляза Натаниел. Изръмжа ядосано, вдигна ръка; там проблясваше нещо сребърно. Замахна...

И бе пресрещнат директно от пълната сила на Ураган: той изригна от лапата на плъха, повдигна го и го запрати назад през прозореца, сред искрящ водопад от натрошено стъкло и горящи парчета хартия, които бяха издухвани заедно с него от пода. Той падна навън в тъмнината, навън и надалеч надолу по хълма. Падането беше маркирано от пламъците, които все още се издигаха от тялото му. Натаниел го видя как отскочи веднъж в далечината, после остана неподвижен.

Плъхът вече тичаше нагоре по наклонения под към вратата на къщурката.

— Хайде — извика той. — Да не мислиш, че това ще го спре? Имаме пет минути, най-много десет.

Натаниел хукна след него, през купища тлееща хартия и навън в нощта, задействайки първо единия възел, после другия. Звукът от алармите се издигна нагоре към небето и разбуди жителите на Златната алея от меланхоличните им сънища, но плъхът и момчето вече бяха отминали разрушената кула и препускаха надолу по стъпалата на замъка, сякаш по петите ги следваха всички демони, призовавани някога.

Късно на следващата сутрин, облечен в нови дрехи и перука, показвайки току-що откраднат паспорт, Натаниел прекоси чешката граница и навлезе в контролираната от Британия Прусия. Стигна на стоп в град Кемниц в камиона на един хлебар и отиде право в британското консулство, където обясни положението си. Проведоха се телефонни разговори, провериха се пароли и самоличността му бе

потвърдена. До средата на следобеда се намираше на борда на самолет, който излиташе от местното летище за Лондон.

Джинът беше освободен на границата, понеже стресът от дългото призоваване изтощаваше Натаниел. От дни не беше спал както трябва. В самолета беше топло и въпреки желанието си да помисли над думите на наемника, умората и бръмченето на двигателите си казаха своето. Още преди самолетът да полети, Натаниел бе заспал.

На „Бокс хил“ го събуди стюардесата.

— Сър, пристигнахме. Очаква ви кола. Искат да побързате.

Излезе на стълбата на самолета под лекия, студен дъжд. До пистата чакаше черна лимузина. Натаниел слезе бавно, все още не напълно разбуден. Почти очакваше там да заvari господарката си, но задната седалка бе празна. Шофьорът докосна шапката си с отварянето на вратата.

— Поздрави от госпожица Уитуел, сър — каза той. — Трябва да дойдете в Лондон незабавно. Съпротивата удари в сърцето на Уестминстър и... Е, ще видите резултата лично. Няма време за губене. Положението е катастрофално.

Без да продума, Натаниел се качи в колата. Вратата се затвори зад него.

Стъпалата вървяха по ръба на колоната отгоре, извиваха се надолу под земята по посока на часовниковата стрелка. Проходът беше тесен, а таванът — нисък. Дори Кити трябваше да се наведе, а Фред и Ник — които бяха превити на две — трябваше да слизат на една страна като два странни рака. Въздухът бе задушен и неприятен.

Господин Пенифедър водеше най-отпред. Фенерът му бе нагласен да свети най-силно. Всички други направиха същото и с наличието на светлина духът им се повдигна. Сега, след като вече бяха влезли под земята, нямаше начин някой да ги види. Опасната част бе отминала.

Кити вървеше след тътрещия се Ник, а Стенли ги следваше отблизо. Дори и с неговия фенер отзад сенките сякаш ги дебнеха; постоянно се стрелваха и подскачаха в периферното ѝ зрение.

Един порядъчен брой паяци си бяха направили домове в процепите от двете страни на стъпалата. От ругатните на господин Пенифедър ставаше ясно, че му се налага да си проправя път през множество стогодишни паяжини.

Слизането не продължи дълго. Кити преброи трийсет и три стъпала, а после пристъпи през метална решетка в едно открито пространство, зле осветено от светлината на фенерите. Тя отстъпи встрани, за да позволи на Стенли да излезе от стълбището, после си махна маската. Господин Пенифедър току-що бе направил същото. Лицето му беше леко зачервено, обръчът от бяла коса — разрошен и на шипове.

— Добре дошли — прошепна той с висок, дрезгав глас, — в гробницата на Гладстон.

Първото усещане на Кити беше очевидната представа за тежестта на земята над главата ѝ. Таванът бе направен от внимателно изсечени каменни блокове; с течение на годините камъните се бяха разместили. Сега се бяха издули застрашително и притискаха слабата

светлина, сякаш искаха да я угасят. Въздухът бе изпълнен с мирис и дим, извиващ се от фенерите и натрупващ се гъсто по тавана. Кити се хвана, че се бори инстинктивно за всяко вдишване.

Самата крипта бе сравнително тясна, може би само около четири метра в най-широката си част; дължината бе неопределена, защото се простираше отвъд светлината на фенерите им. Подът бе покрит с плочки и гол, като изключим покритието от бяла плесен, която на места се бе разпростряла и нагоре по стените. Трудолюбивите паяци от стълбището явно не се бяха осмелили да минат през решетката: никъде не се виждаха паяжини.

В една от стените на камерата, точно срещу входа, имаше изрязан дълъг рафт, който бе празен, с изключение на трите стъклени полусфери. Въпреки че стъклото беше мръсно и напукано, Кити успя да види останките от халки от изсушени цветя във всяка една от тях: стари лилии, макове и стръкчета розмарин на петна от гадни лишеи. Погребалните цветя на великия магьосник. Кити потрепери и се обърна към основния предмет на внимание на групата — мраморния саркофаг точно под рафта.

Беше два метра и четиридесет сантиметра дълъг и метър и половина висок, чисто изсечен, без орнаменти или никакви надписи, като изключим бронзовата табелка, поставена по средата на едната страна. Капакът, също от мрамор, бе отгоре, въпреки че Кити си помисли, че стои малко на една страна, сякаш е бил поставен там набързо и е останал ненагласен.

Много развълнувани, господин Пенифедър и останалите се наредиха около саркофага.

— В египетски стил е — казваше Ан. — Типичната грандиозност, в желание да се подражава на фараоните. Но няма йероглифи.

— Какво пише тук? — Стенли се взираше в табелката. — Не мога да го разбера.

Господин Пенифедър също го оглеждаше.

— На някакъв дяволски език е. Хопкинс може би щеше да може да го прочете, но на нас не ни върши работа. А сега... — Той се поизправи и почука с бастун по капака на саркофага. — Как можем да отворим това нещо?

Кити сбърчи вежди с отвращение и нещо като притеснение.

— Трябва ли? Какво ви кара да мислите, че нещата са там?

Нервността на господин Пенифедър си пролича в лесната му раздражителност.

— Е, едва ли ще лежат по пода, нали така, момиче? Дъртият вампир със сигурност ги е искал близо до себе си, дори в смъртта. Останалата част от стаята е празна.

Кити остана спокойна.

— Проверихте ли?

— А! Загуба на време! Ан, вземи един фенер и провери далечния край. Увери се, че няма никакви ниши там. Фредерик, Никълъс, Стенли — ще ни трябват всички сили да отместим това. Можете ли да го хванете от вашата страна? Може да имаме нужда от въже.

Когато мъжете се събраха около него, Кити отстъпи назад, за да гледа как напредва Ан. Веднага стана ясно, че господин Пенифедър беше прав. След няколко стъпки фенерът на Ан освети далечната стена на камерата, една гладка повърхност от чисти каменни блокове. Тя прокара светлината по нея няколко пъти, проверявайки за ниши или контури на врата, но не видя нищо. Свивайки рамене към Кити, тя се върна в средата на стаята.

Стенли бе извадил въжето си и оглеждаше единия край на капака.

— Ще бъде трудно да го вържем — рече той, почесвайки се по врата. — Няма къде да го прокарам. И е прекалено тежък да го вдигнем...

— Можем да го издърпаме настрана — каза Фред. — Така си мисля.

— Нее, прекалено е тежък. Масивен камък.

— Може да няма много триене — изтъкна Ник. — Мраморът е достатъчно гладък.

Господин Пенифедър избърса потта от челото си.

— Е, момчета, ще трябва да опитаме. Единственият друг вариант е да възпламеним сфера, а това може да повреди предметите. Ако ти, Фред, си подпреш краката на стената, ще получим допълнителна опора. А сега, Ник... — Докато продължаваше обсъждането, Кити се наведе да огледа бронзовата табелка. Беше плътно покрита с малки клиновидни знаци, подредени така, че да оформят нещо, което явно бяха думи или символи. Не за първи път Кити съжали за

неграмотността си. Познанието за непонятните ръкописи не беше нещо, на което те учеха в училище, а и господин Пенифедър бе отказал групата да изучава откраднатите книги със заклинания. Тя се почуди дали бащата на Якоб би успял да прочете надписа и какво ли щеше да му каже той.

— Кити, дръпни се настрана, ако обичаш. Добро момиче. — Стенли бе хванал едната страна на капака, Ник другата, а Фред — за когото бе останал горният край — бе подпрял крак на стената, точно под рафта. Подготвяха се за първия напън. Прехапвайки устни при шеговитостта на Стенли, Кити стана на крака и се отдръпна, изтривайки лицето си с ръкав. По кожата ѝ избиваха капки пот, въздухът в криптата беше много спарен.

— А сега, момчета! Бутайте! — Мъжете се напънаха с ръмжащи възгласи. Ан и господин Пенифедър държаха фенери около тях, за да осветяват работата им. Светлината лъщеше по изкривените лица, оголените зъби и увисналите челюсти. За секунда сред пышкането им се чу лек, стържещ звук.

— Добре — почивка! — Ник, Фред и Стенли рухнаха със задъхани викове. Господин Пенифедър ги обиколи, накуцвайки, и ги потупа живо по раменете. — Премести се! Определено се премести! Браво, момчетата ми. Все още не се вижда вътрешността, но ще стигнем и дотам, поемете си дъх, а после ще опитаме отново.

Така и направиха. И после още веднъж. Всеки път пышкането им ставаше по-силно, мускулите им пращяха от усилието; всеки път капакът се отместваше още малко, а после отново упорито спираше. Господин Пенифедър ги подтикваше, танцувайки наоколо като демон, почти забравил куцането си, с изкривено на несигурната светлина лице.

— Бутайте — точно така! Съдбата ни е на сантиметри под носовете ви, затова направете малко усилие! О — бутайте, мамка му, Стенли! Още малко! Напънете се, момчета!

Кити вдигна един захвърлен фенер и се разходи из празната крипта, влачейки краката си през гъстата бяла плесен, убивайки време. Тя се размота до далечния край на камерата, почти до стената, после се обърна и се върна.

Нещо ѝ хрумна, едва доловима странност се мотаеше някъде в ума ѝ. За момента не можеше да каже какво точно беше, а и

ликуването на останалите след едно особено успешно отместване я разсея допълнително. Тя се завъртя на пети, загледа се обратно към далечната стена и вдигна фенера.

Стена — ни повече, ни по-малко.

Тогава какво беше това, което...? Плесента. Липсата ѝ.

Навсякъде около нея под краката ѝ се простираше бялата плесен; почти нямаше непокрит камък. И от двете страни стените бяха в същото положение. Плесента постепенно се издигаше нагоре към тавана. Вероятно един ден цялата стая щеше да е покрита с нея.

И все пак на далечната стена нямаше нито едно петънце плесен. Камъните бяха чисти, линиите им — ярко очертани, сякаш строителите си бяха тръгнали същия този следобед.

Кити се обърна към другите.

— Ей...

— Точно така! Още едно бутане и това е, момчета! — Господин Пенифедър буквално подскачаше. — Вече виждам единия ъгъл! Още едно отместване и ние ще сме първите видели стария Гладстон откакто са набутали костите му тук!

Никой не чу Кити; никой не ѝ обърна ни най-малко внимание.

Тя отново се обърна към далечната стена. Изобщо нямаше плесен... В това нямаше смисъл. Може би тези чисти каменни блокове бяха направени от друг вид камък?

Кити пристъпи напред да докосне блокчетата; при това движение обувката ѝ се закачи на неравния под и тя падна напред. Вдигна ръце да се подпре на стената — и падна право през нея.

Секунда по-късно се стовари тежко на плочите на пода, удряйки китките и колената си. Фенерът отскочи от протегнатата ѝ ръка и издрънча край нея.

Кити извъртя очи от болка. Коляното ѝ пулсираше болезнено и всичките ѝ пръсти тръпнеха от съприкосновението при падането. Но тя беше най-вече объркана. Как се беше случило? Бе сигурна, че е паднала върху стената и все пак явно беше преминала през нея, сякаш я нямаше.

Зад себе си чу страховито стържение, последвано от ужасен трясък, няколко триумфални възгласа и някъде сред тях един болезнен вик. Чу и гласа на господин Пенифедър.

— Браво, момчетата ми! Браво! Стига си хленчил, Стенли — не си толкова зле. Съберете се наоколо — нека го погледнем!

Бяха го направили. Тя трябваше да види това. Сковано и с болка Кити се изправи на четири крака и се пресегна за фенера. Изправи се и в този миг светлината от фенера освети малко от мястото, където се намираше.

Без да иска, въпреки времето, прекарано в акции, въпреки измъкванията на косъм, клопките, демоните и смъртта на приятелите ѝ, шокът от това, което видя, я накара да се задъха и разтрепери като детето, което бе на онзи железен мост преди толкова много години. Пулсът ѝ блъскаше в ушите, главата ѝ се завъртя. Тя чу дълъг, висок, пронизителен вой, който кънтеше из цялата камера и подскочи, преди да осъзнае, че идва от собствената ѝ уста.

Зад нея, пламенните викове изведнъж спряха. Дочу се гласът на Ан.

— Какво беше това? Къде е Кити?

Кити все още зяпаше право напред.

— Тук съм — прошепна тя.

— Кити!

— Къде си?

— По дяволите това момиче — да не се е качила нагоре по стълбите? Никълъс, върви и погледни.

— *Kimi!*

— Тук съм! В далечния край. Не ме ли виждате? — Не можеше да повиши глас; усещаше гърлото си стегнато. — Тук съм. Не съм сама...

Истинският край на залата не бе много по-далеч от илюзорния, през който беше паднала, може би само на около три метра от мястото, където стоеше. Бялата плесен не бе обърнала внимание на фалшивата бариера и бе преминала през нея: бе покрила стените, пода и всичко по него и светеше с болезнено сияние на студената светлина на фенера ѝ. Но въпреки плътното си покритие, тя не можеше да скрие обектите, които лежаха подредени в редица между стените; видът им беше прекалено ясен. Бяха шест на брой, един до друг, обърнати с лице към Кити, с крака към задната стена на залата, костеливите им глави почиваха върху гърдите. Заради херметизацията на криптата плътта им не се бе разложила напълно; вместо това тя се бе свила около

скелетите, така че челюстите им бяха изтеглени надолу от стягащата се кожа, оформяйки постоянните изражения на необуздан ужас. Самата кожа бе почерняла като вкаменелост или като обработена кожа. Очите им се бяха стопили напълно. И шестимата бяха облечени странно, в старомодни костюми; на люшкащите се крака имаше тежки ботуши. Ребрата на единия се подаваха изпод ризата. Косата им бе останала точно както е била в живота; спускаше се от ужасните глави като водорасли. Кити забеляза, че единият все още имаше красиви кестеняви къдрици.

Другарите ѝ все още викаха името ѝ; глупостта им я изуми.

— Тук съм! — С внезапно усилие тя се откъсна от вцепенението на шока, обърна се и извика в залата. И Ник, и Ан бяха наблизко; при звука на гласа ѝ, главите им се завъртяха, но очите им останаха празни и безизразни, преминавайки през Кити, сякаш я нямаше. Кити изстена отчаяно и пристъпи към тях; при движението усети слабо съскане по тялото си.

Ник извика. Ан изпусна фенера.

— Най-добре елате да видите това — рече тя кратко; после, когато не отговориха, попита: — Какво, по дяволите, ви става?

Гневът ѝ стресна Ник от шока му.

— В... виж се — заекна той. — Наполовина си вътре в стената, наполовина вън. — Кити погледна надолу — определено от тази страна илюзията бе доста добра: стомахът ѝ, гърдите и единият ѝ крак се подаваха от стената, сякаш бяха отрязани на две. Тялото ѝ я щипеше там, където се докосваше до магията.

— Дори не блещука — прошепна Ан. — Никога не съм виждала толкова силна илюзия.

— Можете да преминете през нея — каза отегчено Кити. — Зад нея има разни неща.

— Съкровище? — Ник бе олицетворение на нетърпението.

— Не.

След малко останалата част от групата бе дошла край стената и след известно колебание един по един пристъпиха през илюзията. Камъните само станаха на леки вълнички. От другата страна бариерата бе невидима.

И шестимата зяпаха мълчаливо и шокирано осветените трупове.

— Аз казвам да се махаме оттук веднага — рече Кити.

— Погледнете *косите* — прошепна Стенли. — И ноктите им. Вижте колко са дълги.

— Наредени като сардини в чиния...

— Как мислите, че...?

— Задушили са се, може би...

— Виждате ли онази дупка в гърдите му? Тя не е естествена...

— Няма от какво да се притесняваме. Много са *стари*. — Господин Пенифедър заговори с насърчаваща увереност, вероятно целяща да успокои и него, колкото и останалите. — Вижте цвета на кожата им. Буквално са се мумифицирали.

— Мислите, че са от времето на Гладстон ли? — попита Ник.

— Несъмнено. Стилът на дрехите го доказва. Края на деветнайсти век.

— Но те са шест... По един за всеки от нас...

— Млъквай, Фред.

— Но защо ще са...?

— Вероятно някакво жертвоприношение...?

— Господин Пенифедър, слушайте, ние наистина...

— Да, но защо ще ги крият? В това няма смисъл.

— Тогава мародери? Наказани, като са били погребани живи.

— ... *наистина* трябва да тръгваме.

— Това е по-вероятно. Но все пак защо ще ги крият?

— И кой го е направил? Ами проклятието? Ето това не разбирам. Ако те са го задействали...

— Господин Пенифедър! — Кити тропна с крак и изкрещя; звукът прокънтя в цялата зала. Обсъждането внезапно спря. Тя се насили да проговори през стегнатото си гърло. — Тук има нещо, за което не знаем. Някаква клопка. Трябва да забравим съкровището и да се махаме веднага.

— Но тези кости са *стари* — каза Стенли, възприемайки решителния маниер на господин Пенифедър. — Успокой се, момиче.

— Не ме поучавай, малка отрепко.

— Съгласна съм с Кити — каза Ан.

— Но, *скъпи* мои... — Господин Пенифедър постави ръка на рамото на Кити и го разтърка с фалшива веселост. — Това *наистина* е много неприятно, съгласен съм. Но не бива да преувеличаваме. Както и да са умрели тези бедни хора, те са били сложени тук преди много

време — вероятно докато гробницата е била още отворена. Това е причината по илюзорната стена, която ги скрива, да няма плесен, нали виждате. Плесента е оттогава. Стените са били нови и чисти, когато са били изградени. — Той посочи трупове с бастуна си. — Помислете по въпроса. Тези момчета са лежали тук *преди* гробницата да бъде запечатана — иначе проклятието щеше да се е задействало при влизането им. А не е станало така, защото ние току-що го видяхме и разпръснахме.

Думите му имаха ефект върху групата; последва кимане и мърморене в знак на съгласие. Но Кити поклати глава.

— Тук има шестима мъртви мъже, които ни предупреждават — рече тя. — Ще сме глупаци, ако ги пренебрегнем.

— Ха! Те са *стари*. — От облекчението в гласа на Фред изглеждаше, че подтекстът в тази идея тъкмо бе стигнал до мозъка му. — Стари кокали. — Той протегна ботуша си и насмешливо сръчка най-близкия череп; той се изтърколи на една страна, падайки от шията, и тупна бързо на каменните плочи с лек звук, като от тракащ порцелан.

— Кити, скъпа, трябва да се научиш да си по-малко емоционална — каза господин Пенифедър, като извади носна кърпа от джоба си и избърса челото си. — Вече отворихме саркофага на стария дявол — и земята още не ни е погълнала, нали? Ела и *погледни*, момиче: все още не си го виждала. Има красив копринен покров, разпънат най-отгоре — само той сигурно струва цяло състояние. Пет минути, Кити. Ще ни трябват само пет минути да вдигнем покрова и да грабнем портмонето и кристалното кълбо. Няма да смущаваме съня на Гладстон за дълго.

Кити не каза нищо; пребледняла, тя се обърна и закрачи обратно през бариерата, към залата. Не може да се насили да проговори. Гневът ѝ бе насочен колкото към самата нея — заради собствената ѝ слабост и безпричинен страх, — толкова и към водача ѝ. Думите му ѝ изглеждаха прибързани; прекалено повърхностни и леки. Но не бе свикнала да се противопоставя на волята му директно; а и знаеше, че настроението на групата е като неговото.

Почукването на бастуна на господин Пенифедър се придвижваше близо зад нея. Малко се беше задъхал.

— Надявам се, скъпа Кити, че ще ми окажеш честта лично да вземеш кристалното кълбо в твоята чанта. Разбираш ли, аз ти вярвам — вярвам ти безрезервно. Трябва всички да бъдем силни още пет

минути, а после ще напуснем това прокълнато място завинаги. Съберете се наоколо и пригответе раниците си. Богатството ни очаква!

Капакът на саркофага лежеше, където бе паднал, под ъгъл между гробницата и пода. Едно парченце от ъгъла се бе отчупило при удара и лежеше малко встрани върху плесента. На пода стоеше и весело светеше един фенер, но никаква светлина не проникваше в зеещата черна вътрешност на гробницата. Господин Пенифедър зае позиция в единия край на саркофага, облегна бастуна си на камъните и се облегна на мрамора. Той се усмихна на групата и сви пръсти.

— Фредерик, Никълъс — вдигнете фенерите си отгоре. Искam да виждам *точно* какво пипам. — Стенли се изкикоти нервно.

Кити погледна назад към залата. През тъмнината едва успя да види студените очертания на фалшивата стена, с ужасната тайна, скрита зад нея. Тя си пое дълбоко въздух. Защо? В това нямаше смисъл...

Тя се обърна обратно към саркофага. Господин Пенифедър се наведе над него, внимателно хвана нещо и дръпна.

Коприненият покров се издигна от саркофага почти безшумно, със сухо шумолене и лек облак от кафяв прах, който изригна като спорите от спукана гъба. Прахът се изви на светлината от фенерите, после бавно падна. Господин Пенифедър събра покроя и го положи внимателно на мраморния ръб; чак след това се наведе напред и погледна вътре.

— Снизете светлината — прошепна той.

Ник го направи; всички проточиха вратове и погледнаха.

— Аах... — Въздишката на господин Пенифедър бе като на чревоугодник на маса, чието ястие е пред него и напълно осъзнава какво удоволствие го очаква. Като ехо му отвърна хор от въздишки и тихи възгласи. Дори Кити моментално забрави опасенията си.

Всички познаваха лицето като своето собствено. То беше на централните публични места в Лондон, неизбежно присъстваше на всяко обществено място. Бяха виждали образа хиляди пъти на статуи, паметници и крайпътни фрески. Бе изобразяван в профил на учебниците, на правителствените формуляри, на плакати и високи билбордове на всеки пазар. Той гледаше надолу сурово и заповеднически от пиедестали в половината от зелените паркове; зяпаше ги от смачканите банкноти, извадени от джобовете им. По време на цялото им бързане и търчане, през всичките им ежедневни надежди и тревоги, лицето на Гладстон им беше постоянен спътник и охраняваше нищожното им съществуване.

Тук, в гробницата, те гледаха познатото лице развълнувани.

Беше направено от злато, най-вероятно, внимателно изковано и фино оформено; една смъртна маска, достойна за основателя на империята. Докато тялото все още изстиваше, умели занаятчии бяха взели отпечатък, направили калъп и излели втечнения метал. При погребението маската бе поставена обратно на лицето, един вечен образ, който завинаги да гледа в мрака, докато плътта отдолу се разлагаше. Това бе лицето на един стар човек: с орлов нос, тънки устни, измършавели скули — където в златото бяха оформени

бакенбарди — и прорязано от хиляди бръчки. Очите, потънали дълбоко в ябълките, бяха оставени празни, изрязани в златото. Две зинали дупки се взираха мрачно във вечността. Всички от групата бяха застинали с отворена уста, сякаш гледаха лицето на император от древността, покрит с ужасна слава.

Навсякъде около маската имаше бяла коса.

Той лежеше спокойно, в една не много по-различна поза от тази на телата в тайното крило със склучени върху корема ръце. Пръстите бяха само кости. Носеше черен костюм, плътно закопчан, изпънат над ребрата, но гадно увиснал навсякъде другаде. Тук-там трудолюбиви червеи или ларви бяха започнали процеса на разложение и на места проблясваха малки бели петънца. Обувките бяха малки, черни и тесни, с допълнителна патина от прах върху тъмната кожа.

Тялото почиваше върху червени сатенени възглавници, на висока поставка, която заемаше половината ширина от вътрешността на саркофага. Докато очите на Кити се разхождаха по златната маска, други бяха привлечени към по-ниската стойка до нея.

— Вижте само блясъка... — въздъхна Ан. — Невероятно е!

— *Всичко* това си струва да се вземе — рече Стенли, хилейки се глуповато. — Никога не съм виждал такава аура. *Нещо* тук трябва да е наистина силно, но иначе всичко си има сила — дори и наметалото. — Върху коленете, прилежно сгънато, имаше плат в черно и алено, а отгоре — малка златна брошка.

— Наметалото на държавата — прошепна господин Пенифедър. — Нашият приятел и благодетел го иска. И ще го има. Вижте останалото...

Там се намираха те, струпани на по-ниския рафт: прекрасните предмети от гроба, за които бяха дошли. Имаше множество златни предмети — малки статуетки във формата на животни, гравирани кутийки, украсени със скъпоценни камъни мечове, няколко глобуса от черен оникс, един малък триъгълен череп на някакво неизвестно същество, няколко запечатани свитъка. Горе, край главата стоеше нещо малко във формата на купол, покрито с черен плат, сега посивял от праха — вероятно пророческото кълбо. Близо до краката, между едно шише с капачка под формата на кучешка глава и обикновена оловна чаша в стъклен контейнер се намираше сатенено портмоне. До него имаше малка черна чантичка, затворена с бронзова закопчалка. Надолу

по дължината на саркофага, близо до самото тяло лежеше церемониален меч, а край него — жезъл от потъмняло дърво, обикновен и без украса, с изключение на една гравирана на върха пентаграма.

Дори и без дарбите на останалите, Кити усещаше силата, излъчвана от тази колекция. Тя буквално вибрираше във въздуха.

Господин Пенифедър трепна и се окопоти.

— Добре, да действаме. Отворете и пригответе чантите. Ще вземем всичко. — Той погледна часовника и ахна изненадано. — Почти един часът е! Изгубихме прекалено много време. Ан — първо ти.

Той се наклони над ръба на саркофага, протегна се вътре и сграбчи няколко предмета с две ръце.

— Ето. Тези са египетски, ако не греша... Ето го и портмонето... *Внимавай* с него, жено! Пълна ли е чантата? Добре — Стенли, застани на нейно място...

Докато плякосваха саркофага, Кити стоеше малко назад, с отворена раница и отпуснати отстрани ръце. Отново я бе обзело същото притеснение, както при откриването на шестте тела. Тя постоянно гледаше към фалшивата стена и назад към стълбите на входа, а кожата ѝ тръпнеше и настръхваше от въображаеми страхове. Тази тревога бе придружена и от нарастващото разкаianie за тези среднощни дейности. Никога досега идеалите ѝ — желанието ѝ да види магьосниците сразени, а властта върната на обикновените — не бяха изглеждали толкова далеч от реалността за групата на господин Пенифедър. И колко гротескна реалност само беше това. Разголената лакомия на другарите ѝ, развълнуваните им викове, зачервеното, лъщящо лице на господин Пенифедър, лекото подрънкване на ценностите, докато изчезваха в чантите — изведнъж всичко това ѝ се стори противно. Съпротивата едва ли не беше просто една банда грабители на гробове — и тя бе една от тях.

— Кити! Тук!

Стенли и Ник бяха напълнили чантите си и се отместиха настрана. Беше неин ред. Кити се приближи. Сега господин Пенифедър се протягаше още по-навътре, главата и раменете му изчезваха в саркофага. Той се показва бавно, подаде ѝ едно малко

погребално гърне и буркан, украсен със змийска глава, и отново се наведе.

— Ето... — Гласът му кънтеше странно в гробницата. — Вземи наметалото... също и жезъла. И двете са за благодетеля ни, който — уф! — ни напътства толкова добре. Не мога да стигна другите неща от тази страна; Стенли, би ли поел оттатък, ако обичаш?

Кити взе пръчката и натика наметалото дълбоко в чантата си, потръпвайки леко от студеното и леко мазно докосване. Видя как Стенли се надигна на ръба на саркофага и прехвърли половината си тяло надолу, пресягайки се дълбоко, докато краката му за момент се размахаха във въздуха. На отсрещния край господин Пенифедър се облегна на стената и си изтри челото.

— Останаха само още няколко неща — изпъшка той. — После ще — о, по дяволите това момче! *Защо* не може да е по-внимателен?

Може би в прилив на прекомерен ентусиазъм, Стенли бе паднал с главата напред в саркофага, събаряйки фенера назад на пода. Чу се тъп удар.

— Ти, малък глупак! Ако си счупил нещо... — Господин Пенифедър се наклони напред да погледне вътре, но не можа да види нищо в тъмното. Отдолу се чуваха неравномерни звуци, заедно с шума на некоординирано движение. — Стани *внимателно*. Да не повредиш кристалното кълбо.

Кити вдигна фенера, който се търкаляше по плочките, мърморейки заради глупостта на Стенли. Винаги си е бил говедо, но това беше безценно дори в неговия случай. Тя прекрачи счупения капак, за да задържи фенера над саркофага, но отскочи назад стреснато, понеже много внезапно главата на Стенли изскочи иззад ръба. Шапката бе паднала на лицето му, скривайки го напълно.

— Опа! — извика той с висок дразнещ тон. — Колко съм *непохватен* само.

Кръвта на Кити кипна.

— Какво си мислиш, че правиш? Да ме стряскаш така! Това не е игра!

— Побързай, Стенли — рече господин Пенифедър.

— *Много* съжалявам. *Много* съжалявам. — Но не изглеждаше изобщо да съжалява. Той не си оправя шапката, нито се измъкна от гробницата.

Настроението на господин Пенифедър започна да се променя опасно.

— Ще обърна бастуна си към теб, момче — извика той, — ако не се раздвижиш.

— Да се раздвижа? О, това го мога. — При тези думи главата на Стенли започна да се тресе глупаво напред-назад, сякаш в ритъм, който само тя можеше да чуе. За смайване на Кити, главата отново се шмугна надолу и изчезна, а после отново изскочи с кикот. Това действие явно доставяше на Стенли детинско удоволствие; той повтори движението, придружено с различни възгласи и викове.

— Има ме! — викаше той, с приглушен зад шапката глас. — А сега... ме няма!

— Момчето е полудяло — каза господин Пенифедър.

— Излизай оттам *веднага*, Стенли — каза Кити с напълно различен тон. Внезапно, без особена причина, сърцето ѝ заби по-бързо.

— Стенли ли съм? — рече главата. — Стенли... ммм, отива ми, наистина. Добро и почтено британско име. Господин Г. би го одобрил.

Сега Фред беше до Кити.

— Ей... — беше необикновено колеблив, — как така му се промени гласът?

Главата замръзна на място, после кокетно се наклони на една страна.

— Ами да — рече, — *ето ти* хубав въпрос. Чудя се дали някой може да отгатне. — Кити бавно отстъпи назад. Фред бе прав. Гласът вече изобщо не звучеше като този на Стенли, ако изобщо бе звучал така досега.

— О, не се опитвай да си тръгнеш, малко момиченце. — Главата се разклати енергично напред-назад. — Така само ще оплескаме нещата. Я да те видим. — Пръстите на скелет, подаващи се от един парцалив черен ръкав, се издигнаха от саркофага. Главата се наклони на една страна. Пръстите нежно махнаха шапката и я сложиха на главата под странен ъгъл. — *Така* е по-добре — каза гласът. — Сега се виждаме ясно.

Под шапката едно лице, което не беше на Стенли, проблясваше от златото. Навсякъде около него се разкри буйна бяла коса.

Ан нададе внезапен вой и хукна към стълбите. Главата се разтреса изненадано.

— Проклета грубиянка! Не ни запознаха! — с внезапно движение на костеливата китка, нещо бе измъкнато от саркофага и запратено напред във въздуха. Кристалната топка падна с трясък в основата на стълбите и се затъркаля право срещу Ан. Тя изпищя и рухна назад на пода.

Всички от групата видяха бързия полет на топката и нейното падане. Сега всички се обърнаха обратно към саркофага, където нещо се изправяше на крака, вдървено и странно, с тракане на кости. Най-накрая застана право, обвито в мрак, изтупвайки прахта от самото си и цъкайки неодобрително като придирчива старица.

— Само *вижте* каква бъркотия! Господин Г. щеше да е много разстроен. А червеите *унищожили* бельото му. Има дупки и там, където слънцето не свети.

Внезапно се наведе и протегна ръка, грабна един паднал на пода край саркофага фенер. Вдигна го нагоре като страж и на светлината му огледа всяко едно от ужасените им лица. Вратните прешлени пращяха при движението на черепа зад маската, а златната маска проблясваше матово в ореола си от дълга бяла коса.

— И така. — Гласът зад маската звучеше различно. Променяше се с всяка дума, първо бе висок като на дете, после дълбок и дрезгав; първо мъжки, после женски, след това ръмжеше като звяр. — И така — рече то. — *Ето* ви тук. Петима самотници, дълбоко под земята, без да могат да избягат на сигурно място. Как, моля, се казвате?

Кити, Фред и Ник стояха неподвижно по средата на пътя до металната решетка. Господин Пенифедър бе далеч по-назад, свит до стената под рафта. Ан бе най-близо до стълбите, но бе просната на пода и хлипаше мълчаливо. Нито един от тях не можа да се окопоти да отговори.

— О, хайде де. — Златната маска се наклони на една страна. — Опитвам се да бъда дружелюбен. Което, считам, е изключително мило от моя страна, при условие, че току-що се събудих и заварих един нахакан хулиган с прекомерно голяма шапка да се рови из нещата ми. И което е по-лошо — погледнете тази драскотина на погребалния костюм! Направи го с падането си. Такива са децата днес. Което ме подсеща. Коя година е? Ти. Момичето. Което не скимти. Говори!

Устните на Кити бяха толкова пресъхнали, че едва успяваше да изрече думите. Златната маска кимна.

— И аз си *мислех*, че е минало дълго време. Защо ли? Ще кажете заради скуката. Да, и ще сте прави. Но също и заради болката! Ах, няма да повярвате каква болка! Толкова много, че не можех да се концентрирам, при цялата агония и самота и шума на гложгащите в мрака червеи. Би докарало някой по-нисш до лудост. Но не и мен. Разреших проблема с болката преди години, а другото просто го понесох. А сега, с малко светлина и компания да си побъбря, няма да скрия, че се чувствам *добре*. — Скелетът щракна с кокалестия си пръст и го раздвижи настрани. — Малко съм схванат — не е изненадващо, не са останали никакви сухожилия — но това ще отmine. Всички кости ли са по местата си? Да. И всичките ми неща ли? Ах, не... — Гласът стана тъжен. — Някои малки мишки са дошли и са ги отнесли. *Палави* малки мишлета... Ще ги хвана за опашките и ще им изтръгна мустачките.

Кити бавно мушкаше ръка в чантата си, под наметалото и другите предмети, за да намери първичната сфера. Вече я беше стиснала в потната си ръка. До себе си усети как Фред прави същото, но не толкова внимателно; тя се уплаши, че шумолящите му движения скоро щяха да бъдат забелязани. И затова заговори повече за отвличане на вниманието, отколкото с някаква истинска надежда.

— Моля ви, господин Гладстон, сър — заекна тя. — Всичките ви неща са тук при нас и с удоволствие ще ви ги върнем, както си бяха.

С неприятно стържене главата се завъртя върху прешлените си на 180 градуса, за да погледне назад. Като не видя нищо, тя се наклони учудено на една страна и се завъртя обратно.

— Към кого се обръщаш, момиченце? — попита. — Към *мен* ли?

— Ъ... да. Мислех...

— Аз — господин Гладстон? Луда ли си, или глупава като кокошка?

— Ами...

— Погледни тази ръка. — Пет костеливи пръста се вдигнаха на светлината и се завъртяха на кокалестата китка. — Погледни този таз. Погледни гръдния кош. — При всяко изречение пръстите отместваха разлагащия се плат, за да разкрият пожълтели кости. — Виж това лице. — За момент златната маска бе отместена леко и Кити зърна черепа с ухилени зъби и кухи очни ябълки. — За Бога, момиченце, изглежда ли ти господин Гладстон жив?

— Ъ... не съвсем.

— „*Не съвсем...*“ Отговорът е НЕ! Не, не е. Защо? — питаш ти. Защото е мъртъв. Мъртъв от сто и десет години и гние в гроба. Не съвсем. Що за отговор е това? Вие наистина сте идиоти, момиченце, ти и твоите приятелчета. И като говорим за това... — Скелетът посочи с кокалестия си пръст бронзовата табелка на страната на саркофага. — Не можете ли да четете?

Кити поклати глава безмълвно. Скелетът плесна с пръсти по челото си в знак на присмех. — Не може да чете шумерски, а тръгнала да тършува из гроба на Гладстон! Значи не сте видели частта за „оставянето на славния водач да почива в мир“?

— Не, не сме. Много съжаляваме.

— Или частите за „вечния пазител“, или „суровото отмъщение“, или „извинения не се приемат“?

— Не, нищо за това. — С крайчеца на окото си Кити видя как Фред отпусна леко чантата си, но дясната му ръка все още беше вътре. Вече беше готов.

— Е, какво можете да очаквате тогава? Невежеството си има своите бонуси. В този случай това е неприятна смърт. Първата група също искрено се извиняваха. Трябваше да ги видиш как паднаха на колене и реваха за милост. Онова там са те. — То разклати кокалест пръст към фалшивата стена. — И те бяха алчни, това е сигурно. Дойдоха само след седмици. Единият беше личният секретар на господин Г., ако помня правилно, много лоялен индивид; някак бе успял да направи копие на ключа и да избегне проклятието. Скрих ги само за да е подредено и ако сте добрички, ще направя същото и с вас. Чакай тук.

Скелетът дръпна единия си крачол над ръба на саркофага. Кити и Фред се спогледаха. Като един те измъкнаха първичните сфери от раниците си и ги хвърлиха срещу скелета. Той вдигна ръка обидено; нещо невидимо блокира полета на сферите; те паднаха тежко на пода, където, вместо да гръмнат, се стопиха с приглушено, жалко квичене, оставяйки единствено малки черни петънца по каменните плочи.

— Наистина не мога да позволя тук да се създава хаос — укорително рече скелетът. — По времето на господин Гладстон гостите бяха по-внимателни.

Господин Пенифедър измъкна сребърен диск от своята чанта; опирайки се на бастуна си, той го хвърли странично по скелета. Той проряза подмишницата на прашния костюм и се впи здраво. Гласът, извиращ иззад маската, нададе пронизителен писък.

— Същността ми! Това го *усетих*. Среброто е нещо, което наистина не понасям. Виждаш ли как *сам* искаш да бъдеш нападнат, старче. — От маската изригна ярка зелена светкавица и се стрелна в гърдите на господин Пенифедър, отхвърляйки го грубо назад срещу стената. Скелетът изгрухтя доволно и се обърна към другите. — Това ще го научи — каза той.

Но Фред отново се бе раздвижил, вадеше от скрити места по себе си един след друг сребърни дискове и ги хвърляше със светкавична скорост. Скелетът клекна под първия, подскочи над втория, а третият му отрязва кичур коса. Сега вече се бе измъкнал от саркофага и явно бе преоткрил силата на движенията си; с всеки подскок и стъпка явно ставаше все по-бърз, докато очертанията му почнаха да се размазват.

— Това е забавно! — извика той, докато подскачаше и се въртеше. — Наистина съм ви много задължен, хора!

Запасът от дискове на Фред изглеждаше неизчерпаем; той поддържаше постоянен огън, докато Ник, Ан и Кити постепенно се оттегляха към стъпалата. Изведнъж изхвърча още една зелена светкавица и удари Фред в краката, пращайки го на земята. След миг той бе на крака, малко нестабилен, със сбърчени от болка вежди, но пълен с живот.

Скелетът спря изненадано.

— *Виж ти* — рече той. — Естествена устойчивост. Отблъсква магията. Не съм виждал това от Прага. — Почука с кокалест пръст по устата си. — Чудя се *какво* ли ще правя? Нека да помисля... Аха! — С един скок той се озова обратно в саркофага и започна да тършува из него. — Дръпни се, Стенли; трябва да взема... да! Така си и мислех. — Ръката му отново се появи, стиснала церемониалния меч. — Тук няма магия. Само дълга, твърда стомана. Мислиш ли, че можеш да отблъснеш и това, господин Пъпчивко? Ще видим. — Той размаха меч над главата си и тръгна напред.

Фред остана на мястото си. Извади автоматичния нож от джоба си и го отвори с едно движение.

Кити се намираше при металната решетка, стоеше несигурно в основата на стъпалата. Ник и Ан вече бяха изчезнали нагоре; чуваше се как се изкачват трескаво. Тя погледна към господин Пенифедър, чиято собствена устойчивост се бе оказала полезна. Той се влачеше към нея на четири крака. Пренебрегвайки инстинктите си, които ѝ крещяха да се обърне и да побегне, тя се втурна обратно в залата, сграбчи господин Пенифедър за раменете и го задърпа към стъпалата, напрягайки всичките си сили.

Извън полезрението ѝ зад себе си тя чу как Фред гневно изръмжа. Последва свистящ звук и мек удар.

Кити издърпа господин Пенифедър със сила, която не подозираше, че притежава. През решетката и нагоре по първите няколко стъпала. Вече бе изправила господин Пенифедър на крака; в едната си ръка той все още стискаше бастуна, другата бе впита в якето на Кити. Дишането му беше учестено, плитко и болезнено. Не можеше да говори. Нямаше и фенер; движеха се в пълен мрак. Кити се подпираше на жезъла от гробницата. Той се клатушкаше при всяка стъпка.

Някъде отзад и под тях се дочу викащ глас.

— Йуу-хуу! Има ли някой горе? Малки мишлета — шумолящи зад ламперията. Колко мишлета? Едно мишленце... две. О, боже, едното е осакатяло.

Лицето на Кити бе обвито в паяжини. Дишането на господин Пенифедър сега се бе превърнало в пъшкащ вой.

— Няма ли да слезете при мен? — умоляваше гласът. — Самотен съм. Никой от приятелите ви не иска вече да си говори с мен.

Тя почувства лицето на господин Пенифедър близо до ухото си.

— Аз... аз... трябва да си почина.

— Не. Продължавай да вървиш.

— Не мога.

— Ако вие няма да слезете, тогава... Ще трябва аз да се кача! — Дълбоко под земята металната решетка изскърца.

— *Хайде.*

Още едно стъпало. Още едно. Не помнеше колко са; във всеки случай бе изгубила бройката. Със сигурност почти бяха излезли. Но господин Пенифедър се движеше все по-бавно; дърпаше я назад като труп.

— *Моля те* — прошепна тя. — Един последен опит.

Но той вече бе напълно спръл; усети, че е клекнал на стъпалата до нея и се давеше за всяка глътка въздух. Напразно дърпаше ръката му, напразно го умоляваше да реагира.

— Съжалявам, Кити...

Тя се отказа, облегна се на извиващите се камъни, издърпа ножа от колана си и зачака.

Шумолене на плат. Тракане в мрака. Кити вдигна ножа си. Тишина.

И тогава, с внезапно дръпване и един-единствен задъхан вик, господин Пенифедър бе издърпан в тъмнината. В един момент бе там, в следващия го нямаше, а нещо тежко се отдалечаваше с влачене от нея надолу по стъпалата, туп, туп, туп.

Кити остана замръзнала на място за може би пет секунди; после вече препускаше нагоре по стъпалата, през воалите от полюшващи се паяжини, сякаш ги нямаше, постоянно блъскайки се в стената, спъвайки се в неравните стъпала; накрая видя пред себе си правоъгълника сива светлина и падна в сумрачното помещение на църквата, където по прозорците блестяха уличните светлини, а статуите на магьосниците гледаха неумолимо надолу към безнадеждността и отчаянието.

Тя пробяга през помещението, като едва избягна няколко пиедестала и направо се блъсна в един ред дървени столове; звукът от тропането при падането им проехтя из цялото огромно пространство. Мина покрай една голяма колона, после още една и забави ход. Сега, когато входът на гробницата беше на достатъчно разстояние назад, тя се отдаде на безмълвен плач.

Чак сега осъзна, че можеше да завърти ключа на ключалката.

— Кити. — Тих глас от сенките. Сърцето на Кити блъскаше в гърдите ѝ; с протегнат напред нож тя се отдръпна назад.

— Кити, това съм аз. — Тънък лъч светлина от малкото фенерче. Лицето на Ан, бледо, със сиви очи. Тя трепереше зад една висока дървена поставка.

— Трябва да се измъкнем. — Гласът на Кити бе дрезгав. — Накъде е вратата?

— Къде е Фред? А господин Пенифедър?

— *Накъде е вратата, Ани?* Помниш ли?

— Не. Тоест, мисля, че *натам*, може би. Толкова е трудно в тъмното. Но...

— Хайде тогава. Изгаси фенерчето засега.

Тя тръгна подтичвайки, Ан се препъваше след нея. В първия момент на паниката си Кити просто бе хукнала, без да мисли и без ориентация. Беше го причинила гадната тъмница под земята — усещанията и мислите ѝ бяха притъпени, не можеше да мисли трезво. Но сега, въпреки че все още бе тъмно и плесенясало, поне въздухът бе свеж — това ѝ помагаше да се оправи с околността, да се ориентира в позицията си. Високо горе светеха редица бледи прозорци: отново бяха в главния кораб, на противоположната страна на вратата на манастира. Тя спря, давайки на Ан възможност да я настигне.

— Точно отсреща е — просъска тя. — Стъпвай внимателно.

— Къде е...?

— Не питай. — Тя се прокрадна още няколко стъпки напред. — Ами Ник?

— Изчезна. Не го видях...

Кити изруга под носа си.

— Няма значение.

— Кити... изпуснах си чантата.

— Е, това сега няма значение, нали? Изгубихме всичко. — В момента, в който го каза, тя изведнъж осъзна, че все още държеше жезъла на магьосника в лявата си ръка. Това някак си я изненада; по време на отчаяното си бягство тя изобщо не го бе забелязала. Раницата с наметалото и другите ценности бе изгубена някъде на стъпалата.

— Какво беше това?

Те спряха на място, по средата на тъмното пространство на помещението.

— Не чух...

— Нещо пробягващо. Ти...?

— Не... Не, не съм. Продължавай.

Още няколко стъпки; усетиха, че пред тях се издига висока колона. Кити се обърна към Ан.

— Покрай колоната. Ще ни трябва фенерчето да намерим вратата. Не знам колко далеч сме стигнали.

— Добре.

В този момент точно зад тях се чу рязко притичване. И двете изпищяха и се хвърлиха в противоположни посоки. Кити загуби равновесие, падна наполовина върху колоната и рухна на пода. Ножът отскочи от ръката ѝ. Тя се изправи на крака колкото се може по-бързо и се обърна.

Тъмнина; отнякъде се чуваше леко стържене. Фенерчето лежеше на земята, хвърляйки нещастния си лъч светлина върху колоната. Ан не се виждаше никъде.

Бавно, бавно, Кити се отдръпна назад зад колоната.

Вратата за манастира бе някъде наблизко, бе сигурна в това, но къде точно беше не можеше да каже. Стискайки жезъла, тя се промъкна напред, с протегнатата ръка, напипвайки пътя си на сляпо към южната стена на помещението.

За нейна изненада и почти непоносимо облекчение, пръстите ѝ докоснаха грубото дърво и студеният полъх на истински свеж въздух обля лицето ѝ. Вратата висеше леко отворена; тя задраска по нея отчаяно, опитвайки се да я избути настрана, за да се промъкне.

И точно тогава чу познатия звук; някъде зад нея, в църквата. Чук-чук — чукаването на бастуна на един куц човек.

Кити не смееше да диша; остана замръзнала на мястото си, наполовина вън, наполовина вътре от вратата на абатството.

Чук, чук, чук. Едва доловим шепот.

— Кити... помогни ми...

Не можеше да бъде. *Не можеше.* Тръгна да излиза към манастира; спря.

— Кити... моля те... — Гласът бе слаб, стъпките несигурни.

Тя стисна здраво очи; пое си бавно и дълбоко дъх; вмъкна се обратно вътре. Някой си влачеше краката в средата на залата и почукваше неуверено с бастуна си. Бе прекалено тъмно да различи фигурата; изглеждаше объркана, несигурна за посоката, луташе се насам-натам, кашляше слабо и викаше името ѝ. Кити я гледаше иззад една колона, дръпвайки се назад всеки път, когато се обръщаше към нея. От това, което виждаше, формата и размерът бяха типичните за него; движеше се по правилния начин. Гласът също изглеждаше познат, но въпреки всичко това, сърцето ѝ навяваше лоши предчувствия. Със сигурност нещото се опитваше да я хване в капан. И все пак тя не можеше просто да се обърне и да избяга и никога да не

разбере със сигурност, дали не е оставила господин Пенифедър там, сам и все още жив.

Трябваше й фенерчето.

Лъчът оскъдна светлина все още светеше безполезно до следващата колона. Фенерчето на Ан лежеше точно там, където бе паднало. Кити изчака, докато куцащата фигура отмина малко повече, после прилази напред тихо като котка, коленичи и взе фенерчето в ръка. Изключи го и се отдръпна в тъмнината.

Фигурата явно бе усетила движението. По средата на помещението, тя се обърна и нададе трепереща въздишка.

— Има ли... някой там?

Скрита зад колоната, Кити не издаваше звук.

— Моля те... скоро ще ме намери.

Почукванията започнаха отново. Чуваха се все по-близо и по-близо.

Кити прехапа устни. Щеше да се втурне, да включи фенерчето, да погледне и да избяга. Но страхът я държеше скована, крайниците й отказваха да помръднат.

Чук, чук... после чу как бастунът пада на камъните с кухо издрънчаване, последван от приглушения удар на сринало се на земята тяло.

Кити взе решение. Държейки фенерчето между зъбите си, тя извади нещо малко от джоба на панталона си: сребърната висулка на баба Хирнек бе тежка и студена в ръката й. Тя отново сграбчи фенерчето и пристъпи иззад колоната. Включи фенерчето.

Точно до нея, скелетът се бе облегнал безгрижно на колоната, с ръка на кръста и проблясваща златна маска.

— Изненада — рече той. И скочи върху нея.

Кити падна назад с писък, изпусна фенерчето, протегна сребърната висулка към идващата чернота. Завихряне на въздуха, изпращяване на кости, пресипнал вик.

— Е, *това* не е честно. — Очертанието се отдръпна малко. За първи път зърна очите му: две светещи червени точки, блестящи от раздразнение.

Кити се отдръпна, все още стискайки сребърната висулка пред себе си. Двете очи я следяха, без да я изпускат, но се въртяха и шареха в мрака, докато тя размахваше висулката напред-назад.

— Остави го, момиченце — каза скелетът много раздразнено. — Това ме изгаря. Сигурно е доста качествено щом прави така, въпреки че е толкова малко.

— Назад — озъби се Кити. Някъде зад нея се намираше вратата.

— Така, *има* ли вероятност да го направя? Имам си заповед, нали се сещаш. Всъщност имам две. На първо място да пазя собствеността на Гладстон. Изпълнено. Браво, Хонориус. С това няма проблем. На второ място да унищожа всеки нашественик в гробницата. И как върви? Дотук десет от дванайсет. Не е зле, но може и по-добре. А ти, момиченце, *си номер единайсет*. — Той внезапно се втурна; Кити усети как кокалестите пръсти замахват в тъмното; тя се наведе с вик и вдигна висулката. Последва дъжд от зелени искри и животински вой.

— Ау! Проклетата да си! Махни го!

— Така, *има* ли вероятност да го направя? — Кити усети студен полъх зад себе си, направи две-три крачки назад и почти се сблъска с отворената врата. Мушна се през нея, пристъпи през стъпалото и навлезе в манастира.

Сега скелетът представляваше сенчеста форма, прегърбена на арката на вратата. Той размаха юмрук.

— Трябваше да си взема меч за теб, Кити — каза. — Наполовина се чудя дали да не се върна и да го взема... — После се вцепени и наклони глава. Нещо бе привлякло вниманието му.

Кити продължаваше да се отдръпва назад по коридора.

— Звездите... Съвсем ги бях забравил. — Фигурата на вратата подскочи изведнъж и застана на един корниз, гледайки нагоре към небето. — Толкова са много... толкова ярки и бисерно лазурни. — Дори и от далечния край на манастира, на няколко метра и продължавайки да се оттегля, Кити го чуваше как души въздуха и си мърмори и надава сподавени викове на възхищение и радост. Явно съвсем бе забравил съществуването ѝ.

— Няма камъни. Няма червеи. Колко е различно само! Няма плесен, няма мъртвешка, прашна тишина. Няма нищо подобно. Толкова много звезди... и толкова много пространство...

Кити зави зад ъгъла и се втурна към вратата на манастира.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Лимузината на Натаниел летеше през крайните предградия на Южен Лондон, индустриален район с много зидарски и алхимични фабрики. Място, където във въздуха постоянно се носеше лек червен смог и сияеше злобно под залязващото слънце. За по-голяма бързина и удобство магьосническата магистрала от летището бе издигната върху насипи и виадукти над лабиринта от порутени бедняшки къщи. Пътят не беше много използван и около него не се издигаше нищо освен покриви на къщи; на моменти изглеждаше, сякаш колата се плъзга сред море от мръсни червени вълни. Натаниел се взираше навън към тази шир, дълбоко замислен.

Шофьорът, както обикновено, бе от неразговорливия тип и въпреки всички усилия на Натаниел не разкри почти нищо от катастрофата от предишната нощ.

— Аз самият не знам много, сър — каза той. — Но на улицата пред апартамента ми тази сутрин се беше събрала тълпа. Има доста паника сред обикновените, сър. Бяха много изплашени. Безредици.

Натаниел се наведе напред.

— Какви безредици?

— Мисля, че е замесено чудовище, сър.

— Чудовище? Можеш ли да бъдеш по-конкретен? Не е ли някой голям каменен човек, обвит в мрак?

— Не зная, сър. Скоро ще сме при абатството. Министрите ще се срещат там.

Уестминстърското абатство? С огромно неудовлетворение Натаниел се отпусна на седалката си и се насили да чака. Всичко щеше да се изясни с времето. Много беше възможно големът да е ударил отново и в такъв случай резултатите от пътуването до Прага щяха да се очакват с нетърпение. Подреди наум всичко, което знаеше, опитвайки се да го осмисли, поставяйки успехите срещу провалите в опит да види дали крайният резултат е положителен. Като цяло беше на границата.

Положителното беше, че определено бе нанесъл удар на врага; с помощта на Арлекин бе открил източника на пергаментите на големите и го бе унищожил. Бе научил за участието на ужасния брадат наемник, както и за наличието на някаква сенчеста фигура, която, ако можеше да се вярва на наемника, също е била замесена в конспирацията на Лавлейс отпреди две години. Съществуването на такъв предател беше важна новина. От друга страна, обаче, Натаниел не бе разкрил кой беше предателят. Разбира се, трудно бе да се каже как би могъл да го направи, при положение, че дори жалкият Кавка не знаеше името.

Натаниел се помести неудобно на седалката си, припомняйки си прибързаното обещание към стария магьосник. Чешките шпиони, децата на Кавка, бяха — очевидно — все още живи в някой британски затвор. Ако беше така, за Натаниел щеше да е изключително трудно да осигури освобождаването им. Но какво значение имаше? Кавка бе мъртъв! Така или иначе за *него* това сега нямаше значение. Обещанието спокойно можеше да бъде забравено. Въпреки необоримата логика, Натаниел разбра, че му е трудно да изкара този въпрос от ума си. Той разтърси глава ядосано и се върна към по-важните въпроси.

Идентичността на предателя беше загадка, но наемникът беше дал на Натаниел една важна следа. Работодателят му *знаеше*, че Натаниел пристига в Прага и го бе инструктирал да действа. А мисията на Натаниел бе почти спонтанна и секретна. Почти никой не знаеше за нея.

Всъщност, *кой* знаеше? Натаниел ги преброи на пръстите на едната си ръка. Самият той; естествено Уитуел — поначало точно тя го бе изпратила там; Джулиъс Талоу — той присъстваше на срещата. После наред беше вторият секретар на Форин офис, който инструктира Натаниел преди полета — Уитуел го бе помолила да подготви картите и документите. И толкова. Освен ако... чакай... тормозеше го дребна неувереност. Онази среща с Джейн Фарар във фоайето, когато бе използвала магия... Беше ли оставил нещо да му се изплъзне тогава? Бе толкова трудно да си припомни; магията ѝ беше замъглила малко съзнанието му... Нямаше да се получи. Не можеше да си спомни.

Дори и при това положение броят на заподозрените бе забележително малък. Натаниел задъвка един от ноктите си. Отсега

нататък трябваше да е много внимателен. Наемникът бе казал и още нещо: работодателят му имал много слуги. Ако предателят бе толкова близо, колкото Натаниел вече предполагаше, трябваше да внимава при всяка своя стъпка. Някой от силните тайно командваше голема, насочвайки го чрез окото. Нямаше да искат Натаниел да разследва повече. Сигурно щяха да посегнат на живота му. Щеше да има нужда от Бартимеус.

Въпреки тези грижи, докато виадуктите започнаха да се снижават и колата наближи Централен Лондон, Натаниел вече се чувстваше сравнително доволен от себе си. Като направеше равносметка, той беше предотвратил пускането на втори голем в столицата и за това със сигурност щеше да получи сериозни похвали. Можеше да се направи следствие и предателят да бъде открит. Първото нещо, което щеше да направи, бе да докладва на Уитуел и Девъро. Без съмнение те щяха да зарежат всичко и да го чуят.

Тази щастлива сигурност бе започнала леко да отслабва още преди колата да навлезе в Уестминстър грийн. С приближаването към Темза Натаниел започна да забелязва някои необикновени неща: групи обикновени, стоящи на улицата, потънали в обсъждане; тук-там нещата, които изглеждаха като отломки от пътя, всъщност бяха разбити комини, парчета мазилка и натрошено стъкло. На самия Уестминстърски мост имаше кордон от нощната полиция и стражите проверяваха пропуските на шофьорите преди да ги пропуснат. След като пресякоха реката, Натаниел видя, че от една административна сграда надолу по течението се издигаше дим: циферблатът на часовника на една от сградите бе разбит, стрелките му изтръгнати и забити в стените. Други групи от зяпачи се шляеха по крайбрежната, като по този начин открито пренебрегваха закона против скитничеството.

Колата се плъзна покрай парламента и мина нагоре към голямата сива маса на Уестминстърското абатство, където и последните следи от самодоволство у Натаниел съвсем се стопиха. Тревата пред западното крило бе отрупана с официални превозни средства — линейки, камиони на нощната полиция, купища лъскави лимузини. Сред тях

имаше и една с разветия златен флаг на Девъро на предния капак. Самият министър-председател беше тук.

Натаниел слезе и размахвайки идентификационната си карта пред пазачите на вратата, влезе в църквата. Вътре кипеше от дейност. В основния кораб на църквата се бяха струпали магьосници от отдел „Вътрешни работи“ заедно с дяволчетата си и измерваха, записваха, търсеха улики по пода. Придружаваха ги десетки служители от Министерството на сигурността и облечени в сиво офицери от нощната полиция; въздухът бръмчеше от приглушени разговори.

Една жена от „Вътрешни работи“ го забеляза и посочи с палец.

— Те са в северния кораб, Мандрейк, край гробницата. Уитуел чака.

Натаниел я изглежда.

— Коя гробница?

Очите ѝ се изпълниха с презрение.

— О, ще видиш. Ще видиш.

Натаниел тръгна през помещението с влачецо се по земята палто. Обзе го силен трепет. Един-двама от нощната полиция стояха на пост край счупен бастун на каменния под; усмихнаха се открито, когато мина покрай тях.

Той навлезе в северния кораб, където сред купища мрамор и алабастър бяха струпани статуите на най-великите магьосници на империята. Натаниел беше идвал тук много пъти преди това, за да погледа замислено лицата на мъдреците; сега той с ужас установи, че половината статуи бяха без лица: главите бяха изтръгнати и поставени обратно с тила напред, краиниците бяха премахнати; един магьосник с особено голяма шапка дори беше обърнат с краката нагоре. Ужасяващ акт на вандализъм.

Навсякъде се трупаха магьосници в тъмни костюми, носеха проби и дращеха по разни бележки. Натаниел премина през тях зашеметен, докато стигна до едно открито пространство, където, седнали в кръг, се бяха събрали господин Девъро и старшите министри. Присъстваха всички: едрият, мрачен Дювал; дребната Малбинди; приятният Мортенсен; дебелият Фрай. Джесика Уитуел също бе тук и се мръщеше на нищото със скръстени ръце. На един стол, малко отделен от останалите, седеше приятелят и довереник на господин Девъро, драматургът Куентин Мейкпийс. Веселото му лице

беше тържествено и същевременно тревожно. Всички бяха мълчаливи и гледаха към едно голямо сияещо кълбо на около метър над плочките на пода. Представляваше екранният глобус на наблюдателна сфера, Натаниел веднага разбра това; в момента показваше нещо, което явно беше въздушна гледка на част от Лондон. В далечината, малко разфокусирана, от покрив на покрив скачаше малка фигурка. Където кацнеше, изригваха малки зелени експлозии. Натаниел се намръщи, пристъпи по-наблизо да получи по-добра видимост...

— Значи се върна от преследването на сенките, така ли? — Едни жълтеникави пръсти го хванаха за ръкава; Джулиъс Талоу стоеше до него, с издаден нос, чертите му изразяваха антипатия. — Беше крайно време. Тук адът се отвори.

Натаниел се дръпна.

— Какво става?

— Разкри ли тайната зад голема? — Гласът на Талоу преливаше от сарказъм.

— Ами не, но...

— Колко изненадващо. Може би ще искаш да разбереш, Мандрейк, че докато ти се шляеше из чужбина, съпротивата удари отново. Не някой тайнствен голем, не някой мистериозен предател, използващ забравени сили, а същата съпротива от хора, с които ти не успяваше да се справиш през цялото това време. Не се задоволиха, че разрушиха половината Британски музей онази нощ, ами сега са нахлули в гробницата на Гладстон и са пуснали един от афритите му. Който, както виждаш, е щастлив на свобода в града.

Натаниел премигна, опита се да осъзнае всичко това.

— Съпротивата ли е направила всичко това? Откъде знаете?

— Защото открихме телата. Не е замесен никакъв гигантски глинен човек, Мандрейк. Можеш веднага да забравиш тази идея. А и скоро ще бъдем без работа. Дювал...

Той се отдръпна. Господарката на Натаниел, Джесика Уитуел, бе станала от мястото си и леко и величествено се насочваше към него. Той се покашля.

— Госпожо, трябва спешно да говоря с вас. В Прага...

— Обвинявам *теб* за това, Мандрейк. — Тя се нахвърли върху него с яростно пламтящи очи. — Благодарение на това, че ме разсея с лъжите на демона си, изглеждаме по-некомпетентни откогато и да

било! Накара ме да изглеждам като глупачка и загубих благоволенieto на министър-председателя. Контролът над моя отдел „Охрана“ бе даден на Дювал тази сутрин. Той пое и нещата около операциите против съпротивата.

— Госпожо, съжалявам, но ви моля да ме изслушате...

— Съжаляваш? Вече е прекалено късно, Мандрейк. Погромът в Британския музей беше достатъчно тежък, но *това* вече е последната капка. Дювал получи точно каквото искаше. Вълците му сега са навсякъде и той...

— Госпожо! — Натаниел вече не можеше да се въздържа. — Намерих чешкия магьосник, който е създал пергамента за голема. Той правеше и втори — за предател в нашето правителство! — Той пренебрегна скептичното изражение на Талоу.

Госпожица Уитуел го изглежда.

— Кой е предателят?

— Все още не знам.

— Имаш ли доказателство за историята си? Пергамента, например?

— Не. Всичко бе унищожено, но смятам...

— Тогава — каза госпожица Уитуел, нетърпяща възражение, — това е безполезно за мен, както и ти. В Лондон цари пълен хаос и трябва да се намери изкупителна жертва. Възнамерявам да се дистанцирам от теб — и ако господин Талоу има капка разум, ще направи същото.

Тя се завъртя на пети и закри обратно към стола си. Талоу я последва, хилейки се на Натаниел през рамо. След моментно колебание, се приближи по-близо до въртящата се наблюдателна сфера. Полуафритът, който предаваше образа, се опитваше да се приближи до подскачащата по покривите фигура. Образът се приближи; Натаниел зърна черен костюм, бяла коса, златисто лице... После, с бързината на мисълта, от фигурата се стрелна зелена светлина: сферата угасна с яркозелено проблясване.

Господин Девъро въздъхна.

— Изгубихме и трета сфера. Скоро ще свършат. Така — някакви коментари или доклади?

Господин Мортенсен, министърът на вътрешните работи, стана и пригладя един мазен кичур коса на скалпа си.

— Сър, трябва да предприемем действия против този демон веднага. Ако не действаме, името на Гладстон ще бъде сринато в калта! Не е ли той най-великият ни водач? Този, на когото дължим нашия просперитет, нашето господство и нашата вяра в собствените сили? А какво е сега? Нищо повече от една кръвожадна торба кокали, танцуваща из столицата ни, предизвикваща лудница след себе си! Обикновените няма да се забавят да го забележат, нали се сещате; нито пък враговете ни в чужбина. Аз смятам...

Мармадюк Фрай, външният министър, заговори:

— Вече имаше няколко случая на масова паника, която дори силната ръка на полицията на Дювал не можа да предотврати. — Той хвърли кос поглед към началника на полицията, който ядосано изсумтя.

— Това същество очевидно е умопобъркано — добави министърът на информацията, госпожа Малбинди, — и както каза Мортенсен, това само допринася за неудобството в тази ситуация. Костите на нашия основател подскачат по покривите, дрънчат от пилоните за знамена, танцуват наред Уайтхол и ако може да се вярва на източниците ни, постоянно се возят в каруците на рибния пазар Камбъруел. Освен това, нещото продължава да убива хора, очевидно произволно. Цели се в млади мъже и момичета; предимно обикновени, но също и важни хора. Твърди, че търси „последните двама“, каквото и да значи това.

— Последните двама оцелели след нападението — рече господин Фрай. — Това е съвсем очевидно. А у единия от тях е и жезълът. Но непосредственият ни проблем е, че обикновените знаят чий скелет виждат.

От края на групата долетя леденият глас на Джесика Уитуел.

— Нека си го изясня — каза тя. — Онова наистина ли са костите на Гладстон? Не е просто маскировка?

Госпожа Малбинди повдигна вежди претенциозно.

— Определено са неговите кости. Влязохме в гробницата и саркофагът е празен. Там долу има много трупове, но повярвай ми, нашият основател никакъв го няма.

— Странно, нали? — Господин Мейкпийс проговори за първи път. — Афритът-пазител е вмъкнал същността си в костите. Защо? Кой знае?

— Не е важно *защо*. — Господин Девъро заговори със строга официалност, поставяйки юмрук в дланта си. — Първият ни приоритет ще бъде да се отървем от него. Докато не бъде унищожено, достойнството на нашата държава ще е безнадеждно компрометирано. Искам това същество мъртво, а костите обратно в земята. Всеки старши министър трябва да назначи по един демон по случая от този следобед. Това значи всички *вие*. По-нисшестоящите министри очевидно се провалиха. Все пак това нещо е на Гладстон; определено има някаква сила. Междувременно трябва да обмислим и проблема с жезъла.

— Да — каза господин Фрай. — В дългосрочен план това е много по-важно. При условие че ни предстоят войните в Америка...

— Не бива да се допуска да попадне във вражески ръце. Ако чехите се докопат до него...

— Именно. — Последва кратка тишина.

— Извинете. — Натаниел бе изслушал всички с мълчаливо уважение, но объркването му го накара да проговори. — Това, за което говорим, е жезълът на Гладстон, така ли? Онзи, който е използвал, за да разруши Прага?

Господин Девъро го изглежда студено.

— Радвам се, че накрая благоволи да се присъединиш към нас, Мандрейк. Да, това е същият жезъл.

— Значи, ако бъдат усвоени управляващите думи, бихме могли да впрегнем енергията му в новите кампании?

— Ние... или нашите врагове. В момента местонахождението му е неизвестно.

— Сигурни ли сме? — попита Хелън Малбинди. — Скелетът или афритът, или каквото там е — жезълът не е още у *него*, нали?

— Не. То носи раница на гърба си — която подозираме, че съдържа съкровищата на Гладстон. Но самият жезъл е изчезнал. Трябва да е у единия от грабителите на гроба.

— Затворил съм пристанищата и летищата — рече господин Мортенсен. — По бреговата ивица наблюдават сфери.

— Извинете ме — Натаниел попита. — Но ако този жезъл *винаги* си е бил в абатството, защо досега не сме го използвали?

Няколко от магьосниците се раздвижиха на столовете си. Очите на господин Дювал проблеснаха.

— Това трябва да е среща на старшия съвет, а не ясла. Предлагам, Рупърт, детето да бъде отстранено.

— Един момент, Хенри. — Девъро изглеждаше толкова раздразнен, колкото и министрите, но все още говореше любезно. — Момчето има право. Причината, Мандрейк — каза той, — е опасението от катастрофа като тази. На смъртния си одър Гладстон се е зарекъл да отмъсти на всеки, който оскверни гробницата му, а всички знаем, че не е било лесно да се преодолее силата му. Не беше известно какви точно заклинания е изковал и какви демони е поставил там, но...

— Аз направих известно проучване по въпроса — каза Куентин Мейкпийс, прекъсвайки го с лековата усмивка. — Гладстон винаги ме е интересувал. При погребението гробницата е била запечатана с проклетие отвътре — силен трик, но не непреодолим. Но Гладстон лично е подготвил саркофага си; съвременни източници твърдят, че магическата аура, извираща от тялото му, е убила няколко дяволчета, носещи свещите при служенията. Ако това не е било достатъчно предупреждение, не много след смъртта му, няколко магьосници от правителството му пренебрегнали забраните и отишли да приберат жезъла. Замразили проклятието и слезли в гробницата; и никога повече не били видени. Съучастниците, които чакали вън, чули как нещо заключва вратата от вътрешната страна. Оттогава насам никой не е бил толкова глупав да пробва защитите на великия старец. До снощи.

— И вярвате, че го е извършила съпротивата? — попита Натаниел. — Ако са останали някакви тела, те би трябвало да дадат някои улики. Бих искал...

— Извинявай, Мандрейк — рече Дювал. — Това вече не е твоя работа. Сега командва полицията. Достатъчно е да кажа, че Сивите ми ще направят запитвания. — Началникът на полицията се обърна към министър-председателя: — Рупърт, мисля, че сега е моментът да се изрекат някои сурови думи. Това момче, Мандрейк, трябваше да преследва съпротивата. А сега Уестминстърското абатство, лобно място на великите, е било разбито, а гробницата на Гладстон осквернена. Жезълът е бил откраднат. А момчето не направи нищо.

Господин Девъро погледна Натаниел.

— Имаш ли да кажеш нещо?

За момент Натаниел се зачуди дали да не изреди събитията от Прага, но знаеше, че е безнадеждно. Той нямаше доказателства. Освен

това, беше повече от вероятно предателят да седи точно тук и да го наблюдава. Щеше да изчака своя момент.

— Не, сър.

— Разочарован съм, Мандрейк, силно разочарован. — Министър-председателят се извърна. — Дами, господа — каза той. — Трябва да проследим останалите от съпротивата и да си върнем жезъла. Който успее, ще бъде богато възнаграден. Първо, трябва да унищожим скелета. Съберете най-добрите си магьосници след — той си погледна часовника — два часа. Искам всичко да се оправи. Ясно ли е? — Последва потиснато мърморене в знак на съгласие. — В такъв случай съветът се разпуска.

Шумната групичка министри си тръгна от абатството, като най-отзад притеснени застанаха госпожица Уитуел и Талоу. Натаниел не направи опит да ги последва. Много добре, помисли си той. И аз ще се дистанцирам от вас. Сам ще си проведе разследване.

На един от църковните столове в помещението седеше една младша магьосничка и си преглеждаше тефтерчето. Натаниел изправи рамене и се приближи толкова наперено, колкото можеше.

— Здравсти, Фенъл — грубо каза той. — Лоша работа.

Жената погледна стъписано.

— О, господин Мандрейк, не знаех, че все още работите по случая. Да, лоша работа.

Той кимна назад към гробницата.

— Открихте ли нещо за тях?

Тя сви рамене.

— Доколкото има някаква стойност. Документите у стареца го идентифицират като някой си Терънс Пенифедър. Притежавал е магазин за художници в Саутуърк. Другите са доста по-млади. Може да са работили с него в магазина. Още не им знам имената. Тъкмо отивах към Саутуърк да направя справка с неговите книжа.

Натаниел си погледна часовника. Два часа до призоваването. Имаше време.

— Ще дойда с теб. Само едно нещо... — Той се поколеба, сърцето му биеше малко по-учестено. — Там, в криптата... Имаше ли сред тях момиче — слабо, с тъмна права коса?

Фенъл се намръщи.

— Не и сред телата, които видях.

— Добре. Добре. Ами тогава, да тръгваме?

Пред магазина на Пенифедър бяха поставени едри служители от нощната полиция, а магьосници от няколко отдела оглеждаха внимателно вътрешната част. Натаниел и Фенъл си показаха пропуските и влязоха. Не обърнаха внимание на трескавото претърсване за откраднати артефакти и вместо това започнаха щателен оглед на една купчина стари счетоводни книги, открити зад касата. Само за минути Фенъл откри един списък с имена.

— Това е списък с плащания на служители — каза тя. — Отпреди два месеца. Може всичките да са от съпротивата. Никой от тях го няма днес.

— Нека да погледнем. — Натаниел го погледна набързо. *Ан Стивънс, Катлийн Джоунс, Никълъс Дрю...* Нищо не му говореха. Чакай — *Стенли Хейк и Фредерик Уийвър*. Фред и Стенли, ясно като бял ден. Беше на правилната следа, но тук нямаше и следа от Кити. Той обърна рязко на страницата с плащанията за следващия месец. И тук същите. Подаде тефтера обратно на Фенъл, почуквайки с пръсти по стъкления тезгях.

— Ето още един, сър.

— Не се занимавай. Вече видях — *чакай* малко.

Натаниел почти издърпа листа от ръцете на Фенъл, втренчи се в него отблизо, премигна и отново се втренчи. Ето го, същият списък, но с една-единствена разлика: *Ан Стивънс, Кити Джоунс, Никълъс Дрю...* Нямаше никакво съмнение: Кити Джоунс, Катлийн Джоунс, един и същ човек.

През многото месеци на търсене Натаниел бе преровил официалните документи за следи за Кити и не бе открил нищо. Сега стана ясно, че през цялото време беше търсил неправилното име.

— Добре ли сте, господин Мандрейк? — Фенъл го гледаше разтревожено.

Изведнъж се върна в действителността.

— Да, да, добре съм. Просто... — Той й се усмихна и си оправи ръкавела. — Мисля, че май имам добра идея.

Това беше най-голямото групово призоваване, в което участвах от славните дни на Прага насам. Четиридесет джина се материализираха почти едновременно в една голяма зала, построена за тази цел в недрата на Уайтхол. Както при всички подобни начинания, това си беше хаотична работа, въпреки големите усилия на магьосниците. Бяха подредени в спретнати редове от еднакви пентаграми, носеха еднакви тъмни костюми и изричаха тихо заклинанията си, докато заети чиновници записваха имената им на масите от двете страни. Ние, джиновете, естествено, се тревожехме по-малко за военното приличие: пристигнахме в четиридесет много различни маскировки и възхвалявахме своята индивидуалност с рога, опашки, пъстроцветни крайници, шипове и пипала; в цветове от матово черно до нежно жълто; менажерия от вой и цвърчене; великолепен набор от серни облаци и миризми. От чиста скука се бях върнал към една от любимите си форми от едно време — крилата змия със сребристи пера, излизаци иззад главата ми^[1]. От дясната ми страна имаше нещо като птица с дълги крака, отляво зловещ облак от синьо-зелен дим. До него имаше лигавещ се грифон, а до него пък — повече объркваща, отколкото плашеща — ниска и неподвижна табуретка за крака. Всички бяхме с лице към господарите си и очаквахме заповедите им.

Момчето почти не ми обърна внимание; бе прекалено заето с писането на някакви бележки.

— Ъ-хм. — Змията със сребърните пера се изкашля учтиво. — Ъ-хм. — Пак никакъв отговор. Само колко неучтиво беше това? Извикваш някого, после го приемаш за даденост. Изкашлях се малко по-високо. — Ъ-таниел.

Това предизвика отговор. Главата му подскочи и се извъртя на двете страни.

— *Млъквай!* — просъска той. — Всеки би могъл да те чуе.

— Какво е всичко това? — казах. — Мислех, че имаме нещо лично помежду си. А сега всеки човек и дяволче се включват.

— Това е с най-висок приоритет. Имаме полудял демон на свобода. Трябва да го унищожим.

— Не е само нещо полудяло, ако пуснете всички тези. — Изплезих език някъде наляво. — Гледай го онзи там в края. Приел е формата на табуретка за крака. Странно... но някак си харесвам стила му.

— Това е табуретка за крака. Никой не използва онази пентаграма. Сега слушай. Нещата се движат бързо. Съпротивата е нахлула в гробницата на Гладстон и е освободила пазителя на съкровищата му. Той вилнее из Лондон и предизвиква истинска бъркотия. Ще го разпознаеш по плесенясалите кости и мириса на разложено. Министър-председателят иска да го неутрализираме; заради това се събира тази група.

— Всички ние ли? Трябва да е силно. Африт^[2] ли е?

— Така мислим, да. Силен и притеснителен. За последно е бил видян да върти таза на Гладстон на парада на конната стража. Но слушай, аз искам да направя нещо повече. Ако намериш де..., африта, виж дали можеш да измъкнеш някаква информация за съпротивата: най-вече за момиче на име Кити. Смятам, че може да е избягала с един ценен жезъл. Съществото може да даде описание.

— Кити... — Езикът на змията се замята напред-назад замислено. Пътищата ни се бяха пресичали и преди с момиче от съпротивата с това име. Ако помнех правилно, тя беше свадлив екземпляр с широки панталони... Е, откакто бяха минали няколко години, свадливостта ѝ явно не беше преминала^[3]. Спомних си нещо друго. — Не беше ли точно тя, която ти сви гадателското стъкло?

Той направи типичната си физиономия на булдог, който е седнал на магарешки бодил.

— Възможно е.

— А сега е щипнала жезъла на Гладстон... Напредва в живота.

— Нищо му нямаше и на гадателското стъкло.

— Не, но ще признаеш, че никога не е разгромявало Европа. Този жезъл е забележителна изработка. И казваш, че е стоял в гробницата на Гладстон през цялото това време?

— Очевидно. — Момчето се огледа внимателно, но всички съседни магьосници бяха заети да дават заповеди на робите си, викайки сред всеобщите крясъци. Той се наведе напред затворнически.

— Нелепо е! — прошепна. — Всички са били прекалено изплашени, за да отворят гробницата. А сега една сбирщина от обикновени направи цялото правителство на глупаци. Но аз възнамерявам да намеря момичето и да поправа това.

Свих си качулката.

— Винаги можеш просто да й пожелаеш всичко добро и да я оставиш на мира.

— И да я оставя да продаде жезъла на онзи, който предложи най-висока цена? Не ме карай да се смея! — Господарят ми се наведе още по-близо. — Мисля, че мога да я проследя. И когато го направя... е, чел съм доста за жезъла. Той определено е силен, а думите за управление са доста ясни и лесни. Необходим е силен магьосник да го контролира, но в правилните ръце — кой знае какво може да се постигне? — Той се изправи нетърпеливо. — Какво е това забавяне? Би трябвало да дават общата заповед за потегляне. Имам по-важни задачи.

— Чакат цветенцето, там в ъгъла, да приключи със заклинанието си.

— Кой? *Талоу*? С какво си играе този идиот? Защо просто не призове зеленото си маймуноподобно нещо?

— Съдейки по количеството тамян, който използва, и размерите на книгата, която държи, ще се пробва с нещо голямо.

Момчето изсумтя.

— Опитва се да впечатли всички с някой по-висш демон, предполагам. Типично. Би направил всичко, за да си запази благоволението на Уитуел.

Крилатата змия се изви неистово назад.

— Уха!

— Какво има сега?

— Лицето ти! Само за момент придоби наистина неприятна насмешлива усмивка. Ужасно беше.

— Не ставай смешен. Ти си този, който представлява гигантска змия. *Талоу* ме е дебнал твърде дълго, това е всичко. — Той изруга. — Той и всички останали. Не мога да се доверя на никой тук. Кое то ме подсеща... — той отново се наведе напред; змията издаде напред величествената си глава, за да го чуе. — Ще се нуждаеш от своята

защита повече отвсякога. Чу какво каза наемникът. Някой от британското правителство го е предупредил, че отивам в Прага.

Окичената с пера змия кимна.

— Радвам се, че си схванал. Аз си направих тази сметка преди много време. Между другото, освободи ли вече онези чешки шпиони?

Изражението му помръкна.

— Дай ми шанс! Имам да обмисля по-спешни неща. Някой близо до върха контролира окото на голема и предизвиква проблеми тук. Могат да се опитат да ме накарат да замлъкна.

— Кой знаеше, че отиваш в Прага? Уитуел? Талоу?

— Да, и един министър във Форин офис. О, може би и Дювал.

— Онзи космат началник на полицията? Но той си тръгна от срещата преди...

— Знам, че стана така, но неговият чирак, Джейн Фарар, може да е измъкнала информацията от мен.

Дали беше от светлината, или момчето наистина се бе изчервило леко?

— *Измъкнала* я? И как точно?

Той се намръщи.

— Използва магия и...

За мое разочарование тази интересна история изведнъж бе прекъсната от една внезапна и смуцаваща поява, дори за събралите се магьосници. Якият, жълтеникав магьосник, Талоу, който стоеше в пентаграма в края на следващия ред, най-после бе приключил с дългото си и сложно заклинание и с едно извиване на раираните си ръкави смъкна книгата, от която беше чел. Изминаха няколко секунди; магьосникът изчакваше, дишайки тежко, за да се чуе призоваването му. Изведнъж от средата на втората пентаграма започна да се издига разбунена колона от черен дим. В сърцевината ѝ пукаха малки жълти светкавици. Беше малко стереотипно, но иначе доста добре изпълнено^[4].

Магьосникът се опули като някакъв лош предвестник; както се и оказа. Димът се срасна в мускулеста, черна форма, висока около два метра с четири размахващи се ръце^[5]. То се разходи бавно по обиколката на пентаграмата, проверявайки за слабости.

И за очевидна негова изненада, не намери никакви^[6].

Четири ръце замръзнаха за момент, все едно се колебаеха. После от основата на фигурата започна да се процежда дим и опипвайки, побутна ръба на пентаграмата. Трябваша му само две такива мушкания. Слабото място бе намерено: една малка дупчица в заклинателската бариера. Моментално пипалото се протегна напред и започна да се процежда през пробива, стеснявайки се почти до точица, докато преминаваше и отново се увеличаваше от другата страна. Димът струеше все по-бързо и по-бързо; той се изду, нарасна и се превърна в едро пипало, което се спусна нетърпеливо към другата пентаграма, където, вцепенен от ужас, стоеше магьосникът. Пътечките от розмарин и самодивско дърво, които бе направил по ръбовете, бяха пръснати от вятъра. Димът се изду около обувките му и светкавично обви краката му в дебела, черна колона. В този момент магьосникът издаде несвързани звуци, но нямаше никакво време; фигурата от първата пентаграма вече съвсем се бе стопила; цялата му същност бе преминала през дупката и се обвиваше около жертвата си. След по-малко от пет секунди целият магьосник, раираният костюм и всичко останало бяха погълнати от дима. Близо до върха на колоната се появиха няколко триумфални светкавици, после тя потъна в пода като нещо твърдо, вземайки магьосника със себе си.

Миг по-късно и двете пентаграми бяха празни, като изключим издайническото обгаряне на мястото, където беше стоял магьосникът, и една овъглена книга до него.

В залата за призоваване настъпи тишина. Магьосниците стояха онемели, чиновниците им стояха отпуснати в столовете.

После навсякъде изригна шум; онези магьосници, които вече бяха успели успешно да обвържат робите си, включително моят господар, пристъпиха извън пентаграмите си и се събраха около обгорялото петно с посърнали лица и неспиращи да дърдорят. Ние, повисшите създания, почнахме да бърборим ликуващо и одобрително. Обмених няколко забележки със зеленото петно и кокилестата птица.

— *Прекрасно.*

— *Стилно направено.*

— *Бедният късметлия. Личеше си, че не може да повярва.*

— *Е, колко често се появява такъв шанс?*

— *Прекалено рядко. Помня един случай още в Александрия. Имаше един млад чирак...*

— Глупакът трябва да е сгрешил някоя от заключващите думички.

— Или това, или печатна грешка. Видяхте ли, че четеше направо от книгата? Ами той произнесе *exciteris* преди *stringaris*; чух го.

— Айде бе! Наистина ли? Грешка на начинаещ.

— Точно така. Същото стана и с онзи млад чирак, когото споменах; той изчака, докато господарят му го нямаше и после — е, това няма да го *повярвате*...

— Бартимеус — ела при мен! — Момчето закри обратно към пентаграмата си с ветреещо се зад него палто. Навсякъде в залата останалите магьосници правеха същото. Носеше се усещане за кипяща работа. Дружките ми и аз неохотно застанахме пред господарите си.

— Бартимеус, — каза момчето отново, но гласът му трепереше, — както ти наредих, така и трябва да направиш: върви навън и открий африта дезертьор. Нареждам ти да се върнеш при мен чак след като бъде унищожен.

— Добре, съвземи се. — Пернатата змия го изглежда малко развеселено. Изведнъж беше станал прекалено схванат и официален с мен, прекалено много „заповеди“ и „заповядвам“ — това говореше, че беше доста разстроен.

— Какво ти става? — казах. — Идваш тук напълно шокиран. Мислех, че дори не го харесваш този.

Лицето му потъмня.

— Млъквай! Нито дума повече! Аз съм ти господар, което ти толкова често забравяш. Ще правиш каквото ти наредя!

Нямаше повече заговорническо доверяване помежду ни. Момчето пак се беше върнало към тропането с крак. Странно какво леко реалистично разтърсване можеше да го предизвика.

Нямаше смисъл да му говоря докато беше в това настроение. Пернатата змия обърна гръб, нави се на спирала и заедно с другите роби изчезна от стаята.

[1] Това беше велик номер в Юкатан, където свещениците падаха надолу по стъпалата на пирамидата или скачаха в пълното с алигатори езеро, за да избегнат хипнотизиращото ми поклащане. Ефектът върху момчето не бе точно такъв. В отговор на заплашителното ми извиване той се прозина, докосна зъбите си с пръсти и започна да драска в

тефтера си. Дали грешката беше в мен, или просто днешните деца бяха виждали прекалено много? ↑

[2] Бях срещал отблизо някои от афритите на Гладстон по време на завоевателната му война и най-точно би било да кажа, че не бях нетърпелив за още. Те бяха сприхава сбирщина, като цяло, изнервена от агресивното и неприятно отношение. Разбира се, дори и ако този африт в началото е имал обичливия характер на бебе (малко вероятно), той нямаше да е станал по-добър от вековното погребение в някаква гробница. ↑

[3] Засега не знаех нищо за панталоните. ↑

[4] Няколко от нас, които висяхме наблизко, хвърляхме по едно око отстрани, заинтересовани като ценители. Винаги е интересно да изучиш стила на другите, когато имаш възможност, понеже никога не знаеш кога може да намериш нов подход при представянето си. На младини винаги държах на драматичната поява. Сега, в съответствие с характера ми, повече клоня към по-изтънчените и рафинирани превъплъщения. Добре де, от време на време се появява и пернатата змия. ↑

[5] Този вид предполагаше, че в кариерата на джина се включва и магия при Хиндукуш (Планинска верига в Афганистан и Пакистан. — Бел.ред.). Изумително е как тези неща си остават за постоянно. ↑

[6] Думите на призоваването служат като жизненоважни подсилващи фактори на руните и линиите, начертани на пода. Те създават силни невидими ленти, които обикалят пентаграмата, връзвайки се по няколко пъти и преплитайки се, докато не се оформи една непреодолима граница. Обаче, само една дума, една буквичка не на място може да остави фатална слабост в цялата защита. Както Талоу бе на път да открие. ↑

Тази вечер над покривите на Лондон кипеше дейност. Освен около четиридесетте джина от тежката артилерия, като мен, които след напускането на Уайтхол повече или по-малко спонтанно се пръснаха във всички посоки, въздухът гъмжеше и от дяволчета и фолиоти от най-различни нива на негодност. Едва ли имаше кула или административна сграда, в които нямаше по един или два такива спотаени горе и наблюдаващи. Долу в ниското се разхождаха цели батальони от нощната полиция, оглеждаха неохотно улицата за следи от отклонилия се африт. Накратко, столицата беше залята от правителствени служители от всякакъв тип. Цяло чудо беше, че афритът не беше засечен в първите няколко секунди.

Известно време криволичех напосоки из Централен Лондон под формата на гаргойл, без да имам определен план. Както винаги склонността ми да стоя далеч от неприятности се бореше с желанието ми да свърша работата и да ускоря възможно най-много освобождението си. Проблемът е, че афритите са измамни досадници: много трудни за убиване.

След известно време, понеже нямаше какво друго да правя, прелетях над една непривлекателна модерна многоетажна сграда — магьосническо хрумване, издигнато от бетон и стъкло, — за да говоря с постовеите на смяна там.

Гаргойлът кацна с балетна грациозност.

— Ей, вие двамата. Скелетът да е минавал оттук? Говорете. — Това си беше относително учтиво, при условие че бяха малки сини дяволчета — един вечно дразнещ вид.

Първото дяволче отговори бързо.

— Да.

Израках. То козирува и отново започна да си лъска опашката. Гаргойлът въздъхна изморено и се изкашля насила.

— И кога го видяхте? Накъде тръгна?

Второто дяволче прекъсна щателния оглед на пръстите на краката си.

— Мина оттук преди около два часа. Не знаем накъде отиде. Бяхме прекалено заети да се крием. Полудял е, да знаеш.

— Какво имаш предвид?

Дяволчето се замисли.

— Ами, всички вие висшите духове сте доста гадни, но повечето сте предсказуеми. Този... говори странни неща. В единия момент е щастлив, в следващия — *ами*, виж какво направи с Хибит.

— Изглежда ми доста щастлив.

— Това е Тибит. Той не хвана Тибит. Нито мен. Каза, че ще ни пипне следващия път.

— Следващия път?

— Да, мина оттук пет пъти досега. Всеки път ни изнася по една наистина отегчителна лекция, после изяжда по един от нас. Петима си заминаха, останахме двама. Казвам ти, комбинацията от страх и еднообразие няма начин да се промени. Мислиш ли, че този нокът расте навътре?

— Нямам мнение по въпроса. Кога се очаква да се върне скелетът?

— След около десет минути, ако се придържа към сегашното си разписание.

— *Благодаря*. Най-последно — някаква конкретна информация. Ще го чакам тук.

Гаргойлът се сви, стопи се и се превърна в синьо дяволче, само че малко по-малко противно от другите две. Замъкнах се срещу тях и седнах с кръстосани крака на перваза, гледащ към небето над Лондон. Имаше шансове друг джин да е открил африта преди да се върне тук, но ако не станеше така, щеше да се наложи да се пробвам. Можеше само да се гадае защо обикаля града надлъж и нашир; вероятно дългото бдение в гробницата му беше повредило мозъка. Но все пак имаше достатъчно подкрепления в околността: виждах как още няколко джина прелитаха наоколо през няколко улици.

Докато чаках, през главата ми минаха няколко мисли. Нямахме спор по въпроса, много странни неща се случваха в Лондон, всичките по едно и също време. Първо: големът създаваше проблеми, подбудител — неизвестен. Второ: съпротивата бе нахлула в строго охранявана гробница и бе офейкала с ценен предмет. Трето и като пряк резултат от второто: на свобода си имахме неуравновесен африт,

правещ допълнителни поразии. Всичко това даваше резултат: бях вкусил страха и объркването сред магьосниците при общото призоваване. Можеше ли да е съвпадение? Не мислех, че е вероятно.

Не ми изглеждаше правдоподобно, че група обикновени биха могли да си осигурят достъп до гробницата на Гладстон съвсем сами. Вместо това предположих, че някой трябва да им е дал някои насоки, така че да минат покрай първичните защиты и да влязат в гробницата. И така, този толкова полезен човек или не е знаел за пазителя вътре, или може би той (или тя) е бил наясно; и в двата случая много се съмнявах, че момичето Кити и приятелите ѝ са имали представа срещу какво се изправят.

И все пак тя поне бе оцеляла. А сега, когато магьосниците се чудеха какво да правят в опитите си да хванат скитащия се скелет на Гладстон, страховитият жезъл беше някъде по света^[1]. Някой щеше да се възползва от това и не мислех, че ще е момичето.

Спомних си неизвестния интелект, който бях усетил да ме гледа през окото на голема, когато съществото се опита да ме убие в музея. Беше възможно, ако се погледне на цялата работа безпристрастно, да си представиш едно подобно сенчесто присъствие и зад работата в абатството. Същото ли? Считях това за повече от вероятно.

Докато чаках, зает с множество умни размишления като това^[2], автоматично преглеждах нивата, оглеждайки се за неприятности. И така стана, че постепенно на седмо ниво видях едно безформено сияние да се приближава във вечерната светлина. Прехвърляше тук-там сред комините, понякога проблясвайки ясно, когато минаваше през сенките, понякога губейки се на фона на червения блясък на огрените от слънцето керемиди. На нива от две до шест сиянието беше еднакво; нямаше ясна форма. Определено представляваше аурата на нещо — следата на същността на нещо, — но бе невъзможно да се различи материалната му форма. Пробвах на първо ниво и там за пръв път мярнах подскачаща човекоподобна форма, обезцветена от залязващото слънце.

Скачаше от фронтони на ветропоказатели с точността на планинска коза, люшваше се на малкия въртящ се връх, после отскачаше по-нататък. С приближаването му започнаха да се чуват тънки писъци, като тези, извиращи от гърлото на развълнувано дете.

Моите дружки — дяволчетата, бяха обзети от внезапна тревога. Спряха да си чоплят ноктите и да си лъскаят опашките и започнаха да търчат напред-назад по покрива, опитвайки се да се скрият едно зад друго и гълтайки коремите си в опит да изглеждат по-малко забележими.

— Ух-ох — казваха те. — Ух-ох.

Забелязах един от джиновете да следва подскачащата фигура от безопасна дистанция. Защо точно все още не бяха нападнали, не можех да разбера. Може би скоро щях да разбера. То идваше към мен.

Изправих се, бутнах опашката си под мишница, за да съм поспретнат и зачаках. Другите дяволчета бягаха около мен, без да спират да квичат. Накрая протегнах крак и спънах едното. Другото го връхлетя и падна отгоре му.

— Тихо — озъбих се. — Опитайте се да покажете малко достойнство. — Те ме погледнаха мълчаливо. — Така е по-добре.

— Ще ти кажа нещо... — Едното дяволче сръга другото и ме посочи. — Може *той* да е следващият.

— Да. Този път може да вземе *него*. Може да се спасим!

— Мушкай се зад него. Бързо.

— Първо аз! След мен!

Последва толкова непристойна сцена, докато се бутаха и бързаха, в боричкането си да се скрият зад гърба ми, че вниманието ми през следващите няколко секунди бе изцяло заето с раздаването на няколко напълно заслужени шамара, екотът от които проехтя из целия град. Насред това представление погледнах нагоре; и там, седнал на парапета на ръба на покрива на блока, на не повече от два метра се намираше дезертиралият африт.

Признавам си, че видът му ме стресна.

Нямам предвид златната маска, оформена в смъртните черти на великия магьосник. Нямам предвид сплъстената коса, ветрееща се назад от лекия вятър. Нямам предвид ръцете на скелета, почиващи спокойно на хълбоците му, или гръбначните прешлени, подаващи се над вратовръзката, или пращния погребален костюм, висящ така отпуснато на скелета. Нищо от изброените дотук неща не бе особено вълнуващо; приемал съм вид на скелет десетки пъти — и не сме ли го правили всички ние? Не, това, което ме изненада, беше осъзнаването, че това *не беше маскировка*, а истински кости, истински дрехи и

истинска златна маска най-отгоре. Същността на самия африт бе напълно невидима, скрита някъде в останките на магьосника. Той нямаше своя собствена форма — нито на това, нито на някое от другите нива. Никога преди не бях виждал такова нещо^[3].

Каквото и да беше вършил скелетът през деня, очевидно е бил доста енергичен, понеже дрехите му изглеждаха доста износени: имаше моден разрез на коляното (капачката на коляното, която се подаваше изпод крачола, не бе толкова модерна), изгорено петно на едното рамо и парцалив маншет, който сякаш е бил нарязан от хищнически нокти. Господарят ми вероятно би платил доста пари за това съчетание, ако го видеше в някой бутик в Милано, но за един почтен африт това си беше доста просташко. Обаче костите отдолу изглеждаха непокътнати, ставите се свиваха леко, сякаш бяха смазани.

Скелетът гледаше купчината дяволчета с наклонена на една страна глава. Стояхме напълно неподвижно, със зяпнали усти, замръзнали наред боричкането си. Накрая той проговори.

— Да не се разплждате?

— Не — казах аз. — Просто малко боричкане.

— Имам предвид броя ви. Последния път бяхте двама.

— Подкрепления — казах. — Извикаха ме да те чуя как говориш.

И да бъда изяден, естествено.

Скелетът направи пирует на ръба на парапета.

— Колко очарователно! — извика той весело. — Какъв комплимент за моето красноречие и яснота! Вие, дяволчетата, сте поинтелигентни, отколкото изглеждате.

Погледнах Тибит и приятелчето му, които стояха като препарирани, с широко отворени и олигавени усти. Дори и заек пред светлините на кола би ги погледнал презрително.

— Не бих разчитал на това — казах аз.

В отговор на глупавата ми духовитост скелетът се изсмия звънко и импровизира танц степ с вдигнати високо ръце. На около петдесет метра по-нататък, зад един комин виждах другите джинове, които чакаха и гледаха като двама находчиви тийнейджъри^[4].

— Изглеждаш в много добро настроение — отбелязах аз.

— И защо да не съм? — Скелетът спря да танцува и щракна с костите на пръстите като кастанети точно когато направи и последната

си стъпка. — Аз съм свободен! — рече той. — Свободен като птичка! Звучи добре, нали?

— Е... ами, да. — Дяволчето се почеса по главата с крайчеца на опашката си. — Но все още си в този свят — казах аз бавно. — Или поне аз така го виждам. Така че не си напълно свободен, нали? Свободата идва само когато скъсаш оковите и се върнеш вкъщи.

— Така си *мислех* и аз — каза скелетът, — докато бях в онази воняща гробница. Но вече не. Погледни ме само! Мога да ходя, където си пожелаея, да правя, каквото си искам! Ако искам да съзерцавам звездите — мога да съзерцавам колкото ми душа иска. Ако искам да се разходя сред цветята и дърветата — мога да направя и това. Ако искам да сграбча някой старец и да го запратя презглава в реката — пак няма проблем! Светът ме вика: *Ела, Хонориус, и прави, каквото си пожелаеш*. Е, дяволче, аз бих нарекъл това свобода, а ти?

С тези думи той направи няколко малко застрашителни крачки към мен, пръстите му се свиха леко, а в празните очни ябълки зад очите на златната маска изведнъж проблесна кръвожадна червена светлина. Бързо отскочих назад извън обсега му. Секунда по-късно червената светлина избледня малко и походката на скелета се превърна във весело шляене.

— Виж какъв залез! — въздъхна той, сякаш говореше на себе си. — Като кръв и топено сирене.

— Възхитителна гледка — съгласих се аз. Нямаше никакво съмнение, дяволчетата бяха прави. Афритът беше напълно полудял. Но полудял или не, няколко неща все пак ме озадачаваха. — Извинете, господин скелет — рекох, — като просто дяволче, което не разбира много, се чудя дали ще ме просветлиш. Все още ли действаш по заповедите си?

Един дълъг, извит нокът посочи към златната маска.

— Виждаш ли го? — каза скелетът, а гласът му се изпълни с меланхолия. — За всичко е виновен той. Той ме обвърза с костите си при последния си дъх. Закле ме да ги пазя завинаги и да охранявам всичките му вещи. Повечето от тях са тук... — Той се завъртя и ми показва съвременна раница, висяща нелепо на гърба му. — А също и — добави, — да унищожавам всички нашественици на гробницата му. Слушай, десет от общо дванайсет не е *много* зле, нали? Дадох най-

доброто от себе си, но онези, които се измъкнаха, продължават да ме дразнят.

Дяволчето звучеше утешително.

— Много добре. Никой не би се справил по-добре. А и предполагам, че другите двама са били костеливи орехи, а?

Червената светлина отново проблесна; чух как зъбите изскърцаха зад маската.

— Единият беше мъж, май, не видях. Той беше страхливец; избяга, докато другарите му се биеха. Но другият... Ах, тя беше чевръста малка кучка. С удоволствие бих хванал бялото ѝ вратле между пръстите си. Но... би ли предвидил, че у някой толкова млад ще се загнезди такова коварство? У себе си имаше от най-чистото *сребро*; причини такъв шок на Хонориус в бедните му кости, когато се протегна да я удари.

— Срамота. — Дяволчето поклати тъжно глава. — И се обзалагам, че дори не ти е казала името си.

— *Не*, но аз го чух... О, и едва не я хванах. — Скелетът се разтанцува вбесено. — Кити се нарича тя и когато я открия, тази Кити ще умре. Но аз не бързам. Имам достатъчно време. Господарят ми е мъртъв и аз все още се подчинявам на заповедта му да пазя старите му кости. Просто ги вземам със себе си, това е всичко. Мога да отида, където си поискам, да изям, което си поискам дяволче. И най-вече — червените очи проблеснаха — приказливите и своеволните.

— Ммм. — Дяволчето кимна със здраво затворена уста.

— А искаш ли да чуеш най-добрата част? — Скелетът се завъртя (далеч на другия покрив видях как двата джина се хвърлиха зад комина) и се наведе по-близо към мен. — Няма никаква болка.

— Мм-ммм? — Все още си мълчах, но се опитвах да изразя подходящ интерес.

— Точно така. *Изобщо никаква*. И точно това казвам на всеки дух, когото срещна. Тези двамата... — Той посочи другите дяволчета, които бяха проявили достатъчно здрав разум да пропълзят до противоположния край на покрива. — Тези двамата го чуха вече няколко пъти. Ти, който си не по-малко противен от тях, също ще имаш привилегията да го чуеш. Искам да споделя своята радост. Тези кости предпазват същността ми: няма нужда да създавам своя собствена, уязвима форма. Намествам се уютно вътре, като пиленце в

гнездото си. По този начин господарят ми и аз сме обединени с взаимна полза. Аз се подчинявам на заповедта му, но все пак мога да правя, каквото си поискам, щастлив и без болка. Не *разбирам* защо никой не се е сетил за това досега.

Дяволчето наруши обета си за мълчание.

— Ето ти идея. Може би, защото това включва смъртта на магьосника? — предположих аз. — Повечето магьосници няма да искат да направят такава саможертва. Те нямат нищо против това, че същността ни се сгърчва, докато им служим; всъщност, вероятно предпочитат да е така, понеже това ни концентрира. А и те със сигурност няма да искат да се шляем наоколо и да правим, каквото си искаме, нали?

Златната маска ме изглежда.

— Ти си едно много безочливо дяволче — каза накрая. — Ще погълна теб сега, понеже същността ми се нуждае от подхранване^[5]. Но все пак говориш разумно. Вярно е, че съм единствен. Някога бях нещастен, затворен за дълги години в гробницата на Гладстон, а сега съм най-щастливият от всички африти. Отсега нататък ще бродя по света и ще си отмъщавам на воля и на хора, и на духове. Може би един ден, когато жаждата ми за мъст бъде утолена, ще се върна на Другото място — *но засега не*. — Внезапно се втурна към мен; аз се преметнах назад, далеч от него, приземих се с гръб към парапета и се олюлях на ръба.

— Значи не те притеснява, че си изгубил жезъла? — казах бързо, правейки трескави знаци с опашка на другите джинове на отсрещния покрив. Време беше да сложим край на Хонориус и неговата мегаломания^[6]. С крайчеца на окото си видях как орангутанът се почесва под мишницата. Това или беше сигнал, обещаващ бърза помощ, или просто не беше ме видял.

— Жезълът... — Очите на скелета просветнаха. — Да, малко ме мъчи съвестта. И все пак, какво значение има? Ще си остане в момичето, Кити. Тя е в Лондон; и рано или късно ще я открия. — Той се разведри. — Да... И с жезъла в ръка кой знае какво мога да направя. А сега не мърдай, за да мога да те погълна.

Той протегна бавно ръка, очевидно без да очаква повече съпротива. Предполагам, че другите дяволчета са си стояли мирно и тихо, приемайки съдбата си, тъй като не са кой знае колко решителна

сбирщина. Но Бартимеус бе направен от по-твърд материал, както Хонориус бе на път да разбере. Скочих леко между протегнатите ръце, рипнах нагоре и отскочих от ужасната бяла глава, изтръгвайки смъртната маска^[7].

Падна без усилие, понеже се придържаше само от няколко втвърдени влакна от мръсната бяла коса на скелета. Хонориус изпищя изненадано и се завъртя, гледайки злобно с напълно оголения си череп.

— Върни ми я!

Вместо отговор дяволчето затанцува, отдалечавайки се по покрива.

— Ти не я искаш — извиках през рамо. — Принадлежала е на господаря ти, а той е мъртъв. Уф, и не е имал много хубави зъби, нали? Виж само този, дето виси на нишката.

— Върни си ми лицето!

— Твоето „лице“? Това не е приказка на един африт. Опа, ето на. Колко съм непохватен. — С всички сили я метнах като малко златно фризби от покрива на сградата надолу в празното пространство.

Скелетът изрева яростно и в светкавична последователност запрати към мен три детонации, които подпалиха въздуха наоколо. Дяволчето подскачаше и се навеждаше, нагоре, надолу, нагоре и надолу под парапета, където бързо използвах вендузите си, за да се захвана за най-близкия прозорец.

От тази изгодна позиция отново помахих на другите джинове, които се спотайваха край комина, и изсвирих колкото се може пронизително. Очевидно вещината на Хонориус с детонациите беше причината за предпазливостта им преди това, но сега с облекчение видях, че кокилестата птица се раздвижи, неохотно последвана от орангутана.

Чух как скелетът застана на ръба отгоре и изви врат, търсейки ме. Зъбите му изтракаха и изскърцаха гневно. Притиснах се колкото се може повече към прозореца. Както Хонориус беше на път да разбере, един от недостатъците на пребиваването му в костите беше, че не можеше да си променя формата. Всеки почтен африт досега щеше да си е пуснал криле и щеше да се изстреля надолу да ме намери, но без да има близък покрив или ръб, на който да скочи, скелетът беше в безизходица. Без съмнение сега обмисляше следващия си ход.

Междувременно аз, Бартимеус, направих своя. Много крадешком се помъкнах настрани по прозореца, преминах стената и завих зад ъгъла на сградата. Там бързо се покатерих нагоре и надникнах над ръба. Скелетът все още се навеждаше рисковано. Отзад изглеждаше доста по-малко застрашително, отколкото отпред: панталоните му бяха съдрани и окъсани и висяха толкова катастрофално, че бях подложен на нежеланата гледка на опашната му кост.

Само още момент щеше да се задържи в тази позиция...

Дяволчето подскочи на покрива и отново се превърна в гаргойл, който се запромъква напред на пръсти с протегнати длани.

И точно в този миг планът ми бе провален от внезапната поява на птицата и орангутана (сега имаха оранжеви крила), които се спуснаха от небето пред скелета. Всеки от тях изстреля по една магия — детонация и пламък, за да бъдем точни; двете светкавици се удариха в скелета, събаряйки го назад, далеч от пропастта. Със светкавичното си мислене, което си е моя запазена марка, аз изоставих идеята си и също се включих, избирайки сътресение просто за разнообразие. Над скелета се събраха трепкащи тъмни ленти, опитващи се да го раздрусат и направят на парчета, но безуспешно. Скелетът произнесе една дума, тропна с крак и остатъците от всичките три атаки се извъртяха далеч от него, свиха се и се стопиха.

Птица, орангутан и гаргойл се отдръпнаха малко на различни страни. Очаквахме неприятности.

Черепът на Гладстон се завъртя със скърцане и се обърна към мен.

— Защо мислиш, че господарят ми избра *мен* за честта да населя костите му? Аз съм Хонориус, африт от девето ниво, неуязвим за магията на простите джинове. А сега ме оставете на мира! — От пръстите на скелета с пукане изригнаха дъги от зелена сила; гаргойлът скочи от покрива, за да ги избегне, докато птицата и орангутанът се катурнаха безцеремонно от небето.

С един скок скелетът падна на по-ниския покрив и бързо отпраши. Трите джина проведоха бързо съвещание във въздуха.

— Тази игра не ми харесва много — рече орангутанът.

— Нито на мен — каза птицата. — Чухте го. Той е неуязвим. Помня един случай навремето в Сиам. Имаше един кралски африт...

— Не е неуязвим към сребро — прекъсна я гаргойлът. — Той ми го каза.

— Аха, но и ние не сме — запротестира орангутанът. — От него ще ми падне кожата.

— Не е необходимо *ние* да го докосваме, нали така? Елате.

Бързото снижаване към прохода отдолу доведе до дребен инцидент, когато един шофьор на камион ни видя да минаваме и изскочи от пътя. Гадничко, но можеше да е и по-лошо^[8].

Колегата ми спря възмутено.

— Какво му става на този? Не е ли виждал орангутан досега?

— Може би не такъв с крила. Предлагам да се превърнем в гълъби на първо ниво. А сега ми отчупете три от онези метални пръчки. Не са от желязо, нали? Добре. Отивам да намеря някой бижутериен магазин.

Едно бързо проучване на търговската част разкри нещо още по-добро: истински търговец на сребърни изделия, окичил гордо претрупана витрина с кани, халби, голф трофеи и мемориални плочки, които очевидно бяха подредени с голяма любов. Птицата и орангутанът, които бяха успели да осигурят три дълги пръта, се отдръпнаха страхливо от магазина, понеже смразяващата аура от магазина достигаше същността ни дори чак на другия край на улицата. Но гаргойлът нямаше време за отлагане. Грабнах един от прътите, стиснах зъби и подскачайки към витрината, разбих стъклото^[9]. С бързо набучване на пръчката вдигнах една сребърна халба за дръжката и се отдръпнах от магазина, пренебрегвайки жалостните викове отвътре.

— Видяхте ли? — Раздрънках халбата на края на пръта си пред зашеметените ми спътници. — Едно копие. Сега са ни нужни още две.

Трябваша ни двацет минути нисък полет, за да открием скелета отново. Беше наистина лесно; просто следвахме звука от писъците. Явно Хонориус бе преоткрил удоволствието от плашенето на хора и се разхождаше по „Крайбрежна“, люлееше се на уличните лампи и изскачаше иззад речната стена, за да изкара акъла на всеки минавач. Това си беше напълно безопасно хоби, но ние имахме групова заповед, а това означаваше, че трябваше да действаме.

Всеки от нас имаше саморъчно направено копие, със сребърен предмет в края. Птицата си имаше люлееща се дартс купа на пръта си, а орангутанът, който бе прекарал няколко безплодни минути в опити да балансира една огромна сребърна чиния на върха на пръта си, накрая се задоволи с поставка за препечени филийки. Набързо им дадох урок по тактика и се приближихме към скелета като три овчарски кучета към упорит овен. Птицата летеше нагоре покрай „Крайбрежна“ от юг, орангутанът надолу от север, а аз идвах към него откъм сушата. Заклешихме го в района на Иглата на Клеопатра^[10].

Хонориус видя първо птицата. Още една зашеметяваща струя енергия беше изстреляна, мина между кривите ѝ крака и изпепели една обществена тоалетна. Междувременно орангутанът се приближи и заби поставката между раменете на Гладстон. Последва взрив от зеленикави искри и мирис на изгорял плат; скелетът подскочи високо във въздуха. Падна на земята с плачевен писък, подскочи към пътя и едва успя да избегне сблъсъка със спускащата се халба.

— Ах! Предатели такива! — Следващият изстрел на Хонориус мина покрай ухото на гаргойла; докато се бореше да държи пробягващата ми фигура под око, птицата се прокрадна близо и погъделичка кокалестия му крак с трофея от дартс. Докато се извърташе да се справи с тази нова опасност, поставката за препечени филийки отново влезе в употреба. И така продължи. Колкото и скелетът да се извиваше и въртеше, едно или друго сребърно оръжие постоянно влизаше в действие зад гърба му. Преди да мине много време изстрелите му станаха хаотични и без сила; повече се интересуваше от отстъплението, отколкото от боя. Виейки и проклинайки, той бягаше през крайбрежната улица, приближавайки все по-близо и по-близо до крайречната стена.

Ние тримата напредвахме изключително внимателно. Известно време не можах да разбера защо това ми се струваше толкова необикновено. После осъзнах: това беше преследване и за първи път аз преследвах. Обикновено мен ме преследваха.

След минути вече бяхме притиснали скелета в основата на обелиска. Черепът се въртеше трескаво, дупките на очите проблясваха, търсеха пътища за бягство.

— Хонориус — казах аз, — това е последният ти шанс. Разбираме стреса, на който си бил подложен. Не можеш да се

дематериализираш, когато си искаш от тези кости, но без съмнение някой от съвременните магьосници може да те освободи от това. Предай се сега и аз ще поискам от господаря си да потърси необходимото заклинание.

Скелетът нададе пронизителен и презрителен вик.

— Ще поискаш от господаря си? Толкова ли сте равнопоставени? Много се съмнявам. Всички вие сте подложени на прищевките на човешки господари, а аз поне съм свободен!

— Ти си затворен в една торба разлагащи се кокали — казах аз. — Погледни се! Дори не можеш да се превърнеш в риба или птица, за да се измъкнеш.

— Аз съм в по-добро състояние от *теб* — изръмжа скелетът. — Колко години работиш за тях? Променяй формата си колкото си искаш, но фактът, че си роб, остава непроменен, с опасности и окови, които те обвързват към задачата ти. О, гледайте — сега съм дяволче, а сега съм голям дявол! На кого му пука? Чудо голямо!

— Всъщност гаргойл — промърморих аз. Но го казах тихо; той беше прав.

— Ако изобщо имаше някакъв шанс, щеше да си тук с мен, да обикаляш Лондон и да дадеш някой и друг урок на тези магьосници. Лицемер! Предизвиквам те! — Гръбначните прешлени изпукаха, торсът се обърна, белите кости се протегнаха нагоре и сграбчиха гранитната колона. Със стонове и въздишки скелетът на Гладстон се катереше по обелиска, използвайки древните изсечени йероглифи за стъпала.

Спътниците ми и аз наблюдавахме изкачването.

— Къде си мисли, че отива? — попита птицата.

Гаргойлът сви рамене.

— Няма къде да отиде — казах аз. — Просто отлага неизбежното. — Говорех ядосано, понеже думите на Хонориус съдържаха повече от зрънце истина и от това ме болеше. — Да го довършим.

Но когато се издигнахме, с насочени копия, чийто сребърни орнаменти проблясваха мрачно в здрача, скелетът достигна най-горната точка на древния камък. Тук той се изправи нестабилно на крака и вдигна парцаливите си ръце на запад към залязващото слънце. Светлината грееше през дългата бяла коса и танцуваше по кухите

чаркове на черепа. После, без да издаде и звук, той присви колене и се изстреля нагоре и надалеч към реката в едно грациозно като лебед гмуркане.

Орангутанът запрати копието си след него, но всъщност нямаше смисъл.

Тази нощ Темза бе в прилив и беше придошла; скелетът удари повърхността далеч от нас и моментално потъна. Появи се отново само веднъж, далеч надолу по течението, с вода, преливаща от очните ябълки, разтваряща се челюст и размахващи се кости на ръцете. Но отново не издаваше звук. После изчезна.

Дали скелетът бе отнесен право в морето, или бе завлечен надолу в тинята на Темза, наблюдаващите от брега не можеха да кажат. Но афритът Хонориус, заедно с костите на Гладстон, които го подслоняваха, повече не бе видян.

[1] През шейсетте години на деветнайсти век, когато забележителното здраве и жизненост на Гладстон отслабваха, дъртият чудак вдъхна значителна сила на жезъла си, за да може по-лесно да има достъп до нея. Накрая се оказа, че съдържа няколко същества, чиято естествена агресия бе подсилена, като бяха натъпкани заедно в един-единствен възел с размера на напръстник в дървото. Полученото оръжие беше може би най-забележителното от славните дни на Египет. Бях го зърнал отдалеч по време на завоевателните войни на Гладстон, докато прорязваше нощта със сърповидните си изблици светлина. Бях видял силуета на стареца, неподвижен, с високи рамене; хванал жезъла, той и въпросният предмет бяха единствените неподвижни точки сред параболите от огън. Всичко в обхвата му — укрепления, дворци, здравите стени — се превръщаха в прах; дори афритите се свиваха пред силата му. А сега тази Кити го бе свила. Чудех се дали знае точно в какво се беше забъркала. ↑

[2] Имаше и още купища невероятно интелигентни мисли, с които няма да се занимавам да тормозя хубавите ви малки главици. От мен да знаете, че всичките бяха добри, адски добри. ↑

[3] Простичък факт е, че при материализиране в човешкия свят ние трябва да приемем *една* или друга форма, дори и да е само полъх на вятъра или капка течност. Въпреки че някои от нас притежават силата да бъдат невидими на по-ниските нива, на по-високите ние

трябва да разкрием някакъв външен вид: това е част от жестоките окови, изковани от магьосниците. Понеже не притежаваме определени форми на Другото място, напрегането да направим това е значително и ни причинява болка; колкото по-дълго останем тук, толкова по-силна става болката, при все че смяната на формата може временно да облекчи тези симптоми. Това, което *не* правим, е да „обладаваме“ материални предмети: колкото по-малко вземане-даване си имаме със земни предмети, толкова по-добре, а и тази процедура е стриктно забранена в условията на призоваването ни. ↑

[4] Единият беше приятелчето ми от масовото призоваване — кокилестата птица. Другият беше с формата на орангутан с изпъкнал корем. С други думи, добри и почитени традиционни форми; не се занимавах с плесенянали кости. ↑

[5] Можете да сте сигурни, че Хонориус беше доста изкуфял, след като очевидно не си бе направил труда да ме провери на различните нива. Ако го беше направил, щеше да види, че съм дяволче само на първите три нива. На останалите си бях Бартимеус в целия си лъскав блясък. ↑

[6] Трябва да кажа, че несвързаните му брътвежи бяха интересни по един особен начин. Защото открай време всеки един от нас, от най-жилавия марида до най-малкото дяволче, е прокълнат с двойните проблеми на подчинението и болката. Ние трябва да се подчиняваме на магьосниците и ни боли, като го правим. Чрез заповедта на Гладстон Хонориус явно бе намерил начин да избяга от този жесток капан. Но през това време бе загубил разсъдъка си. Кой би предпочел да остане на земята пред това да се върне вкъщи? ↑

[7] Шестте ми пръста на дяволче тук се оказаха от полза; всеки имаше вендуза в края си. ↑

[8] Камионът, който доставяше товар от пъпеша за някъде, се вряза в стъклената витрина на рибен магазин и изпрати лавина от лед и камбали (Вид риба. — Бел.прев.) на тротоара. Задният капак на камиона се отвори и пъпешите заподскачаха по пътя, като набраха скорост, следвайки естествения наклон на улицата. Няколко велосипеда се преобърнаха или пък бяха избутани встрани в канавката преди пъпешите да се спрат във витрината на магазин за стъкло в основата на хълма. Няколкото пешеходци, успели да избегнат

търкалящите се снаряди, трябваше да се разбягат от ордите улични котки, събрали се около магазина. ↑

[9] Представете си неудобството при доближаване на бушуващ пожар: ето такъв ефект имаше всичкото това сребро върху мен — само дето беше *студено*. ↑

[10] *Иглата на Клеопатра*: осемнайсетметров египетски обелиск, тежащ 180 тона, който изобщо нямаше нищо общо с Клеопатра. Би трябвало да съм наясно с това, понеже аз бях един от работниците, които го издигнаха за Тутмозис III през 1475 г. пр.Хр. Понеже го бяхме цопнали в пясъците на Хелиополис, бях доста изненадан да го видя в Лондон 3500 години по-късно. Предполагам, че някой го е свил. Напоследък не можеш да изпуснеш от очи каквото и да било. ↑

Кити не плака.

Ако годините в съпротивата не ѝ бяха донесли нищо друго, то поне бяха успели да закалят емоциите ѝ. Цивренето нямаше да ѝ помогне с нищо. Размерът на катастрофата бе толкова голям, че нормалните реакции биха били неподходящи. Нито по време на кризата в абатството, нито веднага след това — когато за пръв път спря отчаяното си бягство на един тих площад на около миля разстояние — не си позволи да изпадне в самосъжаление.

Страхът продължаваше да я движи, защото не можеше да повярва, че е избягала от демона. На всеки ъгъл използваше стари техники на съпротивата, изчакваше трийсет секунди, после надзърташе обратно по пътя, от който бе дошла. Всеки път улицата зад нея беше чиста: виждаше само заспали къщи, блещукащи фенери, тихи улици с дървета. Градът изглежда не се интересуваше от нейното съществуване; небето бе пълно с безстрастни звезди и безизразна луна. Нямаше никой навън в тъмната нощ. Нямаше и никакви наблюдателни сфери.

Краката ѝ предизвикваха много лек шум, докато тичаше по тротоара, придържайки се към сенчестите места.

Не се чуваше почти нищо: веднъж бучене на кола, минаваща по съседна улица; веднъж далечна сирена; веднъж ревящо бебе на погорен етаж.

Все още носеше жезъла в лявата си ръка.

На първото място, където се подслони в бързината едно разбито мазе в жилищен блок, от който се виждаше абатството, тя едва не заряза жезъла под купчина чакъл. Но при все че беше безполезен — не ставаше за нищо друго освен да прогонва насекомите, беше казал благодетелят — той бе единственото нещо, излязло от ужаса заедно с нея. Не можеше да го остави.

Тя си почина за няколко минути в мазето, но не си позволи да заспи. Преди разсъмване Централен Лондон щеше да бъка от полиция.

Би било фатално да остане тук. Освен това се ужасяваше от мисълта какво щеше да види, ако затвори очи.

През най-тъмните часове на нощта Кити тръгна на изток по брега на Темза, преди да стигне моста Саутуърк. Това беше най-откритата и опасна част от пътуването ѝ, особено с жезъла в ръка. Бе чувала от Стенли как магическите предмети издават природата си на онези, които можеха да ги видят, и тя се досещаше, че демоните могат да забележат товара ѝ далеч отвъд реката. Затова почака в храстите край моста дълго време, събирайки кураж преди да се втурне към отсрещната страна.

С просветването на първите лъчи на зората над града, Кити притича под малък свод в двора на конюшната, където се криеше избата с оръжията. Това бе единственото място, в което можеше веднага да се подслони, а имаше непосредствена нужда от това. Краката ѝ започваха да се препъват от умора; и по-лошото — започваше да вижда проблясъци на движение с крайчеца на окото си и от това ѝ се разтуптяваше сърцето. Не можеше да отиде в магазина — това бе ясно, при положение, че господин Пенифедър сега (колко ярко само си го представяше) лежеше прилежно далеч оттук и властите щяха да го открият. Не беше мъдро и да мине през наетия си апартамент (Кити бързо стана практична), понеже разследващите в магазина магьосници щяха да научат за него и скоро щяха да почукат на вратата.

На сляпо намери ключа на избата; на сляпо го завъртя в ключалката. Без да спира, за да включи лампата, тя опипом намери пътя надолу през множество виешци се коридори, докато стигна до вътрешната стая, където тръбата от тавана все още капеше в прелялата кофа. Тук тя захвърли жезъла, опъна се до него на бетонния под и заспа.

Събуди се в мрак и лежа там, схваната и изстинала, дълго време. После стана, опипа стената и включи единствената крушка. Избата си беше същата както предния следобед — когато другите също бяха тук. Ник упражняваше бойните си движения, Фред и Стенли хвърляха дискове. Все още се виждаха дупките по гредата, където се бе забивал дискът на Фред. Беше им свършил много добра работа.

Кити седна до купчината дърва и се взря в отсрещната стена, с отпуснати в скута ръце. Сега главата ѝ се бе прочистила, въпреки че беше малко замаяна от липсата на храна. Пое си дълбоко въздух и се опита да се концентрира върху това, което можеше да направи. Беше трудно, защото животът ѝ се бе преобърнал с краката нагоре.

Повече от три години енергията и емоциите ѝ бяха помогнали да бъде изградена съпротивата; а сега, само за една нощ, всичко бе пометено като от бушуващ потоп. Вярно, че и в най-добрите моменти това си беше несигурна работа: никой от тях не беше напълно съгласен със стратегиите им, а и в последните месеци различията между тях бяха станали по-големи. Но сега не беше останало абсолютно нищо. Другарите ѝ ги нямаше, а с тях и идеалите, които споделяха.

Но какви точно бяха тези идеали? Събитията в абатството бяха променили не само бъдещето ѝ, а и усещането ѝ за миналото. Безсмислеността на цялата работа сега изглеждаше прозрачна. Безсмислеността, а също и глупостта. Сега, когато се опиташе да извика в съзнанието си образа на господин Пенифедър, не виждаше принципния водач, когото бе следвала толкова дълго, а просто един ухилен крадец, зачервен и потен под светлината на фенерите, ровещ из противни места в търсене на лоши неща.

Какво се бяха надявали да постигнат? Какво всъщност щяха да направят артефактите? Магьосниците нямаше да паднат, дори и ако имаха кристално кълбо. Не, бяха се заблуждавали през цялото време. Съпротивата не беше нищо повече от една бълха, която хапеше голямото куче по ушите: едно замахване с лапа и край.

Тя измъкна сребърната висулка от джоба си и я погледна безизразно. Подаръкът на баба Хирнек я беше спасил: ни повече, ни по-малко. Беше си чист късмет, че изобщо оцеля.

Дълбоко в себе си Кити знаеше, че групата умира, но разкритието, че можеше да бъде пометена толкова бързо, все пак беше непреодолим шок. Нападна ги един-единствен демон и тяхната устойчивост се оказа безполезна. Всичките смели приказки на групата — всичките мъдри напътствия на господин Хопкинс, всичкото фукане на Фред, всичката задълбочена реторика на Ник — се оказаха непотребни. Кити вече почти не си спомняше доводите им: всичките ѝ спомени бяха затрити от събитията в гробницата.

Ник. Демонът беше казал (Кити не се затрудняваше да си спомни неговите думи), че бил убил десет от общо дванайсет натрапници. Взети заедно с жертвите от миналото, това значеше, че Ник също е оцелял. Устата ѝ се изви в слаба насмешка: беше се измъкнал толкова бързо, че дори не бе успяла да го види. Изобщо не беше помислил да помага на Фред или Ан, или на господин Пенифедър.

Ами умният господин Хопкинс... Като се сети за любезния учен, я обзе вълна от гняв. Къде беше *той* през цялото това време? Далеч, жив и здрав. Нито той, нито тайнственият благодетел, джентълменът, чиято информация, за съжаление, се оказа толкова недостатъчна, се бяха осмелили да дойдат в гробницата. Ако не беше тяхното влияние върху господин Пенифедър през последните месеци, останалите от групата все още щяха да са живи тази сутрин. И какво бяха получили за саможертвата си? Нищо повече от едно грубо парче дърво.

Жезълът лежеше до нея сред отпадъците на пода. Във внезапен пристъп на ярост Кити се изправи, сграбчи го с две ръце и го удари в коляното си. За нейна изненада, не постигна нищо освен да си натърти китките: дървото беше много по-здраво, отколкото изглеждаше. С вик го запрати към най-близката стена. Почти веднага, след като се появи, гневът на Кити отстъпи място на огромна празнота. Може би беше възможно да се свърже с господин Хопкинс след известно време. Да обсъди възможен план за действие. Но не и днес. Защото сега се нуждаеше от нещо различно, нещо, което да се пребори с усещането, че е напълно сама. Имаше нужда отново да види родителите си.

Вече беше късен следобед, когато Кити излезе от избата в двора на конюшната и се заслуша. Чуха се слаби сирени и един или два трясъка, донесени от вятъра от Централен Лондон, където очевидно ставаше нещо. Тя сви рамене. Още по-добре. Нямаше да я безпокоят. Заклучи вратата, скри ключа и тръгна.

Въпреки че беше без багаж — бе оставила жезъла в избата — на Кити ѝ отне по-голямата част от вечерта да стигне до Балъм пеш и когато стигна до познатото кръстовище край стария си дом, небето вече бе започнало да потъмнява. Вече се чувстваше изморена, боляха я

краката и беше гладна. С изключение на две ябълки, откраднати от един зарзаватчийски магазин, не бе яла нищо. По езика си започна да усеща въображаемите вкусове от манджите на майка си. Замисли се за старата си стая, с удобното малко легло и гардероба с врата, която не се затваряше. Колко време мина, откакто не бе спала там? Вече години. Дори и само за една нощ с удоволствие би се сгушила там отново.

Мръкваше се, когато мина по старата улица, несъзнателно забавяйки ход, и се приближи до къщата на родителите си. В хола светеше: това изтръгна облекчено изхлипване, но предизвика и тревога. Въпреки че майка ѝ бе недосетлива, тя не трябваше да отгатне, че нещо не беше наред, не и преди Кити да има възможност да измисли какво да прави. Тя се огледа внимателно в отражението на съседския прозорец, приглади назад разчорлената си коса и изтупа дрехите си, доколкото можа. Не можеше да направи нищо за мръсотията по ръцете си или торбичките под очите си. Въздъхна. Не беше както трябва, но трябваше да свърши работа. И така, тя пристъпи към вратата и почука. Ключовете ѝ бяха останали в стаята ѝ.

След малко забавяне, през което Кити почука отново, в коридора се появи една позната слаба фигура. Тя спря на средата, сякаш не беше сигурна дали да отвори вратата. Кити почука по стъклото.

— Мамо! Аз съм.

Сянката се приближи неуверено; майка ѝ отвори леко вратата и погледна навън.

— О! — каза тя. — Катлийн.

— Здравсти, мамо — каза Кити, като се насили да се усмихне, доколкото можа. — Съжалявам, че се появявам така неочаквано.

— О. Да. — Майка ѝ не отвори вратата по-широко.

Гледаше Кити със стреснато, малко тревожно изражение.

— Нещо не е наред ли, мамо? — попита Кити. Бе твърде изморена и не ѝ пукаше.

— Не, не. Изобщо.

— Значи тогава мога да вляза?

— Да... разбира се. — Майка ѝ се отдръпна да направи път на Кити да влезе, поднесе студената си буза за целувка и внимателно затвори вратата след нея.

— Къде е татко? В кухнята ли? Знам, че е късно, но умирам от глад.

— Мисля, че може би в хола ще е най-добре, скъпа.

— Добре. — Кити тръгна през коридора и влезе в малкия хол. Всичко беше както си го спомняше: оръфаният килим, лишен от цветове; малкото огледало над камината; старият диван и столът, които баща ѝ бе наследил от *неговия* баща заедно с покривките с ресни на облегалките. На малката масичка за кафе димеше чайникът и имаше три чаши. На дивана седеше баща ѝ. На стола отсреща седеше млад мъж.

Кити застина на място. Майка ѝ затвори тихо вратата.

Младият мъж вдигна очи към нея и се усмихна, а Кити веднага се сети за изражението на господин Пенифедър, когато бе погледнал съкровищата в гробницата. Това бе радостна, алчна усмивка, която допреди това бе упорито сдържана.

— Здравей, Кити — рече младият мъж.

Кити не каза нищо. Тя добре знаеше какъв е той.

— Катлийн. — Гласът на баща ѝ едва се чуваше. — Това е господин Мандрейк, от отдел „Вътрешни работи“, мисля?

— Точно така — усмихнато каза господин Мандрейк.

— Той иска... — Баща ѝ се поколеба. — Той иска да ти зададе няколко въпроса.

От устата на майка ѝ изведнъж се чу стенание.

— О, *Катлийн* — извика тя. — Какви си ги *надробила*?

Кити все още не отговаряше. Имаше още един диск за хвърляне в якето си, но иначе беше беззащитна. Очите ѝ се стрелнаха към спуснатите завеси на прозореца. Беше подвижен; можеше да се покатери оттам, ако баща ѝ беше смазал резето. Или да го разбие с един удар — масичката за кафе щеше да мине през него. Или пък през коридора, с многото изходи, но майка ѝ стоеше пред вратата...

Младият мъж посочи дивана.

— Искате ли да седнете, госпожице Джоунс? — каза той учтиво. — Можем да обсъдим нещата по един приятен начин, ако желаете. — Ъглите на устата му трепнаха. — Или ще изскочите през прозореца с един-единствен скок.

С изричането на точната мисъл, която ѝ минаваше през главата, магьосникът — нарочно или не — хвана Кити неподготвена. Не му беше сега времето. Тя се зачерви, присви устни и седна на дивана, откъдето погледна магьосника колкото може по-спокойно.

Значи *това* беше Мандрейк, чиито слуги бяха преследвали съпротивата толкова месеци. Можеше да познае професията му от километър; издаваха го дрехите му — дълго черно палто, смешно тесен черен костюм, лъскави маркови обувки. От джоба на гърдите му се подаваше една свръхголяма червена носна кърпичка като коралов лист. Косата бе оставена да порасне дълга около слабото му, бледо лице. За пръв път Кити осъзна колко млад наистина беше: все още тийнейджър, със сигурност не по-възрастен от нея, а може би и значително по-млад. Сякаш, за да компенсира това, той бе събрал ръцете си агресивно една в друга, кръстосал крака, единият му крак потрепваше като опашка на хищна котка и се усмихваше по начин, който би бил любезен, ако не личеше нетърпението му.

Младостта му даде на Кити известна увереност.

— Какво искате, господин Мандрейк? — спокойно попита тя.

Магьосникът се пресегна, вдигна най-близката чашка с чинийката и отпи от чая. Привидно внимателно ги постави на облегалката на стола си и внимателно ги намести. Кити и родителите ѝ го гледаха мълчаливо.

— Чудесно, госпожо Джоунс — рече накрая. — Много сносна напитка. Благодаря ви за подобаващото гостоприемство. — Тази вежливост предизвика само едно изхлипване.

Кити не я погледна. Очите ѝ бяха насочени към магьосника.

— Какво искате? — каза тя.

Този път той отвърна.

— Първо да ви кажа, че от този момент нататък сте арестувана.

— По какво обвинение? — Кити знаеше, че гласът ѝ трепери.

— Ами, нека да видим... — Сключените пръсти започнаха да потропват един в друг при изреждането на списъка. — Тероризъм; принадлежност към престъпна групировка; предателство срещу господин Девъро, неговото правителство и империята; безпричинно повреждане на собственост; заговор за убийство; кражба; оскверняване на свещено лобно място... Бих могъл да продължа, но това само ще разстрои майка ви. Тъжен е фактът, че двама толкова честни, лоялни родители са били прокълнати с дъщеря като вас.

— Не разбирам — безстрастно каза Кити. — Това са сериозни обвинения. Какви доказателства имате?

— Била сте видяна в компанията на известни престъпници, членове на така наречената съпротива.

— Видяна? Какво означава това? Кой го казва?

— Катлийн, глупаво момиче, кажи му истината — каза баща ѝ.

— Млъквай, тате.

— Тези известни престъпници — продължи магьосникът, — бяха намерени мъртви в една катакомба в Уестминстърското абатство, която преди това са претърсвали. Един от тях е господин Пенифедър, за когото мисля, работите.

— Винаги съм знаела, че е лош човек — прошепна майката на Кити.

Кити пое дълбоко дъх.

— Съжалявам да го чуя, но едва ли от мен може да се очаква да зная всичко, с което се занимава работодателят ми през свободното си време. Ще трябва да се представите по-добре, господин Мандрейк.

— Значи отричате да сте свързана с този Пенифедър извън работно време?

— Определено отричам.

— Ами другите предатели? Двама младежи: Фред и Стенли?

— Много хора работеха за господин Пенифедър почасово. Познавах ги, но не добре. Това ли е всичко, господин Мандрейк? Не вярвам, че изобщо имате *някакви* доказателства.

— Е, щом стигаме дотук... — Магьосникът се облегна на стола и се ухили. — Човек би могъл да ви попита защо дрехите ви са така покрити с бели петна. На определена светлина много приличат на плесен от гробница. Човек може да ви попита защо не бяхте в магазина на работодателя си тази сутрин, при условие, че е ваше задължение да отворите. Човек може да насочи вниманието си към определени документи, които току-що изчетох в обществения архив. Отнасят се до определен процес: *Катлийн Джоунс срещу Джулиъс Талоу* — изключително интересен случай. Имате криминално досие, госпожице Джоунс. Глобена сте със значителна сума за нападение над магьосник. И, не на последно място, е свидетелят, който ви е видял да пренасяте крадени стоки в компанията на нещастно починалите Фред и Стенли; свидетел, когото сте нападнали и оставили да умре.

— И кой е този безценен свидетел? — изръмжа Кити. — Който и да е, той лъже.

— О, аз мисля, че е *много* надежден. — Магьосникът се изхили сподавено и бутна косата от лицето си назад. — Спомнихте ли си вече?

Кити го погледна равнодушно.

— Да си спомня какво?

Челото на магьосника се набърчи.

— Ами... Аз, естествено.

— Вие? Среждали ли сме се преди?

— Не си ли спомняте? Е, беше преди няколко години; признавам, че тогава бях различен.

— По-малко суетен, вероятно? — Кити чу как майка ѝ изстена уплашено; звукът ѝ повлия толкова малко, сякаш бе произведен от непознат.

— Не се дръж нахално, момиче. — Магьосникът прекръстоса краката си с известна трудност, поради факта, че панталоните му бяха толкова тесни и се усмихна леко. — И все пак — защо не? Изплюй колкото искаш евтини забележки. Това няма да промени съдбата ти по никакъв начин.

Сега, когато бе настъпил краят, Кити откри, че изобщо не се страхува; изпитваше само едно непреодолимо чувство на раздразнение спрямо седналия насреща ѝ нахален младеж. Тя скръсти ръце и го погледна открито в лицето.

— Ами, хайде тогава — каза тя. — Просветлете ме.

Момчето прочисти гърлото си.

— Може би *това* ще освежи паметта ви. Преди три години в Северен Лондон... Една студена декемврийска нощ... Не ли? — Той въздъхна. — Инцидент в една задна уличка?

Кити сви рамене изморено.

— Имала съм много инциденти в уличките. Явно имате незапомнящо се лице.

— Ах, но аз никога не забравих *вашето*. — Сега гневът му излезе на повърхността; той се наведе напред в стола си, събаряйки чашата с лакът и разливайки чай по стола. Очите му проблеснаха виновно към родителите на Кити. — О... съжалявам.

Майката на Кити се втурна и почна да попива със салфетката си петното.

— Не се тревожете, господин Мандрейк! *Моля ви*, не се тревожете.

— Виждате ли, госпожице Джоунс — продължи магьосникът, вдигайки чашата от облегалката на стола, за да може майката на Кити да попие по-добре. — Никога не ви забравих, въпреки че ви видях само за миг. Нито пък забравих колегите ви, Фред и Стенли, тъй като точно те ме ограбиха и точно те се опитаха да ме убият.

— Ограбили са ви? — Кити се намръщи. — Какво са взели?

— Едно ценно гадателско стъкло.

— О... — В съзнанието на Кити изплува неясен спомен. — Вие сте били онова дете в уличката? Малкият шпионин? Сега си ви спомних... и стъклото ви. Беше долнопробна изработка.

— Аз го изработих!

— Дори не можахме да го накараме да работи.

Господин Мандрейк се овладя с усилие и заговори с опасно контролиран глас:

— Забелязвам, че спрахте да отричате обвиненията.

— О, да — каза Кити и в този момент се почувства много пожива, отколкото се беше чувствала в продължение на месеци наред. — Определено са верни. Всичко, което казахте и дори повече. Само съжалявам, че всичко свърши. Не, чакайте — отричам едно нещо. Казахте, че съм ви оставила да умрете в онази уличка. Това не е така. Фред щеше да ви пререже гърлото, но аз ви пощадах. Само един господ знае защо, нещастен малък доносник. Трябваше да направя услуга на света.

— Тя не иска да каже това! — Баща ѝ бе скочил на крака и стоеше между тях, сякаш тялото му щеше да защити магьосника от думите на дъщеря му.

— О, напротив, иска. — Момчето се усмихваше, но очите му пламтяха от ярост. — Хайде, оставете я да говори.

Кити бе спряла само за да си поеме дъх.

— Презирам теб и всички останали магьосници! На вас не ви пука за хора като нас! Тук сме само... да ви осигуряваме храна, да ви чистим къщите и да ви изработваме дрехи! Робуваме във вашите фабрики и работилници, докато вие и демоните ви живеете в лукс! Ако пресечем пътя ви, страдаме! Както стана с Якоб! Всички вие сте безчувствени и зловни, безсърдечни и суетни!

— Суетни? — Момчето оправи наклона на кърпичката си. — Колко невероятно истерично. Аз просто съм добре облечен. Първото

впечатление е важно, нали знаеш.

— *Нищо* не е важно за вас — *остави* ме, мамо. — В яростта си Кити бе станала; майка ѝ, почти полудяла от уплаха, я бе хванала от страни. Кити я избута.

— О — изръмжа тя — и ако искаш един съвет за външния вид, тези панталони са прекалено тесни.

— Така ли? — Момчето също се изправи, палтото му се развя зад него. — Чух достатъчно. Ще можеш да усъвършенстваш шивашките си умения в Лондонската кула.

— Не! — Майката на Кити се свлече на пода. — Моля ви, господин Мандрейк...

Бащата на Кити стоеше, сякаш го боляха костите.

— Нищо ли не можем да направим?

Магьосникът поклати глава.

— Страхувам се, че дъщеря ви отдавна си е избрала пътя. Съжалявам за вас, защото сте лоялни към държавата.

— Винаги е била твърдоглаво момиче — тихо каза бащата на Кити, — но никога не съм осъзнавал, че е и зла. Онзи инцидент с Якоб Хирнек трябваше да ни научи на нещо, но ние винаги сме се надявали на най-доброто, аз и Айрис. А сега, когато армиите ни отиват на война в Америка и със заплахи от всички страни, да разбере, че момичето ни е предател, затънало до ушите в престъпления... Ами, това ме съкрушава, наистина, господин Мандрейк. Винаги съм се опитвал да я отгледам правилно.

— Сигурен съм — бързо рече магьосникът. — И все пак...

— Водех я да гледа парадите, да види войниците ни по фестивалите. Беше на раменете ми в Деня на империята, когато тълпите на площад „Трафалгар“ приветстваха министър-председателя в продължение на час. Може би не го помните, господин Мандрейк, самият вие сте толкова млад, но беше велик случай. А сега онази моя малка дъщеря я няма, а на нейно място е тази груба кавгаджийка, която не уважава родителите си, по-добрите от нея... държавата си. — Като свърши, в гласа му се долови лукава нотка.

— Ти наистина си идиот, татко — каза Кити.

Майка ѝ все още бе наполовина коленичила и умоляваше магьосника.

— Не Тауър за нея, господин Мандрейк, *моля ви*.

— Съжалявам, госпожо Джоунс...

— Няма нищо, мамо... — Кити не скри презрението си. — Можеш да станеш. Той няма да ме заведе в Тауър. Не виждам как би могъл.

— О, така ли? — Момчето изглеждаше развеселено. — Съмняваш се в това, така ли?

Кити погледна в далечния ъгъл на стаята.

— Изглежда си сам.

Лека усмивка.

— Въпрос на изразяване. А сега — на съседната уличка чака правителствена кола. Ще дойдеш ли с мен доброволно?

— Не, господин Мандрейк, няма. — Кити се изстреля напред; замахна с юмрук. Удари момчето по скулата с тъпо изпукване; той се катурна и се просна на стола. Кити пристъпи над проснатата си майка и тръгна към вратата, но една здрава хватка за рамото я дръпна назад. Беше баща ѝ: пребледнял, с невиждащ втренчен поглед.

— Татко, пусни ме! — Тя го дръпна за ръкава, но хватката беше желязна.

— Какво направи? — Изглежда я така, сякаш беше нещо чудовищно, нещо отвратително. — Какво *направи*?

— Татко... Просто ме пусни. Моля те, просто ме пусни.

Кити се дръпна, но баща ѝ само стисна по-силно. От мястото си на пода майка ѝ се протегна и неуверено хвана Кити за крака, сякаш несигурна дали да я подкрепи, или да я задържи. Магьосникът, който си клатеше главата като пияно куче, обърна очи към тях. Когато се фокусираха, очите му бяха отровни. Произнесе няколко твърди думи на странен език и плесна с ръце. Кити и родителите ѝ спряха борбата си; от нищото във въздуха се стекоха солени пари. По средата — тъмна фигура: синьо-черна, с елегантни рога и кожени криле ги оглеждаше и оценяваше със злобен поглед.

Магьосникът потърка челюстта си отстрани и я намести.

— Момичето — каза той. — Хвани я и не я пускай. Можеш да дърпаш косата ѝ колкото болезнено искаш.

Съществото изцвърча рязко в отговор, плесна с крила и излетя от димното си гнездо. Бащата на Кити издаде нисък стон; хватката му на рамото на Кити се отпусна. Майка ѝ се хвърли назад в ъгъла и покри лице.

— Това ли е най-доброто, на което си способен? — каза Кити. — Моуълър? Моля ти се.

Протегна ръка и преди стъписаното същество да успее да я хване, го сграбчи за врата, завъртя го над главата си няколко пъти и го хвърли обратно в лицето на магьосника, където то избухна с висок гръм. Порой от пурпурни, силно миришещи капчици се посипа по костюма и палтото му и по околните мебели. Той извика уплашено; протягайки се към кърпичката с една ръка, направи тайнствен знак с другата. Моментално на рамото му се появи малко дяволче с червено лице, скочи на шкафа и разтвори уста. Към Кити се изстреля светкавица от червен пламък, удари я в гърдите и я отхвърли назад към вратата. Майка ѝ изпищя; баща ѝ извика. Дяволчето подскочи победоносно... и спря напред скока. Кити се изправи, изтупа тлеещото си яке и погледна магьосника с мрачна усмивка. С бързо движение измъкна диска от якето си и замахна с него; магьосникът, който бе тръгнал към нея ядосано, бързо отстъпи назад.

— Можете да носите колкото си искате тесни панталони, господин Мандрейк — каза тя, — но е факт, че сте суетен нещастник. Ако ме последвате, ще ви убия. Сбогом. О, и, мамо, татко, не се притеснявайте — тя се обърна и ги погледна спокойно — повече няма да накърнявам репутацията ви. Повече няма да ме видите.

С тези думи, оставяйки родителите си, магьосника и дяволчето да гледат след нея, тя се обърна, отвори вратата и излезе. После тръгна бавно и уверено през коридора и излезе през входната врата в топлата вечер. На улицата избра произволна посока и тръгна, без да поглежда назад. Чак след като зави зад най-близкия ъгъл и се затича, сълзите ѝ най-после потекоха.

Гневът на Натаниел от провала беше безграничен. Върна се в Уайтхол в отвратително настроение, подтиквайки шофьора си да кара все по-бързо и блъскайки с юмрук по кожената седалка при всяко дребно забавяне. Освободи колата пред „Вътрешни работи“ и въпреки късния час мина тежко през двора и отиде в офиса си. Тук той включи всички светлини, хвърли се в стола си и започна да мисли.

Преценката му не бе правилна и фактът, че беше толкова близо до успеха, правеше провала му още по-оскъбнителен. Бе напълно прав да провери в Обществения архив за името Катлийн Джоунс: беше открил стенограмите от нейния процес — заедно с домашния ѝ адрес — за по-малко от час. Беше прав и да посети родителите ѝ. Те бяха податливи глупаци, и двамата, а първоначалният му план — да ги накара да задържат дъщеря си, ако се върнеше вкъщи и тайно да го уведомят — щеше да проработи идеално, ако момичето не бе пристигнало по-рано от очакваното.

И все пак дори и *това* щеше да мине както трябва, ако тя не беше демонстрирала някакъв вид лична защита срещу нисшите демони. Напълно неочаквано... Смущаващо... Аналогията с наемника беше очевидна, естествено; истинският въпрос беше дали тези сили са техни собствени или резултат от магия. Сензорите не бяха открили нищо.

Ако Бартимеус беше с него, може би щеше да хвърли малко светлина върху източника на силите на момичето и вероятно щеше да предотврати бягството ѝ. Беше много жалко, че джинът бе на другата мисия.

Натаниел погледна ръкава на самото си, сега завинаги белязан от останките на моулъра. Измърмори една ругатня. *Суетен нещастник...* Бе трудно да не се възхитиш на силата на характера ѝ. И въпреки това Кити Джоунс щеше да си плати скъпо за тази обида.

Освен ядосан, той се чувстваше и притеснен. Много лесно можеше да поиска полицейско подкрепление или да помоли госпожица Уитуел да осигури наблюдателни сфери над къщата на родителите. Но

не го беше направил. Искаше успеха единствено и само за себе си. Връщането на жезъла щеше да издигне статуса му неизмеримо много — министър-председателят щеше да го възхвалява до небесата. Може би щяха да го повишат, да му позволят да изследва силите на жезъла... Дювал и Уитуел щяха да останат да се оглеждат неудобно през рамо.

Но момичето се беше измъкнало — и ако някой научеше за този провал, щяха да го държат отговорен. Смъртта на Талоу бе направила колегите му сприхави, неспокойни и дори по-параноични от нормалното. Не му беше сега времето да се открива. Трябваше да намери момичето и то бързо.

В този момент звънене в ухото му го предупреди за приближаваща магия. Застана нащрек и секунда по-късно видя как Бартимеус се материализира напред един син облак. Бе във формата си на гаргойл. Натаниел потърка очи и се съвзе.

— Е? Имаш ли нещо да докладваш?

— И аз много се радвам да те видя. — Гаргойлът се протегна надолу, поотупа облака във формата на възглавница и седна с въздишка. — Аха. *Veni, vidi, vici*^[1] и така нататък. Афритът вече го няма. Като пребит съм. Но може би не чак колкото теб. Изглеждаш ужасно.

— Отървал си се от демона? — Натаниел се ободри. Това беше добра новина. Щеше да значи много за Девъро.

— Определено. Удавих го в Темза. Слухът вече се носи. И между другото, беше прав — *точно* онова момиче Кити е отмъкнало жезъла. Хвана ли я вече? Не? Ами, по-добре спри да се звериш и започни да я търсиш. Ей... — Гаргойлът погледна по-отблизо. — Имаш синина на бузата. Някой се е бил!

— Не съм. Това не е важно.

— Сдърпахме се като улични хлапета! Заради момиче ли беше? Въпрос на чест? Хайде де, на мен можеш да кажеш!

— Просто го забрави. Слушай — доволен съм от успеха ти. Сега трябва да открием момичето. — Натаниел предпазливо мушна синината с пръст. Болеше.

Гаргойлът въздъхна.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. И откъде, моля ти се, да започна?

— Не знам. Трябва да помисля. Засега си свободен. Ще те призова отново на сутринта.

— Много добре. — Гаргойл и облак се понесоха назад в стената и изчезнаха.

Когато всичко отново се успокои, Натаниел застана до бюрото си, потънал в мисли. Нощта притискаше прозореца на офиса му; от улицата навън не се дочуваше нито звук. Беше много изморен; тялото му направо плачеше за легло. Но жезълът бе прекалено важен, за да бъде изгубен толкова лесно. Някак трябваше да го открие. Може би някой справочник можеше...

Натаниел бе стреснат от чукане на вратата. Заслуша се, сърцето му биеше лудо в гърдите. Още три почуквания: нежни, но решителни.

Кой би дошъл в този час? В съзнанието му изскочиха видения за ужасния наемник; той ги изхвърли от главата си, изправи рамене и се приближи към вратата.

Облизвайки устни, завъртя дръжката и отвори вратата...

На прага стоеше нисък, червендалест джентълмен, който примигна на светлината, излязла от офиса. Беше облечен в крещящ, зелен кадифен костюм, бели гети и бледомораво палто, закопчано до врата. На главата му имаше малка велурена шапка. Той се усмихна в отговор на смущението на Натаниел.

— Здравей, Мандрейк, момчето ми. Може ли да вляза. Навън е студено.

— Господин Мейкпийс! Ъ, да. Моля, влезте, сър.

— Благодаря ти, момчето ми, благодаря ти. — С един подскок Куентин Мейкпийс се намери вътре. Свали шапката си и я метна през стаята. С невероятна точност тя се приземи върху бюста на Гладстон. Той намигна на Натаниел. — Мисля, че вече видяхме достатъчно от него, по един или друг начин. — Хилейки се сподавено на малката си шега, господин Мейкпийс се намести в един стол.

— Това е неочаквана чест, сър. — Натаниел застина неуверено. — Нещо за пиене?

— Не, не, Мандрейк. Седни, седни. Просто минах да си поприказваме. — Той се усмихна широко на Натаниел. — Надявам се, че не съм ти прекъснал работата.

— Разбира се, че не, сър. Тъкмо си мислех да си тръгвам.

— И много добре. „Сънят е толкова жизненоважен и все пак идва толкова трудно“, както казва султанът в сцената с банята — това е второ действие, сцена 3 от *Моята любов е източна девойка*, разбира се. Гледал ли си я?

— Опасявам се, че не, сър. Бях прекалено малък. Предишният ми господар, господин Ъндъруд, по правило не ходеше на театър.

— Ах, колко жалко. — Господин Мейкпийс поклати тъжно глава. — С такова неефективно образование, цяло чудо е, че ти се оказа толкова обещаващо момче.

— Разбира се, гледал съм *Лебедите на Арабия*, сър — бързо рече Натаниел. — Прекрасна работа. Много трогателна.

— Ммм. Няколко критици я нарекоха шедьовър, но вярвам, че ще я надмина със следващото си малко усилие. Вдъхнових се от американските проблеми и обърнах вниманието си към Запада. Един тъмен континент, за който знаем толкова малко, Мандрейк. Работното ми заглавие е *Фуст и пушки*, разказва се за една девойка от горите... — Докато говореше, господин Мейкпийс направи няколко сложни знака с ръце; между дланите му се появи облаче оранжеви искри, които се понесоха нагоре и настрани и заеха позиция на различни места в стаята. Веднага след като спряха на едно място, драматургът спря да говори наред изречението и намигна на Натаниел. — Видя ли какво направих, момче?

— Сензорна мрежа, сър. Прихваща наблюдение или подслушване.

— Точно така. И за момента всичко е наред. И така, не дойдох да говоря с теб за творчеството си, въпреки че е възхитително. Искях да разговарям с теб — понеже си обещаващо момче — за едно предложение.

— За мен ще е чест да го чуя, сър.

— Естествено се подразбира — рече господин Мейкпийс, — че съдържанието на този малък разговор трябва да остане единствено между нас. Може да ни навреди много, ако излезе извън тези стени. Имаш репутацията на много интелигентен, така както си много млад и жизнен, Мандрейк; сигурен съм, че разбираш.

— Разбира се, сър. — Натаниел се превърна в маска на учтиво внимание. Под това беше объркан и малко поласкан. Натаниел не можеше да си представи защо драматургът му говореше с такава

тайнственост. Навсякъде се говореше за близкото приятелство на господин Мейкпийс с министър-председателя, но Натаниел никога не си бе мислил, че самият автор е кой знае какъв магьосник. Всъщност, на база на няколкото изгледани пиеси, считаше това за невероятно; лично Натаниел ги считаше за отвратителни халтури.

— Първо, заслужаваш поздравления — каза господин Мейкпийс. — Избягалият африт го няма и вярвам, че твоят джин е изиграл важна роля при премахването. Браво! Можеш да си сигурен, че министър-председателят е забелязал това. Всъщност, точно заради това дойдох при теб тази вечер. Някой с твоята успеваемост може би ще ми помогне в един сложен проблем.

Той спря, но Натаниел не каза нищо. Най-добре е да си предпазлив, когато се доверяваш на непознат. Целта на Мейкпийс все още не беше ясна.

— Ти беше в абатството тази сутрин — продължи господин Мейкпийс, — и чу дебата в съвета. Не ти е убягнало, че нашият приятел, началникът на полицията, господин Дювал, се сдоби с голямо влияние.

— Да, сър.

— Като командир на Сивите, той отдавна е в позиция на властимащ и не крие, че иска да разшири това влияние. Вече използва сегашния смут, за да се сдобие с власт за сметка на твоята господарка, госпожица Уитуел.

— Забелязах някакво съперничество — каза Натаниел. Не мислеше, че е разумно да казва повече.

— Много предпазливо казано, Мандрейк. А сега, като личен приятел на Рупърт Девъро, мога да ти кажа, че наблюдавам поведението на Дювал с голяма загриженост. Амбициозните мъже са опасни, Мандрейк. Те дестабилизируют нещата. Дебелашки, нецивилизовани индивиди като Дювал — ще те шокира да разбереш, че той никога през живота си не е посещавал нито една от премиерите ми, — са най-лошите от всички, понеже не уважават колегите си. Дювал изгражда силата си от години, подмазвайки се на министър-председателя, а през това време подронва авторитета на други важни фигури. Амбицията му отдавна е очевидна. Скорошните събития, като например нещастната кончина на нашия приятел Талоу, много разстроиха старшите ни министри и вероятно това дава шанс на Дювал

да се възползва допълнително. Всъщност — и аз не се страхувам да кажа това на *теб*, Мандрейк, понеже си толкова необикновено умен и лоялен — с властта, с която в момента разполага Дювал, аз се опасявам от бунт.

Може би заради образованието си в областта на театъра господин Мейкпийс имаше необикновено живописен начин на изразяване: гласът му се извисяваше висок и треперлив, после се снижаваше и ставаше нисък и резониращ. Въпреки предпазливостта си, Натаниел беше изненадан; той се наведе по-близо.

— Да, момчето ми, чу правилно: от *бунт* се опасявам аз и като най-лоялен приятел на господин Девъро, искам да го предотвратя. Търся съюзници в това отношение. Джесика Уитуел, естествено, е силна, но ние не се погаждаме. Тя не е голям почитател на театъра. Но ти, Мандрейк, ти си повече мой тип. Следя кариерата ти от доста време, още от онази нещастна афера на Лавлейс; всъщност, мисля, че можем да се справим възхитително добре заедно.

— Много мило от ваша страна, сър — бавно каза Натаниел. Мозъкът му гореше: *точно това* беше чакал — пряка връзка с министър-председателя. Госпожица Уитуел не беше истински съюзник; вече бе дала ясно да се разбере, че планира да жертва кариерата му. Е, ако играеше внимателно, можеше да напредне светкавично. Може би в края на краищата изобщо не се нуждаеше от нейната закрила.

Но това беше опасна територия. Трябваше да е нащрек.

— Господин Дювал е забележителен опонент — каза той учтиво. — Опасно е да се действа против него.

Господин Мейкпийс се усмихна.

— Колко вярно. Но ти нищо ли не правиш по този въпрос? Мисля, че си посетил Обществения архив този следобед, а после си отишъл доста бързо на неизвестен адрес в Балъм.

Думите бяха небрежно изречени, но накараха Натаниел да се скове от шок.

— Простете — заекна той, — откъде разбрахте?

— До мен стигат вести за много неща, момчето ми. Като приятел на господин Девъро, аз отдавна си държа очите и ушите отворени. Не гледай така притеснено! Нямам представа какво си вършил, просто това прилича на *лична* инициатива. — Усмивката му стана по-широка.

— Сега Дювал отговаря за антиреволюционната тактика, но не мисля, че си го информирал за действията си?

Натаниел определено не беше. Главата му се въртеше; имаше нужда да спечели време.

— Тъъ, споменахте да си сътрудничим по някакъв начин, сър — каза той. — Какво сте намислили?

Куентин Мейкпийс се отпусна назад в стола си.

— Жезълът на Гладстон — рече той. — Това е то, просто и ясно. Проблемът с африта е разрешен, а и голяма част от съпротивата явно също е мъртва. Дотук добре. Но жезълът е силен талисман; той дава огромна сила на притежателя си. Мога да ти кажа, че докато си говорим, Дювал полага всички усилия да открие човека, който го е взел. Ако прави това — магьосникът фиксира Натаниел директно със светлите си сини очи, — може да реши да го използва *лично*, а не да го върне на правителството. Мисля, че ситуацията е много сериозна. Голяма част от Лондон може да е застрашена.

— Да, сър — каза Натаниел. — Чел съм за жезъла и смятам, че енергията му лесно може да бъде управлявана чрез няколко простички заклинания. Дювал спокойно може да го употреби.

— Така е. И аз мисля, че *ние* трябва да го изпреварим. Ако ти намериш жезъла и го върнеш на господин Девъро лично, позицията ти ще бъде невъобразимо по-добра, а господин Дювал ще е претърпял неуспех. Аз също ще съм доволен, тъй като министър-председателят ще продължи да подпомага финансово творчеството ми по света. Какво мислиш за това предложение?

На Натаниел му се бе замаяла главата.

— Това е... интересен план, сър.

— Добре, хубаво. Значи се договорихме. Трябва да действаме бързо. — Господин Мейкпийс се наведе напред и потупа Натаниел по рамото.

Натаниел премигна. В другарския си ентусиазъм Мейкпийс приемаше одобрението му за напълно гарантирано. Предложението *наистина* бе примамливо, естествено, но той се чувстваше малко несигурен, надхитрен; трябваше му секунда да помисли какво да прави. Но *нямаше* никакво време. Знанието на магьосника за действията му го бяха хванали ужасно неподготвен и той вече не контролираше нещата. Натаниел взе неохотно решение: ако Мейкпийс

знаеше за посещението му в Балъм, нямаше смисъл да го крие така или иначе.

— Вече направих някои разследвания — рече той сковано, — и смятам, че жезълът може би е в ръцете на едно момиче, някоя си Кити Джоунс.

Магьосникът кимна одобрително.

— Виждам, че високото ми мнение за теб е било правилно, Мандрейк. Някаква идея къде може да е?

— Аз... аз почти я залових в къщата на родителите ѝ тази вечер, сър. Изпуснах я за минути. Мисля, че жезълът не беше в нея тогава.

— Хмм — Мейкпийс се почеса по брадичката; не се опита да подлага Натаниел на кръстосан разпит за подробностите. — А сега сигурно е избягала. Трудно ще бъде проследена... освен ако не я изкараме от скривалището ѝ. Арестува ли родителите ѝ? Няколко широко разгласени мъчения може да я измъкнат от дупката ѝ.

— Не, сър. Обмислих го, но те не са ѝ близки. Не вярвам да се предаде заради тях.

— Дори и така да е, това е възможност. Но имам и друга възможна идея, Мандрейк. Имам човек, който е с единия си крак в тъмния подземен свят на Лондон. Познава се с повече просяци, крадци и джебчии, отколкото можеш да събереш в един театър. Ще говоря с него тази вечер; ще видя дали може да ни каже нещо за тази Кити Джоунс. С малко късмет утре ще можем да действаме. Междувременно ти предлагам да си отидеш вкъщи и да поспиш. И помни, че играем на високи залози, момчето ми, а Дювал е опасен противник. Нито дума на никого за нашето малко споразумение.

[1] Латинска сентенция, в превод — Дойдох, видях, победих. — Бел.ред. ↑

Обяд, а сенките бяха най-къси. Небето беше светлосиньо, на места с весели облачета. Слънцето грееше приятно по покривите в предградието. Като цяло беше натоварен час, време за почтени начинания и честна работа. Сякаш като доказателство по улицата минаха няколко трудолюбиви търговци, бутащи количките си от къща на къща. Сваляха шапки пред старите дами, потупваха малките деца по главите, усмихваха се учтиво докато представяха стоката си. Сключиха се сделки, размениха се стоки и пари; търговците отминаха, подсвирквайки си тихо.

Човек трудно би повярвал, че предстоеше да се случи нещо лошо.

Кацнала навътре в един бъзов храст, малко по-назад от пътя, една прегърбена черна фигура наблюдаваше сцената. Представляваше топка разрошена перушина с безредно разположени клон и крака. Гарван със среден размер: птица, предвещаваща злини и неприятности. Птицата бе заковала очи в горния прозорец на една голяма, построена безразборно къща в далечния край на избуяла градина.

За пореден път се скитах целенасочено.

При призоваването, не трябва да се забравя, че нищо не е по ваша вина. Ако някой магьосник ти даде задача, ти я изпълняваш и то бързо — или понасяш изпепеляващия огън. При условие, че имаш такова разпореждане, скоро забравяш всички скрупули. Това означава, че през петте хиляди години, през които се шматкам напред-назад по земята, съм бил замесен в доволно много низки начинания^[1]. Не че *имам* съвест, естествено, но дори и ние, закоравелите джинове, понякога се чувстваме малко омърсени от нещата, които ни викат да вършим.

Този случай, до известна степен, беше точно такъв.

Гарванът си клечеше, скучаейки на дървото си, и държеше останалите птици настрана, като просто и целесъобразно издаваше миризма. Точно тогава не исках никаква компания.

Разтърсих клюна си малко обезверено. *Натаниел*. Какво повече да кажа? Въпреки различията ни от време на време^[2], някога се надявах, че той може да се окаже малко по-различен от останалите магьосници. В миналото, например, бе демонстрирал доста инициативност и известна доза алтруизъм. Имаше нищожна възможност да следва своя *собствен* път в живота, а не просто да се плъзга надолу по стария път на властта/богатството/лошата слава, който избираха всичките му другари.

Но беше ли го направил? Не.

Признаците сега бяха по-лоши отвсякога. Може би все още разстроен от наблюдението на кончината на колегата си Талоу, господарят ми беше рязък до грубост, когато ме призова онази сутрин. Беше много блед и изключително неразговорлив. Не ми се полагаха дружелюбни разговори, нито тактични закачки. Повече не ме похвали за очистването на избягалия африт миналата нощ и въпреки че се превърнах в няколко примамливи женски форми, не можах да го предизвикам нито веднъж. Получих *единствено* бърза нова задача — от типа, които попадат точно в категорията „гадни и непрости“. За Натаниел това беше началото, първия път, когато падна толкова ниско и трябва да призная, че това ме изненада.

Но нареждането си е нареждане. И ето ме сега, час или два по-късно да се мотая в един храст в Балъм.

Част от инструкциите ми бяха да правя всичко колкото е възможно по-тихо и точно заради това не си пробих път направо през тавана^[3].

Това не беше къща на магьосник. Олющена боя, гниещи рамки на прозорците, в дупките между плочките на верандата растяха бурени. Обемиста собственост, вярно, но занемарена и малко мрачна. Имаше дори няколко ръждясали детски играчки, скрити в трийсетсантиметровата трева.

След малко повече от час застой, гарванът започваше да нервничи. Освен че искаше дискретност, господарят ми искаше и бързина. Не след дълго щеше да ми се наложи да спра да протакам и да приключвам с тази работа. Но в идеалния случай исках да изчакам, докато къщата се опразни и жертвата ми остане сама.

Сякаш в отговор на тази нужда, входната врата изведнъж се отвори и една огромна, внушителна жена излезе оттам, стиснала

платнена торбичка. Мина точно под мен и се насочи надолу по улицата. Не си направих труда да се опитвам да се скрия. За нея аз бях просто птица. Нямаше защитни възли, нямаше магически защиты, никакви признаци, че някой тук може да вижда на повече от първо ниво. С други думи това едва ли можеше да подложи силите ми на изпитание. Цялата тази мисия беше жалка от началото до края.

После — движение на един от прозорците. Едно прашно, сиво, мрежесто перде бе избутано настрана и една кльощава ръка се протегна да дръпне резето и да отвори прозореца. Това беше знак за мен. Гарванът излетя и мина през градината, като чифт черни долни гащи, развени от вятъра. Кацна на перваза на въпросния прозорец и като потътри люспестите си крака, се придвижи бавно покрай мръсните мрежести пердета, докато намери една малка вертикална дупка. Гарванът промуши глава през нея и погледна вътре.

Основното предназначение на стаята беше очевидно за сбутаното до далечната стена легло: намачканият юрган показваше, че доскоро е било заето. Но сега леглото бе наполовина скрито от огромния брой малки дървени табли, всяка една разделена на отделения. Някои съдържаха полускъпоценни камъни: ахати, топази, опали, гранати, нефрити и кехлибари, всичките оформени, излъскани и подредени по размер. В други имаше тънки метални ленти или парченца гравирани слонова кост, или триъгълни парчета цветен плат. От край до край на едната страна на стаята беше направена малка работилница, която беше отрупана с още повече табли, както и с лавици за фини инструменти и буркани миризливо лепило. В единия ъгъл, внимателно подредени и надписани, имаше купчина книги с нова, кожена подвързия в дузина различни цветове. С молив беше маркирано къде върху кожата щяха да се добавят орнаменти, а в средата на бюрото, осветена от две настолни лампи, течеше една точно такава операция. Върху предната корица на един дебел том в кафява крокодилска кожа се добавяше звездна шарка от миниатюрни червени гранати. Докато гарванът наблюдаваше от перваза на прозореца, върху долната част на последния камък бе мацнато лепило и той беше поставен на мястото си с чифт пинсети.

Младежът, който бях дошъл да открия, беше сериозно потънал в работата си и поради това не забелязваше присъствието ми. Носеше доста изтъркан халат и избеляла пижама. Краката му, кръстосани под

столчето, бяха обути в чифт раирани чорапи. Черната му коса падаше до раменете и, ако трябваше да се сравнява — общото омазняване засенчваше дори противната грива на Натаниел. Въздухът в стаята бе натежал от миризмата на кожа, лепило и тази на момчето.

Ами, това беше то. Нямахме време за губене и т.н., дошъл бе моментът да се свърши работата.

Гарванът въздъхна, хвана мрежестото перде с клюна си и с едно бързо движение на главата разкъса материята на две.

Пристъпи на вътрешния перваз и подскочи на най-близката купчина книги точно когато момчето вдигна поглед.

Изглеждаше много зле: кожата му буквално бе увиснала по скулите му, а очите му бяха изморени. Видя гарвана и прокара ръка пред косата си малко объркано. По лицето му бързо пробяга паника, която впоследствие премина в примирение. Остави пинсетите на бюрото си.

— Какъв вид демон си ти? — каза той.

Гарванът беше изненадан.

— Лещи ли носиш?

Момчето сви рамене изморено.

— Баба ми винаги казваше, че демоните идват като гарвани. А и нормалните птици не си проправят път през пердетата, нали?

Последното, разбира се, беше вярно.

— Ами, ако искаш да знаеш — рекох, — аз съм един много древен и силен джин. Разговарял съм със Соломон и Птолемей и съм гонил египетските пирати в компанията на крале. В момента обаче съм гарван. Но стига толкова за мен. — Възприех по-експедитивен, делови тон. — Ти ли си обикновеният Якоб Хирнек? — Кимна. — Добре. Тогава се подготви...

— Знам кой те е изпратил.

— Тъъ... Така ли?

— Отдавна се досещах, че това ще стане.

Гарванът премигна изненадано.

— Брей! А аз разбрах едва тази сутрин.

— В това има смисъл. Решил е да довърши работата. — Момчето тикна ръце дълбоко в джобовете на халата си и въздъхна развълнувано.

Бях объркан.

— Така ли? Каква е тази работа? Виж — стига си въздишал като момиче и се изясни.

— Да ме убиеш, естествено — каза Хирнек. — Предполагам, че си по-ефикасен демон от последния. Въпреки че трябва да призная, че той *изглеждаше* много по-страшен. Малко си раздърпан и кльощав. И дребен.

— Я чакай малко. — Гарванът потърка очи с крайчеца на крилото си. — Тук има някаква грешка. Господарят ми никога не е чувал за съществуването ти до днес. Така ми каза.

Сега пък момчето се озадачи леко.

— Защо Талоу би казал това? Да не е луд?

— *Талоу?* — Гарванът буквално стана разноглед от объркване. — Я по-бавно! Какво общо има той?

— Изпрати зелената маймуна за мен, естествено. Така че аз приех...

Вдигнах крило.

— Да започнем отначало. Бях изпратен да открия Якоб Хирнек на този адрес. Якоб Хирнек си ти, нали? Чудесно. Дотук добре. Така, не знам нищо за никаква зелена маймуна — и нека да ти кажа, между другото, външният вид не е всичко. Може сега да нямам кой знае какъв вид, но съм далеч по-лош, отколкото изглеждам.

Момчето кимна тъжно.

— Помислих си го.

— И си много прав, приятелю. Много по-гаден съм от всяка маймуна, която може да срещнеш, това е сигурно. Та докъде бях стигнал? Изгубих си мисълта... А, да — не знам нищо за маймуната и със сигурност не бях призован от Талоу. Кое то така или иначе би било невъзможно.

— Защо?

— Защото беше погълнат от един африт миналата нощ. Но това е между...

Но за момчето не беше. При тази новина, лицето му грейна: очите му се уголемиха, устата му се изви нагоре в дълга, бавна усмивка. Цялото му тяло, което до момента беше отпуснато на стола като торба цимент, изведнъж започна да се изправя и доби нов живот. Пръстите му сграбчиха края на бюрото толкова силно, че кокалчетата изпукаха.

— Той е *мъртъв*? Сигурен ли си?

— Видях го с тези две очи. Е, не точно с *тези*. По онова време бях змия.

— Как стана? — Изглеждаше необикновено заинтересуван.

— Обърка едно призоваване. Глупакът прочете думите погрешно или нещо подобно.

Усмивката на Хирнек се разшири.

— Четял е от книга?

— Да, книга — общо взето оттам се четат заклинанията. А сега можем ли, *моля те*, да се върнем обратно към работата? Нямам цял ден на разположение.

— Добре, но съм ти много благодарен за тази информация. — Момчето направи всичко възможно да се успокои, но продължаваше да се хили глупаво и избухваше в сподавен смях. Това наистина ме разсейваше.

— Виж, опитвам се да бъда сериозен. Предупреждавам те да обърнеш внимание... — О, по дяволите! — Гарванът бе направил една заплашителна крачка напред и залепи крака си в един буркан с лепило. След няколко опита успях да го изтръскам настрана в стаята и започнах да си остъргвам пръстите на краката в края на една дървена табла. — Слушай сега — изръмжах, докато стържех, — дойдох тук — не за да те убия, както предположи, — а да те отведа и те съветвам да не се противиш.

Това леко го вразуми.

— Да ме отведеш? Къде?

— Ще видиш. Искаш ли да се облечеш? Мога да ти дам малко време.

— Не. Не, аз не мога! — Изведнъж се разстрои, започна да търка лице и да се чеше по ръцете.

Опитах се да го окуража.

— Няма да се опитам да ти навредя...

— Ама аз *никога* не излизам навън. Никога!

— Нямах избор, синко. А сега, какво ще кажеш за чифт панталони? Долницето на тази пижама изглежда хлабаво, а аз летя бързо.

— *Моля те*. — Беше отчаян, умоляваше ме. — Аз *никога* не излизам навън. Не съм излизал от три години. *Виж* ме. Погледни ме.

Виждаш ли?

Погледнах го безизразно.

— Какво? Малко си дундест. Навън има и по-зле изглеждащи, но ходят по улиците, а и можеш да се справиш с проблема достатъчно бързо, ако правиш някакви упражнения вместо да си седиш на задника. Гравирането на книги със заклинания не е живот за подрастващо момче. А и ще ти съсипе зрението.

— Не — кожата ми! И ръцете ми! Погледни ги! Аз съм отвратителен! — Сега вече крещеше, протегна ръце към клюна ми и отметна косата си назад от лицето.

— Съжалявам, не...

— Цветът, естествено! Виж го само! Целият съм така. — И сега вече, след като го спомена, аз определено забелязах серии от вертикални синьо-черни ленти по лицето и ръцете му.

— О, това ли — казах. — Какво за него? Мислех, че си го направил нарочно.

При тези думи Хирнек нададе някакъв глупав, хлипащ смях, от онзи вид, който загатва за прекалено дълго време, прекарано в усамотение. Не му дадох време да отговори.

— Това е черният акробат, нали? — продължих аз. — Е, хората Банджа от Велико Зимбабве го използваха навремето — заедно с други заклинания, — за да направят външния си вид по-привлекателен. Считаше се за много подобаващо преди сватбата младоженецът да е покрит с райета по цялото тяло, а и жените го използваха на по-други места. Само богатите можеха да си го позволят, естествено, понеже заклинателите омагьосваха земята. Както и да е, от тяхна гледна точка ти изглеждаш изключително подходящо. — Замълчах. — Като изключим косата ти, която *наистина* е доста зле. Но такава е и на господаря ми, а това не го възпира да вилнее навън на дневна светлина. А сега — по средата на всичко това ми се стори, че чух затръшване на врата някъде в къщата, — време е да вървим. Страхувам се, че няма време за панталон; ще трябва да си пробваш късмета с въздушните течения.

Подскочих на бюрото. Внезапно паникьосаното момче се измъкна от мястото си и се отдръпна.

— Не! Остави ме на мира!

— Съжалявам, не може да стане. — Вдигаше прекалено много шум; в стаята долу усещах движение. — Да не ме обвиняваш после — нямам избор.

Гарванът скочи на пода и започна да се променя, издувайки се до застрашителни размери. Момчето изпищя, завъртя се и се хвърли към вратата. Иззад нея в отговор се чу вик; звучеше майчински. Чух как нечийи тежки крака забързаха нагоре по стълбите. Якоб Хирнек се хвана за дръжката, но така и не успя да я завърти докрай. Един гигантски златен клюн се спусна към яката на халата му; върху килима се завъртяха стоманени нокти, нарязвайки дъските отдолу. Беше залюлян нагоре и на обратно като безпомощно кутре, клатещо се в челюстите на майка си. Размахаха се могъщи криле, преобърнаха таблите и запратиха камъните към стените. Порив на вятър; момчето беше изстреляно към прозореца. Едно крило от алени пера се издигна да го обгърне; навсякъде се натрошиха стъкла, студеният въздух заблъска тялото му. Той извика, размахва диво крайници и потегли.

Всеки пристигнал при разбитата стена зад нас нямаше да види нищо повече от сянката на една огромна птица, стрелваща се над тревата, и щеше да чуе само далечни писъци, издигащи се към небето.

[1] Имаше един тъжен провал в Акенатон, например. Нефертити така и не ми го прости, но какво можех да направя? Виновни са висшите жреци на Ра, не аз. После пък, онази неудобна случка с магическия пръстен на Соломон, който един от съперниците му ме накара да отмъкна и да хвърля в морето. Определено мога да ви кажа, че беше необходимо да се обяснявам доста за случая. Наред идват всички онези безбройни убийства, отвличания, кражби, клевети, интриги и измами... като се замисля, на практика истинските *не-низки* задачи са доста малко на брой и същинска рядкост. ↑

[2] Е, добре де, постоянно. ↑

[3] Отхвърлих процедурата и от естетични съображения. Мразя да оставям бъркотия след себе си. Знаех, че жертвата ми си е в къщи и може би на горния етаж; така че зачаках, приковал малките си като мъниста очи в горните прозорци. ↑

Този следобед Кити мина покрай кафене „Друидите“ три пъти. Първите два пъти не видя никого и нищо интересно, но на третия късметът ѝ проработи. Зад една група крякащи европейски туристи тя разпозна спокойната фигура на господин Хопкинс. Седнал спокойно сам, той разбъркваше еспресото си с лъжичка. Изглеждаше погълнат от тази дейност, разсеяно добавяше бучка след бучка от захарта към тъмната черна смес. Но не докосна и капка.

Кити го наблюдава дълго време от сенките на статуята в центъра на площада. Както винаги лицето на господин Хопкинс изглеждаше любезно и безизразно: Кити откри, че е невъзможно да разбере какво си мисли.

Измяната на родителите ѝ бе оставила Кити по-незащитена отвсякога, без приятели и сама, а втората гладна нощ в избата я бе убедила, че има нужда да говори с единствения съюзник, който имаше някаква надежда да открие. Тя твърдо вярваше, че Ник се беше скрил надълбоко; но господин Хопкинс, винаги на крачка пред останалите от съпротивата, все още можеше да бъде намерен.

И той определено беше тук, чакаше на указаното място; все пак Кити се въздържа, изпълнена с несигурност.

Вероятно грешката, в резултат на която нападението се беше объркало толкова много, не беше точно у господин Хопкинс. Може би никой от старите документи, които той беше проучил, не споменаваха за слугата на Гладстон. И все пак Кити не можеше да не свърже внимателните му съвети с изхода на събитията в гробницата. Господин Хопкинс ги бе запознал с неизвестния благодетел; той беше помогнал за организирането на цялата схема. Най-малкото стратегията му беше печално недостатъчна; най-лошото — безразсъдно бе поставил всички тях в опасност.

Но след като другите вече ги нямаше и с магьосниците по петите си, на Кити не ѝ оставаха много възможности. Най-накрая тя излезе иззад статуята и прекоси калдъръма към масата на господин Хопкинс.

Без да поздрави, тя дръпна един стол и седна. Господин Хопкинс вдигна глава; бледите му сиви очи я прецениха. Лъжичката му издаде леки стържещи звуци по ръба на чашата, докато бъркаше. Кити го изгледа безизразно. Един сервитьор се приближи бързо; Кити си поръча и го изчака да тръгне. Не каза нищо.

Господин Хопкинс извади лъжичката, изтръска я в ръба на чашата и внимателно я остави на масата.

— Чух новините — рече той рязко. — Търся те от два дни.

Кити се засмя тъжно.

— Не си единственият.

— Нека веднага да ти кажа... — Господин Хопкинс спря при появата на сервитьора, който с претенциозен жест постави пред Кити един млечен шейк и глазирана кифличка и се отдалечи. — Нека веднага да ти кажа колко... ужасно съжалявам. — Той спря; Кити го погледна. — Ако това ще е някакво успокоение, моят... информатор е невероятно разстроен.

— Благодаря — каза Кити. — Не е.

— В информацията, която имахме — и която споделихме открито и напълно с господин Пенифедър, — не се споменавахе за пазител. — Господин Хопкинс продължи невъзмутимо. — Проклятието — да, но нищо повече. Ако знаехме, никога нямаше да допуснем такава схема.

Кити оглеждаше млечния си шейк; не можеше да се довери и да говори. Изведнъж се почувства много зле.

Господин Хопкинс я изгледа за момент.

— А всички останали... — започна той, после спря. — Ти ли си единствената...?

— Мислех — горчиво каза Кити, — че с такава сложна мрежа от информатори като твоята, вече трябва да си *разбрал*. — Тя въздъхна. — Ник също оцеля.

— Ах? Наистина ли? Браво, добре. И къде е Ник?

— Нямам представа. И не ми пука. Той избяга, докато другите се биеха.

— Ах. Разбирам. — Господин Хопкинс отново се заигра с лъжичката. Кити се взря в скута си. Сега осъзна, че не знаеше какво да го попита, че той е толкова объркан, колкото и тя. Нямаше смисъл: беше напълно сама.

— Естествено, сега това е маловажно — започна господин Хопкинс и нещо в тона му накара Кити рязко да вдигне очи към него. — При степента на трагедията, която се случи, това е маловажно и неуместно, разбира се, но предполагам — при неочакваните опасности, на които сте се натъкнали, и нещастieto да загубиш толкова много от прекрасните си другари, — че не си успяла да изнесеш нищо ценно от гробницата?

Това изказване беше толкова не на място и заобиколно, че веднага постигна обратен ефект. Очите на Кити се уголемиха от недоверие; веждите ѝ бавно се спуснаха и тя се намръщи.

— Прав си — каза тя решително. — Неуместно е. — Изяде глазираната кифличка на две хапки и отпи от млечния шейк.

Господин Хопкинс отново започна да бърка кафето си.

— Но в такъв случай нищо ли не е *било* изнесено? — подпита той. — Не си могла... — Гласът му заглъхна.

Когато Кити седна на масата, тя имаше неопределеното намерение да спомене за жезъла на господин Хопкинс; той, все пак, беше безполезен за нея, а и беше възможно благодетелят, който го искаше за колекцията си, да е готов да даде някакви пари в замяна — парите за оцеляване бяха на първо място в главата ѝ. Тя смяташе, че при дадените обстоятелства господин Хопкинс щеше да приключи нещата почтено; не очакваше да го чуе как я притиска толкова открито за трофеи от набега. Сети се за Ан, как смъртта я следваше неотклонно по петите в мрачната църква, и как се измъчваше за това, че е изпуснала чантата със съкровищата. Устните на Кити се превърнаха в твърда линия.

— Натоварихме се със съдържанието на гробницата — каза тя. — Но не можахме да избягаме. Може би Ник е успял да изнесе нещо; не знам.

Бледите очи на господин Хопкинс я изучаваха.

— Но ти самата — ти не взе нищо?

— Изпуснах чантата си.

— Аха. Естествено. Разбирам.

— В нея беше наметалото, заедно с други неща. Ще трябва да се извиниш най-искрено на твоя информатор; това беше един от предметите, които искаше, нали?

Мъжът направи неясен жест.

— Не помня. Не предполагам, че случайно знаеш какво е станало с жезъла на Гладстон? Мисля, че той *определено* му беше хвърлил око.

— Предполагам, че е останал там.

— Да... Само дето не беше споменато да е бил намерен в абатството, нито пък някакъв знак да е бил в ръцете на скелета, докато обикаляше из Лондон.

— Тогава Ник го е взел... не знам. Какво значение има? Нали не е ценен? Според теб. — Кити говореше небрежно, но наблюдаваше лицето на другия, докато го казваше. Той поклати глава.

— Не. Изобщо. Информаторът ми ще бъде много разочарован, това е всичко. *Толкова* му беше легнал на сърце, че щеше да плати щедро, за да го притежава.

— *Всички* ние сме разочаровани — каза Кити. — А повечето от нас са мъртви. Ще го преживее.

— Да. — Господин Хопкинс почука с пръсти по покривката на масата; явно размишляваше. — Ами — рече той ведро, — ти, Кити? Какви са планове ти сега? Къде ще отседнеш?

— Ще измисля нещо.

— Искаш ли помощ? Място за нощуване?

— Не, благодаря. Ще е по-добре, ако стоим далеч един от друг. Магьосниците са стигнали до семейството ми; не искам да излагам теб — или информатора ти — на какъвто и да било риск. — Нито пък искаше повече да се свързва с господин Хопкинс. Очевидната му незаинтересованост от смъртта на колегите ѝ я беше стреснала; сега искаше да е колкото се може по-далеч от него. — Всъщност — тя бутна стола си назад, — май е най-добре да тръгвам.

— Загрижеността ти прави чест. Искрено ти желая сполука. Преди да тръгнеш обаче — господин Хопкинс потърка носа си, сякаш се чудеше как да каже нещо трудно, — мисля, че вероятно трябва да чуеш нещо, което научих от един от моите източници. Засяга те доста пряко.

Кити застина докато ставаше.

— Мен ли?

— Опасявам се, че да. Чух това преди малко повече от час. Много е тайно; дори по-голямата част от правителството не знае за него. Един от магьосниците те издирва — името му е Джон Мандрейк,

мисля — проучвал е миналото ти. Научил е, че преди няколко години някоя си Катлийн Джоунс се е изправяла в съда, обвинена в нападение.

— Е, и? — Кити запази лицето си спокойно, но сърцето ѝ биеше учестено. — Това беше преди много време.

— Така е. Преглеждайки протоколите от процеса е разбрал, че си извършила непровокирано нападение над старши магьосник, за което си била глобена. Той счита това за едно от първите нападения на съпротивата.

— Нелепо! — Кити избухна яростно. — Това беше нещастен случай! Нямахме представа...

— Освен това — продължи господин Хопкинс, — той знае, че не си извършила това нападение сама.

Кити застина.

— Какво? Той не мисли...

— Господин Мандрейк смята — дали е прав, или не вероятно няма значение — че твоят приятел... Как му беше името? Якоб някой си...

— Хирнек. Якоб Хирнек.

— Точно така. Той смята, че майстор Хирнек също е свързан със съпротивата.

— Това е смешно...!

— Дори и да е така, по някое време тази сутрин той е изпратил демона си да отведе твоя приятел за разпит. О, Боже; *предположих*, че това може да те разстрои.

На Кити ѝ трябваха няколко секунди да се съвземе. Когато заговори, се запъваше.

— Но аз дори не съм *виждала* Якоб от години. Той не знае нищо.

— Господин Мандрейк без съмнение ще открие това. Накрая.

Главата на Кити се завъртя. Опита се да събере мислите си.

— Къде са го отвели? В... Тауър ли?

— Надявам се, скъпа моя, че не мислиш да извършиш нещо прибързано — промърмори господин Хопкинс. — Господин Мандрейк се счита за един от най-силните млади магьосници. Талантливо момче; един от фаворитите на министър-председателя. Няма да е добре...

Кити се насили да не извика. Във всеки един момент Якоб можеше да е измъчван; можеше да го обграждат демони, по-лоши и от скелета, да го бодат с хищническите си нокти... А той беше напълно

невинен; изобщо нямаше нищо общо с нея. Каква глупачка беше! Безразсъдните ѝ действия през последните няколко години бяха застрашили някого, за когото навремето би дала живота си.

— Аз бих се опитал да забравя младия Хирнек — казваше господин Хопкинс. — Не можеш да направиш нищо...

— *Моля* — каза тя. — В Тауър ли е?

— Всъщност, не е. Това би бил нормалният ход на нещата. Но аз си мисля, че Мандрейк се опитва да свърши нещата тихомълком и сам; да спечели точка пред съперниците в правителството. Отвлякъл е приятеля ти тайно и го е отвел в сигурна квартира за разпит. Едва ли е много строго охранявана. Но ще има демони...

— Срещата съм Мандрейк. — Прекъсна го буйно Кити. Сега вече се навеждаше тревожно напред, бутна чашата си с млечния шейк, която се наклони встрани и разля течност по покривката. — Срецах го, предизвиках го и си тръгнах, без да погледна назад. Ако това момче нарани Якоб — каза тя, — ако го нарани по какъвто и да е начин, повярвайте ми, господин Хопкинс, ще го убия със собствените си ръце. Него и всеки демон, който ми се изпречи на пътя.

Господин Хопкинс вдигна длани от масата и ги спусна. Беше жест, който можеше да означава всичко.

— За пореден път — каза Кити. — Знаете ли къде е тази сигурна квартира?

Бледите сиви очи я изгледаха за кратко, после примигнаха.

— Да — каза той невъзмутимо. — Аз *наистина* знам адреса. Мога да ти го дам.

Кити никога не беше влизала в тайния склад на господин Пенифедър, но знаеше как да отвори механизма на вратата. Тя стъпи върху металната ръчка, скрита сред отпадъците по пода на избата, и едновременно с това притисна тухлите над купчината дърва. Тухлите се отместиха навътре с бавно и тежко извъртане; внезапно замириса на химикали и в стената се отвори процеп.

Кити се промъкна през него и изчака вратата да се затвори след нея.

Пълен мрак. Кити стоеше замръзнала. После протегна ръце и колебливо опипа във всички посоки, търсейки някакъв ключ. Първоначално, за най-голям неин ужас, се натъкна на нещо студено и космато; докато отдръпваше ръката си, другата се сви около едно висящо въженце.

Дръпна го: щракване, жужене, включи се мека жълта светлина.

На Кити бързо ѝ олекна, като видя, че косматият предмет представлява качулката на старо палто, увиснало на една закачалка. До него подрънкваха три ученически чанти. Кити подбра най-голямата, метна ремъка през глава и огледа останалата част от стаята.

Представляваше малка зала, опасана с груби дървени рафтове от пода до тавана. Тук бяха остатъците от колекцията на господин Пенифедър: магическите артефакти, които Кити и останалите от групата бяха успели да откраднат през годините. Много от предметите вече бяха изнесени за нападението в абатството, но оставаха още много неща. Един до друг стояха спретнати редове с експлозивни топки и моулърски стъкла, имаше една или две първични сфери, пламък, сребърни звезди за хвърляне и други лесни за боравене оръжия. Блестяха ярко на светлината: явно господин Пенифедър ги бе поддържал излъскани. Кити си го представи как слиза сам в избата и алчно се наслаждава на колекцията си. Поради някаква причина тази мисъл я разстрои. Зае се с работата, опаковайки колкото се може повече неща в чантата си.

След това стигна до стелаж с малки и големи ками и други ножове. Вероятно някои от тях бяха омагьосани; други просто бяха много остри. Тя подбра два броя, бутвайки едното сребърно острие в тайно отделение на дясната си обувка, а другото постави в колана. Като се изправи, якето ѝ падна над него и го скри от поглед. На друг рафт имаше няколко прашни стъклени бутилки с разнообразни размери, повечето пълни с безцветна течност. Те бяха взети от къщите на магьосници, но предназначението им оставаше неизвестно. Кити ги погледна, после продължи нататък.

Последната етажерка бе пълна от горе до долу с предмети, чиято употреба господин Пенифедър не бе открил: скъпоценности, украшения, наметала и облекла, няколко картини от Централна Европа, азиатски вехтории, ярко оцветени раковини и камъни със странни завъртулки и шарки. Във всеки един от тези предмети Стенли и Гладис бяха забелязали някаква магическа аура, но съпротивата не бе успяла да ги задейства. В тези случаи господин Пенифедър просто ги беше складира настрана.

Кити възнамеряваше да подмине тези рафтове, но на връщане към тайната врата, тя забеляза малък, матов диск, полускрит отзад и целия покрит с паяжини.

Гадателското стъкло на Мандрейк.

Без изобщо да е наясно защо го прави, тя взе диска и го пусна, както беше с паяжините, във вътрешния джоб на якето си. После се обърна към вратата, която от тази страна си беше с обикновена дръжка. Дръпна я, отвори я и пристъпи в избата.

Жезълът лежеше на пода, където го бе захвърлила онази сутрин. Някакъв внезапен импулс накара Кити да го вдигне и да го отнесе обратно в тайната стая. Въпреки че беше безполезен, приятелите ѝ бяха умрели при вземането му; най-малкото, което можеше да направи, бе да го прибере на сигурно място. Пусна го в един ъгъл, хвърли последен поглед в склада на съпротивата и щракна лампата. Вратата изскърца жално и се затвори зад нея, докато тя прекосяваше избата към стълбите.

Квартирата, където държаха Якоб, се намираше в една безлюдна част на Източен Лондон, на половин миля северно от Темза. Кити

познаваше околността сравнително добре: беше район със складове и пустеещи земи, много от тях останали от въздушните бомбардировки през Великата война. Съпротивата го бе счела за полезен за операции район: бяха нападнали няколко от складовете и бяха използвали някои от запуснатите сгради като временни скривалища. Присъствието на магьосниците тук беше сравнително малко, особено след мръкване. Съвсем малко наблюдателни сфери минаваха оттук и обикновено те можеха да бъдат избегнати. Без съмнение точно поради тази уединеност го беше избрал и магьосникът Мандрейк: искаше да проведе разпита си необезпокояван.

Планът на Кити се състоеше от две точки. Ако можеше, щеше да измъкне Якоб от къщата, използвайки оръжията си и естествената си устойчивост към магия, за да задържи Мандрейк и демоните настрана. После щеше да се опита да го закара до доковете, а оттам щяха да се насочат към континента. За момента оставането в Лондон бе неприемливо. Ако спасяването и бягството се окажеха невъзможни, другата възможност беше не толкова приятна: възнамеряваше да се предаде, при условие че Якоб бъде освободен. Естествените последици от това бяха ясни, но Кити не се колебаеше. Прекалено дълго време бе живяла като враг на магьосниците, за да се притеснява от последствията точно сега.

Придържайки се към задните улички, Кити бавно се насочи през Източен Лондон. В девет часа от кулите на града прозвучаха познатите виещи сирени: след нападението над абатството преди две нощи беше обявен полицейски час. Хората отминаваха покрай нея от двете страни на улицата, навели глави, забързани към къщи. Кити не им обръщаше внимание; беше нарушила повече полицейски часове, отколкото можеше да си спомни. Но дори и при това положение, тя седна на една пейка за около половин час и изчака тълпата да се разсее. Най-добре беше да няма свидетели, когато се приближеше до целта си.

Господин Хопкинс не я бе попитал какво планира да прави, а и тя не му беше казала. Освен адреса тя не поиска нищо друго от него. Коравосърдечното му безразличие в кафенето я бе ужасило. Отсега нататък щеше да разчита само на себе си и на никой друг.

Стана десет и малко; луната осветяваше града — беше пълнолуние. Придвижвайки се внимателно, обута с гуменки, с тежката чанта на гръб, Кити прибягваше по опустелите улици. След двайсет

минути пристигна на мястото: къса задънена улица, без изход, с малки работилници от двете страни. Притисната плътно в сянката на един ъгъл, тя огледа пространството напред.

Уличката беше тясна, осветена само от две лампи, едната на няколко метра от ъгъла на Кити, другата — далеч, близо до края на пътя. Те, заедно с бялата лунна светлина отгоре, осветяваха сградите съвсем слабо.

Работилниците като цяло бяха ниски, на един или два етажа. Някои бяха обковани с дъски, вратите и прозорците на други бяха хлътнали, зееха черни и отворени. Кити стоя и ги гледа продължително, вдишвайки спокойствието на нощта. Основното ѝ правило беше никога да не преминава през открити и непознати места на тъмно. Но не можеше нито да чуе, нито да види нищо по-нататък. Всичко беше много тихо.

В края на пътя, след втората лампа, имаше триетажна сграда, малко по-висока от останалите. Приземният ѝ етаж вероятно някога е бил нещо като автосервиз: широк вход, който сега бе лошо покрит с мрежа, осигуряваше преминаването на превозните средства. Над него големите празни прозорци показваха, че там е имало офиси или частни жилища. Всички тези прозорци бяха тъмни и празни — с изключение на един, където светеше приглушена светлина.

Кити не знаеше коя от сградите беше квартирата на Мандрейк, но единственият осветен прозорец на цялата улица веднага привлече вниманието ѝ. Известно време не отдели очи от него, но не можеше да види нищо, освен може би някаква спусната завеса или чаршаф. Беше прекалено далече, за да вижда ясно.

Нощта бе студена; Кити подсмръкна и си изтри носа с ръкав. Сърцето ѝ биеше болезнено в гърдите, но тя пренебрегна протестите му. Беше време да действа.

Пресече до тротоара срещу първата улична лампа и се прокрадна напред; едната си ръка придържаше към стената, другата спокойно лежеше върху чантата. Очите ѝ не спираха да се въртят: оглеждаше пътя, тихите сгради, тъмните прозорци отгоре, прозореца със завесата отпред. На всеки няколко крачки спираше и се заслушваше, но градът бе тих, вгълбен в себе си; тя продължи напред.

Сега Кити стигна срещу един от зеещите входи; не отдели очи от него докато отминаваше. Кожата на врата ѝ настръхна. Но нищо не

помръдна.

Вече беше достатъчно близо, за да види, че осветеният прозорец е покрит с дълъг, мръсен чаршаф. Очевидно не беше много плътен, защото успя да различи зад него една бавно минаваща сянка. Мозъкът ѝ безуспешно се бореше да различи образа; бе на човек, това можеше да се каже със сигурност, но нищо повече.

Пропълзя малко по-нататък по улицата. Непосредствено от лявата ѝ страна имаше разбита входна врата. Вътрешността беше непрогледна черна бездна. Още веднъж косъмчетата на врата ѝ настръхнаха, докато се прокрадваше покрай него; още веднъж не отдели очи от него; още веднъж не видя нищо, което да я разтревожи. Носът ѝ наистина улови неясен аромат, от безстопанствената къща се носеше животинска миризма. Вероятно котки; или някой от помиярите, които се въдеха в изоставените райони на големия град. Кити продължи напред.

Изравни се с втората улична лампа и на нейната светлина огледа внимателно сградата в края на пътя. Точно на ръба на отвора на автосервиза, преди мрежата, в страничната стена тя забеляза тясна вратичка. От това разстояние изглеждаше леко открехната.

Прекалено хубаво, за да е истина? Вероятно. С годините Кити се бе научила да се отнася към всичко, което изглеждаше толкова лесно, с изключителна предпазливост. Щеше да разузнае целия район, преди накрая да се насочи към тази невероятно подканваща врата.

Отново тръгна и през следващите пет секунди видя две неща.

Първото беше горе на осветения прозорец. За един изключително кратък миг сянката отново мина зад чаршафа и този път профилът бе ясен. Сърцето ѝ подскочи; вече знаеше със сигурност. Якоб беше там.

Второто бе на нивото на улицата, малко по-напред, на отсрещната страна на пътя. Тук уличната лампа образуваше груб кръг от светлина, простиращ се по улицата и по стената на сградата отзад. На тази стена имаше тесен прозорец, а по-нататък, до една отворена врата, Кити чак сега забеляза, промъквайки се по-наблизо, че светлината, влизаща през прозореца, се вижда през вратата и осветява диагонално пода вътре. Тя забеляза също — и това я накара да спре незабавно — ясно очертан по ръба на това парче светлина човешки силует.

Очевидно стоеше притиснат плътно до стената от вътрешната страна на сградата, точно до прозореца, защото се забелязваха само скулите и носът на силуета. Бяха доста забележителни черти — може би стърчаха повече, отколкото собственикът им би позволил, съвсем леко се подаваха на светлината. Като изключим това, той се справяше доста добре с чакането.

Едва дишайки, Кити се отдръпна към стената. И сега със страшна тежест осъзна: вече бе отминала два входа — и двата бяха разбити, — а имаше и още поне два до края на уличката. Най-вероятно във всеки се криеше по един човек. Веднъж стигнала до края на уличката, капанът щеше да се задейства.

Но чий капан? На Мандрейк ли? Или — беше една нова и ужасяваща мисъл — на господин Хопкинс?

Кити яростно стисна зъби. Ако продължеше напред, щеше да бъде обградена; ако се оттеглеше, оставяше Якоб на съдбата, подготвена му от магьосниците. Първият вариант може и да беше самоубийствен, но вторият не можеше да бъде допуснат на никаква цена.

Тя намести ремъка на чантата, така че да виси по-свободно от рамото ѝ и я отвори. Хвана най-близкото оръжие — пламък — и се прокрадна напред, без да отделя очи от силуета на вратата.

Той не помръдваше. Кити се придържаше близо до стената.

От някакво скрито място, точно пред нея, пристъпи мъж.

Тъмносивата му униформа се сливаше идеално с нощта: дори напълно излязъл, високата му обемиста форма изглеждаше само наполовина там, един дух, изскочил от сенките. Но гласът му, рязък и дълбок, беше достатъчно истински.

— Това е нощната полиция. Ти си арестувана. Постави чантата си на земята и се обърни с лице към стената.

Кити не отвърна. Бавно се отдръпна, движейки се под тъгъл към средата на пътя, далеч от отворените входи зад нея. Пламъкът лежеше в ръката ѝ.

Полицаят не се опита да я последва.

— Това е последният ти шанс. Спри на място и остави оръжията си долу. Ако не, ще бъдеш унищожена.

Кити отстъпи още. После: движение вдясно — силуетът на вратата. С крайчеца на окото си го видя как си сменя позицията.

Наведе се напред и с това чертите му се промениха. Стърчащият нос започна да се удължава до тревожни размери; брадичката се изви и го последва; огромното чело се смали; от черепа се издигнаха остри уши, извити и мърдащи. За секунда Кити мерна върха на черна муцуна в осветения прозорец, после се скри в пода.

Силуетът бе изчезнал от вратата. От стаята се чу сумтене и звуци от разкъсване на плат.

Кити оголи зъби, обърна поглед обратно към полица на пътя. Той също се променяше; раменете му се накланяха надолу и напред, дрехите му капеха от дългата сива четина, изникваща по протежението на гръбнака му. Жълтите му очи проблясваха в мрака; зъбите изтракаха ядосано и главата се скри в сенките.

За Кити това бе достатъчно; тя се обърна и побягна.

Нещо с четири крака бързаше в края на улицата, в тъмнината зад светлината на лампата. Видя горящите му очи и преглъщайки слюнката си, усети вонята му.

Несигурно спря за момент. От един вход от дясната ѝ страна се прокрадна друга ниска, тъмна форма. Забеляза я, изтрака със зъби и се стрелна към нея.

Кити хвърли пламъка.

Той падна на тротоара, между предните лапи на съществото, разтвори се с прашене и изригна. Скимтене, един много човешки писък; вълкът се отдръпна, предните му лапи се размахаха като ръцете на боксьор към пламналия въздух, падна назад, изви се и се оттегли. Кити вече държеше сфера — не знаеше каква точно, — но беше в ръката ѝ. Изтича към най-близкия затворен прозорец на нивото на улицата и метна сферата към него. Въздухът избухна, почти събаряйки я; стъклото се пръсна, по улицата нападаха тухли. Кити скочи през новоотворената дупка, удряйки ръката си в едно назъбено стъкло. Приземи се на крака в стаята вътре. Отвън се чуваше ръмжение и стържение на нокти по паважа.

В тъмнината пред Кити, в иначе голата стая, се виждаха стъпала, водещи нагоре. Втурна се към тях, притискайки ранената си ръка към якето, за да притъпи болката от прясното порязване.

На първото стъпало спря и се обърна с лице към прозореца.

През отвора скочи вълк с разтворена паст. Сферата го удари по средата на муцуната. В стаята плисна вода, събори Кити на пода и за

момент я заслепи. Когато успя да отвори очи, около краката ѝ се оттичаше водната вълна, изпълвайки въздуха с плискащи и всмукващи звуци. Вълкът го нямаше.

Кити се хвърли нагоре по стълбите.

В горната стая имаше няколко отворени прозореца: подът бе застлан със сребриста лунна светлина. Нещо долу на улицата нададе вой. Кити незабавно се огледа за изходи, не видя такива и ядосано изруга. И още по-зле — не можеше да подsigури гърба си: стъпалата излизаха направо на втория етаж — нямаше междинна врата или нещо друго, което да препречи пътя. Отдолу долетяха звуците на нещо тежко, което разплискваше плитката вода.

Кити се отдръпна от отвора и отиде до най-близкия прозорец. Бе стар и изгнил, дървото около стъклото висеше разместено. Кити го ритна с обувка. Дърво и стъкло се посипаха в пространството навън. Още преди да се пръснат на пътя долу тя вече се намираше на отвора, лунната светлина се разля по лицето ѝ. Проточи врат напред и се огледа за дръжка.

На пътя долу една тъмна фигура се въртеше и тракаше със зъби. Тежките крака мачкаха парчетата стъкло. Усети, че я гледа, надявайки се да падне.

Нещо изскочи от стълбите с такава чудовищна сила, че почти налетя на отсрещната страна. Кити забеляза груба издатина на около фут над прозореца. Хвърли една сфера в стаята, протегна се и замахна нагоре. Обувките ѝ задраскаха перваза на прозореца, мускулите изпукаха. През цялото време усещаше щипещата болка от разреза на дланта си.

Под нея се чу експлозия. От прозореца под размаханите ѝ обувки изригнаха жълто-зелени огнени езици и за момент пътят бе осветен сякаш от бледо слънце.

Магическата светлина угасна. Кити висеше на стената, търсейки друго място да се хване. Забеляза едно, пробва го, реши, че е здраво. Започна да се катери. Малко нагоре имаше парапет; зад него, вероятно, се намираше плосък покрив: това ѝ беше целта.

Липсата на сън и храна бяха изцедили енергията ѝ; сякаш ръцете и краката ѝ бяха пълни с вода. След няколко минути спря да си поеме въздух.

Под нея се чу дращене и стържене; лигавене, странно близо. Внимателно, впивайки пръсти в меките тухли, Кити погледна през рамо, надолу по протежение на тялото си, към далечния осветен от луната път. По средата между нея и паважа се виждаше бързо изкачваща се фигура. Вълчийт облик бе заменен за целите на катеренето: лапите се бяха превърнали в дълги пръсти с нокти; предните крака на животното отново бяха добили човешки лакти, около костите отново имаше мускули, напрегнати от катеренето. Но лицето бе непроменено: отворена паст, блестящи на сребристата светлина зъби, изплезен на една страна, разпенен език. Жълтите очи я гледаха.

От гледката Кити без малко да се изпусне и да падне надолу в празното пространство. Вместо това, тя се притисна плътно към тухлите, прехвърли тежестта си на едната ръка и пъкна другата в чантата. Хвана първото нещо, което намери — някаква сфера, — и прицелвайки се бързо, я пусна към преследвача си.

Проблясвайки при въртенето, сферата мина на сантиметри от сиво-кафявия гръб; миг по-късно се удари в паважа, произвеждайки огнени езици.

Вълкът изгъркори дълбоко. Продължаваше да я преследва.

Кити прехапа устни и отново се хвърли да се катери. Пренебрегвайки протестите на тялото си, се заизкачва трескаво нагоре. Страхуваше се, че всеки момент хищническите нокти ще обхванат крака ѝ. Чуваше дращенето на звяра по петите си.

Парапетът... С вик се набра на него, препъна се и падна. Чантата бе притисната под нея; не можеше да стигне до оръжията си.

Изви се по гръб. В същия този момент вълчатата глава бавно се издигна над ръба на парапета, душейки жадно следата от кръв от ръката ѝ. Жълтите му очи се вдигнаха и погледнаха право в нейните.

Пръстите на Кити се заровиха в обувката; измъкна ножа. С мъка се изправи на крака.

С внезапен, плавен отскок вълкът се стрелна над ръба на парапета и падна на покрива. Клекна на четири крака с приведена глава и напрегнати мускули. Изглежда Кити с крайчеца на очите си,

преценявайки силата ѝ, чудейки се дали да скочи. Кити размаха предупредително камата напред-назад.

— Виждаш ли това? — задъхваше се тя. — Сребро е, да знаеш.

Вълкът я изгледа косо. Предните му крака бавно се издигнаха, прегърбеният врат се удължи и изправи. Сега стоеше на задните си крака като човек, извисяващ се над нея и се поклащаше напред-назад, готов да нападне.

Свободната ръка на Кити се зарови в чантата за друга сфера. Знаеше, че няма много време преди...

Вълкът скочи, ноктите замахнаха, главата бе издадена напред. Кити се наведе, извъртя се и се хвърли нагоре с ножа. Вълкът издаде странно писклив звук, протегна лапа и болезнено удари Кити по рамото. Ноктите се врязаха в каишката на чантата; тя падна. Кити отново мушна. Вълкът отскочи назад извън обхвата ѝ. Кити също отстъпи назад. Рамото ѝ болезнено пулсираше от раната. Вълкът притискаше една малка рана от едната си страна. Тъжно поклати глава към нея. Изглеждаше само леко затруднен. Няколко секунди обикаляха в кръг един срещу друг, осветени от сребърната луна. Кити вече едва имаше сили да вдигне ножа.

Вълкът вдигна крак и с ноктите придърпа чантата по покрива към себе си, далеч от Кити. Нададе приглушен, гъргорещ смях.

Зад нея се чу лек шум. Кити бързо обърна глава. На другия край на плоския покрив плочките се издигаха диагонално и образуваха ниско било. На него стояха два вълка; докато ги гледаше, те бързо започнаха да слизат.

Кити измъкна втория нож от колана си, но лявата ѝ ръка бе отслабнала заради раната в рамото; пръстите ѝ едва успяваха да задържат дръжката. За момент се зачуди дали не трябва да се хвърли от ръба на покрива — бързата смърт може би беше за предпочитане пред ноктите на вълците.

Но това беше изход за страхливци. Тя щеше да нанесе щети преди края. Към нея се приближаваха три вълка — двата на четири крака, единият ходеше като човек. Кити отмести косата назад от очите си и вдигна ножовете за последен път.

— Колко скучна вечер — каза джинът. — Нищо няма да се случи.

Натаниел спря да обикаля стаята.

— Разбира се, че ще се случи. Мълчи. Ако ти искам мнението, ще те попитам. — Знаеше, че в гласа му няма увереност. Погледна часовника си за малко увереност. — Все още е рано.

— Да бе, да. Виждам, че си адски уверен. Вече изрови малка бразда на пода. А се обзалагам, че си и невероятно гладен, понеже забрави да вземеш провизии.

— Няма да имам нужда от тях. Тя скоро ще се появи. А сега млъкни.

От мястото си върху един стар гардероб, джинът, който отново беше във формата на младо египетско момче, протегна ръце над главата си и широко се прозина.

— Всички велики планове си имат своите недостатъци — рече той. — Всички си имат своите пропуски, от които се провалят тотално. Такава е човешката природа: родени сте несъвършени. Момичето няма да дойде; само ще чакаш; не си донесъл никаква храна; затова ти и пленникът ти ще умрете от глад.

Натаниел се намръщи.

— Не се тревожи за него. Той е добре.

— Всъщност, аз съм доста гладен. — Якоб Хирнек седеше на стар стол в единия ъгъл на стаята. Под стария армейски шинел, който джинът бе открил в една от таванските стаи на квартирата, носеше само пижама и свръхголеми чорапи. — Изобщо не съм закусвал — добави той, поклащайки се механично напред-назад на разнебитения стол. — Малко хапване би ми дошло добре.

— Ето на, виждаш ли — каза джинът. — Той е гладен.

— Не е. И ако знае кое е добре за него, той също ще си *трае*. — Натаниел отново закричи, оглеждайки пленника. Хирнек явно бе преодолял страха от полета и параноята относно лицето му също се бе поуспокоила, тъй като веднага го бяха затворили в празната къща, без

някой друг да го види. Самото пленничество явно не го притесняваше много, което леко обърка Натаниел; но все пак Хирнек бе в един наложен от самия него затвор в продължение на години.

Погледът на магьосника се отклони към прозореца, скрит зад покривалото от чаршаф. Потисна желанието си да отиде и да надзърне в нощта. Търпение. Момичето щеше да дойде; за всичко се искаше време.

— Какво ще кажеш да поиграем? — ухили му се момчето от гардероба. — Мога да намеря топка и обръч за стената и да ви науча на ацтекска игра на топка. Много е забавна. Трябва да използваш коленете и лактите, за да вкараш топката в обръча. Това е единственото правило. О, а загубилите се принасят в жертва. Много съм добър на нея, както ще разберете.

Натаниел изморено махна с ръка.

— Не.

— Тогава на гатанки?

Натаниел издиша шумно през носа. Беше доста трудно да остане спокоен при дрънканиците на джина. Залозите бяха високи, а дори не смееше да си помисли за последствията при провал.

Рано тази сутрин господин Мейкпийс го бе посетил тайно и му бе донесъл новини. Контактът му от подземния свят смяташе, че може да стигне до бегълката Кити Джоунс и би било възможно да я изкуши да излезе от скривалището си, ако можеше да се открие подходящ стимул. Бързият и находчив ум на Натаниел веднага се бе обърнал към приятеля ѝ от детинство Якоб Хирнек, който бе споменат в протоколите от процеса и към когото Кити се бе показала лоялна. От това, което Натаниел беше видял — тук той внимателно опипа пурпурното натъртване на бузата си, — момичето нямаше да се уплаши да дойде на помощ на Хирнек, ако е застрашен.

Останалото беше лесно. Задържането на Хирнек бе извършено светкавично, а Мейкпийс беше казал на контакта си. Натаниел трябваше само да чака.

— Пст. — Той вдигна поглед. Джинът го викаше с ръка, като постоянно кимаше и намигаше с невероятна тайнственост.

— Какво?

— Ела тук за секунда. По-близо, да не се чува. — Той кимна към Хирнек, който се клатушкаше напред-назад на стола си малко по-

встрани.

С въздишка, Натаниел се приближи.

— Е?

Джинът наведе глава от края на гардероба.

— Мислех си — прошепна — какво ще ти се случи, когато безценната ти госпожица Уитуел разбере за това? Защото тя не знае, че си отвлякъл момчето, нали? Не разбирам каква игра играеш. Обикновено си толкова примерно малко момченце, истинско послушно галено кученце.

Язвителната забележка оказа ефект. Натаниел се озъби.

— Това е минало — извика той. — Тя няма да разбере, докато жезълът и момичето не бъдат заключени на сигурно място. После ще трябва да ръкопляска с всички останали. Ще съм прекалено близо до Девъро, за да може *който* и да е от тях да направи нещо друго освен да аплодира.

Момчето се нагласи и седна ловко с кръстосани крака по начин, наподобяващ египетски писар.

— Не правиш това сам — каза то. — Някой ти е помогнал да нагласиш всичко. Някой, който знае как да намери момичето и да й каже, че сме тук. *Ти* не знаеш къде е, иначе досега вече да си я хванал сам.

— Имам си своите контакти.

— Контакти, които очевидно знаят прекалено много за съпротивата. Най-добре е да внимаваш, Нат. Подобни неща могат да се развият и по двата начина. Онзи космат полицейски началник би дал мило и драго да те свърже някак си с тези предатели. Ако знаеше, че сключваш сделки с тях...

— Не сключвам сделки!

— О! Викаш. Обезпокоен си.

— Не съм. Просто ти казвам. Опитвам се да я заловя, нали? Просто искам да го направя по моя си начин.

— Чудесно, но кой е контактът ти? Откъде той или тя знае толкова много за момичето? Този въпрос трябва да си зададеш.

— Това не е важно. И не искам повече да говоря за това. — Натаниел му обърна гръб. Естествено, джинът беше прав: лекотата, с която Мейкпийс се ровеше из подземния свят, беше обезпокоителна. Но театърът *беше* професия с лоша слава; на Мейкпийс му бе писано

да познава всякакви странни обикновени — актьори, танцьори, писатели, — а те бяха само едно ниво над престъпниците. Понеже беше неспокоен с новия си съюз, сега Натаниел бе доста щастлив да извлече изгодите от него, при условие че всичко вървеше добре. Но положението щеше да стане напечено, ако Дювал или Уитуел откриеха, че е действал зад гърба им. Това беше основният риск, който поемаше. И двамата бяха поискали да ги информира за дейността си; беше излъгал и двамата. Тази мисъл го накара да изтръпне.

Якоб Хирнек жално вдигна ръка.

— Извинете, сър?

— Какво?

— Моля ви, господин Мандрейк, стана ми малко студено.

— Ами, тогава стани и се разходи наоколо. Само дръж тези глупави чорапи далеч от погледа ми.

Увивайки шинела плътно около себе си, Хирнек започна да се влачи из стаята. Цветните му раирани чорапи надничаха нелепо изпод пижамата.

— Трудно е да се повярва, че *някой* би рискувал живота си за този екземпляр — отбеляза джинът. — Ако му бях майка, не бих го и погледнала.

— Не си я срещал тази Кити — каза Натаниел. — Ще дойде за него.

— Няма. — Сега Хирнек стоеше край прозореца; бе дочул последните реплики. — Бяхме близки навремето, но вече не. Не съм я виждал от години.

— И все пак — каза Натаниел. — Тя ще дойде.

— Не и след като... лицето ми бе съсипано — продължи момчето. Гласът му трепереше от самосъжаление.

— О, я стига! — Напрегнатостта на Натаниел избухна в раздразнение. — Лицето ти си е добре! Можеш да говориш, нали? Можеш ли да виждаш? Да чуваш? Ами, тогава стига си се оплаквал. Виждал съм далеч по-лоши случаи.

— Това му казах и аз. — Джинът се изправи небрежно и скочи от гардероба, без да предизвика никакъв шум. — Прекалено е разстроен от това. Виж само *собственото* си лице — и то е за цял живот, но ти не се страхуваш да парадираш с него пред света. Не, и при двама ви косата е истинският ви проблем. Виждал съм по-добра прическа дори

на задника на борсук. Само ми дайте пет минути и чифт ножици за овце...

Натаниел извъртя очи и се опита да наложи някакъв авторитет. Сграбчи Хирнек за яката и го завъртя.

— Обратно на стола си — изръмжа. — Сядай. А що се отнася до *теб* — обърна се той към джина, — човекът на моя контакт трябва да е дал този адрес на момичето преди няколко часа. Сега вече е тръгнала насам, почти сигурно с жезъла, тъй като това е най-силното ѝ оръжие. Като стъпи на стълбището долу, ще се задейства една сензорна сфера и ще изпрати сигнал тук горе. Ти ще я обезоръжиш, когато влезе през вратата, ще ми дадеш жезъла и ще ѝ попречиш да избяга. Разбра ли?

— Ясно като бял ден, шефе. Казваш ми го за четвърти или пети път.

— Просто не забравяй. Вземи жезъла. Това е най-важното.

— Не го ли знам? Аз присъствах при падането на Прага, нали знаеш?

Натаниел изсумтя и отново закрочи. В същия момент от улицата навън долетя звук. Той се обърна към джина с широко отворени очи.

— Какво беше това?

— Глас. Мъжки.

— Чу ли какво... Ето го отново!

Джинът посочи прозореца.

— Искаш ли да погледна?

— Гледай да не те видят.

Египтянчето се промъкна до прозореца. Един бръмбар скарабей пропълзя зад чаршафа. Някъде зад стъклото проблесна ярка светлина. Натаниел подскочи от единия си крак на другия.

— Е?

— Мисля, че твоето момиче пристигна. — Гласът на джина звучеше тих и далечен. — Защо не надзърнеш?

Натаниел изтръгна чаршафа настрана и погледна точно навреме, за да види как по средата на пътя нагоре изригна малка огнена колона. После отново угасна. По запустялата улица сега тичаха множество фигури — някои на два крака, други на четири, а трети, които очевидно не бяха взели решение по въпроса, вървяха тромаво, но решително под ярката луна. Чувахе се тракане на зъби и вой. Натаниел почувства как кръвта се отдръпна от лицето му.

— О, по дяволите — каза той. — Нощната полиция.

Още един малък взрив; стаята леко се разтресе.

Една лека и подвижна фигура на два крака притича по пътя и скочи през току-що взривената дупка в стената на сградата. Преследваше я вълк, но той беше погълнат от друга експлозия.

Бръмбарът скарабей подсвирна одобрително.

— Добра употреба на първична сфера. Твоето момиче е добро. И все пак едва ли ще избяга от целия батальон.

— Колко са?

— Дузина, може би повече. Гледай, придвижват се по покривите.

— Мисля, че ще я хванат...

— О, да — и ще я изядат. Вече са ядосани. Кръвта им ври.

— Добре... — Натаниел се отдръпна от прозореца. Беше взел решение. — Бартимеус — каза той, — върви и я вземи. Не можем да рискуваме да я убият.

Скарабеят изцвърча погнусено.

— Още една чудесна задача. Прекрасно. Този път *сигурен* ли си? Вървиш направо срещу властта на онзи началник на полицията.

— С малко късмет, той няма да знае, че съм аз. Заведи я в... — Умът на Натаниел препускаше; щракна с пръсти. — Онази стара библиотека — нали знаеш, онази, в която се подслонихме, когато ни гонеха демоните на Лавлейс. Аз ще взема затворника и ще се срещнем там по-късно. Всички ние трябва да се махаме оттук.

— Тук съм съгласен с теб. Много добре. Отдръпнете се. — Бръмбарът изприпка назад по перваза на прозореца, по-далеч от прозореца, вдигна се на задните си крака и размаха антени към стъклото. Ярка светлина, струя топлина; в средата на прозореца се разтопи наклонена дупка. Бръмбарът разтвори крила и избръмча навън в нощта.

Натаниел се завъртя в стаята, точно навреме, за да посрещне замаха със стола към едната страна на лицето му.

Падна тромаво на пода, полузамаян. Едното му въртящо се око видя под ъгъл как Якоб Хирнек захвърли стола настрана и забърза към вратата. Натаниел избърбори заповед на арамейски; едно малко дяволче се материализира до рамото му и пусна светкавица към задните части на пижамата на Хирнек. Последва звук от бързо прогаряне и пронизително скимтене. Като си свърши работата,

дяволчето се изпари. Хирнек спря за момент, хвана се за задника, после продължи, препъвайки се към вратата.

Натаниел вече се бе изправил на крака; хвърли се напред, наведен в непохватна борба; протегнатата му ръка сграбчи един чорап и го дръпна настрана. Хирнек падна; Натаниел се издърпа върху него и започна да го удря с длани по главата. Хирнек отвърна по подобен начин. Известно време се търкаляха из стаята.

— Какъв безобразен спектакъл.

Натаниел замръзна, докато дърпаше косата на Хирнек. Той вдигна поглед от легнало положение.

Джейн Фарар стоеше на прага на вратата, от двете ѝ страни стояха двама едри служители на нощната полиция. Носеше спретнатата униформа и островърхата шапка на Сивите, а очите ѝ бяха очевидно надменни. Един от офицерите до нея нададе дълбок гърлен звук.

Натаниел се порови в мозъка си за логично обяснение, но не можа да намери такова. Джейн Фарар тъжно поклати глава.

— Как само падат могъщите, господин Мандрейк — рече тя. — Измъкнете се, ако можете, от този полуоблечен обикновен. Арестуван сте за държавна измяна.

Върколаци на улицата, Натаниел вътре. Кое бихте избрали вие? Истината е, че бях доволен да се измъкна и да се поразтърча малко.

Поведението му ме тревожеше все повече и повече. През годините от първата ни среща насам, без съмнение под внимателното напътстване на Уитуел, той се бе превърнал в досаден малък звяр, който внимателно се подчиняваше на заповедите и винаги придържаше едното си око към повишението. Сега той съзнателно се поставяше в опасност, действаше подмолно и по този начин рискуваше много. Тази идея не беше негова собствена. Някой го подтикваше; някой му дърпаше конците. Изглеждаше ми е по много начини, този Натаниел, повечето от тях неописуеми, но никога досега не ми беше заприличвал толкова много на марионетка.

И вече всичко се беше объркало.

Сцената долу представляваше хаос. Тук-там по улицата, сред купчините натрошени тухли и стъкло лежах ранени създания. Гърчеха се, ръмжаха, притискаха хълбоци и контурите им се променяха при всеки спазъм. Мъж, вълк, мъж, вълк... Това е проблемът с ликантропията^[1]: толкова трудно се контролира. Болката и силните емоции карат тялото да се променя^[2].

Момичето бе свалило около пет, реших аз, без да включваме онзи, който бе разкъсан на парчета от първичната сфера. Но още няколко крачеха бездейно по пътя, а други, демонстрирайки малко повече интелигентност, се бяха заели да се катерят по уллиците или търсеха пожарни изходи, по които да се качат.

Бяха останали девет или десет живи. Твърде много за който и да е обикновен.

Но тя все още се биеше: сега я виждах, малка въртяща се фигура на покрива. Нещо светло проблясваше във всяка ръка — размахваше ги нагоре-надолу, финтираше и мушкаше в опит да задържи три вълка надалеч. Но с всяко нейно завъртане черните фигури се приближаваха по малко.

Брѣмбарѣт скарабей, при всичките му качества, не е много полезен при битка. Освен това щеше да ми отнеме около час да прелетя разстоянието и да се включа в действието. Така че се промених, размахах два пъти огромните си червени крила и след секунда бях над тях. Крилата ми закриха луната, скривайки четиримата биещи се на покрива в най-тъмна сянка. Освен това нададох страховития вик на птицата рок, когато се спуска над слоновете, за да отнесе малките им^[3].

Всичко това оказа подходящ ефект. Единият от вълците отскочи на метър назад, сиво-кафявата му козина настрѣхна от страх и той изчезна с вой зад рѣба на парапета. Другият се вдигна на задните си крака и получи удар в корема от извитите нокти на птицата: отскочи във въздуха като пухкава топка и изчезна с трополене зад един комин.

Третият, който стоеше прав, като една пародия на човек, беше по-пъргав, по-бързо мислещ. Пристигането на птицата рок бе изненадало и момичето: гледайки учудено великолепието на перушината ми, тя отпусна ножовете си. Без звук вълкѣт скочи към гърлото ѝ.

Зѣбите се блѣснаха едни в други, хвърляйки искри в нощта.

Момичето вече беше на няколко стѣпки и се издигаше, увиснала в ноктите ми. Косата ѝ се развяваше пред лицето, краката висяха над бързо смаляващия се покрив, улицата и всичките ѝ търчащи обитатели. Звуците на ярост и разочарование намаляха и ние внезапно останахме сами, увиснали високо над безкрайните светлини на града, издигани нагоре от крилата ми към място на абсолютно спокойствие.

— Оу! Това ми е кракѣт! Оу! Ах! Проклета да си, това е сребро! Престани!

Момичето постоянно забиваше нож в люспестата плѣт точно над ноктите. Можете ли да повярвате? Същият този крак, имайте предвид, който я предпазваше да не падне и да се разбие сред покритите със сажди комини на Източен Лондон. Моля ви се. Изтъкнах ѝ това с присѣщата си елѣгантност.

— Няма нужда да ругаеш, демоне — каза тя, спирайки за момент. Гласѣт ѝ беше писклив и слаб от вѣтѣра. — А и не ми пука. Аз искам да умра.

— Повярвай ми, само да можех да ти помогна по този въпрос... Престани! — Още едно болезнено бодване, още едно замайване в главата ми. Така влияе среброто; още малко от него и двамата щяхме

да паднем. Разтръсках я енергично, докато не ѝ се разтракаха зъбите, а ножовете ѝ не паднаха от ръцете. Но дори и това не сложи край на нещата: сега започна да се извива и да се гърчи напред-назад в трескав опит да отхлаби захвата ми. Птицата хвана по-здраво.

— Ще *спреш* ли да се гърчиш, момиче? Няма да те пусна, а ще те *провеса* с главата надолу над някой кожарски комин.

— Не ми пука!

— Или ще те натопя в Темза.

— Не ми пука!

— Или ще те отнеса до завода за канализационни инсталации „Ротърхит“ и...

— Не ми пука, не ми пука, не ми пука! — Изглеждаше почервенияла от ярост и мъка и дори при силата ми на рок едва успях да я предпазя да не се отскубне.

— Кити Джоунс — казах, без да отделям очи от светлините на Северен Лондон — вече наближавахме целта си, — искаш ли да видиш Якоб Хирнек отново?

Тогава тя се укроти, отпусна се и остана замислена известно време. Така продължихме да летим в състояние на блажена тишина. Използвах почивката, за да пообикалям известно време, оглеждайки бдително за преследващи сфери. Но всичко бе неподвижно. Продължихме да летим.

Някъде изпод гръдната ми кост прозвуча глас. Беше по-спокоен отпреди, но ядът все още не бе изчезнал от него.

— Демоне — каза, — защо не остави вълците да ме погълнат? Знам, че ти и твоите господари така или иначе планирате да ме убие.

— Не мога да коментирам това — каза птицата рок. — Но се чувствай свободна да ми благодариш, ако искаш.

— Сега да видя Якоб ли ме водиш?

— Да. Ако всичко мине по плана.

— А после?

Мълчах. Имах доста добра представа.

— Е? Говори! И бъди честен, ако *можеш*.

В опит да смени темата птицата рок си придаде надменен вид.

— Аз бих внимавал, скъпа. Не е мъдро да правиш зловни забележки, когато висиш на голяма височина^[4].

— Ха, ти няма да ме пуснеш. Сам го каза току-що.

— О, да. Казах — въздъхна птицата рок. — Истината е, че не знам какви са плановите за теб. А сега си затвори устата за малко. Наближаваме мястото за кацане.

Потънахме в тъмнината, над океана от оранжеви светлини, надолу към улицата, където момчето и аз се бяхме подслонили в нощта на пожара у Ъндъруд. Разрушената библиотека все още бе там: виждах огромния ѝ корпус, притиснат между светлините на по-малките магазини наоколо. Състоянието на сградата малко се беше влошило през тези години и на едно място, където голямата стъклена капандура бе паднала, сега зееше значителна дупка. Птицата рок намали размерите си с приближаването, внимателно прецени ъгъла и мушна момичето с краката надолу, сякаш пускаше писмо. Сnižихме се в помещение, прилично на пещера, осветено тук-там от лъчи лунна светлина. Чак след като отминахме остатъците от зидарията по пода на безопасно разстояние, си позволих да пусна товара си^[5]. Падна с писък и леко се завъртя.

Аз кацнах малко по-встрани и за пръв път я огледах както трябва. Определено беше същото момиче — момичето от уличката, което се бе опитало да свие амулета. Сега изглеждаше по-възрастна, по-слаба и по-изморена, лицето ѝ беше сиво и изпито, а очите подозрителни. Реших, че последните няколко години са били трудни за нея; а последните няколко минути — определено жестоки. Едната ѝ ръка висеше безжизнено, рамото ѝ беше срязано и покрито с кръв. Но дори и при това положение, предизвикателността в нея беше осезаема: тя се изправи внимателно на крака и с нарочно навирена брадичка ме изгледа през една колона от сребърна светлина.

— *Това* не ми харесва много — изстреля тя. — Не можеш ли да ме разпиташ на някое по-чисто място? Очаквах поне Тауър.

— Това е за предпочитане, повярвай ми. — Птицата рок си остреше единия нокът на стената. Не бях в настроение за много разговори.

— Ами, хайде тогава. Къде е Якоб? Къде са магьосниците?

— Ще бъдат тук след малко.

— *След малко?* Що за организация е това? — Тя постави ръце на хълбоците си. — Мислех, че би трябвало да сте изключително ефикасни. Всичко това е недогледано.

Вдигнах огромната си перната глава.

— *Слушай* сега — рекох. — Не забравяй, че току-що те спасих от лапите на нощната полиция. Тук малко благодарности не биха отишли напразно, млада госпожице. — Птицата рок почука многозначително с нокти по пода и я фиксира с онзи поглед, който кара персийските моряци да се хвърлят през борда.

Тя пък ме фиксира с онзи поглед, който кара млякото да се пресече.

— Чупка, демоне! Предизвиквам теб и злобата ти. Ти не ме плашиш!

— Не?

— Не. Ти си просто безполезно дяволче. Перата ти са опърпани и плесенясали.

— Какво? — Птицата рок извърши един бърз оглед. — Глупости! Лунната светлина им придава този блясък!

— Цяло чудо е, че не са опадали. Виждала съм гълъби с похубава перушина.

— *Слушай* сега...

— Унищожавала съм демони с *истинска* сила! — извика тя. — Мислиш ли, че ще се уплаша от едно възголемичко пиле?

Какво нагло момиче!

— Този благороден рок — казах аз с наранено достойнство, — не е единствената ми форма. Това е само една от стотиците хиляди маскировки, които мога да приемам. Например... — Птицата се поизправи: превърна се, в бърза последователност, в свиреп минотавър с кървясали очи, разпенил се около устата; гранитен гаргойл, тракащ с челюсти; извиваща се змия, плюеща отрова; стенещ призрак; жив труп; летящ ацтекски череп, проблясващ в тъмното. Това представляваше пъстър асортимент от гадости^[6], ако мога лично аз да отбележа. — Е? — попита черепът многозначително. — Искаш ли да коментираш?

Тя преглътна звучно.

— Не е зле — каза, — но всички тези превъплъщения са големи и показни. На бас, че не можеш да си по-фин.

— Естествено, че мога!

— Обзалагам се, че не можеш да станеш *сврѣхмалѣк* — достатъчно малък да... да влезеш в онази бутилка ей там. — Тя посочи гърлото на една бирена бутилка, която се подаваше изпод купчина

боклуци, като през цялото време ме наблюдаваше с крайчеца на окото си.

Този изтъркан номер! Вече го бяха пробвали върху мен, бяха го пробвали стотици пъти. Черепът се поклати бавно насам-натам и се ухили^[7]. — Добър опит, но това не ми подейства дори още навремето^[8]. А сега — продължих аз, — защо не седнеш да си починеш? Изглеждаш пребита.

Момичето подсмръкна, нацупи се и кръстоса ръце. Видях как се оглежда и преценява изходите.

— И не опитвай нищо — посъветвах я. — Или ще те вразумя с някоя тояга.

— Дръж си езика зад зъбите, ако обичаш! — Ах, колко пренебрежителна беше.

В отговор черепът избледня и се превърна в Птолемей. Промених се, без да мисля — това винаги е предпочитаната ми форма^[9] — но в момента, в който го направих, я видях как се сепна и отстъпи крачка назад.

— Ти! Демонът от уличката!

— Не се вълнувай толкова. Не може да виниш мен за онзи случай. *Вие* се нахвърлихте върху мен.

Тя изсумтя.

— Вярно. Освен това нощната полиция едва не ме залови тогава.

— Трябва да си по-внимателна. И за какво все пак ви беше амулетът на Самарканд?

Момичето погледна безизразно.

— Кое? О, бижуто. Е, беше магическо, нали? По онова време крадахме магически артефакти. Такава беше целта на групата. Да ограбваме магьосниците, да използваме техните собствени неща. Глупаво, наистина глупаво. — Тя изрита една тухла. — Ау.

— Да разбирам ли, че вече не подкрепяш тази политика?

— Няма как. След като онова ни изби всичките.

— Освен теб.

Очите ѝ проблеснаха в тъмното.

— Наистина ли очакваш да оцелея тази нощ?

Тук беше права.

— Човек никога не знае — казах аз окуражително. — Господарят ми може да се опита да те пощади. Веднъж вече те спаси от вълците.

Тя изпръхтя.

— Господарят ти. Той има ли си име.

— Джон Мандрейк е името, което използва. — Клетвата ми пречеше да кажа повече.

— Той ли? Този превзет малък глупак!?

— О, значи си го срещала?

— Два пъти. И последния път го пратих в безсъзнание.

— Така ли? Нищо чудно, че си е мълчал за това. — С всеки изминал момент това момиче ми харесваше все повече и повече. Истината е, че тя беше като глътка чист въздух. През всичките дълги векове на моето робуване бях прекарал невероятно малко време в компанията на обикновени — инстинктивно магьосниците се мъчат да ни държат в сянка, далеч от обикновените мъже и жени. Мога да изброя обикновените, с които съм общувал, на ноктите на едната си ръка. Естествено, по принцип това не е приятен процес — все едно делфин да беседва с морски охлюв, — но от време на време наистина си има изключения. И тази Кити беше точно едно от тях. Харесваше ми стилът ѝ.

Щракнах с пръсти и направих малка илюминация, която се издигна и се настани сред гредите на тавана. От една близка купчина боклуци издърпах няколко дъски и циментови блокчета и ги оформих като стол. — Настани се — казах. — Разположи се удобно. Точно така. Значи... удари Джон Мандрейк, така ли?

Тя заговори с известно мрачно задоволство.

— Да. Изглежда ти е забавно.

Спрях да се кикотя.

— О, личи ли си?

— Странно, след като си точно толкова злобен, при условие че изпълняваш всяка негова прищявка.

— Точно толкова злобен? Ей, тук *има* известни отношения господар-слуга, нали се сещаш? Аз съм роб! Нямам избор по въпроса.

Устната ѝ се изви.

— Просто се подчиняваш на заповеди, а? Ама, разбира се. Това е *прекрасно* оправдание.

— Когато не се подчиниш, това води до известни поражения. Пробвай изпепеляващия огън на *собствените* си кости — да видим дали ще ти хареса.

Тя се намръщи.

— На мен ми звучи като доста евтино оправдание. Искаш да кажеш, че всичкото зло го вършиш не по собствена воля?

— Не бих го формулирал *точно* така, но — да. От всяко дяволче до африт, всички ние сме обвързани с волята на магьосниците. Не можем да направим нищо против това. Поставят ни в безизходица. В момента, например, аз трябва да защитавам Мандрейк, независимо дали ми харесва, или не.

— Това е жалко — решително рече тя. — Абсолютно жалка история. — И наистина, когато се чух да казвам това, и на мен ми прозвуча точно така. Ние, робите, толкова дълго сме били във веригите си, че рядко говорим за тях^[10]; примирението, което усетих в гласа си, ме отврати до дъното на същността ми. Опитах се да потисна срама си с капка справедливо възмущение.

— О, ние се борим — казах. — Сграбчваме ги, ако са небрежни и тълкуваме погрешно, когато можем. Насърчаваме ги да си съперничат един с друг и ги насъскваме да се хващат за гърлата. Отрупваме ги с лукс, докато телата им затлъстят, а мозъците им станат прекалено затъпели да забележат провала си. Правим всичко възможно. Кое е повече, отколкото вие *човеците* успявате да направите през повечето време.

При тези думи момичето издаде странен, неестествен смях.

— Какво си мислиш, че съм се мъчила да *направя* през всичките тези години? Саботиране на правителството, крадене на артефакти, разрушаване на града — безнадеждно е, цялата работа. Със същия успех можех и да съм секретарка, както искаше майка ми. Приятелите ми бяха убити и корумпирани и демони като *теб* направиха всичко това. И не ми кавай, че не ви харесва. Онова нещо в криптата се наслаждаваше на всеки миг от... — Тялото ѝ потрепери неистово; тя спря и разтърка очи.

— Е, *има* и изключения — започнах — после спрях.

Сякаш някаква тънка бариера беше пречупена, раменете на момичето се разтресоха и тя изведнъж започна да плаче със силни спазми от насъбраната мъка. Направи го тихо, запушвайки нос с юмрука си, сякаш за да не ме притеснява. Не знаех какво да кажа. Всичко това беше много странно. Продължи така доста време. Седнах

с кръстосани крака малко встрани, обърнах се почтително на една страна и се загледах в сенките.

Къде беше момчето? Хайде, хайде. Изобщо не бързаше.

Жалка история. Абсолютно жалка история. При все че се опитвах да ги пренебрегна, думите ѝ ме разяждаха в тишината на нощта.

[1] Способност на човек да се превръща във вълк. — Бел.ред. ↑

[2] Тази хронична ненадеждност е причината върколаците да имат лоша слава. Както и факта, че са хищни, диви, кръвожадни и много трудни за опитомяване. Ликаон от Аркадия е събрал първия вълчи корпус като своя лична охрана, чак през 2000 г. пр.Хр. и въпреки факта, че те моментално изяли няколко от гостите му, възгледът, че задоволително изпълняват подсилваща роля, си е останал. Много тиранични водачи, прибегвали до магия, са ги използвали оттогава: правели са сложни трансформационни магии на мускулести хора, държали ги в изолация, а понякога поддържали и програми за развъждане, за да подобрят породата. Както и с много други неща, Гладстон постави началото на Британската нощна полиция; знаеше колко са ценни като инструмент за сплашване. ↑

[3] Обикновено индийски слонове. Птиците рок живееха на усамотени островчета в Индийския океан, рядко се появяваха на сушата в търсене на плячка. Гнездата им бяха големи около четири декара, а яйцата представляваха огромни бели куполи, видими отдалеч през морето. Възрастните бяха забележителни противници и потапяха повечето кораби, пратени да плячкосват, като пускаха скали от големи височини. Халифите плащаха огромни суми за пера от рок, отрязани крадешком от гърдите на спящите птици. ↑

[4] По примера на Икар, един ранен пионер в летенето. Според Факарл, който наистина не беше най-надеждният източник, гръцкият магьосник Дедал създаде чифт магически криле, във всяко едно от които има по сприван фолиот. Тези криле били изпробвани от Икар, един странен и глуповат младеж, който правел евтини забележки за сметка на фолиотите, докато бил на няколкостотин метра над Егейско море. В знак на протест те отпуснали перата си едно по едно, запращайки Икар и остроумията му право във водния гроб. ↑

[5] Бяхме на около два метра височина. Стига де, тя беше млада и жилава. ↑

[6] И не особено находчив. Бях изморен и не се чувствах във форма. ↑

[7] Всъщност, той вече си се хилеше, понеже хиленето е едно от малкото неща, които черепите умеят наистина добре. ↑

[8] Знаете го този номер. Умният смъртен убеждава глупавия джин да се напъха в бутилка (или някакво друго ограничено пространство), после го затапва и отказва да го освободи освен ако не му изпълни три желания и т.н., и т.н. И така. Може да ми се вижда невероятно, обаче, ако джинът влезе по своя свободна воля в този капан, той всъщност е доста силен. Но е малко вероятно в наши дни дори и най-малкото глупаво дяволче да падне в тази клопка. ↑

[9] Приемете го като признак на благодарност за това, което направи за мен. ↑

[10] Само няколко, като например Факарл, открито (и безнадеждно) кроят бунт. Но те ни надуват главите толкова отдавна, при това без никакви резултати, че никой не им обръща внимание. ↑

Кити най-после се съвзе. Преминаха и последните пристъпи на отчаяние. Тя въздъхна тежко. Порутената сграда беше тъмна, с изключение на едно малко място близо до покрива, където неясно сияеше магическата светлина. Лъчението ѝ се замъгли. Демонът седеше наблизко, все още във формата на тъмнокож младеж, облечен с препаска. Лицето му бе извърнато настрана. Светлината хвърляше ъгловати сенки по врата и голите му рамене. Изглеждаше неестествено крехък.

— Ако това е някакво успокоение — каза демонът, — аз унищожих африта от криптата. — Той не се обърна.

Кити се изкашля и си изправи гърба, приглаждайки косата си назад от очите. Тя не отвърна веднага. Отчайващата безнадеждност, която я бе обзела, когато демонът я вдигна в небето, сега се бе уталожила, заменена от внезапен изблик на мъка по изгубените приятели. Чувстваше се празна и замаяна. И все пак се опита да си събере мислите.

Да избяга. *Можеше* да се опита да избяга... Не, трябваше да помисли за Якоб, трябваше да го изчака. Ако наистина идваше... Тя се намръщи; за това можеше да разчита единствено на думата на демона. Може би *щеше* да е по-добре да избяга... Тя изви врат наоколо, в търсене на вдъхновение.

— Ти си го убил...? — рече тя разсеяно. — Как? — Наблизко имаше стълбище; бяха на първия етаж. Повечето прозорци бяха заковани с дъски.

— Хвърлих го в Темза. Беше доста полудял след толкова дълго заточение, нали се сещаш? Бе обвързал същността си с костите на Гладстон. Не искаше — или не можеше — да се освободи. Тъжна работа, но това е то. Той беше заплахата за всичко — и за джинове, и за хора — и е най-добре да е затворен под стотици метри вода.

— Да, точно... — Май имаше един счупен прозорец недалеч; може би можеше да скочи през него. Демонът можеше да я нападне с

някаква магия, докато тичаше, но устойчивостта ѝ щеше да я измъкне. После щеше да падне на улицата, да потърси прикритие...

— Надявам се, че не обмисляш да извършиш нещо прибързано — внезапно каза момчето.

Тя се стресна виновно.

— Не.

— Обмисляш да направиш *нещо*; чувам го в гласа ти. Е, недей. Няма да се занимавам да използвам магическа атака. Имам известен опит, да знаеш. Доста наясно съм със защитите ти. Виждал съм всичко това и преди. Просто ще метна тухла по теб.

Кити си прехапа устните. Неохотно и само за момент, тя изостави мисълта за бягство.

— Какво искаш да кажеш, че си го виждал и преди? — каза тя. — За уличката ли говориш?

Момчето ѝ хвърли поглед през рамо.

— Ами, има го и това, разбира се — другарчетата ти устояха на един директен пламък със сравнително висока интензивност. Но аз говоря за много по-отдавна, дълго преди малките безценни магьосничета на Лондон да започнат да се превъзнасят. От време на време съм го виждал. Винаги се случва рано или късно. Знаеш ли, имайки предвид какви са залозите, човек би помислил, че онзи жалък Мандрейк ще се опита да положи поне малко усилие да се добере дотук, нали така? Тук сме вече от час.

Веждите на Кити се сбърчиха.

— Искаш да кажеш, че си виждал хора като мен и преди?

— Разбира се! Повече от десет пъти. Ха, предполагам, че магьосниците не ви позволяват да четете исторически книги — нищо чудно, че сте толкова адски невежи. — Демонът се обърна на задника си и застана с лице към нея. — Как си мислиш, че падна Картаген? Или Персия? Или Рим? Определено имаше вражески държави, готови да се възползват от слабостта на тези империи, но всъщност точно групите *отвътре* ги довършиха. Ромул Август, например, прекара половината от царуването си в опити да контролира собствените си хора, а през цялото време остготите напредваха надолу през Италия. Разбираш ли, джиновете му вече не можеха да контролират плебеите. Защото толкова много от тях бяха станали като теб — устойчиви на магия, детонации, потоци, пламъци — едва им опърляха брадите. И,

естествено, хората *знаеха* това и си търсеха правата, накрая искаха да свалят магьосниците. Имаше толкова много безредици, че почти никой не забеляза варварската орда преди да разграби Рим. — Момчето се почеса по носа. — От една страна, смятам, че това дойде като облекчение. Едно ново начало и т.н. Без никакви магьосници повече във Вечния град за дълго, дълго време.

Кити премигна. Познанията ѝ по история бяха оскъдни и странните имена и места не ѝ говореха почти нищо, но подтекстът беше изумително ясен.

— Нима искаш да кажеш, че повечето римляни са били устойчиви към магията?

— О, не. Може би около трийсет процента. И то до различна степен, естествено. Не е необходимо повече от това за едно добро въстание.

— Но ние така и не стигнахме до повече от единайсет! А Лондон е огромен!

— Единайсет процента? Не е прекалено зле.

— Не. Единайсет. И толкова.

Момчето повдигна вежда.

— Леле, наборната ви политика не може да е била кой знае колко енергична. Но все пак още е рано. Колко време мина, откакто Гладстон дойде на власт? Около сто и петдесет години? Ами, ето ти отговора. Необходимо е дълго време, за да се изгради устойчивост към магията у общото население. Магьосниците в Рим са управлявали петстотин години, преди да избухне въстанието. Това е адски много магия, присъстваща в града. Постепенно се раждат все повече и повече деца с един или друг талант. Какво друго, например, можеш да правиш? Да ни виждаш?

— Не. — Кити се намръщи. — Ан и Фред можеха. Аз просто съм... добра в оцеляването.

Момчето се ухили.

— Това не е маловажен талант. Не го пренебрегвай.

— Стенли можеше и да вижда магията в разни неща — така разбрахме за онази огърлица у теб.

— Кое? О, амулета. Да, този вид зрение е още един пример. Е, може би в момента сред населението на Лондон кипят всякакви видове способности. Трябва да има стотици хора, притежаващи силата. Но

трябва да помниш, че повечето хора не са наясно, че изобщо притежават някаква способност. Нужно е време това знание да се разпространи. А ти как разбра?

Кити трябваше само да си спомни, че това слабо, любезно и много словоохотливо момче всъщност беше демон, нещо, което трябваше да мрази и да отбягва. Кити отвори уста да отговори и се поколеба. Момчето извъртя очи раздражено и вдигна ръце.

— Виж, не мисли, че ще кажа на някой за това, най-малкото на господаря си. Не му дължа нищо. Далеч съм от мисълта да те насилвам да ми кажеш. Аз не съм магьосник. — Звучеше доста обидено.

— Един демон ме удари с черния акробат. — Нищожната й увереност направо я изненада; разбра, че говори, без да мисли.

— О, да. Маймуната на Талоу. Бях забравил. — Момчето се протегна лениво. — Е, ще се радваш да научиш, че сега Талоу е мъртъв. Един африт го хвана. И то много стилно. Не — няма да ти кажа подробностите. Не и докато ти не ми кажеш повече за това. Какво се случи след акробата? — И Кити, против волята си, скоро вече разказваше историята си.

Накрая демонът печално сви рамене.

— Разбираш ли, проблемът с този Пенифедър е бил, че прекалено много е приличал на магьосниците, нали? Алчен, прикрит и прилепчив. Искал е да държи всичко в тайна, всичко за себе си. Не е много чудно, че сте имали само единайсет члена. Ако искаш да вдигнеш революция, съветът ми е да привлечеш хората на своя страна. Всички онези взривове и кражби нямаше да ви отведат доникъде.

Кити се намръщи. Веселата увереност на демона по въпроса бе мъчителна.

— Предполагам, че не.

— Разбира се, че не. Ключът е в познанието. Знание за миналото. Точно заради това магьосниците ви дават толкова долнокачествено образование. Предполагам, че до безкрайност са ви преподавали триумфални материали, в които става ясно защо Британия е толкова велика. — Той се изсмя дрезгаво. — Странното е, че увеличаващата се устойчивост на хората винаги идва като изненада и за магьосниците. Всяка империя си мисли, че е различна, че няма да се случи на тях. Те забравят поуците от миналото, дори скорошните поуки. Гладстон стигна до Прага толкова бързо само защото половината чешка армия

стачкуваше по онова време. Това сериозно отслаби империята. Но моят господар и приятелите му са забравили този факт. Той нямаше никаква представа защо си избегнала моулъра му онзи ден. И накрая, *наистина* му отнема адски много време да докара Хирнек. Започвам да мисля, че нещо може да му се е случило. Нищо фатално, за съжаление, иначе аз нямаше да съм още тук.

Якоб. Кити бе дотолкова погълната от думите на демона, че мисълта за приятеля ѝ почти беше изскочила от главата ѝ. Тя се изчерви. Тя си говореше с *врага* — убиец, похитител, нечовешко изчадие. Как можа да забрави?

— Знаеш ли — каза демонът общително, — чудех се за нещо. Защо дойде за този Хирнек? Трябва да си знаела, че е капан. Той твърдеше, че не си го виждала от години.

— Не бях. Но аз съм причината той да се озове в тази бъркотия, нали? — Кити изскърца със зъби.

— Дааа... — Демонът направи гримаса. — Просто си мисля, че е странно, това е всичко.

— Какво можеш да знаеш ти за това, демоне?! — Кити бе пребледняла от ярост. — Ти си чудовище! Как смееш дори да си *представяш* как се чувствам! — Тя беше бясна, почти му се нахвърли.

Момчето изцъка.

— Нека ти дам приятелски съвет — рече то. — Не искаш да те наричат „женска мърша“, нали? Е, по подобен начин, когато се обръщаш към дух като мен, думата „демон“ е, честно казано, малко унизителна и за двамата ни. Правилният термин е „джин“ и можеш да добавяш прилагателни като „благороден“ или „великолепен“, ако искаш. Просто е въпрос на маниери. Това поддържа атмосферата между нас приятелска.

Кити се изсмя остро.

— *Никой* не е приятел с демон!

— Не, обикновено не. Когнитивните разлики просто са прекалено големи. Но *определено* се е случвало... — Той спря замислено.

— Така ли?

— От мен да го знаеш.

— Като кога например?

— О, преди много време... Няма значение. — Египтянчето сви рамене.

— Измисляш си.

Кити изчака, но момчето съсредоточено си оглеждаше ноктите на ръцете. То не продължи.

След дълга пауза, тя наруши тишината.

— И *защо* Мандрейк ме спаси от вълците? В това няма смисъл.

Момчето изсумтя.

— Искат жезъла. Очевидно е.

— Жезъла? Защо?

— Ти как мислиш? Власт. Опитва се да се сдобие с него преди другите. — Гласът на момчето беше изразителен. Явно беше в лошо настроение.

У Кити се прокрадна известно разбиране.

— Искаш да кажеш, че жезълът е важен?

— Разбира се. Той е на Гладстон. *Знаели* сте го, иначе защо ще нахлувате в гробницата?

В главата си отново видя театралната ложа, златния ключ, хвърлен пред нея. Тя чу гласа на благодетеля им да споменава жезъла като нещо маловажно. Тя видя бледите сиви очи на Хопкинс, втренчени в нея, чу гласа му, приглушен сред шумотевицата в кафене „Друидите“, разпитващ за жезъла. От предателството ѝ се повдигна.

— О. Не сте знаели. — Светлите очи на джина я наблюдаваха. — Изиграли са ви. Кой? Онзи Хопкинс ли?

Гласът на Кити бе слаб.

— Да. И някой друг — така и не видях лицето му.

— Жалко. Почти със сигурност е бил някой от водещите магьосници. А кой точно, няма значение. Всичките са еднакво лоши. И винаги карат някой друг да им върши мръсната работа — или джин, или човек. — Той примигна сякаш го бе осенила някаква мисъл. — Предполагам, че не знаеш нищо за голема? — Тази дума не значеше нищо за Кити; тя поклати глава. — Така си и мислех. Това е едно голямо, гадно магическо създание — напоследък предизвиква хаос в Лондон. *Някой* го контролира и много искам да знам кой. Като за начало ще ти кажа, че едва не ме уби.

Момчето изглеждаше толкова разстроено, като каза това, че Кити почти се ухили доволно.

— Мислех, че си велик джин със страховита сила? — каза тя. — Как така този голем те е победил?

— Устойчив е на магия, ето как. Поглъща енергията ми, ако се приближа. *Ти* имаш по-голям шанс да го спреш, отколкото аз. — Каза го така, сякаш беше най-нелепото нещо на този свят.

Кити се изопна.

— Много благодаря.

— Сериозно. Големът се контролира чрез ръкопис, скрит в устата му. Ако се приближиш и дръпнеш ръкописа, големът ще се върне при господаря си и отново ще се превърне в глина. Виждал съм го да се случва веднъж, в Прага.

Кити кимна отнесено.

— Това не звучи много трудно.

— Очевидно ще трябва да проникнеш през задушаващата черна мъгла, която виси около него...

— О... да.

— И да избегнеш размахващите се юмруци, които могат да пробиват бетон.

— Аха.

— Освен това няма нищо сложно.

— Ами, ако е толкова *лесно* — разпалено попита Кити, — как така магьосниците не са го спрели?

Джинът се усмихна студено.

— Защото се изисква лична смелост. Те никога не правят нищо лично. Разчитат на нас през цялото време. Мандрейк ми дава заповед, аз се подчинявам. Той си стои вкъщи, аз излизам навън и страдам. Така стават тези неща.

Гласът на момчето бе станал като на старец. Кити кимна.

— Звучи тежко.

То сви рамене.

— Така стават нещата. Нямам избор. Затова толкова се интересувам от това, че дойде да спасиш Хирнек. Нека си го кажем, това беше глупаво решение и не се налагаше да го вземаш. Никой не те принуждава към нищо. Направи грешка, но заслужаваш възхищение. Повярвай ми, наистина е разнообразие да видя подобно нещо, след като съм се мотал около магьосниците толкова дълго време.

— Не съм направила грешка — рече Кити. — От *колко* дълго време?

— Пет хиляди години, може би повече. С прекъсвания. Винаги има почивка през вековете, но точно когато една империя падне, винаги се издига друга. Британия е просто поредната.

Кити погледна навън в сенките.

— И Британия също ще падне, с времето.

— О, да. Вече се показват пукнатините. Трябва да четеш повечко, ще забележиш характерните показатели. Аха... долу има някой. Най-после...

Момчето се изправи. Кити направи същото. До ушите ѝ достигнаха звуци от боричкане и няколко ругатни, носещи се нагоре по стълбището. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо. За пореден път се зачуди дали да не избяга; за пореден път потисна инстинкта си.

Джинът я погледна косо и се ухили. Зъбите проблеснаха ослепително бели.

— Знаеш ли, много ми хареса разговорът ни — каза той. — Надявам се да не ми наредят да те убия.

Момиче и демон стояха заедно, чакайки в тъмнината. Нагоре по стълбите се изкачваха стъпки.

Натаниел бе ескортиран до Уайтхол в бронирана лимузина, придружаван от Джейн Фарар и трима мълчаливи офицери от нощната полиция. От лявата му страна седеше Якоб Хирнек, а от дясната — полицаи. Натаниел забеляза, че полицаите имаше много скъсани и съдрани места по униформата и че ноктите на огромните му, мазолести ръце бяха начупени. Въздухът бе натежал от миризмата на мускус. Той погледна косо към Джейн Фарар, която седеше невъзмутимо на предната седалка и се усети, че се чуди дали и тя не беше върколак. Като цяло се съмняваше; изглеждаше прекалено спокойна, с прекалено крехко телосложение. Но все пак, човек никога не знаеше.

В Уестминстър хол Натаниел и Якоб бяха отведени право в голямата приемна зала, където таванът сияеше от наблюдателни сфери, а министър-председателят и лордовете седяха около полираната маса. Странно, но не се виждаха никакви деликатеси за ядене, което показваше сериозността на ситуацията. Пред всеки министър имаше по едно скромно шише газирана вода и чаша. Началникът на полицията сега седеше в почетния стол до министър-председателя, а лицето му грееше от задоволство. Госпожица Уитуел бе пратена на едно от нисшите места. Натаниел не я погледна. Очите му не се отделяха от министър-председателя в търсене на някакви знаци; но господин Девъро съзерцаваше масата.

Присъстваха единствено старшите министри. Господин Мейкпийс го нямаше. Ескортиращите офицери отдадоха чест на началника на полицията Дювал и по негов знак се изнесоха от стаята. Джейн Фарар пристъпи напред. Изкашля се леко.

Господин Девъро вдигна очи. Въздъхна като човек, на когото предстоеше да извърши нещо неприятно.

— Да, госпожице Фарар? Имате ли нещо да докладвате?

— Да, сър. Господин Дювал осведоми ли ви за подробностите?

— Спомена нещо по въпроса. Моля, бъдете кратка.

— Да, сър. От няколко дни наблюдаваме действията на Джон Мандрейк. Няколко дребни несъответствия в последните му задачи ни

поставиха нащрек: той демонстрира известна съмнителност и непоследователност в действията си.

— Протестирам! — Натаниел я прекъсна колкото можа по-любезно. — Моят демон унищожил избягалия африт — едва ли мога да бъда обвинен, че съм съмнителен.

Господин Девъро вдигна ръка.

— Да, да, Мандрейк. Ще имаш възможност да говориш. Междувременно, моля, мълчи.

Джейн Фарар прочисти гърлото си.

— Ако мога да кажа по-подробно, сър: през последните няколко дни Мандрейк на няколко пъти предприе самостоятелни пътувания из Лондон, по време на криза, когато от всички магьосници се искаше да останат в Уестминстър в очакване на заповеди. Този следобед, когато той отново тръгна тайно, ние изпратихме след него няколко наблюдателни сфери. Проследихме го до една къща в Източен Лондон, където се среща с демона си и този непривлекателен младеж. Те се установиха там, очевидно чакайки някого. Решихме да разположим офицери от нощната полиция наблизо. Късно същата вечер едно момиче се приближи към къщата; спряна от нашите офицери, тя оказа съпротива при ареста. Беше тежковъоръжена: при борбата бяха убити двама мъже, а четирима бяха ранени. Все пак нашите полицаи щяха да я заловят, ако не се бе появил демонът на господин Мандрейк и не бе помогнал на заподозряната да избяга. В този момент реших, че съм длъжна да арестувам господин Мандрейк.

Министър-председателят отпи малко вода.

— Това момиче? Коя е тя?

— Смятаме, че е член на съпротивата, сър, оцеляла от нападението на абатството. Ясно е, че господин Мандрейк е бил във връзка с нея от известно време. Естествено, той ѝ помогна да избяга от правосъдието. Сметох, че е правилно въпросът да бъде изложен на вниманието ви.

— Така е. — Черните очи на господин Девъро преминаха бегло по Натаниел. — Когато силите ви попаднаха на нея, момичето носеше ли жезъла на Гладстон?

Джейн Фарар сви устни.

— Не, сър, не го носеше.

— Моля, сър, може ли...

— Не може, Мандрейк. Хенри, имаш ли някакъв коментар?

Началникът на полицията се местеше неспокойно на мястото си; сега той се наведе напред, поставяйки големите си дебели ръце с дланите върху масата. Завъртя бавно глава на двете страни, оглеждайки министрите един по един.

— От известно време имам съмнения за това момче, Рупърт — започна той. — Когато го видях за първи път, си казах: „Този Мандрейк определено е талантлив и изглежда продуктивен — но и тиха вода, в него има нещо необяснимо“. Е, всички ние знаем неговата амбиция, как като червей си проправи път към привързаността на бедната Джесика, как тя му даде власт във „Вътрешни работи“ на забележително млада възраст. И каква беше основната му задача там? Да се пребори със съпротивата, да я унищожи, ако е възможно, и да направи от улиците едно по-безопасно за нас място. Какво се случи през последните месеци? Съпротивата ставаше от силна по-силна, а тяхната терористична кампания достигна своята кулминация в обира на гробницата на основателя. Безобразията, които извършиха, нямат край: Британския музей, търговските центрове на „Пикадили“, Националната галерия — всички те бяха нападнати и от никого не бе потърсена отговорност.

Натаниел пристъпи напред ядосано.

— Както съм казвал много пъти, те нямаха нищо общо с...

Във въздуха пред него се материализира маслиненозелена лента желатиново вещество и се изви плътно около главата му, задушавайки го болезнено. Господин Мортенсен свали ръката си.

— Продължете, Дювал — каза той.

— Благодаря. — Началникът на полицията махна с ръка. — И така. Първоначално госпожица Фарар и аз приехме, че тази липса на успех е просто елементарна липса на компетентност от страна на Мандрейк. После започнахме да се чудим: възможно ли беше да има и още нещо? Възможно ли беше този талантлив и амбициозен младеж да е част от нещо по-страшно? Започнахме да го държим под око. След разрушението на музея, той отиде на тайно пътуване до Прага, където — въпреки че ходовете му са малко несигурни, — смятаме, че се е срещнал с чужди магьосници. Да, с основание ахкате, госпожо Малбинди! Кой знае какви щети може да е нанесло това момче, какви тайни може да е издало. И най-накрая един от най-добрите ни шпиони

в Прага — човек, който ни е служил добре в продължение на много години, — бе убит по време на посещението на Мандрейк.

При тези думи много от министрите започнаха да мърморят ниско. Господин Дювал забарабани по масата с подобните си на каменни плочи пръсти.

— Мандрейк настойчиво предлагаше една невероятна история за нападенията в Лондон, твърдеше, че голем — да, правилно чухте, госпожо Малбинди, *голем* — може да стои зад тях. Колкото и нелепо да е това, той явно доста лесно е баламосал бедната Джесика, а историята за голема послужи като оправдание за посещението му в Прага. Върна се без доказателство за налудничавите си предположения и — както току-що чухме — е бил хванат да общува със съпротивата и да се съпротивлява на полицията. Достатъчно ясно е, че иска жезъла на Гладстон; а може би поначало точно той е насочвал предателите към гробницата. Предлагам незабавно да ескортираме господин Мандрейк до Тауър за подходящ разпит. Всъщност, предлагам да се погрижа за това лично.

Последва одобрително мърморене. Господин Девъро сви рамене. Сред министрите госпожица Уитуел остана безмълвна, с каменно лице. Пълният външен министър, Фрай, заговори:

— Добре. Никога не съм харесвал това момче. Косата му е прекалено дълга и има нахално лице. Имаш ли някакви методи предвид, Дювал?

— Вероятно кладенеца на разкаянието? Предлагам да го окачим вътре до носа за през нощта. Това обикновено кара предателите да проговорят, ако змиорките им оставят езиците.

Фрай кимна.

— Змиорки. Това ми напомня — какво ще кажете за още една лека вечеря?

Господин Мортенсен се наведе напред.

— Какво ще кажете за макарата, Дювал? Тя често се оказва ефективна.

— Скръбната орбита е най-изпробваният и доказан метод, считам аз.

— Може би по няколко часа във всяко едно?

— Може би. Да разкарам ли негодника оттук, Рупърт?

Министър-председателят изду бузи, издуха въздуха и се облегна назад в стола си. Проговори колебливо.

— Предполагам, Хенри. Предполагам.

Господин Дювал щракна с пръсти; от сенките пристъпиха четирима от нощната полиция, всеки един по-мускулест от предишния. Маршируваха в крак през стаята към затворника, а водачът им измъкна тънки сребърни белезници от колана си. При това развитие на нещата, Натаниел, който се гърчеше и жестикулираше оживено от известно време, започна толкова развълнуван протест, че едно приглушено скимтене успя да проникне през лентата на устата му. Министър-председателят явно си спомни нещо; той вдигна ръка.

— Един момент, Хенри. Трябва да позволим на момчето да се защити.

Началникът на полицията се намръщи нетърпеливо.

— Трябва ли, Рупърт? Внимавай. Той е благовиден малък дявол.

— Това ще преценя сам. — Господин Девъро погледна Мортенсен, който направи неохотен жест. Желатиновата лента около устата на Натаниел се разтвори във въздуха, оставяйки горчив вкус. Той извади кърпичка от джоба и изтри потта от лицето си.

— Хайде давай — каза Дювал. — Й внимавай, без лъжи.

Натаниел се поизправи и прокара език по устните си. Виждаше само враждебност в очите на старшите магьосници, с изключение на — и това беше единствената му надежда сега — може би тези на самия господин Девъро. Там той забеляза нещо, което може би бе несигурност, смесена със силно раздразнение. Натаниел си прочисти гърлото. Отдавна се гордееше с връзката си с министър-председателя. Бе дошъл моментът да я изпробва.

— Благодаря ви за възможността да говоря, сър — започна той. Опита се да придаде на гласа си лека, спокойна увереност, но страхът го превърна в писукане. Само мисълта за къщата на убеждението, една част от Тауър, предназначена за разпитване на затворници, го разтрепери. Бартимеус се бе оказал прав: чрез действията си беше станал уязвим за враговете си. Сега трябваше да бъде по-убедителен от тях. — Инсинуациите на господин Дювал са безпочвени — каза той, — а госпожица Фарар е, най-малкото, което може да се каже, свръхусърдна. Надявам се, че все още има време да се оправят щетите, които нанесоха.

Чу как някъде край него Джейн Фарар леко изсумтя. Господин Дювал изръмжа в знак на протест, който бе пресечен от един-единствен поглед на министър-председателя. Окуражен до известна степен, Натаниел продължи:

— Пътуването ми до Прага и въпросът с момичето са две напълно различни неща, сър. Вярно е, че смятам, че много от атаките в Лондон са дело на голем; разследванията по този въпрос все още не са приключили. Междувременно използвах този младеж — той кимна към Хирнек — да изкарам предателката Кити Джоунс от скривалището ѝ. Той е неин стар съучастник и предположих, че може да се опита да го спаси. Веднъж попаднала в ръцете ми, тя скоро щеше да ми каже местонахождението на жезъла, който след това щях да мога да ви предам. Пристигането на вълците на госпожица Фарар напълно провали засадата ми. Вярвам, че ще бъде сериозно порицана.

Джейн Фарар нададе яростен вик.

— Моите мъже бяха обградили момичето! Демонът я отнесе.

— Разбира се. — Натаниел беше самата учтивост. — Защото *ваши*те мъже щяха да я разкъсат на парчета. Бяха изпълнени с жажда за кръв. Как тогава щяхме да вземем жезъла?

— Те са имперска полиция, пряко отговорни пред господин Дювал...

— Точно така и би било трудно да се намери по-брутална и безсистемна организация. — Натаниел продължи да напада. — Признавам, че съм бил потаен, сър — рече той сладкодумно, обръщайки се изцяло към господин Девъро, — но аз знаех, че това е деликатна операция. Момичето е опърничаво и дръпнато. За да намеря жезъла, трябваше да пипам внимателно: трябваше да ѝ предложа в замяна безопасността на това момче. Опасявах се да не би обичайно тежката ръка на господин Дювал да застраши всичко. Както, за съжаление, стана.

Яростта в очите на началника на полицията представляваше изключителна гледка. Смуглото му лице стана червено като домат, вените по врата и ръцете му се издуха като корабни въжета, а ноктите му — които изглеждаха малко по-дълги отпреди малко, — се впиха дълбоко в плота на масата. Така се задушаваше, че едва говореше.

— Стражи! Махнете този проклет младеж оттук. Ще се погрижа за него веднага.

— Самозабравяш се, Хенри. — Господин Девъро говореше тихо, но заплахата в гласа му беше ясна. — Аз съм и съдия, и жури в това правителство; само аз ще решавам съдбата на Мандрейк. По никакъв начин не съм убеден, че той е предателят, както твърдиш. Джон — продължи той, — твоят демон държи момичето, тази Кити Джоунс, под охрана, така ли?

— Да, сър. — Лицето на Натаниел бе изопнато от напрежение. Все още не беше свободен; тъмната сянка на кладенеца на разкаянието все още висеше над него. Трябваше да внимава. — Изпратих я на спокойно място, откъдето да мога да изпълня плана си. Надявам се, че това дълго отлагане не е провалило всичко.

— И си възнамерявал да върнеш жезъла на мен? — Девъро го изгледа с крайчеца на очите си.

— Разбира се, сър! Надявах се един ден да го видя да стои до амулета на Самарканд в правителствените трезори, сър. — Той прехапа устни и зачака. Това беше най-големият му коз, естествено — когато бе взел амулета, той беше спасил живота на Девъро и не искаше министър-председателят да го забравя. — Все още мога да го направя, сър — добави той. — Ако отведа този Хирнек при момичето и им обеща безопасност, вярвам, че начаса ще ми даде жезъла.

— И на момичето ли? Тя ще бъде освободена?

Натаниел се усмихна самодоволно.

— О, не, сър. След като взема жезъла, тя и Хирнек могат да бъдат разпитвани на воля. — Усмивката му бързо се изпари, защото Якоб Хирнек го изрита по пицъла.

— Момчето е съвършен лъжец. — Господин Дювал бе успял малко да се поуспокои. — Моля те, Рупърт, нали няма да се подлъжеш...

— Вече взех решение. — Министър-председателят се наведе напред, преплитайки пръсти. — Мандрейк се е доказвал като ценен и лоялен в миналото; трябва да му дадем шанс. Ще приемем думите му на доверие. Нека вземе жезъла. Ако го направи, потайността му по този въпрос ще бъде простена. Ако не, ще приема версията за събитията на Хенри и ще го пратя в Тауър. Един добър компромис, нали? Всички доволни ли са? — Усмиввайки се, той погледна последователно намръщения разочарован господин Дювал и позеленелия от притеснение Натаниел. — Добре. Мандрейк може да

тръгва. А сега, някой май спомена храна. Да започнем с малко византийско вино!

В стаята полъхна топъл бриз. Напред пристъпиха невидими роби, понесли кристални чаши и гарафи, пълни с вина с цвят на кайсия. Джейн Фарар се наведе под чинията с наденички от еленско месо, която мина край главата ѝ.

— Но, сър, нали няма да оставите Мандрейк да извърши това сам?

— Да, трябва да изпратим един батальон войници! — Дювал нетърпеливо бутна предложената му чаша встрани. — Ще е глупаво да му се доверим.

Натаниел вече беше на половината път до вратата. Побърза обратно.

— Сър, това е изключително деликатна ситуация. Шайката вълци само ще провалят всичко.

Господин Девъро опитваше от една чаша.

— Възхитително. Ароматът на Мармара... Е, отново ще направим компромис. Ще прикачим към Мандрейк няколко наблюдателни сфери, за да можем да проверяваме ходовете му. А сега, може ли някой да ми подаде онзи вкусно изглеждащ кускус?

Натаниел окова Якоб Хирнек с невидима връзка и напусна залата, повеждайки го за ръката. Не изпитваше въодушевление. За момента бе попречил на Дювал, но перспективите бяха мрачни, ако не осигуреше жезъла и то навреме. Знаеше, че вече е използвал всичката добра воля на министър-председателя към него, а антипатията на всички останали министри бе осезаема. Кариерата и животът му висяха на косъм.

Докато пресичаха фоайето пред залата, госпожица Уитуел излезе и ги пресрещна. Натаниел я гледаше неумолимо, но не проговори. Проницателните ѝ очи се впиха в неговите.

— Може да си успял да убедиш нашия скъп министър-председател, а може и да не си — прошепна тя грубо, — и може и да успееш, но може и да не успееш да вземеш жезъла, а аз знам, че си действал зад гърба ми, опитвайки се да се издигнеш за моя сметка и няма да ти го простя. Нашето сътрудничество е приключено и аз не ти

желая успех. Що се отнася до мен, трябва да изгниеши в Кулата на Дювал.

Тя си отиде забързано. Дрехите ѝ прошумоляха като мъртви листа. Натаниел гледа след нея известно време; после, забелязвайки, че Хирнек го гледа с мрачно задоволство в очите, се съвзе и направи знак на чакащите във фоайето шофьори.

С потеглянето на колата на север четири червени наблюдателни сфери се материализираха над входа и тихо се понесоха в преследване.

Разбрах го в момента, в който се изкачиха по стълбите. Можех да го прочета в пресилената усмивка на момчето Хирнек и неохотата, с която изкачваше всяко стъпало. Виждах го в студения, стоманен поглед в очите на господаря ми и заплашителната близост, с която крачеше след затворника. О, да, Натаниел се опитваше да придаде на всичко хубав и спокоен вид, в опит да приспи момичето и да я направи невнимателна. Наречете ме интуитивен, но аз не считах, че нещата са чак толкова розови, колкото му се искаше тя да мисли. Разбира се, невидимият фолиот, кацнал на раменете на Хирнек, сграбчил здраво врата му с ноктите на краката си, също издаваше малко положението. Ръцете на Хирнек бяха притиснати до тялото му от тънката люспеста опашка и не можеше да говори, вика или да направи какъвто и да било жест. Тънки нокти се бяха забили в бузите му, насърчавайки го да продължава да се усмихва. Освен това фолиотът не спираше да му шепне нещо в ухото и бе малко вероятно да бяха общи приказки^[1].

Но момичето не забелязваше това. Тя нададе нисък вик, когато видя Хирнек да се появява на стълбите и без да иска, пристъпи напред. Господарят ми извика предупредително:

— Моля ви, стойте назад, госпожице Джоунс!

Тя спря на мястото си, но не отдели очи от приятеля си.

— Здравей, Якоб — каза тя.

Фолиотът отпусна малко ноктите си, колкото да позволи на затворника да изграчи.

— Здравсти, Кити.

— Ранен ли си?

Пауза. Фолиотът погъделичка предупредително бузата на Хирнек.

— Не.

Тя се усмихна слабо.

— Аз... аз дойдох да те спася.

Този път получи само едно сковано кимване. Ноктите на фолиота отново бяха на мястото си. Фалшивата усмивка на Хирнек се бе

върнала, но в очите му виждах отчаяното предупреждение.

— Не се тревожи, Якоб — твърдо рече момичето. — Ще ни измъкна оттук.

Е, всичко това беше много трогателно, много мъчително и виждах, че обичта на момичето към момчето^[2] бе точно това, което искаше господарят ми. Той наблюдаваше поздравите им с нетърпелива пресметливост.

— Идвам с добра воля — каза Мандрейк, лъжейки безочливо. Висящ невидим на врата на Хирнек, фолиотът извъртя очи и се изсмя приглушено.

Дори и да *исках* да подсказам на момичето за фолиота, не беше възможно да разговарям с нея, при условие че господарят ми стоеше точно пред мен^[3]. Освен това, той не беше единственият проблем. Сега забелязах, че високо горе между покривните греди висяха няколко червени сфери. Магьосниците ни наблюдаваха отдалеч. Нямаше смисъл да си търся белята. Както обикновено, стоях разчувстван от страни и очаквах заповедите си.

— Идвам с добра воля — каза отново господарят ми. Ръцете му бяха протегнати с вдигнати нагоре празни длани в знак на примирие^[4]. — Никой друг не знае, че си тук. Ние сме сами.

Е, това беше поредната измислица. Наблюдателните сфери се сбутаха кокетно зад една греда, сякаш бяха смутени. Фолиотът направи физиономия на фалшиво възмущение. Очите на Хирнек умоляваха момичето, но тя не забеляза нищо.

— Ами вълците? — сопна се тя.

— Те са надалеч — все още те търсят, доколкото знам. — Устните му се разтегнаха в усмивка. — Едва ли можеш да искаш повече доказателства за намеренията ми — каза той. — Ако не бях аз, сега щеше да си само една купчина кости на някоя задна уличка.

— Последния път, като те видях, не беше толкова деликатен.

— Вярно. — Натаниел направи нещо, което очевидно смяташе за благовъзпитан жест; при всичката тази коса и люлеещи се маншети изглеждаше сякаш се бе спянал. — Извинявам се за прибързаността си в онзи случай.

— Все още ли предлагаш да ме арестувам? Приемам, че затова си отвлякъл Якоб.

— Наистина си помислих, че ще те изкара от скривалището ти, да. Но чак да те арестувам? Може би ще можем да се договорим.

— Продължавай.

— Но преди това — желаш ли освежителни напитки, или първа помощ? Виждам, че си ранена и сигурно си изморена. Мога да изпратя моя роб — при тези думи той щракна с пръсти към мен — да донесе, каквото си поискаш: храна, силни вина, тонизиращи напитки... Поискай и ще стане!

Тя поклати глава.

— Не искам нищо от магическата ти мръсотия.

— Сигурно имаш нужда от нещо? Превръзки? Благоуханни билки? Уиски? Бартимеус може да достави всичко още преди да успееш да мигнеш^[5].

— Не. — Стоеше с каменно лице и не реагираше на примамките му. — Какво предлагаш? Предполагам, че искаш жезъла?

Цветът на лицето на Натаниел леко се промени; вероятно беше объркан от прямотата ѝ, понеже магьосниците рядко бяха честни и директни. Той кимна бавно.

— У теб ли е? — Тялото му бе сковано от напрежение; не дишаше.

— Да.

— Можем ли да го вземем бързо?

— Да.

Чак сега издиша.

— Добре. Добре. Тогава чуй предложението ми. Долу ме чака кола. Заведи ме до местонахождението на жезъла и ми го предай. След като е в ръцете ми, ти и Хирнек ще бъдете заведени където си поискате. Тази амнистия ще продължи един ден. Предполагам, че ще искате да напуснете страната и това ще ви даде време да го направите. Обмисли внимателно думите ми! Това е чудесно предложение за толкова голям предател като теб. Други от правителството, както вече видя, не биха били толкова любезни.

Момичето не беше убедено.

— Как мога да съм сигурна, че ще си спазиш обещанието?

Той се усмихна, махна една прашинка от ръкава си.

— Никаква. Ще трябва да ми се довериш.

— Едва ли.

— Какъв избор имате, госпожице Джоунс? До известна степен вече сте поставена натясно. Един безжалостен демон ви пази...

Тя се огледа объркано. Аз се изкашлях.

— За мен става дума — казах.

— ... а ще трябва и да се преборите с мен — продължи господарят ми. — Аз няма да ви подценя втори път. Всъщност — добави той, сякаш току-що му бе хрумнало, — любопитен съм да разбера източника на магическата ви защита. Наистина съм много любопитен. Откъде я имате? Кой ви я даде? — Момичето не каза нищо. — Ако споделите тази информация с мен — каза Натаниел, — ако говорите откровено за времето, прекарано в съпротивата, ще направя нещо повече от това да ви освободя. — Сега той пристъпи напред, протегна длан и я докосна по ръката. Тя трепна, но не се отдръпна. — Мога да ви дам и богатство — рече той. — И положение, по-високо от най-смелите ви мечти. Обикновени като вас — с акъл, смелост и повечко заложиби — могат да спечелят ключови роли в сърцето на правителството, позиции с истинска власт. Това не е тайна. Ежедневно ще работите с великите в нашето общество и ще научите такива неща, че свят ще ви се завие. Мога да ви измъкна от скучния ви живот, да ви дам да погледнете във великото минало, в дните, когато магьосниците императори са управлявали света. Тогава можете да станете част от нашата собствена велика история. Когато спечелим сегашните войни, например, ще основем нов колониален център в Америка и ще се нуждаем от интелигентни мъже и жени да подсилват волята ни там. Говори се, че там ще се спечелят огромни земи, госпожице Джоунс, обширни пространства, на които има единствено зверове и диваци. Представете си се като една от великите дами в империята...

Сега тя се отдръпна; дланта му се изплъзна изпод ръката ѝ.

— Благодаря, но не мисля, че това ще ми подхожда.

Той се намръщи.

— Жалко. А първото ми предложение? Приемаш ли?

— Искам да говоря с Якоб.

— Ето го. — Магьосникът се отдръпна небрежно малко в страни. Аз също отстъпих. Момичето се приближи до Хирнек.

— Наистина ли си добре? — прошепна тя. — Толкова си мълчалив.

Фолиотът отпусна захвата около гърлото му, но изви ноктите си пред лицето му като нежно напомняне. Той кимна слабо.

— Добре съм. Добре.

— Ще приема предложението на господин Мандрейк. Имаш ли да кажеш нещо? — Последва съвсем слаба усмивка.

— Не, не, Катлийн. Можеш да му се довериш.

Тя се поколеба, кимна и се обърна.

— Много добре тогава, господин Мандрейк, предполагам, че не искате да отлагате повече. Къде е колата ви? Ще ви заведе при жезъла.

По време на пътуването Натаниел представляваше истинска смесица от емоции. Вълнение, безпокойство и очевиден страх, неприятно примесен със самообладанието му; не можеше да седи на едно място, местеше се на седалката си, постоянно се обръщаше да погледне през задния прозорец към отминаващите светлини на града. Отнасяше се към момичето с комбинация от угодническа любезност и едва прикрито презрение, задаваше нетърпеливи въпроси в един момент и произнасяше прикрити заплахи в следващия. За разлика от него, останалите в колата бяхме сериозни и мълчаливи. Хирнек и Кити гледаха строго напред (Хирнек все още бе с фолиота, впит в лицето му), докато шофьорът зад стъклото бе превърнал флегматичността в истинско изкуство^[6]. Аз — въпреки че бях принуден от липсата на място да приема формата на едно стоическо морско свинче, свито между обувката на момичето и жабката, — бях както обикновено величествен.

Продължавахме да се движим през лондонската нощ. По пътищата нямаше нищо. Звездите започнаха да примигват над покривите: зората приближаваше бързо. Двигателят на колата бръмчеше изморено. Извън полезрението на Натаниел, точно над покрива на лимузината подскачаха и лъкатушеха четири червени светлини.

За разлика от господаря ми момичето изглеждаше много хладнокръвно. Хрумна ми, че тя знаеше, че той ще я измами — нека си го кажем направо, не е необходим мозък на джин, за да се досетиш за това, — но все пак отиваше спокойно към съдбата си. Морското свинче кимна със съжаление на себе си. Повече отвсякога се възхищавах на решимостта ѝ — и на елегантността, с която я проявяваше. Но все пак

това за вас е свободната воля. В този свят на мен не ми се полагаше този лукс.

Според напътствията на момичето се движехме на юг през центъра на града, през реката и в един западнал район с лека индустрия и търговия, където се издигаха порутени триетажни жилищни сгради. Вече се виждаха няколко прегърбени пешеходци, тръгнали бавно за ранните си смени. Покрай нас бавно минаха няколко отегчени полуафрити и веднъж едно дебело дяволче-вестоносец, понесло гигантски пакет. Накрая завихме в тясна павирана алея, която минаваше под ниска арка и продължаваше като опустяла уличка.

— Тук. — Момичето почука на стъклото на шофьора. Парчето дърво спря и остана седнал в очакване на заповеди. Останалите слязохме, схванати и изстинали под първите светлини на зората. Морското свинче протегна същността си и се върна във формата на Птолемей. Огледах се и видях наблюдателните сфери да се мотаят на разстояние.

От двете ни страни имаше редици тесни, боядисани в бяло, леко занемарени жилищни постройки. Без думи момичето се приближи до няколко стъпала, водещи надолу към врата на мазе. Сбутвайки Хирнек пред себе си, Натаниел я последва. Аз бях най-отзад.

Господарят ми ме погледна през рамо.

— Ако опита някой трик, убий я.

— Трябва да бъдеш по-точен — казах. — Какъв трик? С карти, с монети, ходене по въже — какво?

Той ме изглежда.

— Всичко, което нарушава споразумението ми с нея, с цел да ми причини вреда или да ѝ помогне да избяга. Така достатъчно ясно ли е?

— Кристално.

Момичето ровичкаше наоколо в мрака пред вратата; от някаква ниша или нещо подобно измъкна ключ. Миг по-късно вратата изскърца и се отвори. Без да каже и дума, тя пристъпи вътре; ние тримата се вмъкнахме след нея.

Промъквахме се и завивахме през последователност от подобни на лабиринт мазета, Кити, Хирнек, Натаниел и аз, близо един зад друг сякаш танцувахме бавна и тъжна конга^[7]. Тя явно познаваше пътя достатъчно добре, включвайки електрическите ключове от време на време, приклякваше под ниски арки, в които ние си удряхме главите,

без да поглежда назад. Беше обиколен маршрут; зачудих се дали минотавърският ми вид не би бил по-подходящ.

Погледнах назад и видях сиянието на поне една сфера, носеща се след нас. Все още ни наблюдаваха отдалеч.

Когато момичето най-накрая спря, се намирахме в една малка стаичка встрани от основната част на мазето. Тя включи слаба крушка. Стаята беше празна с изключение на купчина дърва в единия ъгъл. От тавана капеше вода и се процеждаше на вадички по пода. Натаниел сбърчи нос.

— Е? — изстреля той. — Не виждам нищо.

Момичето пристъпи към дървата и протегна крак някъде в купчината. Последва изскърцване; една част от зидарията се отвори със замах пред нея. Зейнаха сенки.

— Стой на място! Няма да влизаш. — Господарят ми остави Хирнек за пръв път и избърза напред, за да застане между Кити и тайната врата. — Бартимеус, върви вътре и докладвай какво си намерил. Ако жезълът е вътре, донеси ми го.

Доста по-нерешително от обикновено се приближих към вратата и издигнах щит около себе си в случай на някакви клопки. Когато се приближих, усетих предупредително пулсиране на всичките седем нива, индикация за силна магия някъде напред. Внимателно мушнах глава в дупката и се огледах.

Не представляваше нищо повече от обикновен килер, мизерна дупка, наполовина пълна с евтини джунджурии, които момичето и приятелите й бяха отмъкнали от магьосниците. Имаше няколко обикновени стъклени кълба и метални контейнери: всичките бяха евтини дреболии, които не ставаха за нищо^[8].

Изключението сред всичко това беше предметът, небрежно подпрян в далечния ъгъл, неуместно борещ се за място с няколко експлозивни копия.

Когато бях видял жезъла отдалеч през горящите покриви на Прага, той прачеше от силата на бурята. От разцепеното, съдрано небе върху него се бяха събрали светкавици, а сянката му се простираше нагоре през облаците. Целият град бе подчинен на гнева му. Сега беше спокоен и прашен и един паяк най-невинно си опъваше паяжината между гравираната му глава и една ниша в стената.

Дори и сега в него дремеше енергията му. Аурата му пулсираше силно и изпълваше стаята (на по-високите нива) със светлина. С такъв предмет шега не бива и затова изнесох жезъла на Гладстон от тайния склад и го занесох на господаря си с извити палец и показалец по начин, по който човек неохотно вади червей от ябълка.

О, той определено бе щастлив. От него просто се лееше облекчение. Взе го от мен и го огледа, а аурата му освети очертанията на лицето му с приглушено сияние.

— Господин Мандрейк — говореше момичето. Сега тя стоеше до Хирнек, прегърнала го покровителствено с една ръка. Невидимият фолиот се бе изместил на другото рамо на Хирнек и я гледаше с истинско недоверие. Може би усещаше вродената ѝ устойчивост. — Господин Мандрейк — каза тя, — аз изпълних моята част от сделката. Сега трябва да ни освободите.

— Да, да. — Господарят ми почти не вдигна поглед, докато оценяваше жезъла. — Разбира се. Ще направя съответните приготовления. Ще ви намеря ескорт. Но първо, нека се махнем от това мрачно място.

Когато излязохме, светлината на ранното утро бе започнала да се излива по ъглите на павираната уличка и светеше леко върху хромираните части на лимузината на отсрещния край. Шофьорът седеше напълно неподвижен на мястото си и гледаше напред; явно не бе помръднал през цялото време, докато ни нямаше. Сега момичето опита отново. Беше много изморена; в гласа ѝ нямаше много надежда.

— Не е необходимо да ни ескортирате оттук, господин Мандрейк — каза тя. — Ще се оправим сами.

Господарят ми току-що се бе изкачил по стълбите с жезъла в ръка. В началото не изглеждаше да я е чул; умът му бе надалеч, зареян в други мисли. Той примигна, спря на място и закова очи в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

— Вие обещахте — каза момичето.

— Обещание... — Намръщи се той неясно.

— Да ни пуснете. — Забелязах как леко премести тежестта си напред, докато говореше, подготвяйки се за внезапно движение. С известна доза интерес се зачудих какво планираше да прави.

— А, да. — Може би имаше време, преди една или две години, когато Натаниел би спазил всяко сключено от него споразумение. Би счел, че е под достойнството му да наруши клетвата си, въпреки враждата си с момичето. А може би, дори сега, част от него не искаше да го прави. Естествено, той се поколеба за секунда, сякаш наистина се двоумеше. После го видях да поглежда нагоре към червените сфери, които бяха изплували от избата и отново висяха отгоре. Очите му потъмняха. Взорът на господарите му бе прикован върху него и това решаваше нещата.

Той подръпна единия си маншет, когато заговори, но сега сходството му с другите магьосници бе по-голямо от това външно имитиране.

— Обещанията, дадени на терористи, едва ли са задължителни, госпожице Джоунс — каза той. — Договорката ни се анулира. Ще бъдете разпитана и съдена за измяна незабавно, а аз ще се погрижа лично да ви ескортирам до Тауър. Не опитвайте нищо! — Гласът му се издигна предупредително — момичето бе заровило ръка в якето си. — Животът на приятеля ви виси на косъм. Софокъл, покажи се! — Ухиленият фолиот премахна невидимостта си на първо ниво, намигна нагло на момичето и изтрака със зъби до ухото на пленника.

Раменете на момичето леко се отпуснаха; изглеждаше паднала духом.

— Много добре — каза тя.

— Оръжието — каквото и да е това в палтото ви. Извадете го. Бавно.

Тя се поколеба.

— Не е оръжие.

Гласът на Натаниел стана опасен.

— Нямам време за това! Покажете го или приятелят ви ще загуби ухото си.

— Не е оръжие. Това е подарък. — Казвайки това, тя измъкна ръката си. Между пръстите ѝ имаше нещо малко, кръгло, проблясващо на светлината. Бронзов диск.

Очите на Натаниел се разшириха.

— Това е мое! Моето гадателско стъкло^[9]!

Момичето кимна.

— Вземете си го обратно. — Тя заметна с китка. Дискът полетя, въртейки се високо във въздуха. Инстинктивно го проследихме с поглед: Натаниел, фолиотът и аз. Докато гледахме, момичето започна да действа. Ръцете ѝ се протегнаха и уловиха фолиота за мършавия врат, отмятайки го назад от раменете на Хирнек. Беше хванат неподготвен, хватката му се отхлаби, ноктите му клъцнаха във въздуха, но тънката му опашка се изви около лицето на Хирнек, бърза като камшик, и започна да стиска. Хирнек извика и започна да дращи опашката.

Натаниел отстъпваше назад, проследявайки въртящия се диск. Все още държеше жезъла, но свободната му ръка беше протегната с надеждата да го хване.

Пръстите на момичето се впиха във врата на фолиота; очите му изскочиха, лицето почервения.

Опашката се стегна около главата на Хирнек.

Наблюдавах всичко това със силен интерес. Кити разчиташе на устойчивостта си, на силата си да противостои на магията на фолиота. Всичко зависеше от това колко силна е устойчивостта ѝ. Напълно беше възможно фолиотът да се съвземе, да смачка черепа на Хирнек и после да се разправи с нея. Но момичето бе силно, а беше и ядосана. Лицето на фолиота се поду; издаде срамен звук. Бе достигната критична точка. Със звука на спукан балон фолиотът, опашката и всичко останало гръмнаха и се превърнаха в пари; разпръснаха се във въздуха. И Кити, и Хирнек изгубиха равновесие и се сринаха на земята.

Гадателското стъкло падна в ръката на Натаниел. Той вдигна поглед и за пръв път огледа ситуацията. Затворниците му се изправяха неуверено на крака.

Той нададе раздразнен вик.

— Бартимеус!

Аз си седях тихичко на един стълб. Погледнах към него.

— Да?

— Защо не направи нещо да спреш това? Дадох ти стриктни инструкции.

— Да, така е. — Почесах се по врата.

— Казах ти да я убиеш, ако опита да направи нещо!

— Колата! Хайде! — Момичето вече се движеше и влачеше Хирнек със себе си. Те бягаха по паважа към лимузината. Това беше

по-хубаво дори, отколкото да гледаш как ацтеките играят на топка. Как ми се искаше да имам и пуканки.

— Е? — Беше пламнал от ярост.

— Ти ми каза да я убия, ако наруши условията на споразумението ви.

— Да! Като избяга — както прави сега! Така че се захващай! Изпепеляващия огън...

Ухилих се весело.

— Но споразумението е анулирано и отхвърлено. Ти самият го наруши преди няма и две минути — по един особено лош начин, ако мога да отбележа. Така че едва ли тя самата го нарушава, нали? Виж, ако оставиш жезъла на земята, ще можеш по-лесно да си скубеш косите.

— Аах! Отменям всички предишни заповеди и издавам нова, която не можеш да интерпретираш погрешно! Спри ги да не заминат с колата!

— О, много добре. — Трябваше да се подчиня. Смъкнах се от стълба и неохотно и небрежно ги последвах.

През цялото време, докато си бърбяхме, Натаниел и аз наблюдавахме трескавото напредване на приятелчетата ни по алеята. Момичето водеше; сега тя достигна лимузината и дръпна вратата на шофьора, вероятно с намерението да го принуди да ги откара. Шофьорът, който до този момент от събитията не бе проявил интерес към нашето боричкане, остана вторачен напред. Сега вече Кити му викаше, трескаво давайки заповеди. Дръпна го за рамото. Той се заклати някак отпуснато и се смъкна встрани от седалката, удряйки се в стъписаното момиче, преди да рухне върху паветата с лицето надолу. Едната ръка се отпусна обезсърчително.

За няколко секунди всички ние спряхме това, което правехме. Момичето остана като вкаменено, може би се чудеше на силата си. Аз съзерцавах забележителната любов към труда на традиционния британски работник. Дори господарят ми за момент спря да се пени по устата в недоумение. Всички се приближихме още малко.

— Изненада! — Иззад колата изскочи едно усмихнато лице. Е, всъщност направо се хилеше — черепите, както знаем, не могат точно да се усмихнат. И все пак излъчваше определена неудържима веселост, която ярко контрастираше с правата, бяла коса омацана с речна тиня, с

мокрите черни парцали, окачени на костите му, със зловонната миризма на гробище, която сега се носеше с вятъра.

— Аха. — Изключително членоразделно казах аз.

С пукане на костите и радостен вик, афритът Хонориус подскочи на предния капак на колата, сложи ръце на кръста, черепът се наклони рязко. Оттам, огрян от светлината на новия ден, той ни огледа един по един.

[1] Нисшите духове като този често са дребнави и отмъстителни и използват всяка възможност да притеснят човека в тяхна власт с приказки или смразяващи кръвта мъчения. Други имат безкраен репертоар от неприлични шеги. Не е ясно кое е по-лошо. ↑

[2] При все че беше непонятна. На мен той ми изглеждаше малко сълзлив. ↑

[3] Не че щях да го направя, разбира се. Човеците и жалките им малки афери изобщо не ме касаят. Ако имах избор дали да помогна на момичето, или да се дематериализирам на момента, вероятно щях да изчезна със силен смях, оставяйки облак смях пред очите ѝ. Въпреки че беше очарователна, сближаването с хората никога не е добро за един джин. Никога. Повярвайте на някой, който го знае. ↑

[4] Искам да кажа това, което се виждаше от тях изпод огромните му, дантелени маншети. ↑

[5] Това също беше леко пресилено освен ако нямате особено бавни и ревматични очи, на които им отнема известно време да се отворят. Ако ми се даде точна команда и временно освобождаване от настоящата ми заповед, аз определено мога да се дематериализирам, да се материализирам другаде, да намеря необходимите предмети и да се върна, но няма как това да не отнеме няколко секунди — или повече, ако предметите се намират трудно. Не мога просто да измъквам неща от въздуха. Глупаво е. ↑

[6] Парче дърво с островърха шапка би имало повече енергия и индивидуалност. ↑

[7] Вид кубински танц, при който участниците са един зад друг. — Бел.прев. ↑

[8] По начина, по който консервираните зеленчуци никога не са толкова хубави и хранителни колкото пресните, така и първичните сфери и пламъците или което и да е друго магическо оръжие,

направено чрез затваряне на дух в кълбо или кутия, никога не са толкова ефективни и трайни както магиите, които са спонтанно направени от самите духове. Обаче всички магьосници ги използват колкото могат по-често — това е толкова по-лесно, отколкото да минаваш през трудоемкия процес на призоваването. ↑

[9] Познаваше се по ужасната изработка. Нахалното, лениво дяволче отвътре изглеждаше още по-зле. ↑

Първите няколко секунди Кити вече не беше на павираната алея, вече не дишаше сутрешния въздух; още веднъж се намираше под земята, затворена в черната крипта, усещаше вкуса на смърт в устата си, а приятелите ѝ бяха накълцани пред очите ѝ. Ужасът беше същият, както и безпомощността; усети как силата и решителността ѝ се стопиха в нищото, като парченца хартия, погълнати от огън. Едва можеше да диша.

Първата ѝ мисъл бе гневът към демона Бартимеус. Твърдението му, че бил унищожил демона, сега се оказа просто още една лъжа. Втората ѝ мисъл бе за Якоб, който стоеше и трепереше до нея: заради действията ѝ той щеше да умре — знаеше го с абсолютна сигурност и се мразеше за това.

Повечето от дрехите на скелета бяха изпадали; малкото останали висяха безформено по пожълтелите кости. Златната маска липсваше; в тъмните очни ябълки на черепа горяха малки червени пламъчета. По-надолу слънчевата светлина се процеждаше между ребрата и излизаше през останките от сакото. Панталоните и обувките липсваха изцяло. Но енергията на създанието бе непроменена. Подскачаше от крак на крак с ужасяващо рязка бързина.

— Е, адски хубаво е, казвам аз. — Веселият глас звънтеше ясен като камбанен звън измежду тракащите зъби. — Не бих могъл да искам повече. Ето ме, щастлив като агънце, само малко влажен около хрущялите, но иначе потънал в работа. Какво искам ли? Просто да последвам миризмата на загубената си собственост, да си я прибера и да си ходя. А какво намирам? Жезълът ми — да! Като нов — но и нещо повече... *Още* две малки агънца, с които да си поиграя — две агънца, за които мислих дълго и много, докато се плакнех из естуара в онази студена, студена вода, а хубавите ми дрехи изгниваха по кокалите ми. О, не гледай толкова невинно, скъпа моя — пискливият глас се превърна в ръмжене, черепът се обърна надолу към Кити — ти си едното от тях. Малкото мишле, което обезпокои почивката на господаря ми, което взе жезъла и си мисли, че на една дама подобава

да носи гадно сребро в чантичката си. С *теб* ще се разправя най-накрая.

Скелетът подскочи и се поизправи, тропна с ходила по предния капак на лимузината и проточи пръст към Бартимеус, който все още бе в подобие на смугло момче.

— А, ето те и *теб* — рече, — този, който ми открадна лицето. Този, който ме удави в Темза. О, аз съм ти ужасно ядосан.

Дори и да беше обезпокоен, демонът го прикриваше много добре.

— Това го разбирам — каза той хладнокръвно. — Всъщност и аз самият съм малко разочарован. Ще ми кажеш ли как стигна дотук?

Черепът ядно стисна зъби.

— Само шансът ме спаси от забвение — прошепна той. — Докато се носех безпомощен по течението в студената, студена тъмнина, сгъвката на лакътя ми се закачи в една ръждясала верига, издигаща се от котва на речното дъно. След миг бях стиснал веригата с пръсти и челюсти; преборих се с тегленето на океана, покатерих се нагоре към светлината. Къде излязох ли? На един стар шлеп, закотвен за през нощта. Докато ужасната вода капеше от костите ми, енергията ми се възвърна. Какво исках ли? Отмъщение! Но първо жезълът, за да ми върне силите. Пълзях по брега ден и нощ, душейки за аурата му като куче... И днес — гласът избухна във внезапен бурен възторг — я открих, последвах я до този двор, почаках в уюта вътре с този приятел на земята. — Презрително посочи тялото на шофьора с пръст на крака. — Опасявам се, че той *не* беше добър събеседник.

Бартимеус кимна.

— Човеците не са прочути с духовитост. Много са тъпи.

— Такива са, нали?

— До смърт.

— Ммм. Ей! — Скелетът се съвзе с възмущение. — Опитваш се да промениш темата.

— Изобщо не. Казваше, че си ми ужасно ядосан.

— Именно. Докъде бях стигнал...? Ужасно ядосан... Две малки агънца, едно момиче и един джин... — Явно съвсем бе изпуснал нишката на мислите си.

Кити посочи с палец магьосника Мандрейк.

— Ами той?

Мандрейк се сепна.

— Никога през целия си живот не съм виждал този прекрасен африт! Той не може да ми има зъб.

Пламъчетата в очните ябълки на скелета припламнаха.

— Само дете носиш моя жезъл. *Това* изобщо не е малко. И още повече... планираш да го *използваш*! Да! Не отричай — ти си магьосник.

Струваше си да се засили гневът му. Кити прочисти гърлото си.

— *Той* ме накара да го открадна — каза тя. — За всичко е виновен той. За всичко. Освен това той накара Бартимеус да те нападне.

— Така ли...? — Скелетът огледа Джон Мандрейк. — Колко интересно... — Той отново се наведе към Бартимеус. — Не е права, нали? *Наистина* ли този келеш с жезъла е господарят ти?

Младото египтянче изглеждаше искрено засрамено.

— Опасявам се, че е така.

— Тц. Боже мой. Е, не се притеснявай. Ще го убия — след като убия теб.

Още докато говореше, скелетът вдигна пръст. Там, където бе стоял демонът, изригна зелен пламък, но момчето вече го нямаше. Бе направило салто през улицата и се приземи леко върху един кош за боклук до най-близката къща. Сякаш подтикнати от една и съща мисъл, Кити, Якоб и Джон Мандрейк се обърнаха и побягнаха, насочвайки се към арката, която водеше извън двора на тази уличка и излизаше на пътя от другата страна. Кити бе най-бърза и точно тя първа забеляза внезапното смрачаване на атмосферата, утринната светлина бързо изчезваше, сякаш някаква сила я отхвърляше оттам. Тя забави крачка и спря. Тънки нишки мрак се извиваха и опипваха арката пред тях, а зад тях идваше тъмен облак. Гледката зад него бе напълно скрита, дворът беше отрязан от външния свят.

Ами *сега*? Кити размени безпомощен поглед с Якоб и погледна назад през рамо. Египтянчето си беше пуснало криле и се стрелваше насам-натам из двора, извън обсега на подскачащия скелет.

— Стойте далеч от онзи облак. — Беше гласът на Джон Мандрейк, тих и колеблив. Бе близо до тях, с широко отворени очи и бавно отстъпваше. — Мисля, че е опасен.

Кити му се усмихна презрително.

— Сякаш ти пука. — И все пак тя също се отдръпна.

Облакът се проточи към тях. Беше ужасяващо тих и от него се носеше непреодолима миризма на мокра пръст.

Якоб докосна ръката ѝ.

— Чуваш ли...?

— Да. — Тежки стъпки в дълбините на сенките, нещо се приближаваше.

— Трябва да се измъкнем от това — каза тя. — Към избата.

Обърнаха се и хукнаха към стъпалата, водещи до подземния склад на господин Пенифедър. От другия край на двора скелетът, който напразно бе мятал магически светкавици по енергичния демон, ги забеляза и плесна с ръце. Последва трус — паважът затрака. Носещата стена над вратата на мазето се сцепи на две и около тон тухли изведнъж се сринаха на стъпалата. Прахът падна; вратата я нямаше.

С два скока скелетът стигна до тях.

— Онзи проклет демон е прекалено чевръст — каза. — Промених си мнението. Първи сте вие двамата.

— Аз защо? — задъхваше се Якоб. — Не съм направил нищо.

— Знам, скъпо дете. — Очните ябълки проблеснаха. — Но ти си изпълнен с живот. А след времето, прекарано под вода, наистина се нуждаеш от енергия. — Протегна ръка — и тогава, за пръв път, забеляза тъмния облак, който се прокрадваше през двора, изсмуквайки светлината от въздуха. Скелетът се взря в тъмнината, челюстта му се разклати неуверено.

— Е, сега — рече той меко. — Какво е това?

Кити и Якоб изприпкаха назад до стената. Скелетът не им обърна внимание. Той извъртя таз, поизправи се с лице към облака и извика нещо на странен език. До себе си Кити усети как Якоб се сепна.

— Това беше чешки — прошепна той. — Нещо като: „Предизвиквам те!“

Черепът се извъртя на 180 градуса и ги изгледа.

— Извинете ме за момент, деца. Имам да се погрижа за една недовършена работа. Ще се върна при вас след минутка. Чакайте тук.

Потраквайки с кости, с очни ябълки, фиксирани в подувания се облак, той се отдалечи, зави към средата на двора. Кити се опита да си събере мислите. Огледа се. Пътят бе обвит в сенки, слънцето, като

забулен диск, леко проблясваше на небето. Изходът от уличката бе блокиран от застрашителната тъмнина; от всички други страни ги гледаха празни стени и заковани с дъски прозорци. Кити изруга. Ако имаше само една сфера, можеше да им проправи път за бягство; при това положение бяха безпомощни. Като плъхове в капан.

До нея въздухът се раздвижи, една фигура кацна леко. Демонът Бартимеус сгъна прозрачните си крила зад гърба си и учтиво кимна. Момичето трепна.

— О, не се плаши — каза момчето. — Заповедите ми бяха да не ви позволявам да си тръгнете с колата. Приближете се до нея и ще трябва да ви спра. Иначе правете каквото си поискате.

Кити се намръщи.

— Какво става? Каква е тази тъмнина?

Момчето въздъхна печално.

— Помниш ли голема, който споменах? Появи се. *Някой* е решил да се намеси. Няма смисъл да гадаем защо. Онзи ужасен жезъл е коренът на всичките ни проблеми. — Той надникна през смога. — Което ми напомня... Той какво... О, *не*. Кажете ми, че не... И все пак го *прави*. Този малък идиот.

— Какво?

— Скъпият ми господар. Опитва се да активира жезъла.

Горе-долу срещу тях, недалеч от лимузината, магьосникът Джон Мандрейк се бе отдръпнал и бе застанал до една стена. Пренебрегвайки действията на скелета — който сега подскачаше напред-назад по паважа и сипеше обиди по адрес на приближаващия се облак, — той се наведе над жезъла, склонил глава, очите му изглеждаха затворени сякаш спеше. Кити мислеше, че вижда как устните му се движат и произнасят думи.

— Това *няма* да свърши добре — рече демонът. — Ако опитва обикновено активиране, без подсилване с потискащи заклинания, само си търси белята. Няма си и представа колко енергия има в него. Поне колкото два марида. Свърхамбициозност, това винаги му е бил проблемът. — Той поклати тъжно глава.

Кити разбра много малко от това, а още по-малко й пукаше.

— Моля... Бартимеус — това ли е името ти? Как можем да се измъкнем? Можеш ли да ни помогнеш? Би могъл да разбиеш някоя стена.

Тъмните очи на момчето я преценяваха.

— И защо да го правя?

— Ъмм... Ти... ти не искаш да ни навредиш. Просто следваш заповеди. — Не звучеше много уверена.

Момчето се намръщи.

— Аз съм зъл демон. Ти го каза. Както и да е, дори и да *исках* да ви помогна, точно сега не искаме да привличаме вниманието върху себе си. За момента нашият приятел, афритът, ни е забравил. Спомнил си е обсадата на Прага, когато големи като този причиниха безредици във войската на Гладстон.

— Прави нещо — прошепна Якоб. — Скелетът...

— Да. Наведете глави. — За известно време тъмният облак бе спрял напредъка си, сякаш гледаше лудориите на подскачащия пред него скелет. Докато го гледаха, той явно взе решение. Пипалата се спуснаха напред някъде в посоката на Мандрейк и жезъла. Сега скелетът вдигна ръка: от нея се изстреля ярък поток бледа светлина и се блъсна в облака. Чу се приглушен удар, като от експлозия зад масивна врата; части от черния облак се пръснаха във всички посоки, извиха се и се стопиха във внезапно увеличилата се топлина на утринното слънце.

Бартимеус издаде одобрителен звук.

— Не е зле, не е зле. Все пак няма да му помогна.

На Кити и Якоб им спря дъхът. Те видяха разкрилата се в средата на двора гигантска фигура с формата на човек, но в действителност много по-голяма, с яки и груби крайници, с гигантска като скала глава върху раменете. Явно бе възпрян от разрушението на облака му; размахна напразно ръце, сякаш се опитваше да събере тъмнината обратно около себе си. След като не успя, продължи да пренебрегва триумфалните възгласи на скелета и тръгна с тежки крачки през двора.

— Ммм, Мандрейк по-добре да побърза със заклинанието си... — каза Бартимеус. — Опа, Хонориус отново започна.

— Отдръпни се! — Викът на скелета проехтя в двора. — Жезълът е моя собственост! Предизвиквам те! Не съм го охранявал в продължение на сто години само за да видя как някой страхливец ми го отнема. Виждам те как гледаш през това око! Ще го изтръгна и ще го смачкам в юмрука си! — При тези думи той изстреля няколко

магически светкавици към голема, който ги погълна почти без никакви последици.

Каменната фигура продължи да крачи. Сега Кити виждаше подробностите на главата по-ясно: две незначителни очички, а над тях едно по-голямо, далеч по-добре очертано трето око, сложено в средата на челото. То се въртеше наляво и надясно; грееше като бял пламък. Устата отдолу представляваше нещо като набръчкана дупка, символична и безполезна. Припомни си думите на демона — някъде в тази ужасна уста беше магическата хартия, която даваше на чудовището силата му.

Чу се предизвикателен вик. Афритът Хонориус, вбесен от неуспеха на магията си, се бе хвърлил напред на пътя на напредващия голем. Скелетът, който изглеждаше като джудже пред тази могъща фигура, присви колене и подскочи; сега от устата и ръцете му изригна магическа енергия. Приземи се право на гърдите на голема, кокалестите ръце се склучиха около врата, краката се обвиха около торса. Където пипнеше, изригваха сини пламъци. Големът спря на място, вдигна огромната си, подобна на бухалка ръка, и сграбчи скелета за едната лопатка.

В продължение на един дълъг момент двамата противници останаха вкопчени, неподвижни, абсолютно безмълвни. Пламъците се издигнаха нагоре. Усети се миризма на горене и невероятен студ.

После, изведнъж — внезапен звук, пулсираща синя светлина...

Скелетът се пръсна на парчета.

Костите се разпиляха по паветата като внезапна градушка.

— Странно... — Бартимеус седеше на земята с кръстосани крака. Изглеждаше като възхитен зрител. — Това беше наистина много странно. Не беше необходимо Хонориус да прави това. Абсолютно дръзка, безразсъдно смела постъпка, самоубийствено действие — и все пак смело, разбира се. Въпреки че беше луд, *трябва* да е знаел, че това ще го унищожи, не мислите ли? Големите обезсилват магията ни, унищожават същността ни, дори и когато е обвита в кости. Изключително странно. Може би все пак е бил изморен от този свят. Разбираш ли това, Кити Джоунс?

— Кити... — Беше Якоб, който я дърпаше настойчиво за ръкава. — Изходът е свободен. Можем да се измъкнем.

— Да... — Тя хвърли още един поглед към Мандрейк. Със затворени очи той все още произнасяше думите на някакво заклинание.

— Хайде...

Големът бе останал на място след унищожението на скелета. Сега отново се раздвижи. Наблюдателното му око заблестя, завъртя се и се спря на Мандрейк и жезъла.

— Изглежда е ред на Мандрейк. — Гласът на Бартимеус беше неутрален, реалистичен. Кити сви рамене и започна да се измъква след Якоб покрай стената.

Точно тогава Мандрейк вдигна очи. В първия момент изглежда не забелязваше идващата опасност; после погледът му се спря на напредващия голем. Лицето му се разтвори в усмивка. Вдигна жезъла пред себе си и изрече само една дума. Около дръжката на жезъла се появи мъглява светлина в розово и пурпурно и се издигна към върха. Кити спря да се измъква. Последва леко трептене, жужене — сякаш хиляди пчели бяха затворени под земята — въздухът потрепери; земята се разтресе леко.

— *Не може* да го е направил — каза Бартимеус. — *Не може* да е успял. Не и от първия път.

Усмивката на момчето се разшири. Той насочи жезъла на Гладстон към голема, който спря неуверено. Около гравюрите на жезъла танцуваха разноцветни светлинки; лицето на момчето се бе оживило от тяхното сияние и ужасяващата му радост. С дълбок, заповеднически глас той произнесе сложно заклинание. Потокът около жезъла пламтеше. Кити присви очи, почти отклони поглед; големът се заклати назад на петите си. Потокът завибрира, запраця и се изстреля обратно назад по жезъла и по ръката на магьосника. Главата му отскочи назад; тялото му се вдигна във въздуха и бе запратено право в стената отзад с глухо тупване.

Момчето се просна на земята, с провиснал език. Жезълът изтрака от ръката му.

— Ах! — Бартимеус кимна далновидно. — *Не е* успял. Така си и помислих.

— Кити! — Якоб беше вече на известно разстояние покрай стената. Жестикулираше ядосано. — Докато все още има време.

Гигантската глинена фигура бе продължила величествения си напредък към проснатото тяло на магьосника. Кити понечи да последва Якоб, после се обърна обратно към Бартимеус.

— Какво ще стане?

— Сега ли? След малката грешка на господаря ми? Съвсем просто е. Вие ще избягате. Големът ще убие Мандрейк, ще вземе жезъла и ще го занесе на магьосника, който гледа през онова око.

— А ти? Няма ли да му помогнеш?

— Безсилен съм срещу голема. Веднъж вече съм пробвал. Освен това, докато преди малко бягахте, господарят ми отмени всичките си предишни заповеди — което включваше и задължението ми да го пазя. Ако Мандрейк умре, аз съм свободен. Не е в мой интерес да помагам на този идиот.

Големът вече се бе изравнил с лимузината, приближаваше тялото на шофьора. Кити отново погледна Мандрейк, който лежеше в безсъзнание до стената. Прехапа устна и се обърна.

— Виж, през повечето време аз нямам свободна воля — високо рече демонът след нея. — Така че когато имам, едва ли ще действам по начин, който да ми навреди. Това ме прави по-висш от сбърканите хора като теб. Нарича се разум. Както и да е, тръгвай — добави той. — Устойчивостта ти може изобщо да не действа срещу голема. Освежаващо е да видя, че правиш точно това, което бих направил и аз, че се измъкваш, докато нещата все още са добри.

Кити изду бузи, въздъхна и направи още няколко крачки. Тя отново погледна назад през рамо.

— Мандрейк не би помогнал на *мен* — каза тя.

— *Точно така.* Ти си умно момиче. Тръгвай и го остави да умре. Тя погледна назад към голема.

— Прекалено е голям. Никога не бих могла да го надвия.

— Особено след като веднъж мине покрай лимузината.

— О, *по дяволите.* — Сега Кити тичаше не към изумения Якоб, а обратно по наветата, към тромавия гигант. Не обърна внимание на болката и изтръпването в рамото си, не обърна внимание на отчаяните викове на приятеля си; и най-вече не обърна внимание на гласовете в главата си, които ѝ се присмиваха, крещяха за опасността, за безсмислието на действията ѝ. Наведе глава и увеличи скоростта. Тя не беше демон, не беше магьосник — тя беше по-добра от тях. Алчността

и личният интерес *не* бяха нейните единствени грижи. Тя притича зад гърба на голема, достатъчно близо, за да види грубите замазвания по повърхността на камъка, за да помирише ужасната смрад на мокра пръст, която се носеше зад него. Тя скочи на предния капак на лимузината, пробяга по него и се изравни с торса на чудовището.

Невиждащите очи гледаха напред, като очи на мъртва риба; над тях третото око искреше, пропито от коварна интелигентност. Погледът бе неотклонно фиксиран върху тялото на Мандрейк; той не забеляза как Кити скочи с всичка сила и се приземи на гърба на голема.

Невероятният студ на повърхността я принуди да изпъшка от болка: дори при нейната устойчивост усещането беше като да се потопиш в леден поток — излезе й дъхът, всеки нерв щипеше. Главата й се замая от вонята на глина, в гърлото й се надигна жлъч. Тя простря здравата си ръка върху рамото на голема и отчаяно стисна. Всяка негова стъпка заплашваше да я отърси от гърба му.

Очакваше големът да се протегне нагоре и да я отхвърли оттам, но той не го направи. Окото не я виждаше; този, който го контролираше, не можеше да усети нейната тежест върху тялото на съществото.

Кити се протегна напред с ранената си ръка; рамото й пулсираше и я накара да извика. Сгъна лакътя си и се протегна пред лицето, търсейки голямата дупка на устата. Така беше казал демонът: ръкопис, хартия, поставена вътре. Пръстите й докоснаха леденостудения камък на лицето; забели очи, почти припадна.

Не ставаше. Не можеше да стигне устата...

Големът спря. Изненадващо гърбът му внезапно започна да се навежда. Кити бе запратена напред, почти презглава, през раменете му. За кратко успя да види как безформената ръка отдолу посегна напред и надолу към припадналото момче: щеше да го сграбчи за врата и да го прекърши като клечка.

Гърбът продължи да се навежда. Кити започна да се прекатурва; хватът й отслабна. Пръстите й опипаха безумно огромното, плоско лице и изведнъж попаднаха на устната кухина; мушнаха се вътре. Груб, студен камък... назъбени неравности, които можеше да са зъби... нещо друго, меко и все пак грапаво. Сграбчи го и в същия момент изпусна опората си от гърба на съществото. Прекатури се напред през рамото му и падна тежко върху проснатото тяло на момчето.

Тя лежеше по гръб с отворени очи и изпищя.

Лицето на голема беше точно над нея: зиналата уста, невиждащите очи, третото око, втречено в нея, изпълнено с ярост. Както гледаше, яростта помръкна. Интелигентността угасна. Окоето на челото вече беше само глинен овал, изкусно гравирен, но угаснал и безжизнен.

Кити вдигна глава сковано, погледна към лявата си ръка.

С палеца и показалеца си стискаше един свитък жълт пергамент. С болка Кити се подпря на лакти. Големът бе напълно замръзнал, с юмрук само на няколко сантиметра от лицето на Мандрейк. Камъкът бе напукан и хлътнал; беше като статуя. Вече не излъчваше страшния студ.

— Луда. Напълно луда. — Египтянчето стоеше до нея с ръце на хълбоците и леко поклащаше глава. — Ти си толкова луда, колкото беше и оня африт. Все пак — посочи към тялото на магьосника — ти поне падна на меко.

Зад демона тя видя Якоб, който се приближаваше нерешително с ококорени очи. Кити изпъшка. Раната на рамото ѝ отново кървеше и всеки мускул в тялото ѝ я болеше. Тя се поизправи много внимателно и стана на крака, използвайки за опора протегнатата ръка на голема.

Якоб се бе втренил надолу към Джон Мандрейк. Жезълът на Гладстон лежеше напъряно върху гърдите му.

— Мъртъв ли е? — Звучеше обнадежден.

— Повече от жалко е, че още диша. — Демонът въздъхна; погледна настрана към Кити. — С храбрите си действия ме обрече на още робия. — Той погледна към небето. — Бих те нахокал, но тук порано имаше наблюдателни сфери. Мисля, че облакът на голема ги накара да се оттеглят, но ще се върнат — и то скоро. Най-добре би било да тръгвате възможно най-бързо.

— Да. — Кити направи няколко крачки, после си спомни за пергамента в ръката си. С внезапно отвращение тя отпусна пръсти; той падна на паветата.

— Ами жезъла? — попита Бартимеус. — *Би могла да го вземеш, нали знаеш.* Тук няма кой да те спре.

Кити се намръщи, погледна назад към него. Бе забележителен предмет, това го знаеше. Господин Пенифедър би го взел. Както и

Хопкинс, благодетелят, афритът Хонориус, самият Мандрейк... много други бяха умрели за него.

— Не мисля — каза тя. — Не ми трябва.

Тя се обърна и закуцука след Якоб към арката. Почти очакваше демонът отново да извика след нея, но той не го направи. След по-малко от минута Кити стигна арката. Когато завиваше, тя погледна назад и видя, че смуглото момче все още гледаше след нея през двора. Миг по-късно той изчезна от погледа ѝ.

Внезапен, леденостуден шок; Натаниел изпъшка, изломоти нещо, отвори очи. Египтянчето стоеше над него и оставяше една капеща кофа. Ледена вода влизаше в ушите, ноздрите и отворената уста на Натаниел; опита се да проговори, закашля се, повдигна му се, отново се закашля, претърколи се на една страна, чувствайки стягащата болка в стомаха си и тъпото щипене във всеки мускул. Изстена.

— Стани, сънчо. — Това беше гласът на джина. Звучеше изключително весело.

Натаниел вдигна треперещата си ръка към едната страна на главата.

— Какво се случи? Чувствам се... ужасно.

— Така и *изглеждаш*, повярвай ми. Беше ударен от значителна магическа засечка в жезъла. Мозъкът и тялото ти ще бъдат поразмътени от обикновено за известно време, но имаш късмет, че си жив.

Натаниел се опита да се подпре в седнало положение.

— Жезълът...

— Магическите енергии постепенно се оттеглят от организма ти — продължи джинът. — Кожата ти изпускаше пара, а крайчецът на всеки косъм светеше. Забележителна гледка. Аурата ти също пощуря. Е, отърваването от такъв заряд е фин процес. Искях да те събудя веднага, но знаех, че трябва да изчакам няколко часа, за да съм сигурен, че ще се възстановиш безопасно.

— Какво! Колко време мина?

— Пет минути. Отегчих се.

Последните спомени нахлуха в ума на Натаниел.

— Големът! Опитвах се...

— Да надвиеш голем? Една почти невъзможна задача за всеки джин или магьосник и двойно по-тежка, когато се опитваш да контролираш един толкова фин и мощен артефакт като жезъла. Справи се добре дори и само заради това, че го активира. Бъди благодарен, че не бе достатъчно зареден да те убие.

— Но големът! Жезълът!... О, не... — С внезапен ужас той осъзна неизреченото. Ако и двете бяха изчезнали, това щеше да означава пълен провал за него, щеше да е безпомощен пред враговете си. Невероятно изморен, той постави глава в ръцете си, без изобщо да се тормози да потиска започналото ридание.

Един корав, твърд крак се заби в бедрото му.

— Ако беше съобразил да се огледаш — рече джинът, — можеше да видиш нещо, което да ти е от полза.

Натаниел отвори очи, свали ръце от лицето си. Погледна; това, което видя, буквално го накара да подскочи от наветата. На по-малко от половин метър от него към небето се извисяваше големът; бе наведен към него, извитата му ръка беше толкова близо, че можеше да я докосне, главата беше наведена заплашително; но искрицата на живота бе изчезнала от него. Можеше да се движи колкото статуя или улична лампа.

А подпрян до един от краката му, толкова нехайно, че можеше да е бастунът на някой джентълмен, стоеше жезълът на Гладстон.

Натаниел се намръщи и погледна. Намръщи се още веднъж, но разрешението на загадката му убягваше.

— Бих си затворил устата — посъветва го джинът. — Някоя прелитаща птица може да я използва като гнездо.

Трудно, понеже мускулите му бяха като от вода, Натаниел се изправи на крака.

— Но как...?

— *Не е* ли истинска загадка? — Ухили се момчето. — *Ти* какво мислиш, че се случи?

— Трябва да съм го направил аз, точно преди да изгубя контрол. — Натаниел кимна бавно; да, това беше единственото възможно решение. — Опитвах се да спра голема и трябва да съм успял точно когато стана засечката. — Започна да се чувства доста по-добре.

Джинът изсумтя дълго и шумно.

— Пробвай пак, синко. Ами момичето?

— Кити Джоунс? — Натаниел огледа двора. Напълно я бе забравил. — Тя — тя трябва да е избягала.

— Отново грешиш. Да ти разкажа ли? — Джинът го фиксира с черните си очи. — Ти се нокаутира сам като идиот, какъвто си. Големът

се приближаваше, без съмнение, за да вземе жезъла и да смачка главата ти като пъпеш. Беше спрял...

— От твоите съвременни действия? — каза Натаниел. — Ако е така, благодарен съм ти, Бартимеус.

— Аз? Да спася *теб*? Моля те — може да чуе някой познат. Не. Моята магия се обезсилва от тази на голема, нали помниш? Аз си стоях настрана и гледах шоуто. Всъщност... бяха момичето и приятелят ѝ. *Те* те спасиха. Чакай — не се присмивай! Не лъжа. Момчето му отвлечаше вниманието, докато момичето се покатери по гърба на голема, изтръгна ръкописа от устата му и го хвърли на земята. В момента, в който го направи, големът сграбчи нея и момчето — изпепели ги за секунди. Тогаваш силата на живота му изчезна и той най-накрая замръзна, на сантиметри от жалкия ти врат.

Очите на Натаниел се свиха съмнително.

— Нелепо! В това няма смисъл!

— Знам, знам. Защо да спасява точно теб? Умът ми не го побира, Нат, но тя те спаси. И ако не вярваш, че е истина, е — ето ти нагледно доказателство. — Джинът извади ръка иззад гърба си. Държеше нещо. — Ето това измъкна от устата. — Натаниел веднага разпозна хартията; беше същата като видяната в Прага, но тази беше навита и запечатана с петно гъст, черен восък. Той го взе бавно, погледна към зиналата уста на голема и после обратно.

— Момичето... — Не можеше да свикне с мисълта. — Но аз щях да я водя в Тауър; аз я преследвах. Не — тя би ме убила, а не би ми спасявала живота. Не ти вярвам, джине. Лъжеш. Тя е жива. Избягала е оттук.

Бартимеус сви рамене.

— Както кажеш. Точно затова остави жезъла, когато беше безпомощен.

— О... — Това имаше смисъл. Натаниел се намръщи. Жезълът беше голямата награда за съпротивата. Момичето никога не би се отказало от него доброволно. Вероятно *беше* мъртва. Той отново погледна надолу към ръкописа. Изведнъж му хрумна една мисъл.

— Според Кавка, името на врага ни ще е написано на пергамента — рече той. — Нека да погледнем! Може да разберем кой стои зад голема.

— Съмнявам се, че ще имаш време — каза джинът. — Внимавай — започва се!

От повърхността на свитъка с мрачно съскане изригна жълт пламък. Натаниел извика и бързо пусна пергамента на паветата, където той потрепна и изгоря.

— След като веднъж се извади от устата на голема, магията е толкова силна, че се самоунищожава — продължи Бартимеус. — Няма значение. Знаеш ли какво се случва сега?

— Големът се унищожава?

— Да — но и нещо повече. Първо се връща при господаря си. — Натаниел се взря в роба си и изведнъж разбра. Бартимеус весело повдигна едната си вежда. — Може би ще е интересно, как мислиш?

— И то много. — Натаниел почувства прилив на мрачно въодушевление. — Сигурен ли си за това?

— Виждал съм го да се случва преди много време в Прага.

— Добре тогава... — Той пристъпи покрай тлеещите останки от пергамента и изкуцука до голема, потрепвайки от болка. — Оох, стомахът ми *наистина* ме боли. Сякаш едва ли не някой е паднал върху него.

— Истинска мистерия.

— Няма значение. — Натаниел се протегна за жезъла и го вдигна. — Сега — каза той, отстъпвайки встрани от голямото тяло на голема за пореден път, — да видим.

Пламъците загаснаха; ръкописът се превърна просто в пепел, носена от вятъра. Във въздуха висеше странна, мрачна миризма.

— Кръвта на Кавка — каза Бартимеус. — Вече я няма. — Натаниел направи крива физиономия.

Когато и последното парченце хартия изчезна, през застиналото тяло на голема пробягна тръпка; ръцете се разтресоха, главата се затръска конвулсивно, гърдите се издигнаха и отпуснаха. Чу се лека въздишка, като от предсмъртен дъх. Секунда тишина; каменният гигант бе напълно неподвижен. После, със силно скърцане, като на старо дърво при буря, големът се изправи още веднъж. Главата бе склонена, сякаш потънала в мисли. Дълбоко в челото, окото на голема беше празно и мъртво: направляващият интелект вече не се намираше там. Но все пак тялото се движеше.

Натаниел и джинът отстъпиха настрана, докато съществото не се обърна и с изморени стъпки започна да се влачи през двора. Не им обърна внимание. Вървеше със същата безпощадна крачка, която винаги бе използвало; отдалеч то притежаваше същата енергия както преди. Но вече се променяше: по повърхността на тялото се проточваха малки пукнатини. Започваха от средата на торса, където преди това камъкът бе гладък и твърд и се разширяваха към крайниците. От него се отчупваха малки парченца глина и падаха на паветата зад гиганта.

Натаниел и джинът вървяха зад голема. Тялото на Натаниел го болеше; докато вървеше, използваше жезъла на Гладстон като патерица.

Големът мина под арката и излезе от уличката. След това зави по улицата вляво, където, пренебрегвайки правилата за движение, продължи да марширува точно по средата на пътя. Първият човек, когото срещна, един едър, плешив търговец с татуирани ръце и количка зеленчуци, изквича плачевно при вида му и хукна презглава в една странична уличка. Големът не му обърна внимание, както и Бартимеус и Натаниел. Малката процесия продължи нататък.

— Ако приемем, че господарят на голема е старши магьосник — отбеляза Бартимеус, — просто, ако го *приемем*, нищо повече — може би в момента се насочваме към Уестминстър. Намира се в центъра на града. Това ще причини известни безредици, както се досещаш.

— *Добре* — каза Натаниел. — Точно това искам. — С всяка изминала минута настроението му се подобряваше; усещаше как тревогите и страхът от изминалите няколко седмици си отиват. Точните подробности при измъкването му от голема тази сутрин все още не му бяха ясни, но сега това нямаше голямо значение; след неблагоприятната ситуация миналата нощ, когато повечето от големите магьосници бяха настроени срещу него и заплахата на Тауър бе надвиснала над главата му, знаеше, че е на чисто, че отново е в безопасност. Жезълът беше у него — Девъро щеше да му падне в краката за това — още по-хубавото беше, че имаше голема. Никой от тях не бе повярвал на историята му; сега щяха да пълзят с извиненията си — Дювал, Мортенсен и останалите. Най-последно щеше да е добре дошъл в техния кръг, а дали госпожица Уитуел щеше да избере да му прости, или не, всъщност нямаше голямо значение. Натаниел си

позволи да се усмихне широко, докато крачеше през Саутуърк и следваше голема.

Съдбата на Кити Джоунс бе смущаваща, но дори и тук нещата се бяха наредили добре. Въпреки практичните и логични подбуди, Натаниел се бе почувствал неудобно да наруши обещанието си към момичето. Нямаше как да се избегне, естествено — наблюдателните сфери ги гледаха, така че едва ли можеше да ѝ позволи да си тръгне — но все пак малко му натежа на съвестта. Сега не трябваше да се притеснява. Дали му беше помогнала (все още му бе трудно да повярва), или бе опитала да избяга (по-вероятно), момичето сега бе мъртво и я нямаше и той не трябваше да си губи времето, като мисли за нея. Донякъде бе жалко... От това, което бе видял, тя изглежда имаше забележителна енергия, талант и воля, много по-силни, отколкото всеки от великите магьосници с техните безкрайни караници и глупави пороци. По някакъв странен начин тя бе напомнила на Натаниел малко за него самия и едва ли не беше жалко, че вече я нямаше.

Джинът вървеше смълчан до него, сякаш бе потънал в мисли. Не изглеждаше много предразположен да говори. Натаниел сви рамене. Кой можеше да каже какви странни и зли блянове имаше един джин? По-добре да не се опитва.

Докато вървяха, стъпкваха малки парченца мокра глина под краката си. Материалът на голема се разпадаше все по-бързо; по повърхността му се виждаха групи от дупки, а очертанията на крайниците му бяха малко неравни. Движеше се с нормалната си скорост, но леко приведен назад, сякаш остаряваше или ставаше крехък.

Прогнозата на Бартимеус, че големът ще предизвика някакви безредици, се потвърждаваше с всеки изминал момент. Сега вече бяха на главната улица на Саутуърк, с пазарските сергии и търговците на дрехи и общото усещане за евтина търговия. Докато вървяха, обикновените се пръскаха с писъци пред тях, подкарани като добитък от огромната и силна паника пред крачещия гигант. Хората се хвърляха в магазини и къщи, разбиваха врати и чупеха прозорци в опит да избягат; един-двама се покатериха на уличните лампи; няколко от по-слабите скочиха в канализацията през шахтите. Натаниел се хилеше под нос. Като цяло не трябваше да се съжالياва за хаоса. Беше добре

обикновените малко да се разтревожат, да се поразклати самодоволството им. Трябваше да *видят* от какви опасности ги пази правителството, да разберат злонамерената магия, която ги застрашаваше от всички страни. Щеше да е по-малко вероятно да се вслушват във фанатици като членовете на съпротивата за в бъдеще.

Над покривите се появиха огромен брой червени сфери и увиснаха тихо над пътя, наблюдавайки ги. Натаниел успокои лицето си, възприе израз на уравновесеност и погледна с, както се надяваше, бащинско съчувствие към потрошените сергии и изплашените лица наоколо.

— Твоите приятели ни гледат — каза джинът. — Мислиш ли, че са щастливи?

— По-вероятно завиждат.

След като минаха жп гара „Ламбът“ и тръгнаха на запад, контурите на голема станаха забележимо по-неравномерни, тромавата му походка стана още по-бавна. Едно голямо парче глина, вероятно пръст на ръката, се откъсна и падна мокро на земята.

Отпред се намираше Уестминстърският мост. Вече почти нямаше съмнение, че целта им беше Уайтхол. Натаниел се замисли за предстоящата конфронтация. Щеше да е някой старши магьосник, в това не се съмняваше, някой, който бе разбрал за пътуването му до Прага и бе изпратил наемника след него. Повече от това не можеше да каже. Съвсем скоро щеше да стане ясно.

Жезълът на Гладстон лежеше удобно в ръката му; облягаше се тежко на него, понеже едната му страна все още го болеше. Докато вървеше, го погледна почти любвеобилно. Това щеше да е трън в очите на Дювал и останалите. Мейкпийс щеше да е много доволен от изхода на нещата.

Изведнъж се намръщи. И сега къде щеше да отиде жезълът? Вероятно щеше да бъде оставен в някой от правителствените трезори, докато потрябваше на някого. Но кой сред тях притежаваше способността да го направи — с изключение на него? Като използваше само импровизирани заклинания, той почти успя да го употреби още от първия път! Лесно можеше да го усвои, ако му се дадеше възможност. А после...

Той въздъхна. Много жалко, че не можеше да го задържи за себе си. Все пак, след като отново спечелеше благоволението на Девъро,

всичко беше възможно. Ключът бе в търпението. Трябваше да изчака своето време.

Най-накрая завиха по едно малко хълмче между две стражеви кули от стъкло и бетон и се качиха на моста. Оттатък се намираще парламентът. Темза искреше в утрото; малки лодки криволичеха с прилива. Няколко туристи прескочиха парапета при гледката на разпадащия се голем и цопнаха във водата.

Големът продължаваше да крачи с увиснали рамене и ръце и крака като окастрени дънери, от които бързо падаха късчета глина. Походката му беше очевидно по-нестабилна; с всяка крачка краката се тресяха все по-несигурно. Сякаш осъзнал, че няма време, той бе увеличил скоростта си, а Натаниел и джинът бяха принудени да подтичват след него.

Откакто стигнаха моста, по пътя почти нямаше движение и сега Натаниел видя причината за това. По средата едно малко и нервно подразделение от нощната полиция бе издигнало кордон. Състоеше се от бетонни стълбове, бодлива тел и множество зли дяволчета на второ ниво. Целите покрити с шипове и остри зъби, те обикаляха във въздуха. Когато забелязаха приближаващия голем, дяволчетата прибраха шиповете и зъбите си и се оттеглиха с пронизителен вой. Един лейтенант от полицията пристъпи бавно напред, оставяйки останалата част от хората си да се шляят неуверено в сенките на стълбовете.

— Стой! — изръмжа той. — Навлизате в район, контролиран от правителството. Самоволните магически отклонения са строго забранени под заплаха от бързо и ужасно наказ... — С квичене като кученце, той отскочи встрани от пътя на голема. Съществото вдигна ръка, помете стълба в Темза и разкъса кордона, оставяйки върху съсипаната бодлива тел да висят малки парченца глина. Натаниел и Бартимеус вървяха спокойно отзад, намигайки весело на разтрепераните стражи.

Минаха по моста, покрай кулите на Уестминстър и върху зелените площи. Тълпа дребни магьосници — бледи бюрократи от различните министерства в Уайтхол — бяха разтревожени от безредиците и бяха излезли навън, мигайки срещу дневната светлина. Стояха по краищата на тротоарите в страхопочитание, докато разпадащият се гигант, сега вече значително намалял, спря за момент

на ъгъла на Уайтхол, преди да завие наляво към Уестминстър хол. Няколко човека извикаха на Натаниел, докато минаваше покрай тях. Той махна царствено с ръка.

— Това нещо тероризираше града — извика той. — Връщам го при господаря му.

Отговорът му възбуди силен интерес; първо по един-двама, а после групово тълпата тръгна след него, придържайки се на безопасно разстояние.

Огромната входна врата на Уестминстър хол бе открехната, а пазачите бяха избягали при гледката на приближаващото същество и тълпата зад него. Големът промуши рамо вътре, прикляквайки леко под свода. Сега вече главата му бе изгубила по-голямата част от формата си; беше се стопила като тлееща свещ. Устата се бе сляла с торса; гравираното овално око се бе изкривило, висеше като пияно по средата на лицето.

Натаниел и джинът влязоха във фоайето. От две пентаграми на пода заплашително се материализираха африти с жълта кожа и лилави гребени. Изгледаха голема и преглътнаха звучно.

— Точно така, не бих се пробвал — посъветва ги джинът мимоходом. — Само ще се нараните. Но си пазете гърба — половината град е по петите ни.

Моментът наближаваше. Сърцето на Натаниел биеше учестено. Сега вече виждаше къде отиваха: големът минаваше по коридора към заседателната зала, където се допускаха само елитните магьосници. Главата му се замая от подтекста.

От един страничен коридор напред пристъпи фигура — слаба, в сива униформа, със светли, зелени, тревожни очи.

— Мандрейк! Глупак такъв! Какво правиш?

Той се усмихна учтиво.

— Добро утро, госпожице Фарар. Изглеждате прекомерно развълнувана.

Тя прехапа устна.

— Съветът почти не е лягал цяла нощ; сега отново се събраха и наблюдават през сферите си. Какво виждат ли? Хаос в Лондон! В Саутуърк има безредици — бунтове, демонстрации, масово унищожение на собственост!

— Не е нищо, което вашите безценни офицери да не могат да овладеят, сигурен съм. Освен това, аз просто правя това, което... беше поискано от мен снощи. Жезълът е у мен — той го размаха — и освен това връщам една собственост на истинския ѝ притежател, който и да е той. Опа, това беше ценно, нали? — Навлизайки в едно по-тясно място от коридора, големът бе бутнал една ваза от китайски порцелан, която се разби на пода.

— Ще бъдеш арестуван... господин Девъро...

— Ще бъде възхитен да разбере самоличността на предателя. Както и тези хора зад мен... — Не му беше необходимо да поглежда през рамо. Глъчката от следващата ги тълпа бе оглушителна. — А сега, ако искате да ни придружите...

Отпред имаше двойна врата. Големът, който сега представляваше просто една безформена маса, препъвайки се и клатушкайки се насам-натам, я разби и нахлу. Натаниел, Бартимеус, Джейн Фарар и първите зяпачи близо след тях, пристъпиха след него.

Като един, министрите от британското правителство станаха от местата си. На масата пред тях имаше обилна закуска, но тя бе избутана настрана, за да се освободи място за въртящите се звена на няколко наблюдателни сфери. В едното Натаниел видя поглед от въздуха на главната улица в Саутуърк, където, сред останките от пазара, безспирно тършуваха тълпи от хора; в друга видя хора, тълпящи се пред Уестминстър; в трета имаше гледка на залата, в която се намираха.

Големът спря в средата на стаята. Нахлуването през вратите си бе казало думата и явно сега му бе останала много малко енергия. Разрушената фигура се залюля на мястото си. Ръцете вече бяха изчезнали, краката се бяха слели в единична, течна маса. Няколко секунди се клатеше, сякаш щеше да падне.

Натаниел оглеждаше лицата на министрите около масата: Девъро, пребледнял от умора и стрес; Дювал, почервенял от ярост; Уитуел, със строги и неподвижни черти; Мортенсен, с изтощена и разрошена коса; Фрай все още дъвчеше остатъците от някакво месо; Малбинди, с очи като яйца. За своя изненада, сред групата от по-нисши министри встрани видя Куентин Мейкпийс и Шолто Пин. Очевидно събитията от ранната сутрин бяха привлекли всеки влиятелен човек в стаята.

Гледаше от лице към лице, но видя само гняв и безпокойство. За момент се уплаши, че е сгрешил, че сега големът ще рухне и нищо няма да се докаже.

Министър-председателят се покашля.

— Мандрейк! — започна той. — Искам обяснение за това...

Той спря. Големът бе залитнал. Като пиян човек, той се заклати наляво, към Хелън Малбинди, министър на информацията. Всички очи го проследиха.

— Все още може да е опасен! — Началникът на полицията Дювал изглеждаше по-малко стъписан от другите. Той потупа Девъро по ръката. — Сър, трябва да се махнем от стаята незабавно.

— Глупости! — Джесика Уитуел говореше рязко. — Всички сме наясно какво се случва. Големът се връща при господаря си! Трябва да стоим и да чакаме.

В пълна тишина видяха как глинената колона се дотътри до Хелън Малбинди, която се оттегли с разтреперани стъпки; изведнъж, центърът на тежестта му се промени, наклони се надясно, към местата на Джесика Уитуел и Мармадюк Фрай. Уитуел не помръдна и на сантиметър, но Фрай изскимтя от страх, дръпна се назад и се задави с една кост от месото. Срина се задъхано в стола си с изсочили очи и зачервени страни.

Големът се обърна към госпожица Уитуел; надвисна над нея, а на паркета на пода се отлющваха огромни парчета глина.

Господин Дювал извика.

— Имаме отговора си и не трябва да отлагаме повече! Джесика Уитуел е господарката на съществото. Госпожице Фарар, извикайте хората си и я ескортирайте до Тауър!

Глинената купчина потрепери странно. Изведнъж се наклони — далеч от госпожица Уитуел и към средата на масата, където стояха Девъро, Дювал и Мортенсен. И тримата отстъпиха крачка назад. Сега големът не беше по-висок от човек, един ронещ се стълб на разрухата. Залитна към края на масата и отново спря, отделен от магьосниците от метър лакирано дърво.

Глината падаше напред върху масата. После, с ужасна решителност, тръгна, влачейки се несигурно със слаби и болезнени спазми, като един гърчещ се торс без крайници. Движеше се сред останките от закуската и събаряше чиниите настрана; бутна най-

близкото звено на наблюдателна сфера, която моментално проблясна и изгасна; влачеше се право към неподвижната фигура на началника на полицията, Хенри Дювал.

Сега в стаята цареше пълна тишина, като изключим приглушеното даване на Мармадюк Фрай. Лицето на господин Дювал посивя, той се отдръпна от масата. Притисна гръб назад в стола си, който се удари в стената.

Глината бе оставила почти половината си част сред пръснатите чинии и прибори. Достигна другия край на масата, поизправи се, изви се като червей, изтече на пода. С неочаквана скорост се спусна напред.

Господин Дювал се дръпна назад, изгуби равновесие, отпусна се в стола си. Устата му се отваряше и затваряше, но не издаваше звук.

Лъкатушещата маса стигна до високите му ботуши. Събирайки последната си енергия, се надигна като ниска люлееща се кула и за момент се заклатушка над главата на началника на полицията. После рухна отгоре му, изпускайки последните частици от магията на Кавка с това движение. Глината се разцепи, пръскайки се в дъжд от дребни частици, които се посипаха по Дювал и стената зад него и запрати едно малко овално парче от същия материал върху гърдите му.

В стаята настана тишина. Хенри Дювал гледаше надолу, примигвайки изпод покривалото от глина. От мястото си в скута му, окото на голема го гледаше с празен поглед.

Шумотевицата, която последва след като господарят ми разкри Хенри Дювал, беше толкова бурна, че чак е трудно да се опише. Дълго време цареше бъркотия; мълвата се разпространи като вълнички от залата на магьосниците, през сърцето на Уайтхол и чак до покрайнините на града, където дори и най-нисшите обикновени й се чудеха. Падението на някой от великите винаги е съпътствано от много вълнения и този случай не беше изключение. Същата тази вечер бяха организирани едно-две импровизирани партита, а в редките случаи, когато посмееха да си покажат лицата навън през последвалите седмици, членовете на нощната полиция бяха третираны с открит присмех.

Веднага след това последва невероятно объркване. Отне адски много време да арестуват Дювал — вината не беше в него, понеже той изглеждаше толкова зашеметен от развитието на събитията, че не направи опит да се съпротивлява или да бяга. Но жалките магьосници изобщо не губиха време и се скараха да заемат мястото му. Известно време се дърлеха като лешояди за това кому се падаше правото да поеме нощната полиция. Господарят ми не взе участие в кавгата; действията му бяха по-красноречиви от думите.

Накрая лакеите на министър-председателя призоваха един дебел африт, който се спотайваше сънливо във фоайето, по-далеч от голема, и с негова помощ постигнаха ред. Министрите бяха освободени, Дювал и Джейн Фарар бяха арестувани, а развълнуваните зяпачи бяха изкарани извън сградата^[1]. Джесика Уитуел се мота до последно, пискливо обявявайки своята роля в успеха на Натаниел, но накрая и тя си тръгна неохотно. Министър-председателят и господарят ми бяха оставени насаме.

Не знам какво точно е станало между тях, понеже бях изпратен заедно с африта да възстановя реда по улиците навън. Когато се върнах след няколко часа, господарят ми седеше сам в една странична стаичка и закусваше. Жезълът вече не беше при него. Отново се превърнах в

минотавър, седнах на стола насреща и започнах да тракам безцелно с копита по пода. Господарят ми ме изглежда, но не каза нищо.

— Е? — започнах. — Наред ли е всичко? — Той изсумтя. — Отново ли сме фаворити? — Леко кимване.

— Какво е положението ти сега?

— Началник на „Вътрешни работи“. Най-младият министър в историята.

Минотавърът подсвирна.

— *Колко* сме умни само!

— Това си е начало, предполагам. Сега съм независим от Уитуел, слава Богу.

— А жезълът? Успя ли да го задържиш?

Последва кисела физиономия. Отчупи си парче от черния пудинг.

— Не. Замина в трезорите. На „съхранение“, както се твърди. На никого не е позволено да го използва. — Лицето му просветна. — Може да бъде изваден по време на война, все пак. Мислех си, може би по-късно в американските кампании... — Той отпи глътка кафе. — Очевидно не са започнали много добре. Ще видим. Както и да е, трябва ми време да усъвършенствам подхода си.

— Да, като например да видиш дали можеш да го накараш да проработи.

Намръщи се.

— Разбира се, че мога. Просто изпуснах няколко ограничаващи условия и заклинанието за посока, това е всичко.

— С прости думи, издъни се, приятелче. Какво стана с Дювал?

Господарят ми дъвчеше замислено.

— Отведоха го в Тауър. Госпожица Уитуел отново е началник на охраната. Тя ще надзирава разпита му. Подай ми солта.

Минотавърът я подаде.

Ако господарят ми беше доволен, аз също имах причини да бъда удовлетворен. Натаниел се бе зарекъл да ме освободи веднага, след като въпросът с тайнствения нападател бъде разрешен, а той без съмнение бе разрешен, въпреки че усещах, че все още имаше един или два проблема, за които липсваше обяснение. Обаче това не беше моя работа. Очаквах освобождението си със спокойна увереност.

И чаках.

Минаха няколко дни, през които момчето бе прекалено заето да се вслуша в исканията ми. Той пое контрол над отдела си; ходеше на срещи от високо ниво да обсъжда аферата Дювал; изнесе се от апартамента на бившата си господарка и, използвайки новата си заплата и един подарък от благодарния министър-председател, закупи шиказна къща на един сенчест площад, недалеч от Уестминстър. Това последното наложи да извърша един куп непочтени дейности, които нямам време да обсъждам сега^[2]. Ходеше на партита в резиденцията на министър-председателя в Ричмънд, работеше с новите си подчинени и прекарваше вечерите си в театъра, в гледане на безкрайни пиеси, към които бе развил необясним интерес. Беше напрегнат живот.

Когато беше възможно, му припомнях за задълженията му.

— Да, да — казваше той на излизане сутрин. — Скоро ще се занимавам с теб. А сега, относно пердетата в приемната ми, искам метър сива коприна; купи я от Филдингс и вземи още няколко допълнителни възглавнички, докато си там. Добре ще ми дойде и малко лак от Ташкент в банята^[3].

— Шестте ти седмици — казах остро, — почти изтекоха.

— Да, да. Сега наистина трябва да тръгвам.

Една вечер той се върна в къщи рано. Аз бях долу да надзиравам лепенето на плочки в кухнята му^[4], но някак си успях да се откъсна от тази дейност, за да поставя въпроса си пред него още веднъж. Открих го в трапезарията, едно огромно помещение без мебели засега. Беше се възрял в празната камина и студените голи стени.

— Тук ти трябва *подходящ* десен — казах аз. — Тапети, които да ти паснат на възрастта. Какво ще кажеш за мотиви с коли или парни влакчета?

Той се разходи до прозореца. Краката му тропаха по дъските отдолу.

— Днес Дювал си призна — рече той накрая.

— Това е добре — казах. — Нали така?

Той гледаше навън към дърветата на площада.

— Предполагам...

— Защото с магическите си сили усещам, че не изглеждаш дяволски доволен.

— О... Да. — Той се обърна към мен и се насили да се усмихне. — Това изяснява доста неща, но ние вече знаехме повечето от тях. Бяхме открили работилницата в избата на Дювал — ямата, където е бил направен големът, кристалът, през който е контролирал окото. Той е направлявал съществото, няма съмнение.

— Ами тогава?

— Днес той потвърди всичко това. Каза, че отдавна е искал да увеличи ролята си и да намали тази на Уитуел и останалите. Големът е бил неговото средство: той създаваше хаос, подронваше авторитета на другите министри. След няколкото нападения, без да се бе намерило разрешение и когато всички бяха объркани, Девъро просто беше много щастлив да му даде още власт. На полицията бяха дадени повече правомощия; Дювал получи поста в сигурността. Оттам щеше да има по-добра позиция да свали Девъро с времето.

— Звучи сравнително ясно — съгласих се аз.

— Не знам... — Момчето изви надолу ъгълчетата на устата си. — Всички са доволни: Уитуел е обратно на старата си длъжност; Девъро и другите министри отново ходят по глупавите си пиршества; Пин вече ремонтира магазина си. Дори Джейн Фарар бе освободена, понеже няма доказателства да е знаела за измяната на господаря си. Всички са щастливи да го забравят. Но аз не съм сигурен. Няколко неща не се връзват.

— Като например?

— Дювал заяви, че не е бил сам. Казва, че някой го е подтикнал към това, учен на име Хопкинс. Казва, че този Хопкинс му е донесъл окото на голема и го е научил как да го използва. Казва, че този Хопкинс го е свързал с брадатия наемник и е подтикнал Дювал да го изпрати в Прага да издири магьосника Кавка. Когато аз започнах да разследвам, Дювал се е свързал с наемника в Прага и му е казал да ме спре. Но Хопкинс е бил мозъкът на цялата работа. Това ми звучи достоверно — Дювал не беше достатъчно умен да скрои всичко това сам. Той беше водач на стадо върколаци, а не велик магьосник. Но можем ли да намерим Хопкинс? Не. Никой не знае кой е той или къде живее? Няма го никъде. Сякаш не съществува.

— Може би не съществува.

— Така мислят останалите. Считат, че Дювал се опитва да прехвърли вината. И всички приемат, че е бил замесен и в

конспирацията на Лавлейс. Наемникът го доказва, повтарят те. Но аз не знам...

— Малко вероятно е — казах аз. — Дювал беше затворен с останалите в пентаграмата в Хедълхам, нали? Той не беше част от онази конспирация. Но звучи сякаш Хопкинс може да е бил. Той е връзката, ако можеш да го откриеш.

Той въздъхна.

— Това е едно голямо ако.

— Може би Дювал знае повече, отколкото казва. Може да изплюе още факти.

— Не сега. — Чертите на лицето на момчето се отпуснаха леко; изведнъж изглеждаше изморен и стар. — Докато го връщали в килията след разпита този следобед, той се превърнал във вълк, надвил пазача си, разбил един прозорец и изскочил.

— И избягал?

— Не точно. Било е на петия етаж.

— Аха.

— Именно. — Сега момчето се намирало до големия перваз на камината и пипаше мрамора.

— Другият въпрос е взломът в Уестминстърското абатство и проблемът с жезъла. Дювал се съгласи, че е изпратил голема онзи ден да го открадне от мен — била е прекалено добра възможност, за да я изпусне, каза той. Но се закле, че няма нищо общо със съпротивата и нищо общо с нахлуването в гробницата на Гладстон. — Той почука с пръсти по камъка. — Предполагам, че ще трябва да се задоволя като останалите. Само ако момчето не беше умряло. Тя можеше да ни каже повече...

Издадох нещо като утвърдителен звук, но не казах нищо. Фактът, че Кити бе жива, беше просто подробност — не си струваше да се споменава. Нито пък факта, че ми беше разказала доста за нахлуването в абатството и че джентълмен на име Хопкинс беше замесен по някакъв начин. Не бе моя работа да казвам това на Натаниел. Аз не бях нищо повече от един прост слуга. Просто правех, каквото ми се каже. Освен това, той не го заслужаваше.

— Ти прекара известно време с нея — рече той рязко. — Говорихте ли си? — Изглежда ме бързо и се обърна.

— Не.

— Била е прекалено уплашена, предполагам.

— Точно обратното. Прекалено надменна.

Той изсумтя.

— Жалко, че беше толкова упорита. Имаше някои... възхитителни качества.

— О, забелязал си ги, така ли? Мислех, че си прекалено зает с това да нарушаваш обещанието си и не си могъл да мислиш много за нея.

Страните му почервеняха.

— Нямах голям избор, Бартимеус...

— Не ми говори за избор — изстрелях аз. — Тя можеше да избере да те остави да умреш.

Той тропна с крак.

— *Няма* да търпя да критикуваш действията ми...

— Не действията. Възразявам срещу морала ти.

— Още по-малко пък морала ми! *Ти си* демонът, нали не си забравил? Как така ти пука?

— Не ми пука! — Сега бях прав с кръстосани ръце. — Изобщо не ми пука. Фактът, че една проста обикновена е много по-почтена, отколкото ти някога ще бъдеш, едва ли е моя работа. Прави каквото си искаш.

— Ще правя!

— Добре!

— Добре!

Известно време и двамата се самонавивахме до ярост, готови да се скараме, но някак си не го искахме наистина.

След един интервал, през който той се взираше в ъгъла на камината, а аз съзерцавах една пукнатина на тавана, момчето наруши тишината.

— Ако изобщо те интересува — изръмжа той, — разговарях с Девъро и издействах да освободят децата на Кавка от затвора. Сега са обратно в Прага. Трябваше да извърша няколко услуги, за да го направя, но го направих.

— Колко благородно от твоя страна. — Не бях в настроение да го потупвам по гърба.

Той се намръщи.

— Така или иначе бяха шпиони от ниско ниво. Не си заслужаваше да ги държим.

— Разбира се. — Отново тишина. — Е — казах накрая. — Всичко е добре, когато свършва добре. Ти получи всичко, което искаше. — Направих жест към празната стая. — Виж само размерите на това място! Можеш да го напълниш с колкото си искаш злато и сребро. И не само това, сега си по-силен отвсякога; министър-председателят ти е длъжник за пореден път; и се измъкна от ръчичките на Уитуел.

При тези думи изглеждаше малко по-щастлив.

— Вярно е.

— Естествено, нямаш абсолютно никакви приятели и си сам — продължих аз — и всичките ти колеги ги е страх от теб и ще искат да ти навредят. А ако станеш прекалено силен, министър-председателят ще го хване параноята и ще си намери оправдание да те убие. Обаче спокойно, всички си имаме проблеми.

Той ме изгледа съкрушено.

— Какво очарователно прозрение.

— Имам много такива. И ако не искаш повече, съветвам те веднага да ме освободиш. Твоите шест седмици изтекоха и това бележи края на настоящото ми обвързване. Същността ме боли и съм изморен от тази бяла вар.

Изведнъж той кимна отсечено.

— Много добре — каза. — Ще уважава споразумението ни.

— А? О. Добре. — Малко бях изненадан. Честна дума, очаквах да се пазари както обикновено преди да ме освободи. Като да пазаруваш на източен базар: пазарлъкът просто е задължителен. Но може би предателството към момичето се бе загнездило в ума на господаря ми.

Каквато и да беше причината, той мълчаливо ме отведе до кабинета си на втория етаж на къщата. Беше оборудван с основните пентаграми и джунджурии.

Извършихме първоначалната процедура в гробовна тишина.

— За твоя информация — каза той ехидно, докато стоях в пентаграмата, — не ме оставяш абсолютно сам. Ще ходя на театър тази вечер. Моят добър приятел, Куентин Мейкпийс, ме покани на галапремиерата на най-новата си пиеса.

— Колко отчайващо вълнуващо.

— Така е. — Опита се да изглежда доволен, но изглеждаше унил.

— Е, готов ли си?

— Аха. — Козирувах официално. — Казвам сбогом на магьосника Джон Мандрейк. Нека живее дълго и никога повече не ме призовава... Между другото, забелязваш ли нещо?

Магьосникът спря с вдигнати ръце, готов да изрече заклинанието.

— Какво?

— Не казах „Натаниел“. Това е, защото сега вече те виждам повече като Мандрейк. Момчето, което беше Натаниел, избледнява, почти е изчезнало.

— Добре — каза той твърдо. — Радвам се, че накрая се вразумяваш. — Покашля се. — И така. Сбогом, Бартимеус.

— Сбогом.

Той изрече думите. Тръгнах си. Нямах време да му кажа, че малко не ме е разбрал.

[1] Множеството хора си тръгнаха бързо и без да създават проблеми. Няколко от по-мудните бяха подтикнати чрез изстрелване на пламъци в задниците им. Известен брой вестникари, които бяха спипани да си водят подробни бележки за паниката на магьосниците, бяха отведени до едно усамотено място, където докладите им бяха направени по-благоприятни. ↑

[2] Включваха вар, тапети и обилно количество почистващи препарати. Няма да кажа нищо повече. ↑

[3] В това отношение той не се различаваше от 90 процента от останалите магьосници. Когато не се опитваха да забият нож в гърба на другия, те прекарваха времето си, като се обграждаха с най-хубавите неща в живота. Луксозните възглавнички винаги присъстват в големи количества в списъците им и бедният джин трябва да ходи за тях. Персийските магьосници бяха най-екстравагантни: налагаше ни се да местим дворци от една страна в друга само за една нощ, да ги строим върху облаците и дори под водата. Имаше един магьосник, който искаше дворецът му да е от здраво стъкло. Освен очевидния проблем с усамотението, това беше безнадеждна грешка. Построихме му го една вечер и той с радост влезе в него. На следващата сутрин

слънцето изгря: стените играеха ролята на гигантски лещи и лъчите се пречупваха през тях с голяма сила. До обяд магьосникът и цялото му домакинство се бяха превърнали в черна пепел. ↑

[4] За да ми помогне с изпълнението на тази задача, той ми даде два фолиота, които изглеждаха като бездомни сирачета. Бяха с кръгли очи и толкова нещастни, че можеха да разтопят и най-твърдото сърце. Обаче бяха и склонни към мързел. Поопекох ги на бавен огън и така спечелих покорството им. ↑

Госпожа Хирнек се сбогува точно преди митницата, а Кити и Якоб продължиха надолу към кея сами. Фериботът се подготвяше да отплава; от комините му се издигаше дим, свеж бриз издуваше платната. Последните пътници се изкачваха по разноцветния подвижен мост близо до кърмата, докато малко по-нататък група мъже качваха багажа на борда. В небето прелитаха неспокойни чайки.

Якоб носеше бяла шапка с широка периферия, килната много напред, за да скрива лицето му, и тъмнокафяв костюм. Носеше малко, кожено куфарче в покритата си с ръкавица ръка.

— У теб ли са документите ти? — попита Кити.

— За десети път, да. — Все още бе малко просълзен от раздялата с майка си и това го правеше раздразнителен.

— Пътуването не е дълго — каза тя спокойно. — Ще пристигнеш утре.

— Знам. — Той подръпна периферията на шапката. — Мислиш ли, че ще премина?

— О, да. Не ни търсят, нали? Паспортът е само предпазна мярка.

— Ммм. Ами лицето ми...

— Изобщо няма да го погледнат. Повярвай ми.

— Добре. Сигурна ли си, че ти няма да...?

— Винаги мога да те последвам. Ще дадеш ли куфарчето си на онзи човек?

— Предполагам.

— Ами върви и го направи тогава. Аз ще изчакам. — След съвсем кратко колебание, той се отдалечи. Кити го наблюдаваше как минава бавно през забързаните хора и със задоволство забеляза, че никой не го оглеждаше кой знае колко. Корабната сирена изсвири, а някъде наблизко заби камбана. Кеят бе много оживен: моряци, хамали и търговци се движеха забързано, даваха се последни заповеди, разменяха се писма и пакети. На палубата на ферибота много от качилите се стояха край парапета, с грейнали от вълнение лица и разговаряха щастливо един с друг на десетки различни езици. Мъже и

жени от далечни земи — от Европа, Африка, Византия и от Изтока... Сърцето на Кити заби по-бързо при тази мисъл и тя въздъхна. Искаше ѝ се да се присъедини към тях. Е, може би щеше да го направи след време. Първо трябваше да свърши някои други неща.

В онази ужасна сутрин двамата бяха избягали във фабриката на Хирнек, където братята на Якоб ги скриха в неизползваема стаичка зад една от печатарските машини. Там, сред шума, задуха и миризмата на кожа, се погрижиха за раните на Кити и силите ѝ се възвърнаха. Междувременно семейство Хирнек се подготви за неизбежните последствия, за обиските и глобите. Мина един ден. Полицията не дойде. Дойдоха новини за похода на голема през Лондон, за падението на Дювал, за повишението на момчето Мандрейк. Но за тях — бегълците — не чува абсолютно нищо. Нямаше обиски, нямаше репресии. Всяка сутрин във фабриката пристигаха поръчките на магьосниците, както обикновено. Беше изключително необикновено. Изглежда Кити и Якоб бяха забравени.

На края на втория ден в тайната стая се проведе съвет. Въпреки очевидното безразличие на властите, семейството реши, че изобщо не е безопасно Кити и Якоб да остават в Лондон. Най-вече Якоб, с отличителния си външен вид, беше уязвим. Не можеше да остане във фабриката завинаги и рано или късно магьосникът Мандрейк или някой от сътрудниците или демоните му щеше да го открие. Трябваше да отиде на сигурно място. Госпожа Хирнек изрази това мнение решително и гръмко.

След като тя се успокои, мъжът ѝ стана; иззад облачетата дим от лулата му от самодивско дърво той спокойно направи предложение. Уменията на семейството в печатането, каза той, вече им бяха позволили да си отмъстят на Талоу, променяйки книгите му така, че собствените му магии да предизвикат унищожението му. Щеше да е проста работа да се подправят дадени документи, като например документи за самоличност, паспорти и други такива, които щяха да улеснят и двете деца да напуснат страната. Можеха да отидат на континента, където клоновете на рода Хирнек — в Остенд, Брюж или Базел, например, с радост щяха да ги приемат.

Това предложение бе приветствано от всички и Якоб веднага го прие: той нямаше желание отново да се сблъсква с магьосниците. Кити, от своя страна, изглеждаше объркана.

— Това е много мило, много мило от ваша страна — каза тя.

Докато братята се бяха заели с фалшифицирането на документите, а господин и госпожа Хирнек започнаха да приготвят провизиите за пътуването, Кити остана в стаята, потънала в мисли. След два дни размишления насаме тя обяви решението си: няма да пътува до Европа.

Бялата шапка с широката периферия се приближаваше бързо към нея през тълпата; сега Якоб се усмихваше и стъпваше по-леко.

— Даде ли му куфара? — каза тя.

— Да. И ти беше права — изобщо не ме погледна. — Той погледна към подвижния мост, после часовника си. — Виж, имаме само пет минути. По-добре да се качвам на борда.

— Да. Ами... доскоро тогава.

— Доскоро... Виж, Кити...

— Да?

— *Знаеш*, че съм ти благодарен за това, което направи, че ме спаси и всичко останало. Но честно... Аз също мисля, че си идиот.

— О, благодаря.

— Каква работа имаш да оставаш тук? Съветът на Брюж е съставен от обикновени; в града почти няма магия. Не можеш да си представиш свободата, казва братовчед ми — има библиотеки, зали за разисквания, всичко е под носа ти. Няма полицейски часове — само си го представи! Империята стои настрана през повечето време. Добро място за бизнес е. А ако искаш да продължиш с твоите — той се огледа предпазливо — с твоите, *нали се сещаш*, братовчед ми смята, че там могат да се намерят и силни връзки с подземния свят. Ще е далеч по-безопасно...

— Знам. — Кити тикна ръце в джобовете, изду бузи и изпусна въздуха. — Напълно си прав. Всички вие сте напълно прави. Но точно това е целта. Мисля, че трябва да съм тук, където е магията, където са демоните.

— Но защо...

— Не ме разбирай погрешно, благодарна съм за новата самоличност. — Тя потупа джоба на якето си и усети как хартията изпука. — Просто, ами, някои неща, които демонът Бартимеус каза, ме... накараха да се замисля.

Той поклати глава.

— Ето това не мога да проумея — каза той. — Връзваш се на думите на демон — онзи, който отвлече мен, заплаши теб...

— Знам! Просто той изобщо не беше това, което очаквах. Той говореше за миналото, за повтарящи се тенденции, за издигането и падението на магьосници в историята. Това се случва, Якоб, отново и отново. Никой не успява да се отклони от цикъла — нито обикновените, нито демоните, нито магьосниците. Всички сме здраво заседнали, заклещени в колелото на омразата и страха...

— Не и аз — рече той твърдо. — Аз се махам оттук.

— Нима мислиш, че в Брюж е безопасно? Слез на земята! „Империята стои настрана през повечето време“ — така каза ти. Но все още си част от нея, независимо дали ти харесва, или не. Затова искам да остана тук, в Лондон, където е информацията. Има огромни библиотеки, Якоб, където магьосниците складираат историческите си записки. Пенифедър ми разказваше за тях. Ако мога да получа достъп, да си намеря работа там някак... Бих могла да науча нещо — за демоните, най-вече. — Тя сви рамене. — Все още не знам достатъчно, това е всичко.

Той изсумтя.

— Разбира се, че не знаеш. Ти не си проклет магьосник.

— Но от това, което каза Бартимеус, разбирам, че магьосниците също не знаят много. За демоните. Те просто ги използват. Това е идеята. Ние — съпротивата — не правехме нищо. Бяхме точно толкова лоши, колкото и магьосниците, използвахме магията, без да я разбираме. Всъщност аз вече знаех това, а Бартимеус донякъде го потвърди. Трябваше да го чуеш, Якоб...

— Както казах, ти си идиот. Чуй, това повикване е за мен. — От ферибота се чу дълбока сирена; по небето обикаляха чайки. Той се наведе напред и бързо я прегърна. Тя го целуна по бузата. — Гледай да не те убият — каза той. — Пиши ми. Имаш адреса.

— Със сигурност.

— Ще се видим в Брюж. Преди да изтече месеца.

Тя се ухили.

— Ще видим.

Гледа го как изтича по подвижния мост, бутна документите си под носа на стюарда, набързо получи печат в паспорта и се качи на борда. Подвижният мост бе издърпан. Якоб застана на парапета. Махаше ѝ, докато корабът отплаваше. Лицето му, като това на другите пътници, сияеше. Кити се усмихна, порови в джоба си и измъкна мръсна кърпичка. Маха с нея, докато корабът зави и се изгуби от погледа зад завоя на Темза.

После Кити върна кърпичката в джоба си, обърна се и тръгна по кея. Съвсем скоро изчезна в тълпата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.